

การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงในบริบทการศึกษา: กรณีศึกษารายการสอน
ภาษาอังกฤษทางสื่อในประเทศไทย

วาสุกา เหล่าเกื้อ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาอังกฤษเพื่อการพัฒนาอาชีพ)

คณะภาษาและการสื่อสาร

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

2565

การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงในบริบทการศึกษา: กรณีศึกษารายการสอน

ภาษาอังกฤษทางสื่อในประเทศไทย

วาลูกา เหล่าเกื้อ

คณะภาษาและการสื่อสาร

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สาวิตรี คทวนิช)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาแล้วเห็นสมควรอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาอังกฤษเพื่อการพัฒนาอาชีพ)

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.อิสรา ประมูลสุข)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สาวิตรี คทวนิช)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สรุจ ศุภศิริประภา)

บทคัดย่อ

ชื่อวิทยานิพนธ์	การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงในบริบท การศึกษา: กรณีศึกษารายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อในประเทศไทย
ชื่อผู้เขียน	นางสาววาลูกา เหล่าเกื้อ
ชื่อปริญญา	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาอังกฤษเพื่อการพัฒนาอาชีพ)
ปีการศึกษา	2565

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม วิธีการสอน และกลวิธีในการสอนต่าง ๆ ตลอดจนรูปแบบของการจัดรายการ ผ่านมุมมองของการวิเคราะห์วาทกรรมสื่อหลากหลายรูปแบบ อันนำไปสู่ความสำเร็จในการสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชมรายการและก่อให้เกิดความนิยมในการติดตามรับชมรายการ โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงผสมผสานวิธีแบบคู่ขนาน ดำเนินการวิจัยเชิงปริมาณโดยใช้แบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน เพื่อศึกษาการเกิดแรงจูงใจและความนิยมที่ผู้ชมมีต่อพิธีกรและรายการ ควบคู่ไปกับการวิจัยเชิงคุณภาพโดยใช้การวิเคราะห์ตัวบทจากคลิปวิดีโอของรายการเพื่อศึกษาการนำเสนอของรายการ ผลการศึกษาในเชิงปริมาณพบว่าผู้ชมรายการนิยมรับชมรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน และรายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตามลำดับ และระดับการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงที่ผู้ชมมีต่อพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษทั้งสามอยู่ในระดับมาก ส่วนผลการศึกษาเชิงคุณภาพพบว่ารายการสอนภาษาอังกฤษทั้งสามรายการได้นำวิธีการสอนแบบผสมผสานมาใช้ และทุกรายการใช้รูปแบบการจัดรายการแบบรายการสนทนา พิธีกรใช้การปฏิสัมพันธ์แบบอิทธิพลทางตรงและอิทธิพลทางอ้อมในการสอนภาษาอังกฤษ รวมถึงยังใช้กลวิธีการสร้างอารมณ์ขัน กลวิธีการสร้างแรงจูงใจ และสื่อหลากหลายรูปแบบอื่น ๆ เพื่อสร้างการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงกับผู้ชมรายการ

ABSTRACT

Title of Thesis	Parasocial Interaction in Educational Context: A Case Study of English Teaching Programs in Media in Thailand
Author	Miss Warlukar Laokua
Degree	Master of Arts (English for Professional Development)
Year	2022

This research investigates the interaction, teaching methods and strategies as well as formats of English language teaching programs. Using multimodal discourse analysis, the study aims to determine how these elements are associated with viewers' motivation in English language learning and the popularity of the programs. This study employs both qualitative and quantitative methods, forming a Convergent Parallel Design. Four hundred questionnaire responses are collected to investigate the viewers' motivation and their opinion towards the programs and the programs' hosts. Then video clips of the programs are analyzed qualitatively to see how parasocial interaction is constructed through teaching methods, strategies, and formats of the programs. Quantitative analysis reveals that viewers prefer to watch *Loukgolf's English Room* the most, followed by *English AfterNoonz* and *Movie Language* respectively and that viewers have high level of parasocial interaction towards the program hosts. Qualitative analysis shows that all the of the programs use an eclectic teaching method, using a conversational format. The program hosts use direct and indirect behavior to influence the viewers for teaching English. Various strategies including humor, motivation and visual semiotics are employed to create parasocial interaction with the viewers. It is suggested that this may have led to viewer's motivation and popularity of English language teaching programs.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงอย่างสมบูรณ์ด้วยความเมตตาจากบุคคลสำคัญหลายท่าน ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผศ.ดร.สาวิตรี คทวนิช อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่กรุณาให้คำแนะนำและข้อคิดเห็นต่าง ๆ รวมทั้งการตรวจแก้ไขวิทยานิพนธ์ด้วยความเอาใจใส่อย่างยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณ รศ.ดร.อิสรา ประมูลสุข ประธานกรรมการวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร.สรุจ ศุภศิริประภา กรรมการวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้ข้อคิดเห็นและคำแนะนำอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการแก้ไขข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์และเจ้าหน้าที่ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ทุกท่านที่ให้ความเมตตา ดูแลช่วยเหลือ และอำนวยความสะดวกตลอดการศึกษา

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหงทุกท่านที่ได้มอบความรู้ให้แก่ผู้วิจัย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รศ.ดร.กรรณิการ์ ช่อไม้ทอง ที่เป็นแรงบันดาลใจและจุดประกายให้ผู้วิจัยศึกษาต่อในคณะภาษาและการสื่อสาร สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ขอขอบพระคุณพิธีกรและทีมงานผู้ผลิตรายการสอนภาษาอังกฤษทั้งสามรายการ คือ รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม, รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน และรายการมูฟวี่ แลงเกจ สำหรับข้อมูล que ผู้วิจัยได้นำมาใช้วิเคราะห์ในงานวิจัยนี้

ขอขอบพระคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านที่เสียสละเวลาเอื้อเฟื้อและให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่องานวิจัย

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ ทุกคนที่คอยช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้จนการเรียนสำเร็จลุล่วงมาได้ด้วยดี

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบิดา น.ท.วิวัฒน์ เหล่าเกื้อ ผู้เป็นกำลังใจและสนับสนุนในการศึกษาของผู้วิจัยตลอดมา

วาสุกา เหล่าเกื้อ
กุมภาพันธ์ 2566

สารบัญ

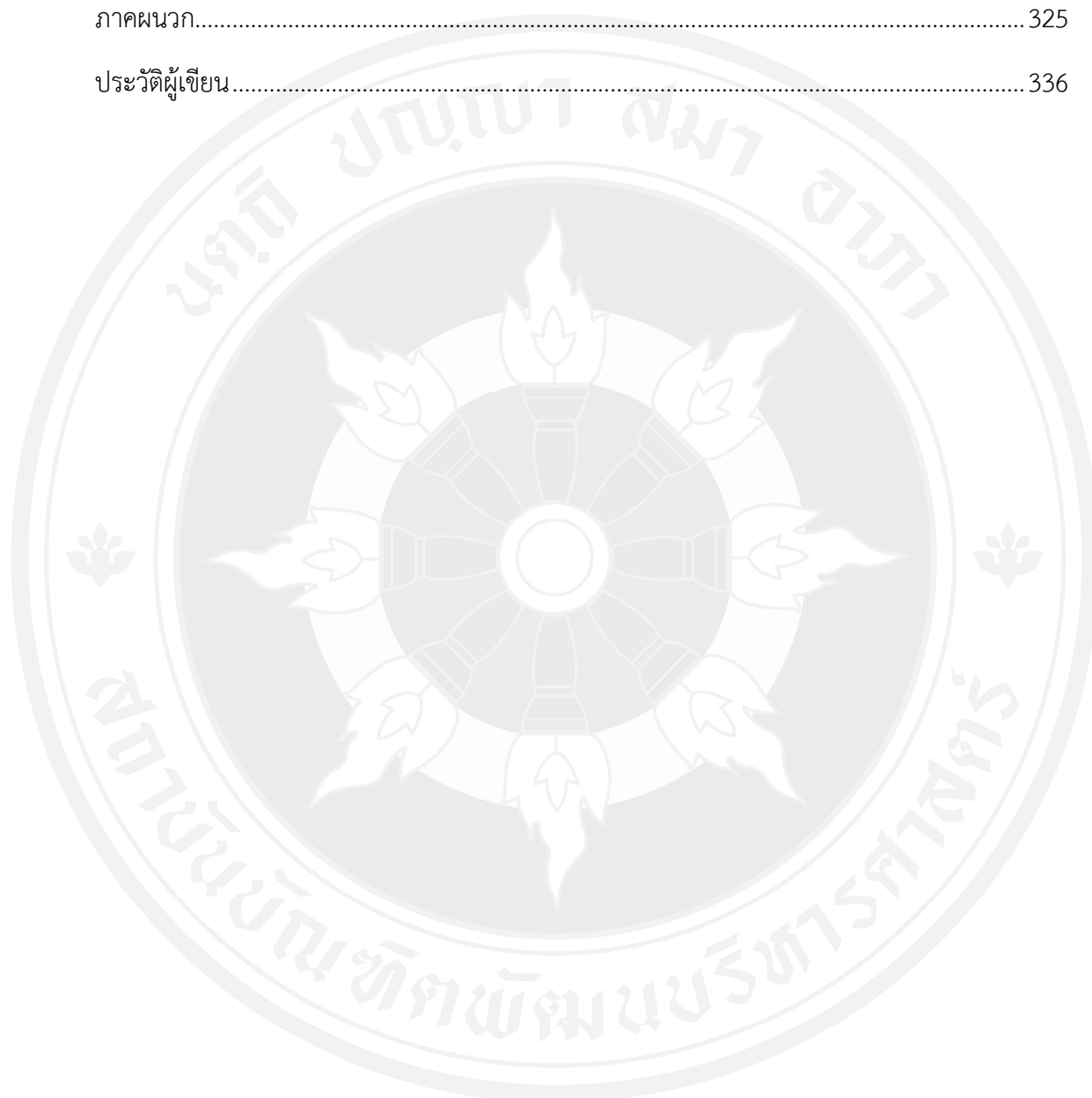
	หน้า
บทคัดย่อ	ค
ABSTRACT	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพ	ท
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ที่มาและความสำคัญ.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
1.3 คำถามนำวิจัย.....	5
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	5
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม.....	7
2.1 ความเป็นมาของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย.....	7
2.1.1 การยอมรับอิทธิพลของตะวันตกและภาษาอังกฤษในรัชกาลที่ 4	7
2.1.2 การปฏิรูปการศึกษาและการสอนภาษาอังกฤษในสมัยรัชกาลที่ 5	8
2.1.3 การปฏิรูปการศึกษาและการสอนภาษาอังกฤษในสมัยรัชกาลที่ 6 และ 7.....	10
2.1.4 การพัฒนาการศึกษาและการสอนภาษาอังกฤษในสมัยรัชกาลที่ 9.....	11
2.2 วิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ในประเทศไทย	13
2.2.1 วิธีการสอนแบบตรง	14
2.2.2 วิธีการสอนแบบไวยากรณ์และแปล	15

2.2.3	วิธีการสอนแบบฟัง-พูด.....	16
2.2.4	วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง.....	16
2.2.5	วิธีการสอนแบบซักชวน.....	17
2.2.6	วิธีการสอนแบบผสมผสาน.....	18
2.2.7	วิธีการสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ.....	18
2.2.8	วิธีการสอนโดยใช้เกม.....	19
2.2.9	วิธีการสอนโดยใช้เพลง.....	20
2.2.10	วิธีการสอนโดยใช้สื่อภาพยนตร์.....	20
2.3	สื่อมวลชนเพื่อการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย.....	21
2.3.1	วิทยุกระจายเสียงเพื่อการศึกษาในประเทศไทย.....	22
2.3.2	โทรทัศน์เพื่อการศึกษาในประเทศไทย.....	23
2.3.3	สื่อสังคมออนไลน์เพื่อการศึกษาในประเทศไทย.....	26
2.4	ทฤษฎีการเรียนรู้พุทธิปัญญานิยมเชิงสังคม.....	29
2.4.1	แนวคิดของวิกิอรรถเกี่ยวกับการเรียนรู้ผ่านเทคโนโลยี.....	31
2.5	การปฏิสัมพันธ์ทางสังคม.....	32
2.5.1	การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมในชั้นเรียน.....	32
2.5.2	การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริง.....	38
2.5.3	อวัจนภาษาในการปฏิสัมพันธ์.....	41
2.6	แรงจูงใจกับการเรียนรู้ภาษา.....	43
2.6.1	กลวิธีการสร้างแรงจูงใจ.....	44
2.6.2	การเรียนรู้แบบนำตนเองกับแรงจูงใจในการเรียนรู้.....	46
2.6.3	บทบาทและอัตลักษณ์กับการสร้างแรงจูงใจ.....	48
2.7	อารมณ์ขันในการสอนภาษาผ่านสื่อ.....	50
2.7.1	หน้าที่ของอารมณ์ขัน.....	51

2.7.2	กลวิธีสร้างอารมณ์ขันของรายการโทรทัศน์.....	51
2.7.3	อารมณ์ขันกับการเรียนรู้ภาษา.....	52
2.8	วาทกรรม.....	53
2.8.1	สหบท.....	53
2.8.2	บทบาท.....	54
2.8.3	อัตลักษณ์.....	55
2.9	วาทกรรมในบริบทของชั้นเรียน.....	57
2.9.1	รูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ในบริบทของชั้นเรียน.....	57
2.9.2	บทบาทของครู	59
2.9.3	อัตลักษณ์ของครู	63
2.10	วาทกรรมในบริบทของสื่อ	65
2.10.1	รูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ในบริบทของสื่อ	66
2.10.2	บทบาทของพิธีกร	67
2.10.3	อัตลักษณ์ของพิธีกร	68
2.11	วาทกรรมสื่อหลากหลายรูปแบบ	71
2.11.1	การสื่อความหมายด้วยการเล่าเรื่อง.....	73
2.11.2	การสื่อความหมายด้วยการจัดวางตำแหน่งของภาพ	79
2.11.3	การสื่อความหมายด้วยระยะภาพ.....	82
2.11.4	การสื่อความหมายด้วยการใช้สี	85
2.12	กรอบแนวคิดของงานวิจัย	91
บทที่ 3	ระเบียบวิธีวิจัย.....	92
3.1	แหล่งข้อมูล	93
3.1.1	ประชากรและกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณ	93
3.1.2	แหล่งข้อมูลสำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ.....	94

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	95
3.3 การทดสอบเครื่องมือในการวิจัย	97
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	97
3.5 การวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูล	98
บทที่ 4 ผลการวิจัย.....	100
4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณ.....	101
4.2 การวิเคราะห์ตัวบทในรายการสอนภาษาอังกฤษ.....	117
4.2.1 วิธีการสอนที่ใช้ในรายการสอนภาษาอังกฤษ.....	117
4.2.2 รูปแบบรายการโทรทัศน์ในรายการสอนภาษาอังกฤษ.....	129
4.2.3 รูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ในรายการสอนภาษาอังกฤษ.....	136
4.2.4 สหบทในรายการสอนภาษาอังกฤษ	141
4.2.5 การปฏิสัมพันธ์เพื่อการสอนภาษาอังกฤษ.....	145
4.2.6 กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันในรายการสอนภาษาอังกฤษ.....	161
4.2.7 กลวิธีสร้างแรงจูงใจในรายการสอนภาษาอังกฤษ	186
4.2.8 บทบาทและอัตลักษณ์ของพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษ.....	205
4.3 การวิเคราะห์วาทกรรมสื่อหลากหลายรูปแบบในรายการสอนภาษาอังกฤษ	243
4.3.1 วิเคราะห์การสื่อความหมายด้วยการเล่าเรื่อง.....	243
4.3.2 วิเคราะห์การสื่อความหมายด้วยการจัดวางตำแหน่งของภาพ	262
4.3.3 วิเคราะห์การสื่อความหมายด้วยระยะภาพ	270
4.3.4 วิเคราะห์การสื่อความหมายด้วยการใช้สี	282
บทที่ 5 สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ	292
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	292
5.2 อภิปรายผลการวิจัย	302
5.3 ข้อจำกัดของงานวิจัย	315

5.4 ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้.....	316
5.5 ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป.....	316
บรรณานุกรม.....	317
ภาคผนวก.....	325
ประวัติผู้เขียน.....	336

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1.1 ยอดผู้ติดตามเฟซบุ๊ก แฟนเพจ และช่องทางการเผยแพร่ของรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม อิงลิช อาฟเตอร์นูน และมูฟวี่ แลงเกวจ	3
ตารางที่ 2.1 แสดงการปฏิสัมพันธ์เพื่อการสอนระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศ ของ Moskowitz (1971) พัฒนาปรับปรุงใหม่โดย Brown (2000).....	35
ตารางที่ 2.2 สรุปแนวคิดเรื่องสรีนแจจิตวิทยาของ Graves (1951)	89
ตารางที่ 3.1 คลิปวิดีโอของรายการสอนภาษาอังกฤษที่นำมาวิเคราะห์.....	94
ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ	101
ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ	101
ตารางที่ 4.3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา	102
ตารางที่ 4.4 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพ.....	102
ตารางที่ 4.5 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามทัศนคติที่มีต่อภาษาอังกฤษ	103
ตารางที่ 4.6 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามช่องทางในการรับชมรายการ	104
ตารางที่ 4.7 จำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคำตอบของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม รายการสอนภาษาอังกฤษที่ผู้ชมเลือกรับชม	105
ตารางที่ 4.8 จำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคำตอบของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษที่รู้จัก	105
ตารางที่ 4.9 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระยะเวลาออกอากาศที่เหมาะสม	106
ตารางที่ 4.10 จำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคำตอบของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม รูปแบบของรายการสอนภาษาอังกฤษแบบที่ผู้ชมต้องการ	106
ตารางที่ 4.11 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความเชี่ยวชาญของทางภาษาของ พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษแบบที่ผู้ชมต้องการ.....	109

ตารางที่ 4.12 จำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคำตอบของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษแบบที่ผู้ชมชื่นชอบ	109
ตารางที่ 4.13 จำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการ ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงที่ผู้ชมรายการมีต่อพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษ	111
ตารางที่ 4.14 จำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประโยชน์ที่ ได้รับจากการรับชมรายการสอนภาษาอังกฤษ	113
ตารางที่ 4.15 จำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามแรงจูงใจใน การเรียนภาษาอังกฤษจากการรับชมรายการสอนภาษาอังกฤษ.....	114
ตารางที่ 4.16 สรุปการใช้วิธีการสอนเพื่อสอนภาษาอังกฤษของรายการทั้ง 3 รายการ	128
ตารางที่ 4.17 สรุปการใช้รูปแบบการจัดรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาของทั้ง 3 รายการ.....	134
ตารางที่ 4.18 สรุปการปฏิสัมพันธ์ในการสอนภาษาต่างประเทศที่พบในทั้ง 3 รายการ.....	160
ตารางที่ 4.19 สรุปกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันที่พบในรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ.....	185
ตารางที่ 4.20 สรุปกลวิธีการสร้างแรงจูงใจที่พบในรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ.....	204
ตารางที่ 4.21 เปรียบเทียบบทบาทของพิธีกรและครู.....	206
ตารางที่ 4.22 สรุปการวิเคราะห์บทบาทของพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ	239
ตารางที่ 4.23 สรุปการวิเคราะห์อัตลักษณ์ของพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ	240
ตารางที่ 4.24 แสดงขั้นตอนการเล่าเรื่องของ Alpha (2018)	245
ตารางที่ 4.25 แสดงขั้นตอนการเล่าเรื่องของ Baywatch (2017).....	249
ตารางที่ 4.26 แสดงขั้นตอนการเล่าเรื่องของ The Pool (2018)	252
ตารางที่ 4.27 แสดงขั้นตอนการเล่าเรื่องของ Harry Potter and the Chamber of Secrets.....	256
ตารางที่ 4.28 แสดงขั้นตอนการเล่าเรื่องของ Speed (1994)	260
ตารางที่ 4.29 การจัดวางตำแหน่งของภาพ ตอนที่ 217 คริส หอวัง	263
ตารางที่ 4.30 การจัดวางตำแหน่งของภาพ ตอนที่ 224 มินท์	263
ตารางที่ 4.31 การจัดวางตำแหน่งของภาพ ตอนที่ 228 เติร์ด และปอร์เช่	264
ตารางที่ 4.32 การจัดวางตำแหน่งของภาพ ตอนที่ 233 ฮิวโก้ จุลจักร	264

ตารางที่ 4.33 การจัดวางตำแหน่งของภาพ ตอนที่ 234 ดิชา กันติชา.....	265
ตารางที่ 4.34 การจัดวางตำแหน่งของภาพ ตอน V.to เจ็บปวด.....	265
ตารางที่ 4.35 การจัดวางตำแหน่งของภาพ ตอน V.to นอนคว่ำ/หงาย/ตะแคง	266
ตารางที่ 4.36 การจัดวางตำแหน่งของภาพ ตอน V.to โทรหาหน่อยนะ	266
ตารางที่ 4.37 การจัดวางตำแหน่งของภาพ ตอน สิ่งไรที่ยังไงให้กรอบ.....	266
ตารางที่ 4.38 การจัดวางตำแหน่งของภาพ ตอน ลางานยังงัยให้ได้หยุด	267
ตารางที่ 4.39 สรุปการจัดวางตำแหน่งของภาพรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ.....	269
ตารางที่ 4.40 แสดงระยะภาพของรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 217 คริส หอวัง.....	271
ตารางที่ 4.41 แสดงระยะภาพของรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 224 มินท์ I Roam Alone.....	272
ตารางที่ 4.42 แสดงระยะภาพของรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 228 เดิร์ด และปอร์เซ.....	273
ตารางที่ 4.43 แสดงระยะภาพของรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 233 ฮิวโก้ จุลจักร	274
ตารางที่ 4.44 แสดงระยะภาพของรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 234 ดิชา กันติชา	275
ตารางที่ 4.45 แสดงระยะภาพของรายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน.....	276
ตารางที่ 4.46 แสดงระยะภาพของรายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Alpha (2018).....	278
ตารางที่ 4.47 แสดงระยะภาพของรายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Baywatch (2017)	278
ตารางที่ 4.48 แสดงระยะภาพของรายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน The Pool (2018).....	279
ตารางที่ 4.49 แสดงระยะภาพของรายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Harry Potter and the Chamber of Secrets (2002)	279
ตารางที่ 4.50 แสดงระยะภาพของรายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Speed (1994).....	280
ตารางที่ 4.51 สรุปการใช้ระยะภาพเพื่อสื่อความหมายกับผู้ชมรายการของทั้ง 3 รายการ	281
ตารางที่ 5.1 สรุปผลการวิเคราะห์คลิปีดิโอของรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ.....	295
ตารางที่ 5.2 สรุปพฤติกรรมของผู้สอนในการปฏิสัมพันธ์เพื่อการสอนภาษาต่างประเทศที่พบในรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ.....	309

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 2.1 แบบจำลองการเรียนรู้แบบนำตนเองของแกริสัน.....	47
ภาพที่ 2.2 รูปแบบการปฏิสัมพันธ์ IRF ในชั้นเรียน.....	58
ภาพที่ 2.3 บทบาทของครูในการเรียนการสอนแบบเชิงรุก	60
ภาพที่ 2.4 รูปแบบการปฏิสัมพันธ์ IR ในสื่อ	66
ภาพที่ 2.5 ตำแหน่งของข้อความด้านขวาและด้านซ้ายของภาพ.....	72
ภาพที่ 2.6 โฆษณาน้ำแร่ Vittel (New Idea, 5 December 1987)	74
ภาพที่ 2.7 โครงสร้างการเล่าเรื่องรูปตัววี	75
ภาพที่ 2.8 การจัดวางตำแหน่งภาพของนิตยสารผู้หญิงในออสเตรเลีย.....	80
ภาพที่ 2.9 ภาพ God Shows Death to Adam and Eve	81
ภาพที่ 2.10 ภาพวาดพระพุทธรเจ้าและพุทธสาวกในศาสนาพุทธ	81
ภาพที่ 2.11 The Dimensions of Visual Space	82
ภาพที่ 2.12 การจ้องมองและชี้นิ้วเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์	82
ภาพที่ 2.13 วงจรและวรรณของสี.....	87
ภาพที่ 2.14 กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	91
ภาพที่ 4.1 การใช้วิธีการสอนแบบตรงของรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม	118
ภาพที่ 4.2 การใช้วิธีการสอนแบบฟัง-พูดของรายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน	118
ภาพที่ 4.3 การใช้วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางของรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม	119
ภาพที่ 4.4 การใช้วิธีการสอนแบบซักชวนของรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม	119
ภาพที่ 4.5 การใช้วิธีการสอนแบบผสมผสานของรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม	120
ภาพที่ 4.6 การใช้วิธีการสอนแบบผสมผสานของรายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน	121

ภาพที่ 4.7 การใช้วิธีการสอนแบบผสมผสานของรายการมูฟวี่ แลงเกวจ	121
ภาพที่ 4.8 การใช้วิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติของรายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน	122
ภาพที่ 4.9 การใช้วิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติของรายการมูฟวี่ แลงเกวจ	122
ภาพที่ 4.10 การใช้วิธีการสอนโดยการใช้เกม ตอนที่ 217 คริส หอวัง	123
ภาพที่ 4.11 การใช้วิธีการสอนโดยการใช้เกม ตอนที่ 224 มินท์ I Roam Alone	124
ภาพที่ 4.12 การใช้วิธีการสอนโดยการใช้เกม ตอนที่ 228 เดิร์ด และปอร์เซ	124
ภาพที่ 4.13 การใช้วิธีการสอนโดยการใช้เกม ตอนที่ 233 ฮิวโก้ จุลจักร	125
ภาพที่ 4.14 การใช้วิธีการสอนโดยการใช้เกม ตอนที่ 234 ดิชา กันติชา	125
ภาพที่ 4.15 การใช้วิธีการสอนโดยการใช้เพลง ตอนที่ 217 คริส หอวัง	126
ภาพที่ 4.16 การใช้วิธีการสอนโดยการใช้เพลง ตอนที่ 224 มินท์ I Roam Alone	126
ภาพที่ 4.17 การใช้วิธีการสอนโดยการใช้เพลง ตอนที่ 228 เดิร์ด และปอร์เซ	127
ภาพที่ 4.18 การใช้วิธีการสอนโดยการใช้เพลง ตอนที่ 233 ฮิวโก้ จุลจักร	127
ภาพที่ 4.19 การใช้วิธีการสอนโดยการใช้เพลง ตอนที่ 234 ดิชา กันติชา	127
ภาพที่ 4.20 การใช้วิธีการสอนโดยการใช้สื่อภาพยนตร์ของรายการมูฟวี่ แลงเกวจ	128
ภาพที่ 4.21 การใช้รูปแบบรายการสัมภาษณ์ของรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม	130
ภาพที่ 4.22 การใช้รูปแบบรายการสัมภาษณ์ของช่วง Monkeying Around	131
ภาพที่ 4.23 การใช้รูปแบบรายการสนทนาของรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม	131
ภาพที่ 4.24 การใช้รูปแบบรายการแข่งขันตอบปัญหาและเกมของรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม	131
ภาพที่ 4.25 การใช้รูปแบบรายการนำเสนอคนเดียวของรายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ตอน V.to เจี๊ยปวุด	132
ภาพที่ 4.26 การใช้รูปแบบรายการนำเสนอคนเดียวของรายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ตอน V.to โท หาหน้อยนะ	132
ภาพที่ 4.27 การใช้รูปแบบรายการสนทนาของรายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ตอน ลางานยังงี้ให้ได้ หยุด	133

ภาพที่ 4.28 การใช้รูปแบบรายการสนทนาของรายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ตอน V.to นอนคว่ำ/ หาย/ตะแคง	133
ภาพที่ 4.29 การใช้รูปแบบรายการสนทนาของรายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ตอน สั่งโรตียังไงให้กรอบ	134
ภาพที่ 4.30 การใช้รูปแบบรายการสนทนาของรายการมูฟวี่ แลงเกวจ	134
ภาพที่ 4.31 รูปแบบการปฏิสัมพันธ์แบบ IRF และ IR.....	136
ภาพที่ 4.32 รูปแบบการปฏิสัมพันธ์ในบริบทของรายการสอนภาษาอังกฤษ	137
ภาพที่ 4.33 การใช้วจนภาษาในรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม	153
ภาพที่ 4.34 การใช้วจนภาษาในรายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน	156
ภาพที่ 4.35 การใช้วจนภาษาในรายการมูฟวี่ แลงเกวจ	159
ภาพที่ 4.36 การแสดงท่าทางที่ตลกขบขันจากรายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รูม ตอนที่ 224	165
ภาพที่ 4.37 การแสดงท่าทางที่ตลกขบขันจากรายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รูม ตอนที่ 233	166
ภาพที่ 4.38 การใช้กลวิธีตลกโครมครามจากรายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รูม ตอนที่ 217	169
ภาพที่ 4.39 การใช้กลวิธีตลกโครมครามจากรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 228	170
ภาพที่ 4.40 การใช้กลวิธีตลกโปกฮาจากรายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รูม ตอนที่ 217	172
ภาพที่ 4.41 การใช้กลวิธีตลกโปกฮาจากรายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รูม ตอนที่ 234	173
ภาพที่ 4.42 การสร้างความตลกผ่านข้อความและเสียงจากรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 224	174
ภาพที่ 4.43 การสร้างความตลกผ่านเสียงจากรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 233.....	175
ภาพที่ 4.44 การใช้กลวิธีล้อเลียนเสียดสีในรายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน	177
ภาพที่ 4.45 การสร้างความตลกผ่านข้อความและเสียงในรายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน.....	177
ภาพที่ 4.46 การแสดงท่าทางที่ขบขันของรายการมูฟวี่ แลงเกวจ	179
ภาพที่ 4.47 การใช้กลวิธีตลกโปกฮาจากรายการมูฟวี่ แลงเกวจ.....	183
ภาพที่ 4.48 การสร้างความตลกผ่านข้อความและเสียงในรายการมูฟวี่ แลงเกวจ	184
ภาพที่ 4.49 พิธีกรรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม หันมองกล้องเพื่อสร้างความสัมพันธ์กับผู้ชม.....	190

ภาพที่ 4.50 กิจกรรมที่หลากหลายในรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม	191
ภาพที่ 4.51 พิธีกรปรบมือให้กำลังใจในการตอบคำถาม	196
ภาพที่ 4.52 รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน นำเสนอรายการนอกสถานที่	198
ภาพที่ 4.53 การนำเสนอภาพยนตร์ที่หลากหลายของรายการมูฟวี่ แลงเกวจ	201
ภาพที่ 4.54 พิธีกรรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม	210
ภาพที่ 4.55 การแต่งกายของพิธีกรรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม	219
ภาพที่ 4.56 พิธีกรยืนขึ้นเพื่อต้อนรับแขกรับเชิญตอนเปิดรายการ	219
ภาพที่ 4.57 พิธีกรรับเดินเข้าห้องเพื่อมาถ่ายทำในตอนที่ 228	220
ภาพที่ 4.58 พิธีกรรายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน	222
ภาพที่ 4.59 การแต่งกายของพิธีกรรายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน	226
ภาพที่ 4.60 พิธีกรรายการมูฟวี่ แลงเกวจ	228
ภาพที่ 4.61 การแต่งกายของพิธีกรรายการมูฟวี่ แลงเกวจ	235
ภาพที่ 4.62 พิธีกรแสดงบทบาทสมมติโดยใช้ภาพฉากพื้นหลังจากภาพยนตร์ Alpha (2018)	246
ภาพที่ 4.63 พิธีกรแสดงบทบาทสมมติโดยใช้ภาพฉากพื้นหลังจากภาพยนตร์ Baywatch (2017)	250
ภาพที่ 4.64 พิธีกรแสดงบทบาทสมมติโดยใช้ภาพฉากพื้นหลังจากภาพยนตร์ The Pool (2018)	253
ภาพที่ 4.65 พิธีกรแสดงบทบาทสมมติโดยใช้ภาพฉากพื้นหลังจากภาพยนตร์ Harry Potter and the Chamber of Secrets (2002)	257
ภาพที่ 4.66 พิธีกรแสดงบทบาทสมมติโดยใช้ภาพฉากพื้นหลังจากภาพยนตร์ Speed (1994)	261
ภาพที่ 4.67 The Dimensions of Visual Space	262
ภาพที่ 4.68 การจัดวางตำแหน่งของภาพ รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Alpha (2018)	268
ภาพที่ 4.69 การจัดวางตำแหน่งของภาพ รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Baywatch (2017)	268
ภาพที่ 4.70 การจัดวางตำแหน่งของภาพ รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน The Pool (2018)	268
ภาพที่ 4.71 การจัดวางตำแหน่งของภาพ รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Harry Potter and the Chamber of Secrets (2002)	268

ภาพที่ 4.72 การจัดวางตำแหน่งของภาพ รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Speed (1994).....	269
ภาพที่ 4.73 การจัดวางชุดสี่รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุ่ม ตอนที่ 217 คริส หอวัง.....	283
ภาพที่ 4.74 การจัดวางชุดสี่รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุ่ม ตอนที่ 224 มินท์ I Roam Alone.....	283
ภาพที่ 4.75 การจัดวางชุดสี่รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุ่ม ตอนที่ 228 เดิร์ด และปอร์เซ.....	284
ภาพที่ 4.76 การจัดวางชุดสี่รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุ่ม ตอนที่ 233 ฮิวโก้ จุลจักร จักรพงษ์.....	284
ภาพที่ 4.77 การจัดวางชุดสี่รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุ่ม ตอนที่ 234 ดิชา กันติชา.....	284
ภาพที่ 4.78 การจัดวางชุดสี่รายการอิงลิช อาฟเตอร์ นุ่น ตอน V.to เจ็บปวด.....	285
ภาพที่ 4.79 การจัดวางชุดสี่รายการอิงลิช อาฟเตอร์ นุ่น ตอน V.to นอนคว่ำ/หงาย/ตะแคง	286
ภาพที่ 4.80 การจัดวางชุดสี่รายการอิงลิช อาฟเตอร์ นุ่น ตอน V.to โทรหาหนอยนะ	286
ภาพที่ 4.81 การจัดวางชุดสี่รายการอิงลิช อาฟเตอร์ นุ่น ตอน สักโรตียังไงให้กรอบ	286
ภาพที่ 4.82 การจัดวางชุดสี่รายการอิงลิช อาฟเตอร์ นุ่น ตอน ลางานยังงี้ให้ได้หยุด.....	287
ภาพที่ 4.83 การจัดวางชุดสี่รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Alpha (2018)	287
ภาพที่ 4.84 การจัดวางชุดสี่รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Baywatch (2017)	288
ภาพที่ 4.85 การจัดวางชุดสี่รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน The Pool (2018)	288
ภาพที่ 4.86 การจัดวางชุดสี่รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Harry Potter and Chamber of Secrets (2002).....	288
ภาพที่ 4.87 การจัดวางชุดสี่รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Speed (1994)	289

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญ

สังคมโลกปัจจุบันเป็นสังคมของข้อมูลข่าวสาร มีการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมตลอดเวลา ผู้คนทั่วโลกต้องติดต่อสัมพันธ์กัน ภาษาต่างชาติจึงเป็นสิ่งสำคัญที่คนไทยต้องเรียนรู้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้อีกต่อไป โดยเฉพาะภาษาอังกฤษที่เคยเป็นเพียงภาษาของชนชาติอังกฤษเท่านั้น การขยายอาณานิคมเข้าไปปกครองและตั้งถิ่นฐานในประเทศต่าง ๆ ของคนอังกฤษ รวมไปถึงการขยายตัวของความเจริญทางด้านอุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์ และการค้า ทำให้ภาษาอังกฤษถูกนำมาใช้อย่างแพร่หลายและในที่สุดกลายเป็นภาษาสากลที่ทั่วโลกยอมรับในปัจจุบัน

ประเทศไทยมีความสัมพันธ์กับประเทศอังกฤษมายาวนานนับตั้งแต่สมัยอยุธยา อย่างไรก็ตาม การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในกลุ่มชนชั้นสูงเพิ่งเริ่มต้นขึ้นในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ส่วนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของคนไทยทั่วไปได้เริ่มขึ้นเป็นครั้งแรกในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ภาษาอังกฤษจึงได้เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของคนไทยเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน การพัฒนาประเทศต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการเข้าถึงความรู้ที่เผยแพร่เป็นภาษาอังกฤษ คนไทยจึงต้องพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อเลือกรับสื่อสารสนเทศที่มีประโยชน์ และนำความรู้ไปพัฒนาประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แผนการศึกษาแห่งชาติหรือพระราชบัญญัติการศึกษาที่ผ่านมาในอดีตกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญและควรต้องเรียนเสมอมา จนกระทั่งเมื่อปี พ.ศ. 2539 มีการระบุอย่างชัดเจนให้ภาษาอังกฤษมีฐานะเป็นภาษาต่างประเทศลำดับที่ 1 ต่อมาในพระราชบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐานปี พ.ศ. 2544 ภาษาอังกฤษได้ถูกกำหนดให้เป็นภาษาที่นักเรียนจะต้องเรียนทุกช่วงชั้น และการศึกษาในระดับอุดมศึกษายังจัดให้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับที่ต้องเรียนในทุกหลักสูตรของมหาวิทยาลัย

การปรับปรุงหลักสูตรและวิธีการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา นอกจากหลักสูตรและวิธีการสอนจะเป็นสิ่งที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษประสบความสำเร็จแล้ว ครูผู้สอนยังถือเป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง บรรยากาศในชั้นเรียนที่ดีเกิดขึ้นได้จาก

การปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน และผู้สอนยังเป็นผู้มีส่วนช่วยสนับสนุนการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันเองให้เกิดขึ้นอีกด้วย ดังนั้นผู้สอนจึงเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในชั้นเรียนมากที่สุด อย่างไรก็ตามปัญหาการขาดแคลนครูผู้สอนในประเทศไทยทำให้มีการริเริ่มนำสื่อมวลชนมาช่วยทดแทนครูในชั้นเรียน นับตั้งแต่การใช้วิทยุกระจายเสียงเพื่อการศึกษา การใช้โทรทัศน์เพื่อการศึกษา จนถึงการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษาในปัจจุบัน

ภาษาอังกฤษคือประตูไปสู่ความสำเร็จทางการเรียนและการทำงาน จึงทำให้คนไทยต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น อย่างไรก็ตามการเรียนภาษาอังกฤษกับโรงเรียนสอนภาษานั้นมีข้อจำกัดด้านค่าใช้จ่าย เวลา และความสะดวกในการเดินทาง ดังนั้นการเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อมวลชนเพื่อการศึกษาจึงเป็นทางเลือกที่น่าสนใจ เป็นวิธีการเรียนรู้ที่สามารถเข้าถึงได้โดยง่าย มีค่าใช้จ่ายน้อยกว่า และยังเป็นการเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงความรู้ภาษาอังกฤษให้แก่ประชาชนได้อย่างทั่วถึง โทรทัศน์เป็นสื่อที่มีคุณสมบัติครบถ้วนทั้งภาพ แสง สี และเสียง จึงทำให้โทรทัศน์ได้รับความนิยมจากผู้ชมมากกว่าวิทยุกระจายเสียง การผลิตรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาของประเทศไทยในระยะแรกมีลักษณะเป็นรายการเพื่อการสอนโดยตรง ขาดความสนุกสนานและผ่อนคลาย มีความเป็นวิชาการสูงทำให้ไม่เป็นที่สนใจของผู้ชม การผลิตรายการจึงต้องมีการพัฒนาปรับปรุงเพื่อให้รายการมีความน่าสนใจ โดยผสมผสานความบันเทิงสอดแทรกไปกับสาระความรู้เพื่อดึงดูดความสนใจจากผู้ชมรายการ นอกจากนี้ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีในปัจจุบันทำให้ผู้ชมหันมาเปิดรับชมสื่อต่าง ๆ ผ่านทางสมาร์ทโฟนหรือแท็บเล็ต แทนการรับชมผ่านทางโทรทัศน์เหมือนในอดีต ผู้ผลิตรายการจึงหันมานำรายการที่ได้ออกอากาศไปแล้วทางโทรทัศน์มาเผยแพร่ย้อนหลังทางสื่อสังคมออนไลน์ หรือปรับเปลี่ยนจากการออกอากาศทางโทรทัศน์มาเผยแพร่รายการทางสื่อสังคมออนไลน์ต่าง ๆ อาจกล่าวได้ว่าพฤติกรรมกรรมการรับชมของผู้ชมที่เปลี่ยนแปลงไปส่งผลให้ผู้ผลิตรายการต้องนำเสนอเนื้อหารายการผ่านช่องทางหรือสื่อหลายประเภท (One Content Multiscreen-Multiplatform)

ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษารายการสอนภาษาอังกฤษ โดยเลือกรายการที่นำเสนอทั้งทางโทรทัศน์และสื่อสังคมออนไลน์มากกว่า 3 ปี และมียอดการติดตามบนเฟซบุ๊ก แฟนเพจมากกว่า 100,000 คน จำนวน 3 รายการ ดังต่อไปนี้

1. รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม (Loukgolf's English Room) เป็นรายการสาระบันเทิงเพื่อสอนภาษาอังกฤษ ดำเนินรายการโดย คณาธิป สุนทรรัักษ์ นักแสดง พิธีกร และเจ้าของโรงเรียนสอนภาษาอังกฤษ Angkriz แต่ละตอนมีความยาวประมาณ 45 นาที รายการเคยออกอากาศผ่านทางช่อง GMM 25 และนำตอนที่ออกอากาศไปแล้วมาเผยแพร่ผ่านทางสื่อสังคมออนไลน์ต่าง ๆ ปัจจุบันยังได้ผลิตรายการร่วมกับ Netflix บริษัทผู้ให้บริการสื่อผ่านอินเทอร์เน็ตทั้งสิ้นจำนวน 20 ตอน โดยผู้ชมสามารถติดตามข้อมูลของรายการได้ทางเฟซบุ๊ก แฟนเพจ Loukgolf's English Room และรับชมรายการย้อนหลังผ่านทางช่องยูทูปบริษัทนางแมวป่า และ GMM25Thailand

2. รายการอิงลิช आफเตอร์นูน (English Afternoonz) เริ่มออกอากาศทางช่อง 3 Family ออกอากาศแทรกอยู่ในรายการข่าวช่วงบ่าย ดำเนินรายการโดย ณัชชานันท์ พิระณรงค์ ผู้ดำเนินรายการวิทยุ ผู้ประกาศข่าว และครูสอนภาษาอังกฤษ แม้ว่ายุติการออกอากาศทางโทรทัศน์ไปแล้วก็ตาม รายการยังคงเผยแพร่ตอนใหม่ ๆ ผ่านทางสื่อสังคมออนไลน์อย่างต่อเนื่อง รายการแต่ละตอนมีความยาวประมาณ 2-5 นาที ผู้ชมสามารถติดตามข้อมูลและรับชมรายการได้ทางเฟซบุ๊ก แฟนเพจ นูน - English AfterNoonz และช่องยูทูป English Afternoonz

3. มูฟวี่ แลงเกจ (Movie Language) เป็นรายการสารบันเทิงเพื่อสอนภาษาอังกฤษโดยการนำประโยคเด็ดจากฉากในภาพยนตร์ที่ออกอากาศทางช่อง MONO 29 มาสอนภาษาอังกฤษ ดำเนินรายการโดย คริสโตเฟอร์ ไรท์ เจ้าของโรงเรียนสอนภาษาอังกฤษ นักเขียน และเป็นอดีตพิธีกรรายการ English Delivery มีพิธีกรร่วมคือ สุพจน์ กลิ่นสุวรรณ ผู้ประกาศข่าวและเป็นอดีตพิธีกรของรายการ English Breakfast แต่ละตอนมีความยาวประมาณ 5 นาที ปัจจุบันรายการนำเสนอทั้งทางโทรทัศน์และสื่อสังคมออนไลน์ ผู้ชมสามารถติดตามข้อมูลและรับชมย้อนหลังได้ทางเฟซบุ๊ก แฟนเพจ Ajarn Chris Wright อาจารย์คริส ไรท์ และทางช่องทางออนไลน์ Seeme ของ Mono Group ซึ่งเป็นเจ้าของทีวีดิจิทัล MONO 29

ตารางที่ 1.1 ยอดผู้ติดตามเฟซบุ๊ก แฟนเพจ และช่องทางการเผยแพร่ของรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม อิงลิช आफเตอร์นูน และมูฟวี่ แลงเกจ

รายการ	ยอดผู้ติดตาม เฟซบุ๊ก แฟนเพจ	ช่องทางการเผยแพร่รายการ
1. ลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม	พ.ศ. 2562 - 210,427 พ.ศ. 2563 - 418,915 พ.ศ. 2564 - 457,159	ช่อง GMM25 ยูทูป, เฟซบุ๊ก แฟนเพจ Line TV
2. อิงลิช आफเตอร์นูน	พ.ศ. 2562 - 682,255 พ.ศ. 2563 - 831,265 พ.ศ. 2564 - 885,773	ช่อง 3 เฟซบุ๊ก แฟนเพจ ยูทูป
3. มูฟวี่ แลงเกจ	พ.ศ. 2562 - 421,023 พ.ศ. 2563 - 534,270 พ.ศ. 2564 - 905,208	ช่อง mono29 Seeme เฟซบุ๊ก แฟนเพจ

รายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการเป็นรายการที่มีพิธีกรเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงในแวดวงสื่อสารมวลชน เช่น พิธีกร ผู้ประกาศข่าว ดีเจรายการวิทยุ นักเขียน หรือนักแสดง นอกจากนี้พิธีกรทั้ง 3 รายการยังมีบทบาทเป็นครูผู้สอนหรือเป็นเจ้าของโรงเรียนสอนภาษาอังกฤษ แม้ว่าจะไม่ได้มีวุฒิการศึกษาทางด้านภาษาอังกฤษโดยตรงก็ตาม แต่รายการกลับได้รับความนิยมจากผู้ชมรายการ คนไทยชื่นชมผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษได้ดีและเห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่จำเป็น แต่ส่วนใหญ่ยังคงไม่ชอบการเรียนภาษาอังกฤษและกลัวการใช้ภาษาอังกฤษ ด้วยเหตุนี้การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงระหว่างพิธีกรและผู้ชมรายการจึงเป็นสิ่งที่ผู้วิจัยสนใจศึกษา การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้พิธีกรมีอิทธิพลต่อผู้ชมในการติดตามรับชมรายการ พิธีกรสามารถโน้มน้าวผู้ชมให้เปิดรับชมรายการของตนได้ นอกจากการนำเสนอความรู้ของพิธีกรจะเป็นการสนับสนุนให้ผู้ชมรายการเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแล้ว ความนิยมจากผู้ชมรายการที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องยังสามารถสร้างรายได้ให้แก่รายการและสามารถนำไปต่อยอดในการทำธุรกิจโรงเรียนสอนภาษาอังกฤษให้แก่พิธีกรรายการได้อีกด้วย

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามจากผู้ชมรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการและการวิเคราะห์ตัวบทจากทางรายการ เพื่อศึกษาวิธีการสอนภาษาอังกฤษ รูปแบบรายการโทรทัศน์ รูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ สหบท การปฏิสัมพันธ์เพื่อการสอนภาษาอังกฤษ กลวิธีการสร้างอารมณ์ขัน กลวิธีการสร้างแรงจูงใจ บทบาทและอัตลักษณ์ของพิธีกรรายการ รวมไปถึงวาทกรรมสื่อสารหลากหลายรูปแบบ ซึ่งเป็นองค์ประกอบในการสร้างปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงระหว่างพิธีกรและผู้ชมรายการ

ผลการวิจัยนี้จะสามารถชี้ให้เห็นว่าการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงในบริบทการเรียนการสอนผ่านสื่อสามารถสร้างแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของผู้ชมรายการได้ การใช้รายการสอนภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการเรียนจะเป็นอีกทางเลือกหนึ่งให้คนไทยได้พัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ และผลการวิจัยยังสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในอนาคตเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ชมรายการได้

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาการใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษ รูปแบบของรายการสอนภาษาอังกฤษ บทบาทและอัตลักษณ์ของพิธีกร รวมไปถึงการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงระหว่างพิธีกรและผู้ชมรายการที่นำไปสู่ความสำเร็จในการสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้ชมรายการที่ก่อให้เกิดความนิยมของรายการสอนภาษาอังกฤษ

1.3 คำถามนำวิจัย

1. การนำเสนอรูปแบบรายการโทรทัศน์แบบใดเป็นรูปแบบที่ผู้ชมรายการนิยม และรายการสอนภาษาอังกฤษนำเสนอรูปแบบรายการโทรทัศน์แบบใด
2. พิธีกรรายการใช้การปฏิสัมพันธ์แบบอิทธิพลทางตรงหรืออิทธิพลทางอ้อมเพื่อสนับสนุนผู้ชมรายการในการเรียนภาษาอังกฤษ
3. พิธีกรรายการมีบทบาทและอัตลักษณ์อย่างไรในการสร้างแรงจูงใจให้ผู้ชมรายการให้ต้องการเรียนภาษาอังกฤษ
4. การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงระหว่างพิธีกรและผู้ชมมีส่วนช่วยในการสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษให้ผู้ชมรายการได้อย่างไร

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้มุ่งศึกษากลุ่มผู้ชมรายการสอนภาษาอังกฤษ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มบุคคลทั่วไปอยู่ในวัยเรียนและวัยทำงานมีอายุระหว่าง 19–40 ปี ผู้วิจัยยังเน้นการศึกษาตัวบทเพื่อมุ่งศึกษาเกี่ยวกับผู้ส่งสารและตัวสาร คือ พิธีกรและการนำเสนอของรายการ โดยกำหนดขอบเขตของรายการสอนภาษาอังกฤษดังนี้

1. รายการสอนภาษาอังกฤษที่ดำเนินรายการมากกว่า 3 ปี หรือมียอดการติดตามทางเฟซบุ๊กมากกว่า 100,000 คน จำนวน 3 รายการ ดังนี้
 1. ลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม (Loukgolf's English Room)
 2. อิงลิช आफเตอร์นูน (English Afternoonz)
 3. มูฟวี่ แลงเกจ (Movie Language)
2. รายการที่เลือกมาศึกษาเป็นรายการที่นำเสนอเนื้อหาผ่านช่องทางและสื่อหลายประเภท (One Content Multiscreen-Multiplatform) โดยเป็นรายการที่ออกอากาศทั้งทางโทรทัศน์และนำมาเผยแพร่ทางสื่อสังคมออนไลน์ หรือเป็นรายการที่เคยออกอากาศทางโทรทัศน์ก่อนเปลี่ยนมาเผยแพร่ทางสื่อสังคมออนไลน์
3. รายการที่เลือกมาเป็นรายการที่มีพิธีกรเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงในวงการสื่อสารมวลชน เช่น มีบทบาทเป็นพิธีกร ผู้ประกาศข่าว ผู้ดำเนินรายการวิทยุ นักเขียน หรือนักแสดง

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบกลวิธีที่พิธีกรและผู้ผลิตรายการใช้ในการสร้างปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงกับผู้ชมรายการอันนำไปสู่ความสำเร็จในการสอนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชมรายการและการสร้างค่านิยมให้แก่ตัวรายการ
2. เพื่อชี้ให้เห็นว่าการนำเสนอของรายการและการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงของพิธีกรสามารถสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้ชมรายการได้ ช่วยสนับสนุนให้รายการสอนภาษาอังกฤษเป็นอีกทางเลือกหนึ่งเพื่อเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
3. ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนารายการสอนภาษาอังกฤษผ่านทางสื่อให้มีรูปแบบที่เหมาะสมเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ชมรายการได้ในอนาคต

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

ในบทนี้ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมโดยการรวบรวมแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

2.1 ความเป็นมาของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

ภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อคนไทยเป็นอย่างมาก เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับนานาประเทศ ประเทศไทยหรือสยามมีความสัมพันธ์กับชาวต่างชาติมาตั้งแต่สมัยสุโขทัยและเริ่มติดต่อกับประเทศอังกฤษเป็นครั้งแรกในสมัยอยุธยา ความสัมพันธ์ของสยามกับชาติตะวันตกได้เจริญถึงขีดสุดและยุติลงจากเหตุการณ์ทางการเมืองในรัชสมัยของสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ความสัมพันธ์เริ่มต้นอีกครั้งในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น เป็นความสัมพันธ์แบบแฝงด้วยเจตนารมณ์ทางการเมืองแบบจักรวรรดินิยม มีการใช้ล่ามในการเจรจาทั้งการทูตและการค้า อุปสรรคทางด้านภาษาส่งผลให้เกิดเหตุขัดข้องและเข้าใจผิดหลายประการ ทั้งนี้สมัยอยุธยาจนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นยังไม่ได้มีการเรียนภาษาอังกฤษเกิดขึ้นอย่างเป็นทางการ จนกระทั่งถึงรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระองค์ทรงเห็นถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษและภัยของจักรวรรดินิยมตะวันตก ทำให้เกิดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขึ้นในพระบรมมหาราชวังโดยการจ้างชาวต่างชาติมาสอนให้แก่เชื้อพระวงศ์ การศึกษาภาษาอังกฤษในขณะนั้นยังจำกัดอยู่แค่ชั้นสูงเท่านั้น เมื่อถึงรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวการศึกษาของประเทศไทยจึงเริ่มปฏิรูปการศึกษาให้เป็นแบบแผนตามแบบการจัดการศึกษาของประเทศตะวันตกและเกิดการเรียนการสอนขยายวงกว้างไปยังราษฎรทั่วไปและพัฒนาอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน

2.1.1 การยอมรับอิทธิพลของตะวันตกและภาษาอังกฤษในรัชกาลที่ 4

สมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นสยามมีความลำบากในการเจรจากับต่างประเทศเป็นอันมาก เนื่องจากการใช้ล่ามแปลภาษาทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสาร การเข้ามาเผยแพร่ศาสนาของมิชชันนารี

ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวถือเป็นปัจจัยสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงของการศึกษาในสังคมไทยเป็นอย่างยิ่ง นอกจากจุดประสงค์เพื่อเข้ามาเผยแพร่ศาสนาแล้ว บรรดามิชชันนารียังนำวิทยาการความรู้และเทคโนโลยีสมัยใหม่ของตะวันตก เช่น การพิมพ์หนังสือ และวิธีการแพทย์สมัยใหม่ เข้ามาเผยแพร่อีกด้วย ทำให้เกิดความต้องการเรียนรู้วิทยาการขึ้นในกลุ่มชนชั้นนำสยาม เพื่อนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและพัฒนาสังคม จึงได้เรียนรู้ภาษาเพื่อใช้เป็นพื้นฐานไปสู่แหล่งความรู้อื่น ๆ (พิพาดา ยังเจริญ และสุวดี ธนประสิทธิ์พัฒนา, 2529, น. 38-39)

รัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของการศึกษา พระองค์ทรงริเริ่มจัดการศึกษาตามแบบตะวันตก ทรงให้มิชชันนารีมาสอนหนังสือในพระราชวังและเตรียมความพร้อมโดยการส่งข้าราชการไปเล่าเรียนและศึกษาดูงานที่ต่างประเทศเพื่อปรับปรุงประเทศให้เป็นอารยประเทศ นอกจากนี้ทรงพระราชทานที่ดินให้มิชชันนารีก่อตั้งโรงเรียนเพื่อการศึกษาแก่สามัญชน นับเป็นจุดเริ่มต้นของการศึกษานอกวัด หลักสูตรการเรียนการสอนในโรงเรียนของมิชชันนารีเป็นวิชาแบบตะวันตก เช่น ภาษาอังกฤษ ภูมิศาสตร์ เลขคณิต เคหศาสตร์ และการประดิษฐ์เครื่องใช้ด้วยมือ (พิพาดา ยังเจริญ และคณะ, 2529, น. 185-190)

การให้การศึกษาแบบตะวันตกของโรงเรียนมิชชันนารีเป็นอีกหนทางหนึ่งในการเตรียมสามัญชนให้พร้อมสำหรับการปฏิรูปประเทศ ในช่วงแรกนักเรียนของโรงเรียนมิชชันนารีส่วนใหญ่ยังเป็นคนต่างชาติ เช่น จีน ญวน และมอญ เนื่องจากสามัญชนสยามยังไม่เห็นความจำเป็นของการศึกษาภาษาและวิทยาการตะวันตก ความยึดมั่นในพุทธศาสนาทำให้เกรงกลัวว่าจะถูกมิชชันนารีชักจูงให้เปลี่ยนศาสนา จึงไม่นิยมส่งบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนมิชชันนารีและยังยึดถือในระบบการศึกษาแบบจารีตที่บุตรหลานจะต้องได้รับการอบรมสั่งสอนจากพระสงฆ์ที่วัดเท่านั้น (พิพาดา ยังเจริญ และคณะ, 2529, น. 192, 206)

พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงส่งเสริมการศึกษาทั้งการเล่าเรียนภายในประเทศและส่งไปเล่าเรียนภายนอกประเทศ อย่างไรก็ตามการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษายังเกิดขึ้นน้อยมากและการขยายตัวของการศึกษายังจำกัดอยู่เพียงแค่ชนชั้นนำเท่านั้น พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงสวรรคตเสียก่อน พระราชกรณียกิจในการขยายการศึกษาให้เข้าถึงราษฎรจึงตกเป็นของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวในรัชสมัยต่อไป

2.1.2 การปฏิรูปการศึกษาและการสอนภาษาอังกฤษในสมัยรัชกาลที่ 5

รัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเป็นช่วงปฏิรูปการปกครองแผ่นดินในทุกด้านครั้งใหญ่ เพื่อพัฒนาประเทศให้รอดพ้นจากการขยายอิทธิพลของชาติตะวันตก รวมถึงปฏิรูปและขยายโอกาสทางการศึกษาให้แก่ราษฎรอย่างทั่วถึง การยกเลิกระบบไพร่และเลิกทาสส่งผลให้รัฐต้องจัดการศึกษาให้แก่ประชาชนเป็นจำนวนมาก เมื่อไพร่และทาสได้รับการปลดปล่อย ต้องออกไปทำ

มาหากินเลี้ยงตนเอง รัฐจึงต้องปฏิรูปการศึกษาให้ขยายไปสู่สามัญชนอย่างทั่วถึง ในขณะนั้นมีความเชื่อว่าความรู้จากการเรียนภายในประเทศไม่สามารถสู้การไปเรียนโดยตรงจากต่างประเทศได้ รวมถึงความสามารถทางภาษาของนักเรียนจากต่างประเทศยังดีกว่านักเรียนที่ศึกษาภายในประเทศ อย่างไรก็ตาม กิติพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงให้กำลังใจผู้เรียนให้มีมานะในการศึกษาและพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเท่าที่พอจะสามารถทำได้ ขอให้อย่าท้อใจในการเรียนรู้ หากพออ่านออกและแปลได้จะทำให้ได้รับประโยชน์เป็นอย่างมาก (อาวุธ ธีระเอก, 2557, น. 95)

เมื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแพร่หลาย กรมศึกษาธิการจึงประกาศพระราชบัญญัติการสอบวิชาความรู้ภาษาอังกฤษ ปี พ.ศ. 2433 เพื่อให้การจัดการสอนและแบบเรียนมีมาตรฐานเดียวกัน และโครงการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2445 ได้ให้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ประโยคมัธยม กำหนดให้สอนจนถึงอ่านเขียนประโยคแบบง่ายได้ เมื่อได้ปรับปรุงโครงสร้างโครงการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2450 จึงให้หลักสูตรมัธยมสามัญเรียนภาษาอังกฤษในหลักสูตรเพิ่มมากขึ้นและหลักสูตรมัธยมพิเศษให้เรียนเน้นหนักไปทางภาษาอังกฤษ ต่อมาภาษาอังกฤษยังมีความสำคัญมากขึ้นในโครงการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2452 นอกจากสอนในมัธยมศึกษาและมัธยมสูงแล้ว ยังเริ่มให้มีการสอนในชั้นประถมศึกษาพิเศษ ซึ่งเรียนวิชาอื่นเหมือนประถมศึกษาธรรมดา แต่ได้เรียนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรมัธยมศึกษา (เมธาวี ยุทธพงษ์ธาดา, 2549, น. 49-51)

ในระยะแรกการเรียนภาษาอังกฤษยังไม่เป็นที่นิยมมากนัก ผู้ที่เรียนจะได้รับเงินอุดหนุนในการเรียน ได้รับเครื่องบริโภคนุ่งห่มใช้สอย และเครื่องเรียนต่าง ๆ เมื่อเริ่มมีค่านิยมเรื่องการศึกษาและการเรียนภาษาอังกฤษเกิดขึ้นมา จึงทำให้การอุดหนุนต่าง ๆ ดังกล่าวถูกยกเลิกไป ส่งผลให้ค่าเล่าเรียนภาษาอังกฤษกลายเป็นเครื่องบ่งชี้ฐานะของผู้เรียน โรงเรียนใหญ่ ๆ ในกรุงเทพกำหนดให้แผนกที่สอนเป็นภาษาอังกฤษมีค่าเล่าเรียนสูงที่สุด แผนกที่สอนเป็นภาษาไทยแต่มีการสอนภาษาอังกฤษด้วยมีค่าเล่าเรียนรองลงมา โรงเรียนทั่วไปที่ไม่มีการสอนภาษาอังกฤษเก็บค่าเล่าเรียนต่ำที่สุด ส่วนโรงเรียนประชาบาลหรือโรงเรียนตามวัดต่าง ๆ มีเกณฑ์เพียงแค่ว่าผู้เรียนอ่านออกเขียนได้ไม่เก็บค่าเล่าเรียน การที่รัฐยังไม่สามารถจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ประชาชนได้อย่างทั่วถึง โรงเรียนราษฎร์จึงเป็นทางเลือกสำหรับประชาชน จากเดิมที่โรงเรียนของมิชชันนารีและบาทหลวงมีจุดมุ่งหมายเน้นการสอนศาสนา ใช้ภาษาสยามและภาษาท้องถิ่นต่าง ๆ ในการสอน เมื่อภาษาอังกฤษเป็นที่นิยม โรงเรียนคริสต์จึงปรับตัวตามโดยเน้นทั้งการสอนภาษาอังกฤษและคุณภาพทางการศึกษา ทำให้ผู้มีบรรดาศักดิ์ส่งบุตรหลานเข้ามาเรียนมากขึ้น ภาษาอังกฤษกลายเป็นบันไดทำให้ได้รับเงินเดือนสูงทั้งงานเอกชนและงานราชการจึงทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษแพร่หลายไปยังคนทั่วไป สตรีชั้นสูง ผู้ที่มีอาชีพค้าขาย และลูกจ้างบริษัทร้านค้า (อาวุธ ธีระเอก, 2557, น. 262-269)

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษขยายวงกว้างไปสู่สามัญชนทั่วไปมากขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 5 อย่างไรก็ตามก็ตีคนส่วนใหญ่จากทั้งหมดของประเทศก็ยังไม่มีโอกาสได้เรียนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้

ความสามารถภาษาอังกฤษของผู้ที่เรียนภาษาจากภายในประเทศยังไม่ได้เท่าผู้ที่ได้รับโอกาสไปศึกษาที่ต่างประเทศ

2.1.3 การปฏิรูปการศึกษาและการสอนภาษาอังกฤษในสมัยรัชกาลที่ 6 และ 7

การปฏิรูปการศึกษาในช่วงสมัยรัชกาลของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวและพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวเป็นการสานต่อพระราชภารกิจจากการวางรากฐานมาตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงชักจูงประชาชนให้สร้างบุญกุศลด้วยการสร้างโรงเรียนแทนการสร้างวัดวาอาราม นอกจากนี้ยังทรงโน้มน้าวประชาชนให้เปลี่ยนค่านิยมจากการเป็นเสมียนให้หันกลับมานิยมอาชีพเดิมของบรรพบุรุษ หรือทำอาชีพอื่นที่ไม่ใช่อาชีพเสมียน (เมธาวี ยุทธพงษ์ธาดา, 2549, น. 68)

การสอนภาษาต่างประเทศในสมัยรัชกาลที่ 6 และ 7 ได้แบ่งเป็นภาษาต่างประเทศที่กำหนดไว้ในหลักสูตรและภาษาต่างประเทศที่ไม่ได้กำหนดไว้ในหลักสูตร จัดให้ภาษาจีน ภาษามลายู และภาษาอาหรับ เป็นภาษาต่างประเทศที่ไม่ได้กำหนดไว้ในหลักสูตร สำหรับภาษาอังกฤษนั้นได้ถูกจัดไว้ในหลักสูตรเช่นเดียวกันกับภาษาฝรั่งเศสและภาษาเยอรมัน โครงการศึกษาแห่งชาติฉบับปี พ.ศ. 2456 กำหนดให้สอนภาษาอังกฤษตั้งแต่มัธยมศึกษาตอนต้น แต่ไม่บังคับตายตัว การกำหนดเวลาในการสอนภาษาอังกฤษให้ขึ้นอยู่กับความชำนาญของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ถ้าสามารถสอนภาษาอังกฤษได้มากให้ลดเวลาเรียนของวิชาภาษาไทยและวิชาอื่น ๆ ลงได้ตามความเหมาะสม สำหรับมัธยมศึกษาตอนกลางและตอนปลายมีการเรียนทั้งภาษาอังกฤษ ภาษาเยอรมัน หรือภาษาฝรั่งเศส ต่อมาเมื่อมีการเปลี่ยนมาใช้โครงการศึกษาแห่งชาติฉบับปี พ.ศ. 2464 มีการกำหนดหลักสูตรใหม่ แต่ในส่วนของการสอนภาษาอังกฤษยังเหมือนเดิม ให้ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับ สำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนกลางและตอนปลายให้เลือกเรียนภาษาฝรั่งเศส หรือภาษาเยอรมัน หรือเลือกเรียนภาษาจีนแทนภาษาฝรั่งเศสหรือเยอรมันได้ การแก้ไขหลักสูตรในปี พ.ศ. 2471 ได้แบ่งมัธยมศึกษาตอนปลายออกเป็น 3 แผนก กำหนดการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นเอกและโท แผนกกลางและแผนกวิทยาศาสตร์ให้เรียนภาษาต่างประเทศเพียงภาษาเดียว เป็นการเรียนภาษาต่างประเทศอย่างโท ส่วนแผนกภาษาต้องเรียนภาษาต่างประเทศสองภาษา ภาษาแรกให้เรียนอย่างเอกและอีกภาษาให้เรียนอย่างโท ให้ถือว่าภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส และภาษาเยอรมันมีฐานะเท่าเทียมกัน ผู้เรียนสามารถเลือกเรียนภาษาใดก็ได้ (เมธาวี ยุทธพงษ์ธาดา, 2549, น. 75-78)

ภาษาอังกฤษมีความสำคัญเรื่อยมาและยังมีความสำคัญเพิ่มขึ้นอีกในสมัยรัชกาลที่ 6 และ 7 ภาษาต่างประเทศหลายภาษาที่ถูกตัดออกไปจากหลักสูตร เหลือเพียงแค่การเรียนการสอนในวัดหรือโรงเรียนสอนศาสนา เช่น ภาษาบาลีสันสกฤต ละติน อาหรับ และมลายู แต่หลักสูตรยังคงกำหนดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ มีการประกาศพระราชบัญญัติควบคุมการดำเนินการของโรงเรียนจีน

ที่อาจไม่ได้ก่อตั้งขึ้นเพื่อประโยชน์ทางการศึกษา แต่มีจุดประสงค์เพื่อแทรกซึมแนวคิดทางด้านการเมืองให้แก่ประชาชน จึงลดบทบาทของภาษาจีนในการศึกษาไป แม้ว่าหลายภาษาถูกลดบทบาทลงไป ภาษาอังกฤษกลับได้รับความสำคัญมากยิ่งขึ้น (เมธาวิ ยุทธพงษ์ธาดา, 2549, น. 81-91)

การปฏิรูปเพื่อพัฒนาการศึกษาและขยายการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสมัยรัชกาลที่ 6 และ 7 เป็นการดำเนินนโยบายทางด้านการศึกษาต่อเนื่องมาจากสมัยรัชกาลที่ 4 และ 5 อย่างไรก็ดีในสมัยรัชกาลที่ 7 ประเทศได้เกิดปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลก ส่งผลให้การส่งนักเรียนไปเรียนต่อยังต่างประเทศต้องลดลง การขาดแคลนงบประมาณและบุคลากรส่งผลให้การพัฒนาทางการศึกษาต้องหยุดชะงักลง และการเปลี่ยนแปลงของระบอบการปกครองทำให้อำนาจในการบริหารจัดการศึกษาเปลี่ยนเป็นหน้าที่ของคณะราษฎรในสมัยต่อไป

2.1.4 การพัฒนาการศึกษาและการสอนภาษาอังกฤษในสมัยรัชกาลที่ 9

การเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองได้ส่งผลกระทบต่าง ๆ ต่อการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และการศึกษาของชาติ คณะราษฎรกำหนดหลักการศึกษาเป็นหนึ่งในหลัก 6 ประการไว้ว่าจะต้องให้การศึกษาย่างเต็มที่แก่ราษฎร แผนการศึกษาฉบับปี พ.ศ. 2475 จึงได้ระบุให้ภาษาต่างประเทศทุกภาษามีความสำคัญอย่างเท่าเทียมกัน ในทางปฏิบัติจริงภาษาอังกฤษมีความสำคัญมากที่สุด แม้ว่าจะกำหนดให้เป็นวิชาบังคับที่เริ่มเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นก็ตาม แต่นักเรียนในโรงเรียนราษฎรส่วนใหญ่ได้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา ต่อมาหลักสูตรปี พ.ศ. 2480 กำหนดให้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ 1 ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และจะได้เรียนภาษาต่างประเทศภาษาที่ 2 ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย นอกจากนี้หลักสูตรเตรียมอุดมศึกษา พ.ศ. 2491 ซึ่งแบ่งออกเป็นแผนกอักษรศาสตร์และแผนกประวัติศาสตร์ กำหนดให้ทุกคนต้องเรียนภาษาอังกฤษ (เมธาวิ ยุทธพงษ์ธาดา, 2549, น. 93-108)

รัฐบาลจัดทำหลักสูตรการศึกษาภาคบังคับขึ้นเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2503 ขยายการศึกษาภาคบังคับจาก 4 ปี เป็น 7 ปี โดยจัดให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ถึง 7 ได้เรียนภาษาอังกฤษ ในสมัยนั้นรัฐบาลไทยมีความสัมพันธ์อันดีกับประเทศสหรัฐอเมริกา หลักสูตรการศึกษาภาคบังคับครั้งแรกนี้จึงได้รับความช่วยเหลือจากองค์กรระหว่างชาติ อย่างไรก็ตามการสอนยังขาดประสิทธิภาพเนื่องจากใช้ครูที่มีวุฒิการศึกษาต่ำให้เป็นครูประจำชั้นและต้องสอนทุกวิชา ทำให้ได้ผลลัพธ์ที่ไม่ดีนัก เช่น นักเรียนอ่านออกเสียงผิดติดเป็นนิสัยจนแก้ไขได้ยาก นอกจากนี้ยังมีปัญหาที่เกิดขึ้นมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 6 คือ มีโรงเรียนรัฐบาลก่อตั้งขึ้นเป็นจำนวนมาก แต่ไม่สามารถจัดหาครูมาสอนในโรงเรียนเหล่านี้ได้เพียงพอ ส่งผลให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเหลือเพียงแค่เพื่อการอ่านจับใจความและการแปลมากกว่าสอนเพื่อการสนทนา ยิ่งรัฐบาลมีนโยบายให้ทุกคนได้เรียนภาษาอังกฤษภาค

บังคับ ปัญหาขาดแคลนครูผู้สอนภาษาอังกฤษยิ่งรุนแรงขึ้นจนเป็นปัญหาสำคัญที่สุดในการสอนภาษาอังกฤษของหลักสูตรการศึกษาภาคบังคับ (อาวูธ ชีระเอก, 2557, น. 2-3)

นอกจากการจัดการศึกษาไม่ได้ประสิทธิภาพแล้ว ยังมีปัญหาทัศนคติของผู้บริหารการศึกษานักการศึกษา และครูผู้สอนที่เห็นว่าภาษาอังกฤษไม่ใช่สิ่งจำเป็นสำหรับประชาชนทั่วไป คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2520 ให้ยกเลิกการสอนภาษาต่างประเทศทุกภาษาในระดับประถมศึกษาเพื่อส่งเสริมให้เยาวชนเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของชาติ ให้จัดการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาขึ้นไปเท่านั้น อย่างไรก็ตามมตินี้ได้ถูกกระแสต่อต้านจากสื่อมวลชนและผู้ปกครองที่ยังต้องการให้บุตรหลานเรียนภาษาอังกฤษเพื่อประโยชน์ในอนาคต และต้องการให้การสอนภาษาอังกฤษมีมาตรฐานและคุณภาพมากขึ้นอีกด้วย กระแสคัดค้านทำให้รัฐบาลกำหนดนโยบายการสอนภาษาต่างประเทศใหม่เมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม พ.ศ. 2521 ให้โรงเรียนราษฎร์ที่มีความพร้อมสามารถสอนภาษาอังกฤษให้นักเรียนได้ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไม่เกินสัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง สำหรับโรงเรียนรัฐบาลให้สอนภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวันเป็นวิชาเลือกจัดอยู่ในกลุ่มวิชาประสบการณ์พิเศษ เรียนสัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง เริ่มตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งนักเรียนสามารถเลือกวิชาอื่นแทนวิชาภาษาอังกฤษได้ อย่างไรก็ตามโรงเรียนรัฐในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาประถมแห่งชาติดีกว่า 90 เปอร์เซ็นต์เลือกให้มีการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนแทนการสอนวิชาอื่น ๆ คำนึงต่อการศึกษาภาษาอังกฤษของผู้ปกครองเป็นปัจจัยชี้ขาดที่สนับสนุนให้เกิดการสอนภาษาอังกฤษต่อไปในโรงเรียน การศึกษาภาษาอังกฤษได้กลับมาเป็นการศึกษาภาคบังคับอีกครั้งเมื่อพระราชบัญญัติการศึกษาปี พ.ศ. 2542 ได้ขยายการศึกษาภาคบังคับออกเป็น 9 ปี ครอบคลุมถึงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น แต่ปัญหาในเรื่องประสิทธิภาพการสอนภาษาอังกฤษยังคงส่งผลกระทบต่อทักษะทางด้านภาษาอังกฤษของคนไทย (อาวูธ ชีระเอก, 2557, น. 3-5)

เมื่อภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางที่ใช้ในการสื่อสารกันทั่วโลกและเป็นเครื่องมือสำคัญในการเข้าถึงความรู้ใหม่ ๆ ประเทศไทยจึงประกาศนโยบายด้านภาษาต่างประเทศของกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2538 ระบุให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่หนึ่ง กำหนดให้มีการสอนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาเป็นต้นไปและยังได้ประกาศใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ พ.ศ. 2539 ส่งเสริมให้มีการเปิดโรงเรียนนานาชาติและโรงเรียนที่มีการเรียนการสอนแบบ English Program หรือ Mini English Program รวมถึงการจัดค่ายภาษาอังกฤษในโรงเรียน อย่างไรก็ตามมาตรการดังกล่าวยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร แผนยุทธศาสตร์ปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ (พ.ศ. 2549 - พ.ศ. 2553) จึงได้ปรับเปลี่ยนกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษใหม่ให้เป็นการเรียนภาษาอังกฤษแบบสื่อสาร (Communicative Approach) เพื่อแก้ปัญหาที่ผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ มีเป้าหมายในการส่งเสริมการศึกษา

ภาษาอังกฤษให้แก่นักเรียน นักศึกษา รวมไปถึงประชาชนวัยแรงงานให้มีโอกาสเรียนรู้และนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการประกอบอาชีพได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2549, น. 1-5)

เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. 2558 จึงเกิดนโยบายปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พ.ศ. 2557 ขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารและใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ มีการกำหนดกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล หรือ The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) ให้ปรับการเรียนการสอนจากการเน้นไวยากรณ์มาเป็นเน้นการสื่อสารที่เริ่มเรียนรู้จาก การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนตามลำดับ เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะและความสามารถในการสื่อสารที่คล่องแคล่ว (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557, น. 1-13)

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับสังคมไทยตลอดมา ถึงแม้ว่าในสมัยก่อนจะไม่มีภารกิจบังคับให้เรียนภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการ การเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่คนไทยเลือกตัดสินใจเองได้ การไม่รู้ภาษาอังกฤษไม่มีผลกระทบต่อชีวิตประจำวันของคนไทย ประเทศไทยใช้ภาษาไทยเป็นภาษาราชการเพียงภาษาเดียว การสื่อสารด้วยภาษาไทยเพียงภาษาเดียวเพียงพอในการดำเนินชีวิตและประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานได้ อย่างไรก็ตามเป็นที่รู้กันดีว่าหากผู้ใดสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดีจะได้เปรียบมากกว่าผู้อื่น แม้ว่าจะก้าวเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ทำให้ต้องติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติเพิ่มมากขึ้น แต่ประเทศไทยยังมีสัดส่วนผู้ใช้ภาษาอังกฤษจำนวนไม่มากนัก เนื่องจากปัญหาหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษที่ไม่ได้ผล ขาดแคลนบุคลากรผู้สอนที่มีความเชี่ยวชาญ การขาดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดีเป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้คนไทยสูญเสียโอกาสทั้งทางสังคมและธุรกิจ สังคมไทยจึงเริ่มต้นตัวชนขยายการเรียนภาษาอังกฤษ ทำให้เกิดหลักสูตรการเรียนการสอนในการระบบโรงเรียนเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังเกิดการขยายตัวของโรงเรียนสอนภาษาอีกด้วย ความต้องการพัฒนาความรู้ภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นการเสริมทักษะทางการเรียนหรือเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานในปัจจุบันทำให้ผู้สอนต้องพัฒนากลยุทธ์และใช้วิธีการสอนแบบต่าง ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการของคนไทยที่ต้องการประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษและสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.2 วิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ในประเทศไทย

นับตั้งแต่มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขึ้นในประเทศไทยได้มีการนำวิธีการสอนมาใช้ในชั้นเรียนหลากหลายวิธีด้วยกัน วิธีการสอนในระยะแรกใช้วิธีสอนแบบตรง (Direct Method) สอนมาตั้งแต่รัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ผู้เรียนได้เรียนภาษาโดยตรงจากเจ้าของ

ภาษา เมื่อเกิดโครงการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2441 ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวจึงมีการเปลี่ยนแนวการสอนมาใช้วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล (Grammar-Translation Method) เป็นการเน้นให้ผู้เรียนท่องจำจึงส่งผลให้ผู้เรียนไม่สามารถนำภาษาไปใช้จริงได้ ต่อมาเมื่อได้รับความช่วยเหลือในการเรียนการสอนจากองค์กรของประเทศผู้ใช้ภาษาอังกฤษ จึงนำวิธีการสอนแบบไวยากรณ์และแปลมาใช้ควบคู่กับวิธีการสอนแบบฟัง-พูด (Audio-lingual Method) อย่างไรก็ตามทั้งวิธีการสอน 2 วิธีขัดแย้งกับวัฒนธรรมไทยในขณะนั้น เนื่องจากไม่เหมาะสมที่ครูผู้หัดจะพูดเสียงดังเพื่อกระตุ้นผู้เรียน ทำให้การสอนไม่ได้ผลมากนัก การสอนภาษาอังกฤษระหว่างปี พ.ศ. 2503 จนถึง พ.ศ. 2520 ใช้วิธีการสอนแบบฟัง-พูด ควบคู่ไปพร้อมกับวิธีการสอนแบบอื่น ๆ โดยมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนมีทักษะภาษาครบทั้ง 4 ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน อย่างไรก็ตามในทางปฏิบัติจริงยังไม่ได้เน้นทักษะการฟัง-พูดมากนักทำให้ไม่สามารถประสบผลตามจุดมุ่งหมายได้ ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2521 เป็นต้นมาจึงเปลี่ยนมาเน้นวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้เนื่องจากสังคมไทยมีการติดต่อกับต่างประเทศเพิ่มมากขึ้น (Darasawang, 2007, pp. 187-189; ประนอม สุรัสวดี, 2531, น. 86-89)

จะเห็นว่าวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ในประเทศไทยมีหลากหลายวิธีและมีการนำมาใช้เปลี่ยนแปลงไปตามความคิดเห็นหรือความเชื่อของนักภาษาศาสตร์ในแต่ละยุคเพื่อให้การเรียนการสอนในชั้นเรียนประสบความสำเร็จ นอกจากนี้การพัฒนาของสื่อและเทคโนโลยีสารสนเทศยังส่งผลให้เกิดเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษรูปแบบใหม่ ๆ ที่ทันสมัยและเหมาะสมกับผู้เรียนในปัจจุบันขึ้นอีกหลายวิธี อย่างไรก็ตามวิธีการสอนภาษาอังกฤษแต่ละวิธีที่นำมาใช้สอนผู้เรียนตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันต่างมีข้อดีและข้อเสียแตกต่างกันไป วิธีการสอนภาษาอังกฤษที่เป็นที่นิยมและรู้จักกันดีในประเทศไทย มีดังต่อไปนี้

2.2.1 วิธีการสอนแบบตรง

วิธีการสอนแบบตรง (Direct Method) เป็นวิธีการสอนที่นิยมใช้มานานเช่นเดียวกับวิธีการสอนแบบไวยากรณ์และแปล ผู้สอนมักใช้วิธีการสอนแบบตรงเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยเฉพาะ วิธีการสอนแบบตรงเป็นการสอนที่เน้นทักษะการฟังและพูด เรียนโดยการเชื่อมโยงโดยตรงกับภาษาที่เรียน ไม่ผ่านกระบวนการแปลเป็นภาษาของผู้เรียน ดังนั้นการแปลจึงเป็นข้อห้ามสำหรับวิธีการสอนแบบตรง ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนพูดโต้ตอบด้วยภาษาต่างประเทศและไม่มีการใช้ภาษาเดิมของผู้เรียนในชั้นเรียน (Larsen-Freeman, 2000, p. 23)

ข้อดีของวิธีการสอนแบบตรง มีดังต่อไปนี้

1. มีกิจกรรมในการเรียนมาก ทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนุก
2. ช่วยให้ผู้เรียนฟังและพูดได้คล่อง เป็นพื้นฐานที่ดีของการเรียนอ่านและเขียน

3. ช่วยให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาที่เรียนได้เร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนระดับต้น ๆ

ข้อจำกัดของวิธีการสอนแบบตรง มีดังต่อไปนี้

1. ผู้สอนควรเป็นเจ้าของภาษา หรือผู้ที่มีความถนัดในภาษาที่สอน
2. สิ้นเปลืองเวลาในการสอน ทั้งนี้เพราะต้องใช้ภาษาที่เรียนเป็นสื่อการสอน บางครั้งอาจทำให้เข้าใจความหมายคลาดเคลื่อนไปได้

ให้เข้าใจความหมายคลาดเคลื่อนไปได้

3. ไม่ได้เน้นทักษะครบทั้ง 4 ด้าน เน้นเฉพาะการพูดและการฟังเท่านั้น

4. ผู้เรียนที่ฉลาดและมีวิจาร์ณญาณเท่านั้นจึงสามารถสรุปกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของภาษาจากแบบฝึกหัดได้

5. ฝึกภาษาในระดับประโยคเท่านั้น (อรุณี วิริยะจิตรา, 2532, น. 36)

2.2.2 วิธีการสอนแบบไวยากรณ์และแปล

วิธีการสอนแบบไวยากรณ์และแปล (Grammar-Translation Method) เป็นวิธีการสอนที่ผู้สอนภาษาใช้สอนกันมานานแล้ว เคยถูกเรียกว่าวิธีการสอนแบบคลาสสิก (Classical Method) เพราะนิยมใช้สอนภาษากรีกและละตินเพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถอ่านตำราและวรรณคดีภาษากรีกและละตินได้ดียิ่งขึ้น เป็นวิธีที่เชื่อว่าการคุ้นเคยกับไวยากรณ์ของภาษาจะทำให้ผู้เรียนภาษาสามารถพูดและเขียนทั้งภาษาเป้าหมายและภาษาของตนเองได้ดียิ่งขึ้น (Larsen-Freeman, 2000, p. 11)

วิธีการสอนนี้ไม่ค่อยเน้นการสอนทักษะฟังและพูดให้แก่ผู้เรียน แต่เน้นทักษะอ่านและเขียน โดยให้ผู้เรียนจดจำกฎเกณฑ์และคำศัพท์ต่าง ๆ จำนวนมากพร้อมคำแปลในภาษาของตนก่อนนำกฎเกณฑ์และคำศัพท์นั้นมาใช้แปลประโยคหรือบทความ หากผู้เรียนสามารถแปลภาษาได้ถือว่าผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนแล้ว วิธีการสอนแบบนี้เป็นพื้นฐานในเรียนรู้ภาษามากกว่าให้ความรู้เกี่ยวกับตัวภาษา ช่วยให้รู้ว่ภาษามีระบบอย่างไรมากกว่าให้รู้ว่เจ้าของภาษาใช้ภาษาอย่างไร (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2535, น. 41)

ข้อดีของการสอนแบบไวยากรณ์และแปล มีดังต่อไปนี้

1. การสอนวิธีนี้ผู้สอนใช้ภาษาของผู้เรียนบรรยายจึงประหยัดเวลาในการอธิบาย และเป็นขั้นเรียนแบบบรรยายจึงรับผู้เรียนได้เป็นจำนวนมาก สามารถประหยัดแรงงานของผู้สอนได้

2. ผู้สอนไม่จำเป็นต้องเป็นเจ้าของภาษาและไม่จำเป็นต้องพูดภาษาที่ตนสอนได้คล่องแคล่ว

3. หากผู้เรียนสนใจในการเรียนจะทำให้สามารถอ่านและแปลได้เป็นอย่างดี

ข้อจำกัดของวิธีการสอนแบบไวยากรณ์และแปล มีดังต่อไปนี้

1. ผิดลักษณะธรรมชาติของการเรียนภาษาเพราะไม่เน้นทักษะการฟังและการพูด

2. การอ่านทำโดยการแปลจากภาษาที่เรียนเป็นภาษาของตนจึงทำให้เสียเวลาและบางทีอาจไม่ได้ความหมายที่แท้จริง

3. การเขียนทำโดยการแปลจากประโยคในโครงสร้างของภาษาของตนไปเป็นประโยคภาษาที่เรียนจึงอาจทำให้เกิดความสับสนในการใช้ภาษา

4. การท่องจำกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เป็นงานที่หนักและน่าเบื่อสำหรับผู้เรียน (อรุณี วิริยะจิตรา, 2532, น. 32-33)

2.2.3 วิธีการสอนแบบฟัง-พูด

วิธีการสอนแบบฟัง-พูด (Audio-lingual Method) คล้ายกับวิธีการสอนแบบตรงและทั้งสองวิธีนี้มีเป้าหมายแตกต่างจากวิธีการสอนแบบไวยากรณ์และแปล วิธีการสอนแบบฟังพูดได้รับการพัฒนาขึ้นช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ในประเทศสหรัฐอเมริกา ขณะนั้นมีความต้องการให้ทหารสามารถเรียนรู้ภาษาได้ในระยะเวลาไม่นาน จึงนำวิธีการสอนนี้มาใช้เพื่อให้ทหารพูดภาษาต่างประเทศได้อย่างรวดเร็ว (Larsen-Freeman, 2000, p. 35)

การฝึกฝนซ้ำ ๆ การถามตอบ พร้อมกับการได้รับการชมเชยจากผู้สอนส่งผลให้การเรียนรู้เกิดประสิทธิภาพได้ การสอนวิธีนี้ลอกเลียนพฤติกรรมในการพูดภาษาแรกมาใช้ในการเรียนภาษาที่สองที่เริ่มต้นด้วยภาษาพูดก่อน ฝึกหัดออกเสียงระบบสูงและต่ำในบทสนทนาที่ใช้ในภาษาพูดจริง โดยผู้เรียนจะไม่ได้เห็นรูปแบบภาษาเขียนของภาษาที่เรียน เมื่อเลียนแบบเสียงจนฟังได้เข้าใจแล้วจึงให้เริ่มการฝึกหัดอ่านและเขียนได้ โดยเน้นสอนทักษะฟังและพูดมากกว่าทักษะอ่านและเขียน ทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องโดยอัตโนมัติ (อรุณี วิริยะจิตรา, 2532, น. 37-38)

ข้อดีของวิธีการสอนแบบฟัง-พูด มีดังต่อไปนี้

1. ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนเพราะสามารถพัฒนาความคล่องในการพูดภาษาใหม่ได้เร็ว
2. บทเรียนได้รับการเรียบเรียงมาเป็นอย่างดี ทำให้ผู้เรียนได้รับการฝึกอย่างมีระบบโดยถ้วนถี่

ข้อจำกัดของวิธีการสอนแบบฟัง-พูด มีดังต่อไปนี้

1. ผู้เรียนได้รับการฝึกเหมือนนกแก้วนกขุนทอง อาจไม่สามารถนำเอาสิ่งที่ท่องจำไปใช้ในสถานการณ์อื่นนอกเหนือไปจากสถานการณ์ที่เรียนในชั้นเรียนได้
2. การสอนโดยการฝึกซ้ำ ๆ และการท่องจำทำให้ผู้เรียนรู้สึกเบื่อได้
3. เป็นวิธีเรียนที่ไม่เหมาะกับผู้เรียนทุกวัยและทุกประเภท เช่น ผู้เรียนที่เฉลียวฉลาดหรือผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่ เพราะผู้เรียนกลุ่มนี้อาจต้องการคำอธิบายกฎเกณฑ์ของภาษาเพิ่มเติมด้วย (อรุณี วิริยะจิตรา, 2532, น. 38-39)

2.2.4 วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response Method) เป็นวิธีการที่ให้ผู้เรียนฟังและปฏิบัติตามคำสั่งของผู้สอน วิธีนี้ให้ความสำคัญต่อการฟังเพื่อความเข้าใจ เริ่มต้นด้วย

การฟังก่อน ต่างจากวิธีการสอนอื่น ๆ ที่มักให้เริ่มต้นการเรียนรู้ด้วยการพูดตั้งแต่วันแรก การปฏิบัติหรือใช้กิริยาอาการประกอบช่วยให้ผู้เรียนสามารถจดจำได้ดี วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางจะให้ผู้เรียนฟังและปฏิบัติตามคำสั่งของผู้สอนก่อน เมื่อผู้เรียนพร้อมเป็นผู้พูดและออกคำสั่งได้เอง จึงจะได้เรียนการเขียนและการอ่านต่อไป (Larsen-Freeman, 2000, pp. 107-108)

ข้อดีของวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง มีดังต่อไปนี้

1. ผู้เรียนได้ประสบการณ์ตรงจากการปฏิบัติจริง จึงเข้าใจ สนุกสนาน และจดจำได้ดี
2. ผู้เรียนไม่เกิดความเครียด เพราะไม่มีการบังคับให้ผู้เรียนพูดเมื่อยังไม่พร้อม
3. ได้เรียนรู้ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน และสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้
4. วิธีสอนแบบนี้เหมาะสำหรับผู้เรียนในชั้นเริ่มเรียน

ข้อจำกัดของวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง มีดังต่อไปนี้

1. สิ่งที่เป็นนามธรรมไม่สามารถนำมาสอนให้เข้าใจได้ดีด้วยวิธีนี้ เพราะความคิดรวบยอดของคำศัพท์ที่เป็นนามธรรมไม่อาจแสดงได้ชัดเจน
2. การใช้วิธีนี้สอนในสิ่งที่ซับซ้อนอาจไม่ได้ผลดี (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2535, น. 90-91)

2.2.5 วิธีการสอนแบบชักชวน

วิธีการสอนแบบชักชวน (Suggestopedia Method) เน้นการโน้มน้าวจิตใจผู้เรียน ผู้สอนต้องช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนด้วยความสนุกสนานและผ่อนคลาย โดยจัดความกลัวและข้อห้ามที่เป็นอุปสรรคในการเรียนภาษาออกไป บรรยากาศของห้องเรียนจึงควรสะอาดและสะดวกสบาย เก้าอี้นั่งสบาย แสงไฟสลัว มีเพลงคลาสสิกประกอบ อาจมีรูปสวย ๆ หรือแผ่นโปสเตอร์เกี่ยวกับเนื้อหาไวยากรณ์ติดตามผนังรอบห้อง ผู้เรียนได้รับอนุญาตให้วางหนังสือและนั่งเอนหลังฟังพนักเก้าอี้ได้หลับตาฟัง หรือหิบบทเรียนขึ้นมาอ่านก็ได้ ผู้เรียนจะได้ใช้พลังสมองในการจดจำ จากนั้นให้ผู้เรียนนำบทสนทนากลับไปทบทวนตอนก่อนเข้านอน ก่อนกลับมาทำกิจกรรมการฝึกใช้ภาษาในขั้นตอนต่อมา ซึ่งกิจกรรมการฝึกภาษาอาจเป็นการเล่นเกมน การร้องเพลง การทำแบบฝึกหัด หรือแสดงละครสั้น ๆ โดยต้องไม่ทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการกำลังถูกบังคับให้ฝึกภาษา การประเมินผลดูจากการแสดงออกของผู้เรียน ไม่ใช่ใช้วิธีการทดสอบอย่างเป็นทางการ ทำให้ผู้เรียนจัดความรู้สึกว่าการเรียนจะไม่ประสบความสำเร็จและผ่านอุปสรรคในการเรียนไปได้ (Larsen-Freeman, 2000, pp. 73-77)

ข้อดีของวิธีการสอนแบบชักชวน มีดังต่อไปนี้

1. ผู้เรียนเกิดความรู้สึกผ่อนคลายทั้งร่างกายและอารมณ์ สภาพแวดล้อมที่น่าเรียนทำให้ผู้เรียนรู้สึกสบายใจ และพอใจที่จะเรียน
2. ผู้เรียนไม่มีความกลัว หรือกังวลว่าตนจะทำอะไรผิด ทำให้สามารถเรียนได้เร็ว และได้ผลดี

ข้อจำกัดของวิธีการสอนแบบชักชวน มีดังต่อไปนี้

1. เป็นวิธีสอนที่เหมาะสมสำหรับกลุ่มเล็กมากกว่ากลุ่มใหญ่
2. ผู้สอนต้องมีความอดทน และมีความเชื่อในปรัชญาเกี่ยวกับการสอนแบบชักชวน
3. เนื่องจากวิธีสอนแบบนี้เน้นการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ไม่มุ่งเน้นไวยากรณ์ จึงอาจทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้เรื่องไวยากรณ์ได้ไม่ดีพอ (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2535, น. 97-98)

2.2.6 วิธีการสอนแบบผสมผสาน

วิธีการสอนแบบผสมผสาน (Eclectic Method) เป็นการเลือกใช้ข้อดีของวิธีการสอนแบบต่าง ๆ มาผสมผสานกัน การนำส่วนดีของการสอนแบบต่าง ๆ มาผสมผสานในการสอนให้เหมาะสมกับลักษณะของผู้เรียน เนื้อหา และวัตถุประสงค์ของการสอน จะช่วยให้การสอนบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ได้

ข้อดีของวิธีการสอนแบบผสมผสาน มีดังต่อไปนี้

1. สามารถเลือกวิธีการสอนได้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน
2. การเรียนการสอนสามารถบรรลุจุดมุ่งหมายตามที่กำหนดไว้

ข้อจำกัดของวิธีการสอนแบบผสมผสาน มีดังต่อไปนี้

หากครูไม่มีความรอบรู้ในวิธีสอนแบบต่าง ๆ อย่างเพียงพอ การเรียนการสอนอาจไม่บรรลุจุดมุ่งหมายเท่าที่ควร (กิรินท์ สหเสวียนต์, 2540, น. 55-56)

2.2.7 วิธีการสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ

วิธีการสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ (Role-Play Method) เป็นวิธีการที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติที่ใกล้เคียงกับความจริงขึ้นมา เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้แสดงออกทั้งด้านความรู้ ความคิด และพฤติกรรมเพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่ผู้สอนได้กำหนดไว้

1. ผู้แสดงแสดงบทบาทของผู้อื่นตามที่ถูกกำหนด โดยละทิ้งแบบแผนพฤติกรรมของตนเอง เช่น แสดงบทบาทของผู้มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์ หรือบุคคลอื่น ๆ ที่มีลักษณะเป็นเอกลักษณ์ เช่น ชาวนา ครู นายอำเภอ หรือพ่อค้า เป็นต้น

2. ผู้แสดงยังคงรักษาบทบาทและพฤติกรรมของตนเอง แต่แสดงบทบาทตามสถานการณ์สมมติที่อาจพบในอนาคต เช่น การสมัครงาน การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง การเป็นผู้แนะนำให้คำปรึกษาแก่ผู้เรียน เป็นต้น บทบาทสมมติประเภทนี้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกฝนทักษะเฉพาะอย่าง เช่น การแนะนำ การสัมภาษณ์ หรือการสอน เป็นต้น

ข้อดีของวิธีการสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ มีดังต่อไปนี้

1. ผู้เรียนเกิดความเข้าใจความรู้สึกและพฤติกรรมของผู้อื่น

2. ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติและพฤติกรรมของตน
3. พัฒนาทักษะในการเผชิญสถานการณ์ ตัดสินใจและแก้ปัญหา
4. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมาก

ข้อจำกัดของวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ มีดังต่อไปนี้

1. ใช้เวลาในการจัดกิจกรรมมาก
2. ต้องอาศัยความสามารถของผู้สอนในการแก้ปัญหา หากการแสดงของผู้เรียนไม่เป็นไปตามความคาดหวังของผู้สอน ผู้สอนต้องปรับไปตามสถานการณ์และประเด็นเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ (อินทิรา บุญยาทร, 2542, น. 98-99)

2.2.8 วิธีการสอนโดยใช้เกม

วิธีการสอนโดยใช้เกม (Game Method) เป็นวิธีที่ผู้สอนนิยมนำมาใช้สอนกันมากในปัจจุบัน ช่วยพัฒนากระบวนการคิดและทักษะการใช้ภาษาของผู้เรียนได้โดยที่ผู้เรียนไม่รู้ตัว ผู้เรียนควรตั้งใจศึกษากติกาและวิธีการเล่นเกม ควรกล้าแสดงออกในการพูดภาษาอังกฤษขณะเล่นเกม ภายหลังการเล่นเกมผู้เรียนต้องสามารถอภิปรายและสรุปสิ่งที่ได้จากการเล่นเกมได้โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้ชี้แนะเท่านั้น

ข้อดีของวิธีการสอนโดยใช้เกม มีดังต่อไปนี้

1. เป็นวิธีการสอนที่ช่วยสอนภาษาอังกฤษโดยที่ผู้เรียนไม่รู้ตัว ในขณะที่กำลังสนุกสนานกับการร่วมกิจกรรมเกมนั้น
2. เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนสูง
3. เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ด้วยตนเองและสามารถจดจำสิ่งที่สอดแทรกในเกม ไม่จะเป็นการสะกดคำ การออกเสียง ความหมายได้อย่างคงทน (ศิดา เขี่ยมขันติถาวร, 2560, น. 10)

ข้อจำกัดของวิธีสอนโดยใช้เกม มีดังต่อไปนี้

1. เป็นวิธีสอนที่ใช้เวลามาก
2. เป็นวิธีสอนที่มีค่าใช้จ่าย เนื่องจากเกมบางเกมต้องซื้อหามา
3. เป็นวิธีสอนที่ขึ้นกับความสามารถของผู้สอน ผู้สอนจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการสร้างเกม จึงจะสามารถสร้างเกมเพื่อสอนผู้เรียนได้
4. เป็นวิธีสอนที่ต้องอาศัยการเตรียมการมาก เกมเพื่อฝึกทักษะแม้จะไม่ยุ่งยากซับซ้อนมากนัก แต่ผู้สอนจำเป็นต้องจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ในการเล่นให้ผู้เรียนจำนวนมาก เกมการศึกษาและเกมจำลองสถานการณ์ ผู้สอนจำเป็นต้องศึกษาและทดลองใช้เกมจนเข้าใจก่อน ซึ่งต้องอาศัยเวลามาก โดยเฉพาะเกมที่มีความซับซ้อนมาก และผู้เล่นจำนวนมากยังต้องใช้เวลามากขึ้นอีก

5. เป็นวิธีสอนที่ผู้สอนต้องมีทักษะในการนำการอภิปรายที่มีประสิทธิภาพ จึงจะสามารถช่วยให้ผู้เรียนประมวลและสรุปการเรียนรู้ได้ตามวัตถุประสงค์ (ทิตินา แคมมณี, 2554, น. 85)

2.2.9 วิธีการสอนโดยใช้เพลง

วิธีการสอนโดยใช้เพลง (Song Activities) ช่วยฝึกฝนทักษะการฟังและทักษะอื่น ๆ เช่น การพูด การอ่าน การออกเสียง และการเขียน รวมถึงผู้เรียนจะได้เรียนรู้วัฒนธรรม ความหมายตรง และความหมายแฝงจากการฟังเพลง การเรียนภาษาโดยใช้เพลงจึงไม่ใช่เพื่อความเพลิดเพลินเพียงอย่างเดียว ผู้เรียนได้เพิ่มพูนคำศัพท์และได้เรียนรู้ประโยคใหม่ ๆ การฟังเป็นกระบวนการของสมองหลายขั้นตอนที่ต่อเนื่องจากการได้ยิน ต้องใช้ความสามารถทางสติปัญญาเพื่อจับใจความสำคัญและตีความของสิ่งที่รับรู้ได้ เข้าใจ และจดจำเอาไปใช้ได้ วิธีการสอนนี้เป็นวิธีการที่ถูกใจของทั้งผู้สอนและผู้เรียน เพราะได้ทั้งความรู้และความสนุกสนาน

ข้อดีของวิธีการสอนโดยใช้เพลง มีดังต่อไปนี้

1. ผู้เรียนสามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น
2. ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการฟังเสียงภาษาอังกฤษ
3. ผู้เรียนได้ฝึกการจับใจความสำคัญจากบทเพลงที่ได้ฟัง รวมถึงการสรุปความด้วย
4. ผู้เรียนได้เข้าใจบริบทของเนื้อเพลงและเรียนรู้การแปลความ ไม่แปลแบบคำต่อคำ
5. ผู้เรียนได้เรียนรู้สำนวน ศัพท์ใหม่ ๆ และคำสแลงต่าง ๆ
6. ผู้เรียนได้เรียนรู้รูปแบบโครงสร้างของประโยคที่สามารถใช้ในการสื่อสาร
7. ผู้เรียนได้เรียนรู้วัฒนธรรม ความรู้สึกนึกคิดของเจ้าของภาษาจากเพลง
8. ผู้เรียนได้ความสนุกสนานไม่เบื่อหน่าย และตรงกับความสนใจของผู้เรียน โดยเฉพาะถ้าเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกเพลงที่ตนชื่นชอบ (ศิตา เยี่ยมขันติถาวร, 2560, น. 19-20)

2.2.10 วิธีการสอนโดยใช้สื่อภาพยนตร์

วิธีการสอนโดยใช้สื่อภาพยนตร์ (Motion Pictures) เป็นการนำภาพยนตร์มาใช้เป็นสื่อในการสอน ทำได้ง่ายสะดวกและราคาไม่แพง สามารถใช้เปิดชมในการสอนได้หลายครั้ง ภาพยนตร์ในปัจจุบันมีคำบรรยายใต้ภาพประกอบให้ การได้เห็นภาพจากการชมภาพยนตร์ช่วยให้ผู้เรียนได้เห็นอิริยาบถของตัวละครและฉากต่าง ๆ เสมือนการสื่อสารจริง ทำให้ผู้เรียนรู้สึกคล้อยตามไปกับเนื้อเรื่องของภาพยนตร์ นอกจากนี้ภาพยนตร์ยังมีหลากหลายประเภทให้เลือกชม เนื้อเรื่องของภาพยนตร์อาจทำให้ผู้สอนต้องตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา ก่อนนำมาใช้ประกอบการสอน ควรเลือกภาพยนตร์ที่มีบทสนทนาที่พอสอดคล้องที่จะนำมาใช้ในการฝึกทักษะการฟังให้แก่ผู้เรียน นอกจากนี้ผู้สอนควรเลือกภาพยนตร์ที่เป็นปัจจุบันและมีบทสนทนาในชีวิตประจำวันทั่วไปที่ไม่ยากเกินไปมาสอน

วิธีการสอนโดยใช้ภาพยนตร์นอกจากจะช่วยดึงดูดความสนใจของผู้เรียนด้วยเนื้อหาที่น่าสนใจของภาพยนตร์แล้วยังเป็นการฝึกทักษะทางภาษาหลายด้านให้แก่ผู้เรียน เช่น การฟัง การพูด การแปล และสอดแทรกความรู้ทางด้านวัฒนธรรมอีกด้วย (ศิตา เขี่ยมขันติถาวร, 2560, น. 43-44)

ข้อดีของวิธีการสอนโดยใช้สื่อภาพยนตร์ มีดังต่อไปนี้

1. สามารถเรียนรู้และนำประโยชน์บทสนทนาในภาพยนตร์มาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้
2. เรียนรู้คำศัพท์สแลง ศัพท์เทคนิค สำนวน และสุภาษิตภาษาอังกฤษที่ใช้ในบทสนทนา
3. ฝึกทักษะการฟังและสร้างความคุ้นเคยกับสำเนียงต่าง ๆ ของภาษาอังกฤษ
4. ฝึกทักษะการพูดและการออกเสียงภาษาอังกฤษ
5. ได้เรียนรู้วัฒนธรรมที่แตกต่างของคนต่างชาติ ต่างภาษา และต่างศาสนา (ศิตา เขี่ยมขันติถาวร, 2560, น. 47)

วิธีการสอนภาษาอังกฤษแต่ละวิธีที่ถูกนำมาใช้สอนผู้เรียนในประเทศไทยมีทั้งข้อดีและข้อจำกัด การนำวิธีการสอนแต่ละแบบมาใช้สอนผู้เรียนนั้นขึ้นอยู่กับหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการที่เปลี่ยนแปลงไปตามกระแสความนิยมจากต่างประเทศ ถึงแม้จะมีวิธีการสอนมากมายหลายวิธี อย่างไรก็ตามการเรียนการสอนในโรงเรียนใช้วิธีการสอนแบบดั้งเดิมอยู่เพียงไม่กี่วิธี รวมถึงปัญหาขาดผู้สอนที่มีความเชี่ยวชาญเพียงพอ จึงอาจทำให้คนไทยจำนวนมากยังไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน เมื่อเกิดความจำเป็นต้องพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อใช้เป็นประตูไปสู่โอกาสต่าง ๆ ในยุคปัจจุบัน ทำให้การใช้สื่อมวลชนเพื่อการศึกษาภาษาอังกฤษจึงเกิดขึ้น เพื่อเป็นทางเลือกอีกทางหนึ่งสำหรับผู้สนใจในการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาอังกฤษ

2.3 สื่อมวลชนเพื่อการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

การศึกษาเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนากำลังคนและประเทศ ปัญหาการขาดแคลนทรัพยากรบุคลากรทำให้เกิดการริเริ่มนำสื่อมวลชนมาใช้ในการศึกษา เนื่องจากเป็นแนวทางที่สะดวก ประหยัด และสามารถเข้าถึงคนเป็นจำนวนมากได้ รวมถึงความก้าวหน้าของเทคโนโลยีและสื่อใหม่ ๆ ที่ทันสมัย ในปัจจุบันยังทำให้ทุกคนสามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้อย่างทั่วถึง รายการสอนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์เป็นรายการที่เริ่มต้นนำเสนอรายการผ่านทางโทรทัศน์ ก่อนปรับตัวมาเผยแพร่ทางสื่อสังคมออนไลน์ตามพฤติกรรมการบริโภคสื่อของผู้ชมรายการในปัจจุบัน ในการทบทวนวรรณกรรมของงานวิจัยนี้จึงกล่าวถึงการวิวัฒนาการของสื่อมวลชนเพื่อการศึกษาในประเทศไทยนับจากการนำวิทยุกระจายเสียงมาใช้ในการศึกษามาจนถึงการใช้สื่อสังคมออนไลน์ในปัจจุบัน และนำแนวคิดการ

จัดรูปแบบของรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษามาใช้วิเคราะห์รูปแบบการจัดรายการของรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการในงานวิจัยนี้

2.3.1 วิทยูกระจายเสียงเพื่อการศึกษาในประเทศไทย

วิทยูกระจายเสียงเพื่อการศึกษาในประเทศไทยริเริ่มขึ้นในสมัยรัฐบาลของจอมพล ป.พิบูลสงคราม โดยมี หม่อมหลวงปิ่น มาลากุล ปลัดกระทรวงศึกษาธิการในขณะนั้นเป็นผู้ก่อตั้งโดยใช้ชื่อว่า สถานีวิทยุศึกษา เริ่มทดลองออกอากาศเป็นครั้งแรกเมื่อวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2497 และต่อมาได้ทดลองนำวิทยูกระจายเสียงเข้ามาเป็นสื่อการสอนในชั้นเรียนเมื่อปี พ.ศ. 2501 และใช้ชื่อว่า รายการวิทยุโรงเรียน หลังจากนั้นกระทรวงศึกษาธิการและกรมประชาสัมพันธ์จึงร่วมมือกันจัดทำโครงการจัดตั้งสถานีวิทยูกระจายเสียงแห่งประเทศไทยเพื่อการศึกษาไปนำเสนอและกู้ยืมเงินจากธนาคารโลก มีการวางแผนให้สถานีกรุงเทพเป็นสถานีแม่ข่ายและมีสถานีเครือข่ายอีก 10 สถานี กระจายอยู่ตามภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศ เพื่อให้สามารถกระจายเสียงได้ครอบคลุมพื้นที่ร้อยละ 90 ของประเทศไทย (นฤมล ปิศาโน, 2547, น. 1-10)

รายการวิทยุเพื่อการศึกษาสามารถจำแนกออกได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. รายการวิทยุเพื่อการศึกษาทั่วไป (Educational Radio Program) เป็นรายการที่มุ่งให้ความรู้แก่ประชาชนทั้งผู้เรียนในระบบและนอกระบบโรงเรียน ไม่ได้มุ่งสอนหลักสูตรใดหลักสูตรหนึ่ง นำเสนอความรู้ที่มีประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตประจำวัน เช่น รายการสุขภาพ รายการเกษตร เป็นต้น

2. รายการวิทยุเพื่อการสอน (Instructional Radio Program) เป็นรายการวิทยุที่ผลิตขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ในการสอนโดยตรง เนื้อหาของรายการเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรการศึกษา เช่น รายการวิทยุของมหาวิทยาลัยรามคำแหงและมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช เป็นต้น

รูปแบบรายการวิทยูกระจายเสียงเพื่อการศึกษาที่เป็นที่นิยมใช้จัดการรายการเพื่อการศึกษาแบ่งออกเป็น 9 รูปแบบดังต่อไปนี้

1. รายการพูดคนเดียวหรือพูดคุยกับผู้ฟัง เป็นรายการวิทยุที่มีผู้พูดเพียงคนเดียว หรือเป็นการพูดคุยกับผู้ฟังโดยตรง หากไม่มีลีลาในการพูดที่น่าสนใจอาจทำให้ผู้ฟังเบื่อหน่ายได้

2. รายการสนทนา เป็นรายการวิทยุที่มีการดำเนินรายการโดยมีผู้พูด 2 คน เป็นผู้ถามและผู้สนทนา แสดงความคิดเห็นในหัวข้อที่ยกมาเป็นประเด็นนำเสนอ มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน

3. รายการอภิปราย เป็นรายการที่มีการแสดงความคิดเห็นในประเด็นต่าง ๆ โดยมีผู้ดำเนินรายการ 1 คนคอยควบคุมและป้อนคำถามให้ผู้ร่วมการอภิปราย 2 - 4 คน ให้เป็นไปตามบทที่กำหนด

4. รายการสัมภาษณ์ เป็นรายการที่มีพิธีกรเป็นผู้สัมภาษณ์ถามคำถามให้ผู้ให้สัมภาษณ์ตอบ และสรุปประเด็น เพิ่มเติมเนื้อหาสาระให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น

5. รายการสารคดี เป็นรายการที่มีหลายรูปแบบมารวมอยู่ด้วยกัน อาจมีทั้งรายการสนทนา รายการสัมภาษณ์ รายการละคร แต่เนื้อหาของรายการต้องเป็นเรื่องเดียวกันตลอดทั้งรายการเพื่อให้เนื้อหาเป็นเอกภาพ เช่น รายการสารคดีเรื่องวันสงกรานต์ นำเสนอเนื้อเรื่องเกี่ยวกับวันสงกรานต์ตลอดทั้งรายการ โดยใช้รูปแบบรายการพูดคนเดียวนำเสนอความหมายและความเป็นมาของวันสงกรานต์ ใช้รูปแบบรายการสัมภาษณ์นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับประเพณีวันสงกรานต์ และใช้รูปแบบรายการสนทนานำเสนอตัวอย่างงานสงกรานต์ในภาคเหนือ เป็นต้น

6. รายการนิตยสาร เป็นรายการที่มีความหลากหลายเหมือนกับเนื้อหาในสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีเนื้อหาหลากหลายในเล่มเดียว เช่น รายการโลกใบนี้ใช้รูปแบบรายการละครนำเสนอเรื่องโรคเอดส์ ใช้รูปแบบรายการสัมภาษณ์นำเสนอการปลูกต้นสัก และใช้รูปแบบรายการพูดคนเดียวนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับสุนทรภู่ยอดกวีไทย

7. รายการสาระละคร เป็นรายการที่ผสมผสานระหว่างรูปแบบรายการละครกับรายการสารคดีเข้าไว้ด้วยกัน โดยนำละครมาประกอบรายการเพื่ออธิบายตัวอย่าง ขยายแนวคิด และสรุปประเด็น

8. รายการละคร เป็นรายการเสนอเรื่องราวต่าง ๆ ด้วยการจำลองสถานการณ์แบบละคร มีบทเจรจา มีบทบรรยาย ใช้ดนตรีและเสียงประกอบเพื่อให้รายการมีความสมจริง

9. รายการปฏิสัมพันธ์ เป็นรายการออกอากาศสด ให้โอกาสผู้ฟังโทรศัพท์มาพูดคุยหรือถามข้อสงสัยในรายการ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, นิคม ทาแดง และอุดม จะโนภาษ, 2540, น. 145-147)

การพัฒนาของเทคโนโลยีส่งผลให้จำนวนผู้ฟังวิทยุลดลงอย่างต่อเนื่อง สถานีวิทยุหลายแห่งต้องปิดตัวลง การขาดคุณสมบัติเรื่องภาพ แสง และสีของวิทยุ ทำให้ผู้ฟังต้องใช้จินตนาการสูงในการฟัง แม้ว่าจะมีการปรับตัวใช้นวัตกรรมที่ทันสมัย เช่น วิทยุออนไลน์ และ Visual Radio แต่การขาดทัศนวิสัยที่ชัดเจนเหมือนโทรทัศน์ส่งผลให้วิทยุกระจายเสียงได้รับความนิยมน้อยกว่าโทรทัศน์

2.3.2 โทรทัศน์เพื่อการศึกษาในประเทศไทย

โทรทัศน์เป็นสื่อที่สามารถถ่ายทอดข่าวสารและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมไปยังผู้ชมเป็นจำนวนมากได้ในเวลาอันรวดเร็ว และยังมีคุณสมบัติแสง สี และเสียงที่ชัดเจน จึงมีการนำโทรทัศน์มาใช้ประโยชน์ในการถ่ายทอดความรู้ทางการศึกษา ประเทศไทยเริ่มใช้โทรทัศน์เป็นสื่อเพื่อการศึกษาในปี พ.ศ. 2507 เนื่องจากแผนการพัฒนาศึกษาของประเทศไทยปี พ.ศ. 2503 ทำให้เกิดการขยายชั้นเรียนภาคบังคับจากเดิมคือชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ส่งผลให้เกิดปัญหจำนวนโรงเรียนไม่สอดคล้องกับจำนวนนักเรียนที่เพิ่มขึ้น เทศบาลกรุงเทพมหานครจึงจัดทำโครงการรายการโทรทัศน์ศึกษาเทศบาลนครกรุงเทพชั้นทดลองขึ้นเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว โดยคณะรัฐมนตรีได้อนุมัติให้สถานีโทรทัศน์ช่อง 9 ร่วมมือกับกระทรวงศึกษาธิการผลิตรายการเพื่อจัดการศึกษาระดับ

ประถมศึกษา มีการแจกเครื่องรับโทรทัศน์ให้โรงเรียนพร้อมคู่มือการสอน นำเสนอเนื้อหาของรายการให้มีความใกล้เคียงกับหลักสูตรในโรงเรียน (เสาวณี ชินนาลอง, 2543, น. 9-10)

การจัดตั้งมหาวิทยาลัยรามคำแหงซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยเปิดขึ้นในปี พ.ศ. 2514 เพื่อขยายโอกาสในการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้แก่ประชาชน มีการใช้โทรทัศน์ประกอบการสอนเพื่อแก้ปัญหาอาคารเรียนที่มีจำนวนจำกัด ต่อมา มีการจัดตั้งมหาวิทยาลัยเปิดเพิ่มขึ้นอีกแห่งหนึ่งในปี พ.ศ. 2521 คือ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช เพื่อเพิ่มโอกาสทางการศึกษาให้มากยิ่งขึ้น จัดการเรียนการสอนโดยใช้ระบบการศึกษาทางไกลเพื่ออำนวยความสะดวกให้นักศึกษาสามารถใช้เวลาว่างในการศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเองได้โดยไม่ต้องเข้าชั้นเรียน เรียนรู้โดยใช้สื่อสิ่งพิมพ์เป็นหลักควบคู่ไปกับการใช้วิทยุกระจายเสียงและโทรทัศน์เป็นสื่อเสริม รายการมีลักษณะเป็นรายการสอนโดยตรงเหมือนการสอนในชั้นเรียนจริง (เสาวณี ชินนาลอง, 2543, น. 10-11)

การจัดการสอนภาษาอังกฤษทางรายการโทรทัศน์ในประเทศไทยระยะแรกมีลักษณะเป็นรายการเพื่อการสอนโดยตรง มีกลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนหรือนักศึกษา แม้ว่าจะสอดคล้องกับเนื้อหาความบันเทิงไว้ แต่ก็มีวัตถุประสงค์เพื่อการสอนของมหาวิทยาลัยเป็นสำคัญ

ในปัจจุบันมีการแข่งขันกันของสื่อมวลชนเพื่อพัฒนาการผลิตรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาให้มีรูปแบบรายการหลากหลายมากขึ้น เพิ่มความบันเทิงเข้าไปในรายการเพื่อลดความตึงเครียดและดึงดูดความสนใจของผู้ชมรายการ

รายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาสามารถจัดแบ่งประเภทตามการนำเสนอเนื้อหาได้เป็น 2 ประเภท คือ รายการความรู้ทั่วไป และรายการเพื่อการสอน ดังต่อไปนี้

1. รายการความรู้ทั่วไป (General Education Program) คือรายการที่มุ่งให้ความรู้ในเรื่องต่าง ๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้ชมได้รับความรู้ที่เป็นประโยชน์ในทางตรงหรือทางอ้อม ได้เกิดแง่คิด คติสอนใจ อันเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน รายการประเภทนี้จะไม่มุ่งเน้นสอนเนื้อหาหลักสูตรใดโดยเฉพาะ แบ่งได้ดังนี้

1.1 รายการสาระบันเทิง หรือ Edutainment เป็นรายการให้ความรู้สอดแทรกความบันเทิงทำให้ผู้ชมรายการเปิดรับสาระความรู้ได้โดยสมัครใจและไม่รู้สึกว่าเป็นการยัดเยียดความรู้ให้ เปรียบเสมือนการให้ยาเคลือบน้ำตาล ดังนั้นรายการสาระบันเทิงจึงมีประโยชน์ในการส่งเสริมความรู้ทั่วไปให้กระจายไปสู่ผู้ชมรายการในวงกว้างมากขึ้น

1.2 รายการส่งเสริมการศึกษา เป็นรายการที่ให้ความรู้ในด้านต่าง ๆ โดยมีเนื้อหาที่เด่นชัดทางด้านการศึกษามากกว่าด้านบันเทิง มักจัดเนื้อหาเป็นระบบหมวดหมู่อย่างชัดเจน นำเสนอเป็นชุด (series) แบ่งเป็นหลายตอน ไม่ได้ผลิตเพื่อประกอบการสอนหลักสูตรใดโดยเฉพาะ แต่สามารถนำไปประกอบการสอนได้เช่นเดียวกัน

2. รายการเพื่อการสอน (Instructional Program) คือรายการที่ผลิตขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ในการสอนโดยตรง ลักษณะเนื้อหาจึงคล้ายคลึงกับบทเรียนในหลักสูตรการศึกษา เนื้อหาต้องสอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาระดับใดระดับหนึ่ง หรือของสถานศึกษาแห่งใดแห่งหนึ่ง เนื้อหาที่น่าสนใจมีจุดประสงค์การเรียนรู้และวัดผลการเรียนจากการชมรายการ (เสาวณี ชินนาลอง, 2543, น. 20-21)

รูปแบบรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาที่นิยมใช้จัดการรายการแบ่งออกได้เป็น 12 รูปแบบดังต่อไปนี้

1. รายการนำเสนอคนเดียว (Monologue) เป็นรายการที่มีผู้ดำเนินรายการเพียงคนเดียว มาพูดคนเดียวให้ผู้ชมฟัง ถ่ายทำได้ง่าย มีเพียงตำแหน่งของผู้ดำเนินรายการเพียงคนเดียว จุดอ่อนของการนำเสนอรายการรูปแบบนี้คือความน่าเบื่อหน่าย เพราะผู้ดำเนินรายการต้องปรากฏอยู่ในจอภาพคนเดียวมานานเกินไป ผู้นำเสนอในรูปแบบนี้จึงต้องเป็นนักแสดงที่มีความสามารถพอสมควร หรือมีคุณสมบัติพิเศษ เช่น การเป็นผู้มีชื่อเสียง ดารา หรือนักแสดง เป็นต้น

2. รายการสนทนา (Dialogue) เป็นรายการที่มีพิธีกรและแขกรับเชิญมาพูดคุยกันเป็นประจำ หัวข้อใดหัวข้อหนึ่ง มีการแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ รายการรูปแบบนี้มักจะเชิญผู้ทรงคุณวุฒิ หรือผู้มีประสบการณ์ในเรื่องนั้นมาร่วมรายการ

3. รายการอภิปราย (Discussion) เป็นรายการที่มีผู้ร่วมรายการหลายคน พิธีกรเป็นผู้ยกประเด็นให้ผู้ร่วมรายการแต่ละคนได้แสดงความคิดเห็น ซึ่งอาจสอดคล้องหรือแตกต่างกันก็ได้ มีการกำหนดบทบาทเพื่อจัดลำดับการพูดก่อนและหลังเพื่อความสะดวกในการจับภาพ มียอดประกอบเป็นผู้ดำเนินรายการ 1 คนและผู้ร่วมอภิปรายอีก 2-3 คน โดยผู้ดำเนินรายการจะตั้งคำถามให้ผู้ร่วมอภิปรายตอบ และสรุปข้อมูลทั้งหมดให้แก่ผู้ชม

4. รายการสัมภาษณ์ (Interview) เป็นรายการที่สามารถพบเห็นได้บ่อยมาก เป็นรายการพูดคุย ซักถามปัญหา ข้อสงสัย หรือชี้แจงข้อเท็จจริง และมักเป็นการนำเสนอเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้น หรือเรื่องราวเด่น ๆ เช่น การสัมภาษณ์นักชกเหรียญทองโอลิมปิก

5. รายการละคร (Drama) รายการโทรทัศน์เพื่อศึกษามักเป็นรายการละคร เพื่อใช้ละครสร้างแรงจูงใจในการรับชมรายการ การแสดงทำให้ผู้ชมสนใจติดตามเรื่องราวอย่างต่อเนื่อง ในระหว่างการแสดงสามารถแทรกเกร็ดต่าง ๆ เพื่อนำเสนอสาระ หากผู้แสดงแสดงได้สมบทบาท การแสดงเอื้อต่อความเข้าใจตามเนื้อหาจะทำให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกผูกพันกับเรื่องราว ช่วยให้ผู้ชมสามารถจดจำได้อย่างสอดคล้องกันและมีความจำแบบฝังแน่นถาวร

6. รายการสารคดี (Documentary) เป็นรายการที่นำเสนอเรื่องราวเหตุการณ์ที่ต่อเนื่อง โดยใช้ภาพเป็นตัวดำเนินเรื่อง ในด้านการศึกษาจะนำเสนอเรื่องที่มีความสำคัญ และเป็นความรู้แก่ผู้ชมมาแนะนำ เช่น สุริยุปราคา อุทกภัย เป็นต้น รายการสารคดีมักถ่ายทำรายการนอกสถานที่ จึงมีต้นทุนค่าใช้จ่ายในการถ่ายทำสูง

7. รายการแข่งขันตอบปัญหาและเกม (Quiz & Game) เป็นรายการที่ส่งเสริมการศึกษาได้อย่างแท้จริง มีจุดมุ่งหมายให้ผู้ชมได้มีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นและเกิดปัญญาค้น

8. รายการสาธิตทดลอง (Demonstration) รายการรูปแบบนี้เป็นการนำเสนอเนื้อหาที่เป็นทักษะและขั้นตอนต่อเนื่องตามลำดับ เช่น การสาธิตการแต่งหน้า การสาธิตการปรุงอาหาร หรือการทดลองทางวิทยาศาสตร์ เป็นต้น

9. รายการนิตยสาร (Magazine) รายการที่นำเสนอเนื้อหาสาระที่หลากหลายในช่วงเวลาที่กำหนด แบ่งเป็นส่วนย่อยหลายเรื่อง แนวเดียวกันหรือแตกต่างกันก็ได้ และใช้รูปแบบการนำเสนอรายการที่หลากหลายในรายการเดียวกัน จุดสำคัญของรายการรูปแบบนิตยสารคือเชื่อมโยงแต่ละส่วนย่อยให้กลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ จำเป็นต้องอาศัยประสบการณ์ของผู้ผลิตในการเลือกรูปแบบต่าง ๆ ของรายการตามความเหมาะสมของเนื้อหา เทคนิค และประสิทธิภาพของสื่อ

10. รายการถ่ายทอดสด (Live) เป็นรายการพิเศษที่มีการยกกองไปถ่ายทำนอกห้องส่ง เพื่อนำสถานการณ์สดออกเผยแพร่ เช่น การถ่ายทอดสดมหกรรม หรือพระราชพิธีต่าง ๆ เพื่อถ่ายทอดเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง โดยมีผู้ดำเนินรายการบรรยายเหตุการณ์ตามลำดับก่อนและหลัง

11. รายการโต้วาที เป็นรายการที่จัดให้มีการแข่งขันระหว่างสองฝ่าย คือ ฝ่ายเสนอ และฝ่ายค้าน ด้วยการโต้วาทีในญัตติที่กำหนดไว้

12. รายการห้องเรียนจำลอง เป็นรายการที่สมมติการสอนขึ้นในห้องส่งเหมือนกับการสอนจริงทุกประการ รายการประเภทนี้ต้องมีการวางแผนเตรียมการเป็นอย่างดี (ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ, 2540, น. 224-226)

ปัจจุบันมีการเผยแพร่รายการผ่านสื่อหลายประเภททั้งทางโทรทัศน์และสื่อสังคมออนไลน์ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดการจัดรูปแบบของรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาดังกล่าวข้างต้นมาใช้ในการวิเคราะห์รูปแบบการจัดรายการของรายการสอนภาษาอังกฤษในงานวิจัยนี้ เพื่อศึกษาว่ารูปแบบการจัดรายการของรายการสอนภาษาอังกฤษในงานวิจัยนี้ใช้รูปแบบใดบ้าง ยังคงใช้รูปแบบการจัดรายการของรายการโทรทัศน์หรือได้มีการพัฒนาปรับปรุงรูปแบบใหม่เพื่อให้เหมาะสมกับสื่อสังคมออนไลน์

แม้ว่าวิทยุกระจายเสียงและโทรทัศน์จะเป็นสื่อที่มีประโยชน์ทางการศึกษาเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตามเมื่อเทคโนโลยีสมัยใหม่พัฒนาจนสามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียน ทำให้สามารถเรียนรู้ทุกสถานที่และทุกเวลาได้ จึงส่งผลให้เทคโนโลยีดั้งเดิมได้รับความนิยมน้อยลง

2.3.3 สื่อสังคมออนไลน์เพื่อการศึกษาในประเทศไทย

ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของสังคม โดยเฉพาะเทคโนโลยีการสื่อสาร เทคโนโลยีดั้งเดิม เช่น วิทยุ โทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์ เคยทำให้โลกนี้ไร้พรมแดน เมื่อเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 คอมพิวเตอร์ถูกนำมาใช้ในการเรียนการสอนเพื่อตอบสนองผู้เรียนทั้งการศึกษาใน

ระบบและนอกระบบ การเรียนการสอนระบบทางไกลช่วยลดความแตกต่างของผู้เรียนในเรื่องเวลา และสถานที่ สังคมโลกยุคอินเทอร์เน็ตหรือสังคมยุคเครือข่ายมีอิทธิพลก่อให้เกิดสังคมแห่งการเรียนรู้ อินเทอร์เน็ตเข้ามามีบทบาทต่อชีวิตประจำวันของทุกคน เกิดการพัฒนาเทคโนโลยีมาใช้ในการศึกษา โดยเริ่มจากการเรียนการสอนโดยใช้เว็บเป็นฐาน (Web-based Instruction) และต่อมาจึงเกิดการ เรียนรู้จากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (E-learning) เรียนรู้ผ่านบทเรียนออนไลน์บนเว็บไซต์ที่เปรียบเสมือนการ เรียนการสอนในชั้นเรียน เมื่อมีการพัฒนาเทคโนโลยีเกิดอุปกรณ์พกพาแบบไร้สายทำให้เกิดการ จัดการเรียนรู้จากสื่อไร้สาย หรือ M-learning และปัจจุบันกำลังเข้าสู่ยุคการเรียนรู้แบบ Ubiquitous-learning หรือ U-learning หมายถึงการเรียนการสอนในทุกหนทุกแห่ง ทุกที่ และทุกเวลา โดยการ เชื่อมต่อผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต (สุรศักดิ์ ปาเฮ, 2560, น. 256-258)

การจัดการศึกษาในยุคปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปมาก โดยเฉพาะการขยายโอกาสทาง การศึกษาจากการเรียนการสอนในห้องเรียนไปสู่การเรียนการสอนทางไกล การนำสื่ออิเล็กทรอนิกส์ และโทรคมนาคมมาใช้ส่งผลให้ผู้สอนและผู้เรียนสามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ใน ปัจจุบันสื่อสังคมออนไลน์เป็นที่นิยมอย่างกว้างขวาง การนำเสนอเนื้อหาออนไลน์เพื่อให้ผู้สอนหรือ ผู้เรียนนำไปใช้ในการเรียนการสอนจึงได้รับความนิยมแพร่หลาย (จินตวีร์ คล้ายสังข์, 2560, น. 5)

สื่อสังคมออนไลน์เป็นสื่อที่ทำให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ผ่านทางเทคโนโลยีได้ เช่น การสร้าง ความสัมพันธ์ของกลุ่มวัยรุ่น หรือการค้าขายสร้างเครือข่ายด้านอาชีพ เชื่อมโยงเครือข่ายไปได้ทุกแห่ง บนโลก จึงได้มีการนำสื่อสังคมออนไลน์มาใช้ประโยชน์เพื่อการศึกษา (สุรศักดิ์ ปาเฮ, 2560, น. 411)

เทคโนโลยีเว็บ 2.0 เป็นเทคโนโลยีที่ได้รับการยอมรับและมีนักศึกษานำมาใช้ในการ การเรียนการสอนและการจัดการความรู้ ด้วยลักษณะเฉพาะที่เอื้อต่อการเชื่อมต่อและสร้างสัมพันธ์ทำ ความรู้จักกับบุคคลต่าง ๆ ผ่านทางอินเทอร์เน็ต สื่อสาร แลกเปลี่ยน แบ่งปันสารสนเทศ อีกทั้งยังมี รูปแบบที่ให้ผู้บุคคลและสมาชิกของเครือข่ายในฐานะผู้อ่านได้เขียนและโต้ตอบไปมาระหว่างกันและกัน การเผยแพร่ข้อมูลให้กลุ่มสังคมเครือข่ายได้เรียกว่า เทคโนโลยีสังคมเครือข่าย (Social Networking Technology) เทคโนโลยีนี้ทำให้การขยายความรู้ไปสู่สังคมทำได้ง่าย (ประกอบ กรณิจิต, เนาวนิตย์ สงคราม และจินตวีร์ คล้ายสังข์, 2557, น. 51)

การเกิดขึ้นของเทคโนโลยีเว็บ 2.0 สะท้อนถึงทฤษฎีการเรียนรู้แบบพุทธิปัญญานิยมเชิงสังคม (Social Constructivism) ที่มีทัศนะว่าการเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสังคม ไม่ได้เกิดขึ้นเพียงภายใน ตัวบุคคล จากทฤษฎีการเรียนรู้ด้วยสังคมของวิกิอรรถที่เน้นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและถือว่า การสร้างปัญญาหรือความรู้ของบุคคลได้รับมาจากกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกลุ่มสังคม ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และเกิดการสร้างความรู้จากความหลากหลายของเทคโนโลยีและเครื่องมือที่ ได้รับการพัฒนาขึ้น นอกจากทฤษฎีการเรียนรู้แบบพุทธิปัญญานิยมเชิงสังคมแล้ว เทคโนโลยีเครือข่าย สังคมยังสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกของกลุ่มชน (Sense of Community) ที่สร้างขึ้น ซึ่งมีความ

คล้ายคลึงกับความรู้สึกที่แสดงออกถึงความเป็นเจ้าของและการมีส่วนร่วมของบุคคลที่มีต่อกลุ่มสังคม เมื่อมีการสร้างเครือข่ายทางออนไลน์ การปรากฏตัวในกลุ่มสังคม (Social Presence) อย่างต่อเนื่อง จะพัฒนาความรู้สึกของกลุ่มชนให้เกิดขึ้น (ประกอบ กรณีกิจ และคณะ, 2557, น. 53-54)

ในปัจจุบันมีการหลอมรวมสื่อ (Media Convergence) จากการมีสื่ออยู่ทุกแห่งและใช้สื่อทุกประเภทเชื่อมโยงกัน เกิดการบรรจบกันของเทคโนโลยีสื่อแบบดั้งเดิมกับสื่อใหม่ รวมเทคโนโลยีสื่อที่แตกต่างกันเข้าไว้ด้วยกัน งานวิจัยนี้ศึกษารายการสอนภาษาอังกฤษที่เป็นรายการที่เกิดจากการหลอมรวมโทรทัศน์กับสื่อสังคมออนไลน์ต่าง ๆ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเน้นศึกษาสื่อสังคมออนไลน์ที่รายการใช้เป็นช่องทางในการนำเสนอ คือ เฟซบุ๊กและยูทูบ

1. เฟซบุ๊กเพื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

เฟซบุ๊กเป็นสื่อสังคมออนไลน์ที่นิยมอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน ไม่ว่าจะใช้เพื่อการติดต่อเพื่อน ใช้เพื่อการศึกษา หรือใช้ในเชิงธุรกิจ โดยเฉพาะการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร สามารถเผยแพร่ได้อย่างรวดเร็วและไม่มีค่าใช้จ่าย เฟซบุ๊กส่วนบุคคลเป็นการทำงานเพื่อเผยแพร่ข้อมูลส่วนตัวสู่สาธารณะในเวลาอันรวดเร็ว โดยเพิ่มเพื่อนได้ถึง 5,000 คน และสามารถให้เฟซบุ๊กส่วนบุคคลในการเปิดเฟซบุ๊กแฟนเพจที่มีผู้ติดตามไม่จำกัดได้ ใช้งานเพื่อเผยแพร่ข่าวสาร ข้อมูล รูปภาพ วิดีโอต่าง ๆ สู่สาธารณชนและวัดความนิยมได้จากการกด Like นอกจากนี้ยังสามารถสร้างกลุ่ม เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลกับสมาชิกของกลุ่ม เช่น ข้อมูล ภาพ วิดีโอ ไฟล์แนบ กำหนดการนัดหมาย เป็นต้น (จินตวีร์ คล้ายสังข์, 2560, น. 107)

เฟซบุ๊กสามารถใช้ติดต่อสื่อสารเพื่อการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนด้วยกันหรือระหว่างผู้สอนและผู้เรียน เมื่อผู้สอนเปิดเผยชีวิตส่วนตัวของตนเอง เช่น ภาพถ่าย ครอบครัว วิถีชีวิต เพื่อน หรือการแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ ที่ไม่ใช่เรื่องในเชิงวิชาการแบบในชั้นเรียนจะช่วยให้ผู้เรียนกล้าแสดงออกและซักถามผู้สอนมากขึ้น ปัจจุบันมีการนำเฟซบุ๊กมาใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอนมากขึ้นในกลุ่มผู้สอนภาษาอังกฤษ เนื่องจากเฟซบุ๊กสามารถสร้างความสัมพันธ์ให้เกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็วและเข้าถึงกลุ่มผู้เรียนได้เป็นจำนวนมาก เฟซบุ๊กมีการพัฒนาและปรับปรุงรูปแบบอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้ทันสมัยและตอบโจทย์การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสังคมและเทคโนโลยี ผู้ใช้งานสามารถเขียนข้อความได้อย่างไม่จำกัดและให้เพื่อนบนเฟซบุ๊กมาแสดงความคิดเห็นโต้ตอบกันได้ตลอดเวลา ผู้สอนยังสามารถกำหนดประเด็นหัวข้อเรื่องในการเขียนภาษาอังกฤษและให้ผู้เรียนช่วยกันตรวจสอบไวยากรณ์ หรือร่วมกันแสดงความคิดเห็นต่อหัวข้อนั้น ในปัจจุบันยังมีแฟนเพจต่างประเทศ รวมทั้งข่าวสารมากมาย ผู้เรียนสามารถติดตามอ่าน ศึกษาการใช้คำศัพท์และสำนวน โดยไม่จำกัดว่าต้องเป็นแฟนเพจเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเท่านั้น อาจเป็นแฟนเพจที่ให้สาระความรู้อื่น ๆ โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักก็ได้ (ศิตา เขี่ยมขันติถาวร, 2560, น. 134-136)

2. ยูทูบเพื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ยูทูบคือสื่อสังคมออนไลน์ที่ผู้ใช้งานสามารถนำเสนอวิดีโอได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนวิดีโอให้ผู้อื่นเข้าชมได้ทั่วโลก และยังสามารถนำคลิปวิดีโอไปแบ่งปันในเว็บไซต์อื่นได้ ทั้งนี้ผู้ใช้งานสามารถสร้างช่อง (Channel) ของตนเองเพื่อให้ผู้อื่นมาติดตาม รับข้อมูลข่าวสาร และวิดีโอใหม่ ๆ รวมถึงแลกเปลี่ยนข้อมูลกับผู้ใช้งานคนอื่น ๆ บนเครือข่ายได้อีกด้วย (จินตวิทย์ คล้ายสังข์, 2560, น. 269)

ยูทูบได้รับความนิยมไปทั่วโลกและผู้สอนหลายคนนิยมใช้ยูทูบเป็นเครื่องมือในการสอนภาษา โดยการถ่ายคลิปตนเองขณะสอนและนำไปอัปโหลดไว้บนยูทูบ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถกลับมาทบทวนเนื้อหาซ้ำได้ภายหลัง การสอนโดยใช้ยูทูบเป็นวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่กำลังเป็นที่นิยมกันทั่วโลก ผู้เรียนสามารถเข้าไปฟังเพลงหรือภาพยนตร์ที่เป็นภาษาอังกฤษผ่านทางยูทูบได้ตลอดเวลา และฟังทบทวนซ้ำได้ไม่จำกัดจำนวนครั้ง (ศิตา เข้มขันติถาวร, 2560, น. 138)

ผู้คนในสังคมปัจจุบันมีความผูกพันกับการใช้เทคโนโลยี การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ตอบโจทย์และเหมาะสมกับวิถีชีวิตของคนรุ่นใหม่ การใช้สื่อมวลชนต่าง ๆ เพื่อการเรียนรู้นั้นเป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสนใจเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านสื่อ เมื่อเกิดการเปิดรับสื่อด้วยตนเองอย่างเต็มใจจะทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับความจริงกับบุคคลในสื่อได้ ผู้วิจัยจึงนำทฤษฎีการเรียนรู้พุทธิปัญญานิยมเชิงสังคมมาใช้เป็นทฤษฎีในการวิจัยนี้ เนื่องจากทฤษฎีนี้เชื่อว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นได้จากการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่นจึงเป็นทฤษฎีที่เหมาะสมกับการวิเคราะห์ในงานวิจัยนี้

2.4 ทฤษฎีการเรียนรู้พุทธิปัญญานิยมเชิงสังคม

ทฤษฎีการเรียนรู้พุทธิปัญญานิยมเชิงสังคม (Social Constructivism) เป็นทฤษฎีการสร้างความรู้ขึ้นด้วยตนเอง มีหลักการสำคัญว่าผู้เรียนต้องเป็นผู้ลงมือกระทำเอง (Active) โดยมีพื้นฐานมาจากทฤษฎีพัฒนาการของวิกตอทสกี (Vygotsky) ที่เชื่อว่าผู้เรียนสร้างความรู้ขึ้นมาจากการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่นในระหว่างที่ผู้เรียนกำลังมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมหรือการทำงานในสถานะสังคม (Social Context) ซึ่งสถานะสังคมเป็นตัวแปรที่ขาดไม่ได้ การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมทำให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยการเปลี่ยนแปลงความเข้าใจเดิมให้ถูกต้องหรือซับซ้อนกว้างขวางยิ่งขึ้น เช่น การเรียนรู้ของเด็กในบริบทของสังคมและวัฒนธรรม (สุรางค์ โค้วตระกูล, 2564, น. 210)

วิกตอทสกี (Vygotsky) เป็นนักจิตวิทยาชาวรัสเซีย ได้ศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการเชาวน์ปัญญาในสมัยเดียวกับ皮อาเจต์ การวิจัยของวิกตอทสกีเรื่อง Thought and Language (1924) เน้นศึกษาความสำคัญของสังคมและวัฒนธรรมที่มีผลต่อพัฒนาการเชาวน์ปัญญาโดยการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเป็นสิ่งที่มียุทธพลต่อความเขวี่ยนปัญญา พัฒนาการจะเพิ่มถึงขีดสุดได้เมื่อได้รับความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ ผู้ใกล้ชิด หรือเด็กวัยเดียวกัน (สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2564, น. 61)

วิกิอรรถที่มีความเชื่อและหลักการพื้นฐาน 2 ประการ คือ

1. พัฒนาการทางภาษาของเด็กไม่เพียงแต่ช่วยให้เด็กสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้เท่านั้น แต่ยังช่วยให้เด็กสามารถคิดวางแผน แนะนำ และควบคุมกิจกรรมต่าง ๆ วิกิอรรถก็เชื่อว่า Inner Speech หรือ ภาษาคิด เป็นกระบวนการช่วยมนุษย์ให้อธิบายจุดประสงค์หรือเป้าหมายในการทำงานและการวางแผนกระทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุตามที่ตนต้องการ ภาษาคิดจะทำให้มนุษย์ได้แก้ปัญหาด้วยการคิดก่อนการลงมือทำ

2. วิกิอรรถก็เชื่อว่าการสอนของครูสามารถเอื้ออำนวยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ขึ้นมาได้ ถ้ารู้ว่าการพัฒนาทางพุทธิปัญญาของเด็กอยู่ในส่วน (Zone) ที่ใกล้เคียงระดับการรับรู้หรือค้นพบความรู้ที่ครูสอนให้ เรียกว่า The Zone of Proximal Development (สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2564, น. 205)

บริเวณความใกล้เคียงพัฒนาการเขวี่ยนปัญญา (The Zone of Proximal Development) เกิดจากการที่วิกิอรรถก็พบว่าเด็กบางคนสามารถเรียนรู้สิ่งใหม่ได้ด้วยตนเองโดยไม่ต้องให้ผู้ใหญ่ช่วย เด็กบางคนกลับไม่สามารถเรียนรู้สิ่งใหม่ได้ด้วยตนเองหากผู้ใหญ่ไม่ได้ช่วยเหลือ แต่ถ้าผู้ใหญ่เข้ามาช่วยเพียงเล็กน้อยเท่านั้นจะสามารถทำเองได้ และเด็กบางคนไม่สามารถเรียนรู้ได้แม้ว่าผู้ใหญ่จะช่วยเหลือ วิกิอรรถก็จึงอธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นนี้ว่าเด็กแต่ละคนมีบริเวณความใกล้เคียงพัฒนาการเขวี่ยนปัญญาแตกต่างกันแม้ว่าอยู่ในวัยเดียวกันก็ตาม บางคนอยู่เหนือ Zone of Proximal Growth บางคนอยู่ระหว่าง และบางคนอยู่ต่ำกว่า ตัวอย่างเช่น ทำการทดสอบเด็กอายุ 5 ขวบ จำนวน 3 คน โดยการให้ตอบคำถาม ปรากฏว่ามี 2 คนสามารถตอบปัญหาได้เท่ากัน ผู้ทดสอบมักสรุปผลว่าเด็กสองคนนี้มีระดับเขวี่ยนปัญญาที่ไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อให้เด็กสองคนตอบคำถามของเด็กอายุ 7 ขวบโดยการให้ความช่วยเหลือ เช่น ช่วยอธิบายหรือชี้แนะ ปรากฏว่าเด็กคนหนึ่งตอบคำถามได้ แต่อีกคนตอบไม่ได้ แสดงว่าเด็กคนที่ตอบคำถามไม่ได้อยู่ในระดับต่ำกว่า Zone of Proximal Growth วิกิอรรถก็ได้เรียกการช่วยเหลือเด็กว่า Scaffolding หมายถึง การให้ความช่วยเหลือเด็กในการแก้ปัญหาหรือการทำงานใด ๆ ที่เด็กไม่สามารถทำได้ด้วยตนเองให้เกิดผลตามเป้าหมาย (สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2564, น. 64)

วิกิอรรถก็เน้นความสำคัญของการให้ความช่วยเหลือเพื่อให้เกิดพัฒนาการตามศักยภาพ ผู้ปกครองและผู้ใหญ่ในสังคมมีหน้าที่สำคัญที่จำเป็นคือเป็นผู้ช่วยสอน จึงเรียกว่าการสอนโดยการช่วยของครู (Teacher Assisted Teaching) หรือ Scaffolding ที่แปลว่านั่งร้านในงานก่อสร้างตึกสูง คือการช่วยผู้เรียนให้ทำงานได้เป็นผลสำเร็จ

หลักพื้นฐานของวิธีการสอน

1. ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือกระทำและต้องมีส่วนร่วมในการเรียนรู้

2. การเรียนรู้ทุกชนิดเกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และถือว่าสังคมเป็นแหล่งสำคัญของการเรียนรู้และการพัฒนาของเขาวนปัญญา

3. ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้มากขึ้นถ้าหากมีคนเข้ามาช่วย

4. ผู้เรียนทุกคนมีบริเวณความใกล้เคียงพัฒนาการเขาวนปัญญา ผู้สอนต้องเข้าใจว่าทุกคนมีโซนที่แตกต่างกัน การช่วยเหลือของครูจะช่วยทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามศักยภาพได้ การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญมากโดยเฉพาะนักเรียนที่อยู่ในระดับต่ำกว่าบริเวณความใกล้เคียงพัฒนาการเขาวนปัญญา

5. การพูดอย่างรู้คิดภายในใจหรือคิดในใจ (Inner Speech) มีความสำคัญในการเรียนรู้ การวิจัยพบว่าผู้ที่แก้ปัญหาได้ดีมักใช้การคิดในใจเพื่อแก้ปัญหา (สรวงศ์ โค้วตระกูล, 2564, น. 308-309)

เมื่อเทคโนโลยีเจริญก้าวหน้าทำให้ผู้คนติดต่อสื่อสารกันสะดวก การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นเฉพาะตอนได้พบเจอกันในชีวิตจริงเท่านั้น การใช้สื่อและเทคโนโลยีจึงกลายเป็นสิ่งที่เข้ามาช่วยในการสร้างปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและก่อให้เกิดการเรียนรู้ผ่านการปฏิสัมพันธ์ผ่านสื่อ

2.4.1 แนวคิดของวิกตอทส์กับการเรียนรู้ผ่านเทคโนโลยี

ข้อจำกัดเรื่องระยะทาง เวลา และค่าใช้จ่าย เคยเป็นสิ่งทำให้ผู้คนไม่สามารถติดต่อสื่อสารเพื่อปฏิสัมพันธ์กันในวงกว้างได้ เมื่อเทคโนโลยีพัฒนาเจริญก้าวหน้าขึ้นทำให้เกิดการขยายขอบเขตในการปฏิสัมพันธ์ ผู้คนสามารถมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกันได้สะดวกมากขึ้น มีการแลกเปลี่ยนข้อมูล ทำงานร่วมกันบนสภาพแวดล้อมเสมือนจริงผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ ปัจจุบันการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษาเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง แม้ว่าการเรียนการสอนในชั้นเรียนยังคงมีความสำคัญเป็นหลักในการรวมตัวของผู้สอนและผู้เรียน อย่างไรก็ตามเทคโนโลยีได้เข้ามามีส่วนช่วยให้เกิดการมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนผ่านสื่อต่าง ๆ รวมถึงการเข้าถึงข้อมูลได้ทุกที่ทุกเวลา ดังนั้นห้องเรียนจึงไม่ได้เป็นสถานที่เดียวที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้อีกต่อไป การเข้าถึงความรู้สามารถเกิดขึ้นผ่านการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศได้ (Snowman & McCown, 2015, p. 56)

วิกตอทส์ก็มองว่าการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้เกิดการพัฒนาคำรู้ความเข้าใจ (Cognitive Development) เมื่อเทคโนโลยีเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงผู้คนให้ปฏิสัมพันธ์กัน และการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมผ่านเทคโนโลยีสามารถเกิดขึ้นได้ในหลากหลายบริบท ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ผ่านเทคโนโลยีได้ เทคโนโลยีจึงเป็นเครื่องมือทางจิตวิทยาที่ทำให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการทางปัญญา ผู้เรียนได้รับประโยชน์จากการเรียนรู้ผ่านเทคโนโลยี การเรียนรู้จากการใช้เทคโนโลยีจึงนับว่าเป็นนั่งร้านหรือสิ่งที่ช่วยผู้เรียนในการเรียนรู้ (Scaffold) และการช่วยเหลือจากเทคโนโลยีจะค่อย ๆ ลดลงไปหากผู้เรียนมีความรู้ความสามารถมากขึ้น (Snowman & McCown, 2015, p. 57)

จากทฤษฎีข้างต้นจะเห็นได้ว่าการปฏิสัมพันธ์เป็นสิ่งสำคัญในการช่วยพัฒนาให้เกิดการเรียนรู้ของมนุษย์โดยเฉพาะในการเรียนรู้ภาษา ซึ่งภาษานั้นเป็นเครื่องมือสำคัญในการคิดของมนุษย์ที่ทำให้มนุษย์เกิดพัฒนาการทางเขาวนปัญญาขึ้นได้ ดังนั้นการปฏิสัมพันธ์จึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างมากในการเรียนการสอน

2.5 การปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

จากหัวข้อก่อนหน้าได้อธิบายถึงทฤษฎีการเรียนรู้พุทธิปัญญานิยมเชิงสังคมเป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นได้จากการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับความสัมพันธ์ของมนุษย์ การปฏิสัมพันธ์กันบ่อยครั้งทำให้บุคคลสร้างความสัมพันธ์ต่อกันขึ้นมาได้ การปฏิสัมพันธ์คือการที่บุคคลทั้งสองฝ่ายแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งออกมาหรือมีการสื่อสารกัน การกระทำของแต่ละฝ่ายส่งผลต่อกัน (Thibaut & Kelley, 1959, p. 10)

งานวิจัยนี้จะเน้นอธิบายเกี่ยวกับการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมโดยเน้นเรื่องการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนและการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงที่เกิดขึ้นจากสื่อ

2.5.1 การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมในชั้นเรียน

การปฏิสัมพันธ์เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลาในสังคม ไม่ว่าจะเป็นการพูดคุย การใช้สัญลักษณ์ การใช้ท่าทางต่าง ๆ โดยเฉพาะในการเรียนการสอนการปฏิสัมพันธ์ยิ่งมีความสำคัญมากขึ้น เนื่องจากครูและนักเรียนมีการโต้ตอบสื่อสารกันอยู่ตลอดเวลาเพื่อดำเนินการเรียนการสอน เช่น การอธิบาย การถามคำถาม การซักถามต่าง ๆ เป็นสิ่งที่ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ขึ้น

การปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนมีการจัดรูปแบบที่แตกต่างกันไป การสังเกตการณ์ในชั้นเรียนส่วนใหญ่ทำให้ความสนใจไปที่การปฏิสัมพันธ์ 2 รูปแบบ คือ การปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอน อย่างไรก็ตามปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนส่วนใหญ่มักเป็นการปฏิสัมพันธ์ที่ผู้เรียนมีต่อผู้สอนหรือผู้สอนมีต่อผู้เรียน การปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันเองทำให้เกิดการเรียนรู้ขึ้นได้น้อยมากในชั้นเรียนขนาดใหญ่ (Scrivener, 2005, p. 85)

ผู้สอนเป็นผู้มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพทางการเรียนรู้ของนักเรียน โดยอิทธิพลที่ผู้สอนมีต่อผู้เรียนนั้นเกิดมาจากการปฏิสัมพันธ์ อิทธิพลในชั้นเรียนของผู้สอนสามารถจำแนกได้ 2 ลักษณะดังนี้

1. อิทธิพลทางอ้อม (Indirect Influence) เป็นพฤติกรรมที่ผู้สอนกระทำแล้วผู้เรียนสามารถจะตอบสนองต่อผู้สอนในลักษณะใดก็ได้ ไม่จำเป็นต้องตอบสนองเฉพาะพฤติกรรมที่ผู้สอนต้องการเท่านั้น ผู้สอนจะตอบสนองกลับผู้เรียนในลักษณะยอมรับ ขยายความ สนับสนุนความคิดเห็นหรือความรู้สึก ชมเชยหรือให้กำลังใจผู้เรียน ถามคำถามเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ

2. อิทธิพลทางตรง (Direct Influence) เป็นพฤติกรรมที่ผู้สอนกระทำเพราะอยากให้ผู้เรียนตอบสนองในลักษณะตามที่ต้องการเท่านั้น โดยผู้เรียนไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ อิทธิพลลักษณะนี้จะเกิดขึ้นเมื่อผู้สอนใช้วิธีการสอนแบบบรรยาย หรือเป็นผู้แสดงความคิดเห็นเพียงฝ่ายเดียว ผู้สอนจะเป็นผู้ให้คำแนะนำ ออกคำสั่ง ตีเตือน หรือว่ากล่าวเพื่อให้ผู้เรียนเปลี่ยนพฤติกรรมตามที่ต้องการ (Bellack, 1963 อ้างถึงใน เวณิกา บวรสิน, 2541, น. 6)

Moskowitz นำ Flanders Interaction Analysis (FIA) ของ Flanders (1970) มาปรับปรุงต่อยอดให้สามารถนำมาใช้วิเคราะห์การปฏิสัมพันธ์ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศได้ในปี ค.ศ. 1976 คือ Foreign Language Interaction System (FLINT) จากนั้นในปี ค.ศ. 2000 Brown ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้ใช้ภาษาอื่น หรือ TESOL ได้นำเครื่องมือของ Moskowitz มาพัฒนาปรับปรุงใหม่ขึ้นอีก เนื่องจากเชื่อว่าผู้สอนคือปัจจัยสำคัญในการเริ่มต้นสร้างปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศ ทั้งยังเป็นผู้สร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นและคงอยู่ไปตลอดทั้งบทเรียน หากผู้สอนสามารถสร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียนรู้ได้จะทำให้ผู้เรียนยอมรับและให้ความร่วมมือในการเรียนการสอน เครื่องมือที่ Brown ปรับปรุงใหม่นี้จำแนกการปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศได้ 14 รูปแบบ แบ่งเป็นพฤติกรรมการพูดของผู้สอน (Teacher Talks) และพฤติกรรมการพูดของผู้เรียน (Student Talks) รูปแบบพฤติกรรม 2 ข้อสุดท้ายสามารถเกิดขึ้นได้ทั้งจากผู้สอนและผู้เรียน คือ การใช้ภาษาแม่และการใช้อวัจนภาษา โดยในการปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจากผู้สอนจะแบ่งออกเป็นพฤติกรรมที่ผู้สอนใช้อิทธิพลทางตรงและพฤติกรรมที่ผู้สอนใช้อิทธิพลทางอ้อม

Brown ได้อธิบายถึงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนทั้ง 14 รูปแบบไว้ดังนี้

1. การจัดการกับความรู้สึก (Deals with feelings) ไม่ชมเชยผู้เรียน ยอมรับ สื่อสารพูดคุยทำความเข้าใจ ถามถึงความรู้สึกทั้งในอดีตที่ผ่านมา ตอนนี้ หรือในอนาคตของผู้เรียน

2. การชมเชยหรือให้กำลังใจ (Praises or encourages) ยกย่องชมเชยในสิ่งที่ผู้เรียนกล่าวหรือกระทำ พูดส่งเสริมผู้เรียนให้ทำต่อไป พยายามสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้เรียน รวมถึงการพูดยืนยันว่าการตอบของผู้เรียนถูกต้อง

3. การยอมรับและนำความคิดของผู้เรียนมาใช้ (Uses ideas of students) นำคำชี้แจง การตีความ การสรุปความคิดของผู้เรียนมาใช้ โดยผู้สอนเรียบเรียงความคิดที่ได้มาจากผู้เรียนขึ้นใหม่ รวมถึงการพูดทวนคำตอบของผู้เรียน (Repeat student response verbatim) กล่าวคือเมื่อผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ผู้สอนจำเป็นต้องพูดทวนคำตอบที่ถูกต้องจากการตอบของผู้เรียน

4. การถามคำถาม (Asks questions) เป็นการถามคำถามที่คาดหวังว่าจะได้รับคำตอบจากผู้เรียน (ไม่นับรวมการถามคำถามเชิงวาทศิลป์ หรือ Rhetorical Questions ในการจัดแบ่งรูปแบบข้อนี้)

5. การให้ข้อมูล (Gives information) เป็นการให้ข้อมูล ข้อเท็จจริง ความคิดเห็นของผู้สอน หรือแนวความคิด การบรรยาย การถามคำถามเชิงวาทศิลป์ รวมถึงการแนะนำข้อผิดพลาดแบบไม่ปฏิเสธ (Corrects without rejection) เป็นการชี้แนะผู้เรียนให้แก้ไขข้อผิดพลาดให้ถูกต้อง โดยต้องพยายามไม่ใช้คำพูดหรือน้ำเสียงที่แสดงออกถึงการวิจารณ์ผู้เรียน

6. การชี้แนะแนวทาง (Give directions) เป็นการชี้แนะ ขอร้อง หรือเชิงคำสั่ง เพื่อชี้แนวทางให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม เช่น กำกับการฝึกซ้อมต่าง ๆ หรืออำนวยความสะดวกให้ในการทำกิจกรรมทั้งชั้นเรียนหรือกิจกรรมกลุ่มย่อย

7. การวิจารณ์พฤติกรรมผู้เรียน (Criticizes student behavior) ไม่ยอมรับพฤติกรรมของผู้เรียน พยายามเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของผู้เรียน สื่อสารด้วยอารมณ์โกรธ ไม่พอใจ หรือแสดงความรำคาญในสิ่งที่ผู้เรียนกระทำ การวิจารณ์การตอบของผู้เรียน (Criticizes student response) เป็นการบอกผู้เรียนว่าคำตอบของผู้เรียนไม่ถูกต้องหรือไม่ยอมรับคำตอบของผู้เรียน สื่อสารแบบวิจารณ์ ไม่พอใจ รำคาญ ปฏิเสธด้วยคำพูดหรือน้ำเสียง

8. การตอบสนองของผู้เรียนแบบเฉพาะเจาะจง (Student response: specific) เป็นการที่ผู้เรียนตอบสนองแบบเฉพาะเจาะจง เช่น คำถามที่ง่ายสามารถตอบได้ หรือคำถามที่เคยฝึกตอบมาก่อนแล้ว การอ่านออกเสียง การเขียนตามคำบอก การฝึกฝนทักษะ เป็นต้น

9. การตอบสนองของผู้เรียนแบบปลายเปิดหรือผู้เรียนเป็นผู้ริเริ่ม (Student response: open-ended or student initiated) เป็นการที่ผู้เรียนตอบสนองต่อผู้สอนด้วยการแสดงความคิดเห็น นำเสนอความคิด ความรู้สึกของผู้เรียนเอง ผู้เรียนเริ่มต้นมีส่วนร่วมในการเรียนโดยเลือกคำตอบหรือคิดคำตอบขึ้นมาด้วยตนเองจากสิ่งที่ได้เรียนหรือฝึกฝนมาก่อน

10. การเงียบ (Silence) หยุดการปฏิสัมพันธ์ชั่วคราว ช่วงเวลาแห่งความเงียบ ไม่มีการใช้คำพูด รวมถึงความเงียบในระหว่างใช้โสตทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ (Silence-AV) เป็นความเงียบที่เกิดขึ้นระหว่างใช้อุปกรณ์ เช่น เครื่องบันทึกเทป เครื่องฉายภาพ เครื่องเล่นแผ่นเสียง เป็นต้น

11. ความสับสน (Confusion) มีการพูดได้ตอบพร้อมกันมากกว่าหนึ่งคน เป็นการปฏิสัมพันธ์ที่ไม่สามารถบันทึกการสนทนาได้ เช่น ผู้เรียนร้องเรียกด้วยความตื่นเต้น ผู้เรียนกระตือรือร้นที่จะมีส่วนร่วมหรือตอบสนองในภาระงานที่ได้รับมอบหมายให้ทำ รวมถึงความสับสนที่ไม่เกี่ยวข้องกับงาน (Confusion, Non-work-oriented) การพูดได้ตอบกันมากกว่าหนึ่งคนในเวลาเดียวกันจนไม่สามารถบันทึกการสนทนาได้ นักเรียนมีพฤติกรรมไม่เรียบร้อย ไม่ปฏิบัติตามความต้องการของผู้สอน ไม่สนใจภาระงานที่ได้รับมอบหมาย

12. การหัวเราะ (Laughing) ผู้เรียนหัวเราะ เปล่งเสียงแสดงความขบขัน ชอบใจ หรือดีใจ จากการเรียนการสอนในชั้นเรียน บุคคลอื่น ๆ หรือผู้สอน

13. การใช้ภาษาแม่ (Use the native language) การใช้ภาษาแม่โดยผู้สอนหรือผู้เรียน ซึ่งการจัดแบ่งรูปแบบข้อนี้จะรวมอยู่กับรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งตั้งแต่ข้อ 1 ถึงข้อ 9 อยู่เสมอ

14. อวัจนภาษา (Nonverbal) ท่าทางหรือการแสดงสีหน้าโดยผู้สอนหรือผู้เรียนที่สื่อสารกันโดยไม่ใช้คำพูด การจัดแบ่งรูปแบบข้อนี้มีกรรวมอยู่กับรูปแบบพฤติกรรมของผู้สอนและผู้เรียนข้ออื่น ๆ อยู่เสมอ (Brown, 2000, pp. 168-170)

พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนทั้ง 14 รูปแบบสามารถนำมาสรุปได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2.1 แสดงการปฏิสัมพันธ์เพื่อการสอนระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศของ Moskowitz (1971) พัฒนาปรับปรุงใหม่โดย Brown (2000)

ผู้พูด	อิทธิพล	ประเภทของพฤติกรรม
ครู	อิทธิพลทางอ้อม	1. การจัดการกับความรู้สึก
		2. การชมเชยหรือให้กำลังใจ
		3. การยอมรับและนำความคิดของผู้เรียนมาใช้
		4. การถามคำถาม
	อิทธิพลทางตรง	5. การให้ข้อมูล
		6. การชี้แนะแนวทาง
		7. การวิจารณ์พฤติกรรมผู้เรียน
นักเรียน		8. การตอบสนองของผู้เรียนแบบเฉพาะเจาะจง
		9. การตอบสนองของผู้เรียนแบบปลายเปิดหรือผู้เรียนเป็นผู้ริเริ่ม
		10. การเงียบ
		11. ความสับสน
		12. การหัวเราะ

ผู้พูด	อิทธิพล	ประเภทของพฤติกรรม
ครูและนักเรียน		13. การใช้ภาษาแม่
		14. การใช้วจนภาษา

แหล่งที่มา: Brown, 2000, p. 170

จากตารางวิเคราะห์การปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศของ Moskowitz ที่พัฒนาปรับปรุงใหม่โดย Brown (2000) ดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าผู้สอนเป็นผู้มีบทบาทอย่างมากในการสร้างสถานการณ์การเรียนรู้ให้เกิดขึ้น การเกิดขึ้นของการปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศจำเป็นต้องเริ่มต้นโดยผู้สอนและการสนทนาต้องเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องเพื่อให้การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศประสบผลสำเร็จ ดังนั้นการปฏิสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้สอนและผู้เรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยในการเรียนการสอนดำเนินไปได้ด้วยดี

ตัวอย่างงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนสอนภาษาอังกฤษ มีดังต่อไปนี้

Reka Solita, Alamsyah Harahap และ Azhar Aziz Lubis (2021) ได้ศึกษาเรื่อง Talk in English Foreign Language Classroom ในห้องเรียน EFL ภาษาเป็นทั้งวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้และยังเป็นสื่อกลางในการเรียนการสอน ดังนั้นการใช้คำพูดของผู้สอนจะส่งผลในเชิงบวกหรือเชิงลบต่อผลลัพธ์ในการเรียนรู้ของผู้เรียน จากการศึกษาพบว่ามีการใช้พฤติกรรมทุกรูปแบบจากตารางการวิเคราะห์การปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศ ใช้การถามคำถาม 55.6% การให้ข้อมูล 24.4% การชี้แนะแนวทาง 10.6% การชมเชยหรือให้กำลังใจ 3.4% การจัดการกับความรู้สึก 2.4% การพูดทวนคำตอบของผู้เรียนทุกคำ 2.4% การใช้มุกตลก 1.7% การยอมรับและนำความคิดของผู้เรียนมาใช้ 0.4% การวิจารณ์การตอบผู้เรียน 0.4% การวิจารณ์พฤติกรรมผู้เรียน 0.2% และการแนะนำข้อผิดพลาดแบบไม่ปฏิเสธ 0.2% ผู้สอนใช้การถามคำถามเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนโต้ตอบในชั้นเรียน ผู้สอนใช้การให้ข้อมูลเพื่อบรรยายความรู้ ให้ความรู้เกี่ยวกับสื่อการสอน รวมถึงให้ข้อมูลต่าง ๆ ที่ช่วยอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้เรียน ผู้สอนใช้การชี้แนะแนวทางเพื่อกำหนดสิ่งที่คาดหวังว่าผู้เรียนจะปฏิบัติตามและควบคุมผู้เรียนระหว่างการเรียนการสอน ส่วนการแนะนำข้อผิดพลาดแบบไม่ปฏิเสธและการวิจารณ์พฤติกรรมผู้เรียนเป็นพฤติกรรมที่ผู้สอนไม่ค่อยนำมาใช้ในการปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียน เช่น ผู้สอนไม่พูดตัดสินตรง ๆ เมื่อผู้เรียนออกเสียงผิดพลาด แต่ออกเสียงชี้แจงให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงตามได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ผู้สอนมักไม่วิจารณ์ผู้เรียนระหว่างการเรียนการสอน แต่จะวิจารณ์หรือตำหนิเมื่อผู้เรียนไม่มีสมาธิหรือเสียงดังจนรบกวนผู้เรียนคนอื่น (Solita, Harahap, & Lubis, 2021, pp. 302-316)

Rina Yuliana, Ratna Dewi และ Bahrin Amin (2021) ศึกษาเรื่อง Types of Teacher Talk to Support Students' Activeness in Online Classroom การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา (Covid-19) ได้ส่งผลกระทบต่อกิจกรรมการเรียนการสอนทั่วโลก การเรียนการสอนทางออนไลน์เป็นทางเลือกที่ดีที่สุด สถานการณ์นี้ การปฏิสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้สอนและผู้เรียนจะช่วยสนับสนุนกระบวนการเรียนการสอน ผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการเพิ่มระดับความเข้าใจในการเรียนรู้และยังสนับสนุนผู้เรียนในการฝึกใช้ภาษาอีกด้วย กลยุทธ์การตั้งคำถามของผู้สอนส่งผลต่อพัฒนาการทางภาษาของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี พฤติกรรมการพูดของผู้สอนจึงมีความสำคัญมากในชั้นเรียน จากการศึกษาพบว่าพฤติกรรมที่ผู้สอนมักใช้กระตุ้นให้ผู้เรียนกระตือรือร้น คือ การชมเชยหรือให้กำลังใจ การยอมรับหรือใช้ความคิดของนักเรียน การถามคำถาม การบรรยายหรือการให้ข้อมูล การยอมรับและนำความคิดของผู้เรียนมาใช้ การชี้แนะแนวทาง พฤติกรรมอันดีระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนสนใจเนื้อหาบทเรียนและปฏิบัติตามคำแนะนำของผู้สอน (Yuliana, Dewi, & Amin, 2021, pp. 76-90)

จากการศึกษาก่อนหน้าดังกล่าวทั้งหมดพบว่าพฤติกรรมการพูดของครูที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนมีทั้งการใช้อิทธิพลแบบทางตรงและอิทธิพลแบบทางอ้อม พฤติกรรมที่ใช้อิทธิพลทางอ้อมที่ผู้สอนมักนำมาใช้ในชั้นเรียน คือ การถามคำถาม และการชมเชยหรือการให้กำลังใจ ในส่วนของพฤติกรรมที่ใช้อิทธิพลทางตรงที่ผู้สอนมักนำมาใช้ในชั้นเรียน คือ การให้ข้อมูล และการชี้แนะแนวทางที่ถูกต้อง โดยเฉพาะการถามคำถามเป็นพฤติกรรมที่ผู้สอนใช้บ่อยมากที่สุด เนื่องจากผู้สอนจะใช้การถามคำถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ โน้มน้าวให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมหรือดึงดูดความสนใจจากผู้เรียนเพื่อให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จ

ผู้วิจัยใช้กรอบแนวคิดการวิเคราะห์การปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนในชั้นเรียน ภาษาต่างประเทศของ Moskowitz ที่พัฒนาปรับปรุงใหม่โดย Brown (2000) ในการวิเคราะห์เพื่อศึกษาพฤติกรรมของพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษว่าใช้พฤติกรรมอิทธิพลทางตรงหรือทางอ้อมแบบใดบ้างในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้ชมรายการ โดยในงานวิจัยนี้จะนำเพียงแค่รูปแบบพฤติกรรมของผู้สอนที่แสดงออกมาวิเคราะห์เท่านั้น ไม่ได้นำพฤติกรรมของผู้เรียนและพฤติกรรมของผู้สอนที่ตอบสนองต่อผู้เรียนแบบทันทีทันใดมาวิเคราะห์ เนื่องจากการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมทั้งความจริงไม่ได้เกิดขึ้นจริง ทั้งผู้สอนและผู้เรียนไม่ได้ตอบสนองต่อกันแบบทันทีทันใดในเวลาเดียวกัน

การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาความรู้ของผู้เรียน จากทฤษฎีการเรียนรู้พุทธิปัญญานิยมเชิงสังคมของวิกทอร์สกีมีแนวคิดว่าการพัฒนาทางเชาวน์ปัญญาจะเกิดขึ้นได้เมื่อมีการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ผู้เรียนสามารถสร้างความรู้ขึ้นได้โดยผ่านการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่น ที่อยู่ในสังคมและวัฒนธรรมเดียวกัน ดังนั้นการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมในชั้นเรียนระหว่างผู้สอนกับ

ผู้เรียน รวมถึงการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงที่เกิดขึ้นระหว่างพิธีกรกับผู้ชมรายการสอนภาษาอังกฤษ จึงสามารถทำให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษสร้างความรู้ขึ้นจากการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมได้

2.5.2 การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริง

การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริง (Parasocial Interaction) คือ จินตนาการของผู้ชมรายการที่รู้สึกว่ามีโอกาสได้ใกล้ชิดหรือรู้จักคุ้นเคยกับตัวละครหรือนักแสดงที่ชื่นชอบในมุมต่าง ๆ ราวกับว่าสถานการณ์ดังกล่าวเป็นสถานการณ์จริง หรือราวกับว่าบุคคลดังกล่าวเป็นเพื่อนสนิทหรือบุคคลใกล้ชิด (Horton and Wohl, 1956 อ้างถึงใน พิรภา สุวรรณโชติ, 2551, น. 28)

ทฤษฎีการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงได้พัฒนาขึ้นมาโดย Horton และ Wohl (1956) ภายใต้สมมติฐานว่าผู้ชมมักสร้างจินตนาการว่าตนมีโอกาสดูใกล้ชิด รู้จัก หรือพูดคุยกับบุคคลในสื่อ เช่น ตัวการ์ตูน ตัวละคร พิธีกร นักข่าว หรือนักแสดง จนเกิดความผูกพันกับบุคคลในสื่อ จนบางครั้งหลงคิดไปเองว่าตนเป็นญาติสนิทมิตรสหายอันนำไปสู่การแสดงความคิดเห็น วิพากษ์วิจารณ์ และให้ข้อเสนอแนะถึงบุคคลในสื่อที่ตนชื่นชอบ หรือแม้แต่คาดหวังว่าให้บุคคลในสื่อที่ตนชื่นชอบแสดงพฤติกรรมที่ตนเห็นว่าเหมาะสม การแสดงพฤติกรรมเหล่านี้อาจเกิดขึ้นได้ทั้งขณะบริโภคสื่ออยู่และภายหลังการบริโภคสื่อเสร็จสิ้นแล้ว (ปาริชาติ สถาปัตตานนท์ สโรบล, 2543, น. 291-292)

Horton และ Wohl ได้นำเสนอว่าการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงเกิดจากการรวมตัวกันของปัจจัยหลายอย่าง เช่น

1. ระดับความเป็นไปได้จริงของตัวละครและสื่อ หากรายการนั้นยังมีลักษณะเหมือนจริงมากขึ้นเท่าไร ความเป็นสังคมถึงความจริงจะยิ่งเพิ่มขึ้นตามไปด้วย
2. ความถี่และความสม่ำเสมอของการปรากฏตัวของตัวละครผ่านทางโทรทัศน์ ถ้าหากตัวละครมีการปรากฏตัวบ่อยครั้งและสม่ำเสมอ จะส่งผลให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกคุ้นเคยกับตัวละครได้ง่ายมากกว่าการปรากฏตัวนาน ๆ ครั้ง
3. รูปแบบพฤติกรรมและการแสดงออกทางบทสนทนาของตัวละครจะทำให้ผู้ชมเข้าใจตัวละครนั้น พร้อมทั้งตีความสิ่งที่ตัวละครได้พูดหรือกระทำออกมา ก่อนจะนำไปเก็บเป็นความรู้สึกทั้งด้านที่ดีและไม่ดีที่มีต่อตัวละคร การที่ผู้ชมมีปฏิริยาต่อพฤติกรรมและการแสดงออกทางบทสนทนาของตัวละครมากเท่าไรเท่ากับว่าผู้ชมกำลังเข้าใกล้หรือใกล้ชิดกับตัวละครมากขึ้นเท่านั้น (Horton and Wohl, 1956 อ้างถึงใน ปริญญาติ จรุงจิตตประชาคมย์, 2553, น. 64)

ในปี ค.ศ. 1982 Joashua Meyrowit วิเคราะห์เรื่องความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชมกับผู้แสดงในสื่อโทรทัศน์และการทำให้ผู้ชมรู้สึกว่าการรับชมรายการเสมือนการสื่อสารในลักษณะสองทาง Meyrowit ได้นำเสนอว่าระยะภาพทางโทรทัศน์ ได้แก่ Close-up, Medium และ Wide มีความเกี่ยวข้องกับการรับรู้ของผู้ชมและการตอบสนองต่อระยะห่างระหว่างบุคคล โดยอ้างอิง

จากทฤษฎี Proxemics ของ Edward T. Hall ที่ได้นำเสนอว่าระยะห่างในการสื่อสารจะบอกได้ว่าคู่สนทนามีความรู้สึกหรือความสัมพันธ์ต่อกันอย่างไร เช่น เพื่อนสนิทจะนั่งใกล้กันและสัมผัสตัวกันได้ หรือคนที่รังเกียจกันจะนั่งอยู่ห่างกันและไว้ตัวต่อกัน เป็นต้น นอกจากนี้ Meyrowit ยังได้กล่าวถึงการจัดตำแหน่งของกล้องว่ามีอิทธิพลในการกำหนดความรู้สึกของผู้ชมต่อสิ่งที่รับชม ตลอดจนส่งผลต่อการมีความรู้สึกร่วมเสมือนเป็นตัวแสดงบางตัว (Meyrowit, 1982 อ้างถึงใน พัลลภา วิชิตะกุล, 2546, น. 27)

Rubin, Perse และ Powell (1985) ได้พัฒนาแบบสอบถามเพื่อวัดระดับการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงของผู้ชมขึ้นมาเรียกว่า Parasocial Interaction Scale หรือ PSIS ซึ่งเป็นการคิดค้นสำคัญเพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริง

คำถามจากแบบสอบถามเพื่อวัดระดับการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงของผู้ชมที่ Rubin และคณะได้พัฒนาขึ้น ประกอบด้วยคำถามจำนวน 20 ข้อเพื่อใช้ในการศึกษาเรื่อง Loneliness, Parasocial Interaction, and Local Television News Viewing ในปี ค.ศ. 1985 มีดังต่อไปนี้

1. The news program shows me what the newscasters are like.
2. When the newscasters joke around with one another it makes the news easier to watch.
3. When my favorite newscaster shows me how he or she feels about the news, it helps me make up my own mind about the news story.
4. I feel sorry for my favorite newscaster when he or she makes mistake.
5. When I am watching the newscast, I feel as if I am part of their group.
6. I like to compare my ideas with what my favorite newscaster says.
7. The newscasters make me feel comfortable, as if I am with friend.
8. I see my favorite newscaster as a natural, down-to-earth person.
9. I like hearing the voice of my favorite newscaster in my home.
10. My favorite newscaster keeps me company when the news is on television.
11. I look forward to watching my favorite newscaster on tonight's news.
12. If my favorite newscaster appeared on another television program, I would watch that program.
13. When my favorite newscaster reports a story, he or she seems to understand the kinds of things I want to know.
14. I sometimes make remarks to my favorite newscaster during the newscast.

15. If there were a story about my favorite newscaster in a newspaper or magazine, I would read it.

16. I miss seeing my favorite newscaster when he or she is on vacation

17. I would like to meet my favorite newscaster in person.

18. I think my favorite newscaster is like an old friend.

19. I find my favorite newscaster to be attractive.

20. I am not satisfied when I get my news from a news caster different than my favorite newscaster. (Rubin, Perse, & Powell, 1985, p. 167)

คำถามจากแบบสอบถามในงานวิจัยของรูบินและคณะมักถูกนำมาใช้เป็นต้นแบบในการสร้างแบบสอบถามเพื่อวัดระดับการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยคำถามมักนำมาดัดแปลงให้ลดลงเหลือประมาณ 10 ประเด็น การวัดระดับการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงของผู้ชมจะได้มาจากคำตอบของผู้ชมรายการ

การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงของบุคคลในสื่อมีอิทธิพลต่อผู้ชมรายการเป็นอย่างมาก ทำให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกผูกพันและติดตามรับชมรายการ รายการสารบันเทิงจึงมักจะใช้ทฤษฎีการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงมาประยุกต์ในการออกแบบสารที่ส่งไปยังผู้ชม ทีมงานจะพยายามค้นหาเทคนิควิธีในการดึงดูดผู้ชมให้เกิดการมีปฏิสัมพันธ์ถึงความจริงในระดับสูงเพื่อเป็นสะพานเชื่อมระหว่างผู้ผลิตสื่อและผู้บริโภคสื่อ เพื่อถ่ายทอดค่านิยมที่พึงประสงค์ไปสู่การรับชมได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงยังนิยมนำมาใช้เพื่อศึกษาผลของสารต่อผู้บริโภค รายการที่ประสบความสำเร็จสูงนั้นผู้ชมรายการมักมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงกับบุคคลในสื่ออยู่ในระดับสูง โดยอาจแสดงการปฏิสัมพันธ์ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การตั้งใจฟังคำพูดของดาราหรือนักแสดงด้วยจิตใจจดจ่อ การลุ้น การเชียร์ การแนะนำนักแสดง การเขียนจดหมายไปหานักแสดงหรือผู้สร้างสรรค์รายการ เป็นต้น (ปาริชาติ สถาปิตานนท์ สโรบล, 2543, น. 292)

การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงเป็นเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้สื่อมีอิทธิพลต่อผู้ชมได้มากหรือน้อย หากผู้ชมสื่อไม่มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงกับบุคคลในสื่อ ขอบเขตของสื่อที่มีอิทธิพลต่อผู้ชมจะจำกัดมาก นอกจากอิทธิพลของสื่อจะมีผลต่อพฤติกรรมและความคิดของผู้ชมส่วนบุคคลแล้ว สื่อยังสามารถทำให้สังคมเกิดการเปลี่ยนแปลง ในส่วนของบริบทการสอนภาษาอังกฤษผ่านสื่อไม่เพียงแต่ผู้เรียนจะได้รับประโยชน์จากการเรียนรู้ หากมีผู้ติดตามรับชมรายการเป็นจำนวนมากจะทำให้มีผู้รู้ภาษาอังกฤษมากขึ้น เป็นผลที่ทำให้สังคมเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริง มีดังต่อไปนี้

ปริญชาติ จรุงจิตรประชารมย์ (2553) ศึกษาเรื่อง “การสื่อสารปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริง และการเรียนรู้ค่านิยมส่งเสริมสังคมจากภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นชุดมาสค์ไรเดอร์ของกลุ่มแฟน

คลับ” ผลการศึกษาพบว่า ระดับการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับระดับการเรียนรู้ค่านิยมส่งเสริมสังคม เช่น ความพยายาม ความอดทน ความเสียสละ ความสามัคคี มีการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงทั้งในเชิงบวกและเชิงลบ คือ ทั้งการเอาใจช่วยตัวละครและการตำหนิตัวละคร นอกจากนี้แฟนคลับยังมีการแสดงออกที่เป็นผลจากการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริง เช่น การสะสมสิ่งของ หรือการแต่งกายเลียนแบบ เป็นต้น (ปริญาติ จรุงจิตระประขารมย์, 2553)

พิรภา สุวรรณโชติ (2551) ศึกษาเรื่อง “การสื่อสารปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริง และการเรียนรู้คุณค่าทางบวกจากศิลปินนักร้องเกาหลีของกลุ่มแฟนคลับ” จากผลการศึกษาพบว่า การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงเป็นตัวแปรสำคัญที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้รับสารหรือผู้ชมเกิดการเรียนรู้ทางสังคมจากบุคคลในสื่อที่เป็นแม่แบบ ยิ่งผู้รับสารมีการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงกับบุคคลในสื่อมากขึ้นเพียงใด โอกาสที่ผู้ชมจะเกิดการเรียนรู้จากเนื้อหาอันเป็นประโยชน์จากสื่อก็จะมากขึ้นเท่านั้น กรณีของแฟนคลับนักร้องเกาหลีนั้นการปลูกฝังค่านิยมโดยใช้กลยุทธ์สื่อสาระบันเทิงนั้นเป็นสิ่งที่ใช้ได้ผลกับวัยรุ่น (พิรภา สุวรรณโชติ, 2551)

การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงเป็นผลจากสื่อมวลชนที่เกิดขึ้นต่อผู้รับชมสื่อ อย่างไรก็ตาม การศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงที่ผ่านมามักนิยมทำการวิจัยเกี่ยวกับสื่อบันเทิงโดยตรง เช่น ตัวการ์ตูน นักร้อง นักแสดง หรือนักข่าว เป็นต้น ขณะนี้ยังไม่มีการศึกษาการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงในสื่อบันเทิงเพื่อการเรียนการสอน พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษมักเป็นผู้มีชื่อเสียงในแวดวงสื่อมวลชน นอกจากมีบทบาทเป็นสื่อมวลชนแล้วยังสวมบทบาทเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ ความเป็นทั้งสื่อมวลชนและครูทำให้รายการสอนภาษาอังกฤษมีการผสมผสานทั้งความบันเทิงและความรู้เพื่อดึงดูดให้ผู้ชมสนใจรายการ มีความแตกต่างกับการสอนเชิงวิชาการที่มักเป็นการบรรยายในชั้นเรียน ซึ่งอาจทำให้ผู้เรียนรู้สึกเบื่อหน่ายการเรียนได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่องการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงระหว่างพิธีกรและผู้ชมรายการสอนภาษาอังกฤษที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษของพิธีกรและรายการประสบความสำเร็จ

2.5.3 อวัจนภาษาในการปฏิสัมพันธ์

อวัจนภาษา หรือ อวัจนสาร หมายถึง การสื่อสารอื่น ๆ ทั้งหมดที่ไม่ใช่วาจาภาษา หรือสิ่งอื่นที่นอกเหนือจากคำพูดที่ผู้คนได้ตอบแลกเปลี่ยนกัน (Andersen, 1999, p. 2)

อวัจนภาษาเป็นสิ่งสำคัญที่สามารถใช้ในการควบคุมการปฏิสัมพันธ์ในระหว่างการสื่อสารได้ เพราะอวัจนภาษาเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติไปพร้อมกับการสื่อสารโดยใช้วาจาภาษา เช่น การยิ้มแย้มแจ่มใสในขณะพูด ผู้ส่งสารต้องระมัดระวังและตระหนักถึงความสำคัญของการใช้อวัจนภาษา และนำอวัจนภาษามาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการปฏิสัมพันธ์ ผู้ส่งสารจึงต้องคำนึงว่าจะใช้อวัจนภาษาอย่างไรจึงจะทำให้ผู้รับสารสามารถเข้าใจสารได้อย่างชัดเจน (ดวงพร คำบุญวัฒน์, 2532, น. 36-37)

ดวงพร คำบุญวัฒน์ (2532) ได้จัดแบ่งประเภทของอวัจนภาษาออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้

1. สิ่งแวดล้อมภาษา (Paralanguage) ได้แก่ ท่วงทำนอง น้ำเสียง และสำเนียงในการพูด
2. ภาษาร่างกาย (Body language) ได้แก่ การสื่อสารโดยใช้การเคลื่อนไหวของส่วนต่าง ๆ ของร่างกายตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า เช่น การแสดงออกทางสีหน้า การเคลื่อนไหวแขน ขา มือ รวมถึงการสื่อสารทางสายตาด้วย การสื่อสารด้วยสายตาเป็นการสื่อสารที่ทรงพลังมากที่สุด
3. สัญญาณและสัญลักษณ์ (Signal, Symbol) เป็นเครื่องหมายที่สังคมกำหนดให้ใช้แทนความหมายใดความหมายหนึ่ง เพื่อกระทำหรือไม่กระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น สัญญาณไฟจราจร เครื่องหมายการค้า เครื่องหมายของหน่วยงานราชการหรือเอกชน เป็นต้น
4. เวลาและสถานที่ (Time, Place) ถือเป็นสิ่งสำคัญในการสื่อสารเพราะสามารถส่งข้อมูลบางอย่างให้แก่ผู้รับได้ เนื่องจากการกระทำต้องมีความเหมาะสมกับกาลเทศะของแต่ละสังคม
5. ระยะห่าง (Space) หรือ Edward T. Hall เรียกว่า Proxemics หมายถึง ระยะห่างในการสื่อสาร ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ของผู้สื่อสาร เช่น ระยะของการนั่ง การยืน ทำให้ทราบถึงความสัมพันธ์ของคู่สนทนาได้ (ดวงพร คำบุญวัฒน์, 2532, น. 33-36)

Bi Ji Wan (1996) ได้นำเสนอการจัดหมวดหมู่ของการสื่อสารโดยใช้อวัจนภาษา ไว้ดังนี้

1. ภาษากาย (Body Language) หมายถึง ภาษากายที่รวมถึงการเคลื่อนไหวร่างกายทั้งหมดหรือการเคลื่อนไหวบางส่วนของร่างกาย เช่น ท่าทาง การเคลื่อนไหวศีรษะ การแสดงสีหน้า การเคลื่อนไหวของตา การใช้มือ และการสัมผัส เป็นต้น
2. ภาษาเทียบเคียงคำพูด (Paralanguage) ครอบคลุมถึงความเงียบ (Silence) ผลัดการพูด (Turn-taking) และเสียงที่เปล่งออกมาที่ไม่ใช่คำพูด เช่น ระดับเสียง ความดัง การใช้เสียงสูงหรือต่ำ เป็นต้น
3. ภาษาที่เป็นวัตถุ (Object Language) สิ่งของต่าง ๆ สามารถใช้เพื่อสื่อความหมายหรือแสดงอารมณ์ได้ เช่น เสื้อผ้า เครื่องเรือน เครื่องประดับ และข้าวของเครื่องใช้ เป็นต้น
4. ภาษาที่เป็นสิ่งแวดล้อม (Environmental Language) สิ่งแวดล้อมเป็นส่วนหนึ่งของการสื่อสาร อวัจนภาษาที่เป็นสิ่งแวดล้อมจะรวมถึงพื้นที่ เช่น ความแออัด อาณาเขต การจัดที่นั่ง การจัดสถาปัตยกรรมและการตกแต่งภายใน แสง สี ป้ายต่าง ๆ เนื้อที่หรือช่องว่าง ระยะห่างใกล้หรือไกลระหว่างบุคคลที่สื่อสารกันสื่อถึงความสนิทสนมได้ เป็นต้น (Bi Ji Wan, 1996 อ้างถึงใน Rahmat, 2018, pp. 238-239)

การสื่อสารโดยใช้อวัจนภาษามีบทบาทสำคัญในการสื่อสารภาษาที่สอง ความสัมพันธ์ของผู้สอนและผู้เรียนสามารถพัฒนาขึ้นได้ หากมีการใช้อวัจนภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพและยังช่วยในการเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้ของผู้เรียน การวิจัยนี้ศึกษาการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงในรายการสอนภาษาอังกฤษ การปฏิสัมพันธ์เพื่อการเรียนการสอนนอกจากจะใช้วัจนภาษาในการ

สื่อสารแล้ว อวัจนภาษายังเป็นอีกสิ่งสำคัญหนึ่งที่ช่วยสร้างการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและช่วยให้การสื่อสารในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสามารถประสบความสำเร็จได้

2.6 แรงจูงใจกับการเรียนรู้ภาษา

แรงจูงใจเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งในการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้สอนจึงเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียน ผู้สอนจำเป็นต้องใช้กลวิธีต่าง ๆ ในการสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและกระตือรือร้นในการเรียนรู้

คำว่า แรงจูงใจ มาจากคำว่า movere (to move) ในภาษาละติน หมายถึง เคลื่อนไหว การกระตุ้นให้เลือกบางอย่าง การมีส่วนร่วมในการดำเนินการ หรือใช้ความพยายามและยืนหยัดในการกระทำ (Dörnyei & Ushioda, 2013, p. 3)

แรงจูงใจเป็นคำที่ใช้บ่อยที่สุดสำหรับใช้อธิบายถึงความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการปฏิบัติงานหรือความสำเร็จของงานนั้นเกิดจากการมีใครบางคนเป็นแรงบันดาลใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนรู้ภาษาที่สองผู้เรียนจะสามารถประสบความสำเร็จหากได้รับแรงจูงใจที่เหมาะสม นอกจากนี้การศึกษาและทดลองเกี่ยวกับการเรียนรู้ของมนุษย์จำนวนมากยังแสดงให้เห็นว่าแรงจูงใจเป็นกุญแจสำคัญในการเรียน (Brown, 2000, p. 112)

แรงจูงใจเป็นพื้นฐานเบื้องต้นที่มีอิทธิพลต่อการตั้งเป้าหมายในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของผู้เรียนภาษา (Crookes & Schmidt, 1991, p. 470)

แรงจูงใจคือปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สอง เป็นตัวผลักดันหลักในการเริ่มต้นการเรียนรู้ภาษาที่สอง และกระตุ้นให้ผู้เรียนยังคงต้องการอยากเรียนรู้ในระหว่างกระบวนการเรียนรู้ที่ยาวนาน แม้ว่าผู้เรียนจะเป็นผู้ที่มีความสามารถโดดเด่น หากผู้เรียนขาดแรงจูงใจที่เพียงพอ อาจทำให้ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ในระยะยาวได้ (Dörnyei & Csizér, 1998, p. 203)

สรุปได้ว่าแรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญในการกำหนดความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน แรงจูงใจเป็นสิ่งที่กระตุ้นกระบวนการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน ผู้ที่มีอิทธิพลสูงสุดต่อการสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียนคือครูผู้สอน หากผู้สอนสร้างแรงจูงใจในการเรียนและกระตุ้นให้ผู้เรียนอยู่ในกระบวนการเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่อง จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ กระตือรือร้นในการเรียนรู้ และสามารถประสบผลสำเร็จในการเรียนได้

2.6.1 กลวิธีการสร้างแรงจูงใจ

กลวิธีการสร้างแรงจูงใจ หมายถึง กลวิธีที่ผู้สอนใช้เพื่อทำให้การเรียนรู้ น่าสนใจและมีความท้าทาย ทำให้ผู้เรียนอยากมีส่วนร่วมในการเรียนรู้มากขึ้น นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้เรียนไม่เบื่อหน่ายในการเรียน กระตุ้นให้เกิดความสนใจ และทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียน (Hootstein, 1998, p. 58)

แรงจูงใจเป็นตัวแปรที่ซับซ้อน อย่างไรก็ตามก็สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาการเรียนรู้เพื่อให้นักเรียนภาษาต่างประเทศสัมฤทธิ์ผลได้ดียิ่งขึ้น เพราะแรงจูงใจเป็นสิ่งที่เกิดจากการผสมผสานระหว่างความพยายามกับความต้องการบรรลุเป้าหมาย แบ่งได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

แรงจูงใจเชิงบูรณาการ (Integrative Motivation) หมายถึง ความต้องการที่จะมีปฏิสัมพันธ์ และเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับสมาชิกภายในกลุ่ม

แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ (Instrumental Motivation) หมายถึง ความต้องการที่จะนำภาษาไปใช้ในทางปฏิบัติ เช่น เพื่อให้ได้งานที่ดีขึ้นหรือได้รับเงินเดือนที่สูงขึ้น (Gardner, 1985, pp. 51-56)

Zoltán Dörnyei และ Kata Csizer (1998) ได้แบ่งกลวิธีสร้างแรงจูงใจเป็น 10 กลวิธี ดังนี้

1. กลวิธีในการเป็นแบบอย่างที่ดีในชั้นเรียน

การวางตัวของครูสอนเพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีมีอิทธิพลอย่างมากต่อการสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียน การเป็นแบบอย่างที่ดีของครูสอนมีผลต่อทัศนคติในการเรียนของผู้เรียน สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดความพยายามในการเรียนรู้และสนใจในวิชาที่เรียนได้

2. กลวิธีในการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน

ความวิตกกังวลของผู้เรียนมักเกิดขึ้นมาจากบรรยากาศที่ตึงเครียดในชั้นเรียน บรรยากาศที่ตึงเครียดในชั้นเรียนเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลที่ต่ำในการทำลายแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาที่สอง หากผู้เรียนรู้สึกสบายใจและปลอดภัยจากการถูกทำให้รู้สึกอับอายหรือถูกเยาะเย้ยจะทำให้ผู้เรียนอยากแสดงความคิดเห็น ต้องการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนมากขึ้น

3. กลวิธีในการมอบหมายงาน

วิธีการมอบหมายงานให้แก่ผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพเป็นเครื่องมือในการเพิ่มความสนใจของผู้เรียนในการทำกิจกรรม และเพิ่มความมุ่งมั่นของผู้เรียนในการทำงานให้สำเร็จลุล่วงตามเป้าหมายที่วางไว้

4. กลวิธีในการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับนักเรียน

การสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้สอนและผู้เรียนเป็นข้อกำหนดพื้นฐานของวิธีการสอนแนวใหม่ เช่น วิธีการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เนื่องจากความพยายามในการเรียนรู้ของผู้เรียนสามารถเกิดขึ้นได้จากความพึงพอใจในความสัมพันธ์ของระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้เรียนและผู้สอนมีหลักสำคัญ คือ ความไว้วางใจและการให้เกียรติซึ่งกันและกัน ผู้สอนจะต้อง

แสดงให้เห็นถึงความสำเร็จและความก้าวหน้าของผู้เรียนและกระตุ้นในการเรียนรู้ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมในชั้นเรียนด้วยเช่นกัน

5. กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน

การรับรู้ในความสามารถของตนเองและตัดสินใจว่าตนเองสามารถบรรลุเป้าหมายที่คาดหวังได้ จะทำให้ผู้เรียนเกิดความมุ่งมั่นตั้งแต่การเริ่มต้นและดำเนินการไปตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ ผู้เรียนที่รู้เพียง 100 คำ แต่มีความมั่นใจจะสามารถนำความรู้มาใช้สื่อสารได้ ในทางตรงกันข้ามอีกคนมีความรู้ทางภาษาที่กว้างขวางแต่รู้สึกอายในการพูดจึงไม่ได้นำความรู้มาใช้เพื่อสื่อสาร ดังนั้นการสร้างความมั่นใจในตนเองคือสิ่งสำคัญอันดับแรกในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน

6. กลวิธีในการทำให้ชั้นเรียนมีความน่าสนใจ

การทำชั้นเรียนให้มีความน่าสนใจเป็นสิ่งที่สำคัญ เนื่องจากประสบการณ์ส่วนตัวของผู้เรียนที่ได้รับจากการเรียนรู้เป็นปัจจัยสำคัญในการทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้

7. กลวิธีในการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง

การเรียนรู้ด้วยตนเองและแรงจูงใจจะเป็นสิ่งเกิดขึ้นไปด้วยกัน เนื่องจากแรงจูงใจที่เพิ่มขึ้นจะส่งผลต่อการรับผิดชอบในการเรียนและรับรู้ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของตนเองที่จะเกิดขึ้น ซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดความพยายามและวางกลยุทธ์เพื่อให้ตนประสบผลสำเร็จในการเรียนได้มากกว่าปัจจัยอื่น ๆ จากภายนอก

8. กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียน

กำหนดหลักสูตรให้มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับผู้เรียนโดยทำการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนและปรับหลักสูตรให้เหมาะสม

9. กลวิธีในการส่งเสริมให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมาย

การส่งเสริมให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมายในการเรียนรู้เป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาเป็นอย่างยิ่ง การมีเป้าหมายในการเรียนจะทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจได้ อย่างไรก็ตามพบว่ามีการให้ความสำคัญกับการให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมายในชั้นเรียนภาษาน้อยมากทั้งที่ในกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนควรมีการตั้งเป้าหมายในการเรียน

10. กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ความชื่นชอบหรือหลงใหลในวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายมีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน ดังนั้นผู้สอนมีความจำเป็นต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม การใช้สื่อการเรียนรู้ที่ทำให้เห็นถึงวัฒนธรรมที่แท้จริงของภาษาเป้าหมาย และส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ติดต่อสื่อสารกับเจ้าของภาษา (Dörnyei & Csizér, 1998, pp. 215-219)

จากการจัดแบ่งกลวิธีสร้างแรงจูงใจของ Dörnyei และ Csizér สามารถนำมาใช้ในการศึกษานี้ได้เพียงบางวิธีเท่านั้น เนื่องจากงานวิจัยนี้เป็นการศึกษาการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริง

ระหว่างพิธีกรและผู้ชมรายการสอนภาษาอังกฤษ ไม่ได้ศึกษาการปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจริงในชั้นเรียน ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ดังนั้นกลวิธีที่จะนำมาใช้ในงานวิจัยนี้ไม่ได้ คือ กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียน และกลวิธีในการมอบหมายงาน เนื่องจากการเรียนรู้จากรายการสอนภาษาอังกฤษไม่ได้มีหลักสูตรการศึกษากำหนดไว้อย่างชัดเจนแบบในชั้นเรียนจึงไม่สามารถนำกลวิธีทั้งสองกลวิธีนี้มาใช้ในการศึกษาได้

2.6.2 การเรียนรู้แบบนำตนเองกับแรงจูงใจในการเรียนรู้

การเรียนรู้ในสภาพแวดล้อมออนไลน์ทำให้ผู้เรียนไม่ได้ปฏิสัมพันธ์กับผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นเรียนเหมือนในชั้นเรียน แรงจูงใจจึงเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนในการเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านสื่อได้อย่างต่อเนื่องจนประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่คาดหวังไว้ ดังนั้นแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนรู้ผ่านทางออนไลน์คือแนวคิดเรื่องการเรียนรู้แบบนำตนเอง

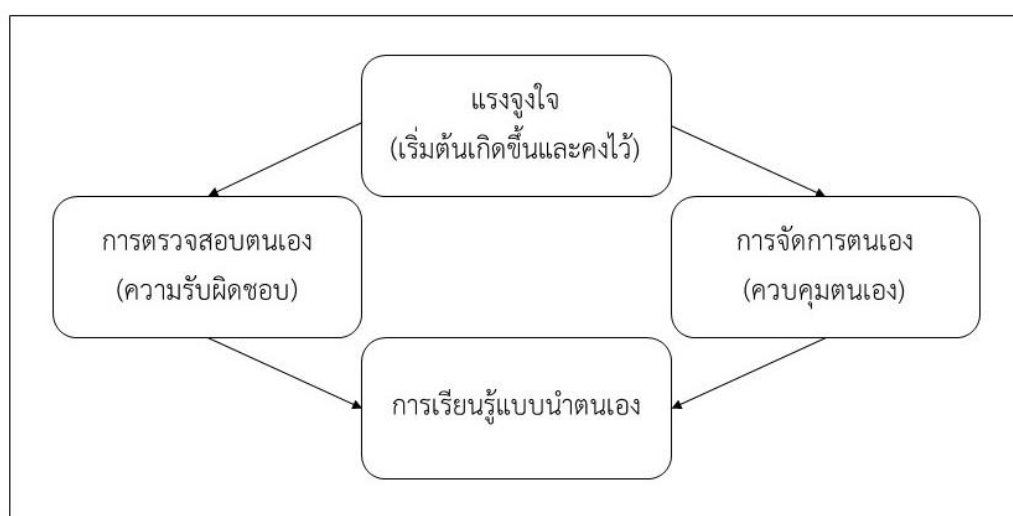
การเรียนรู้แบบนำตนเอง (Self - Directed Learning) เป็นการเรียนรู้ที่ริเริ่มมาจากตนเอง ผู้เรียนกำหนดรูปแบบ ทรัพยากร วิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง Garrison (1997) ได้นำเสนอกรอบแนวคิดปฏิสัมพันธ์ (Interactive Framework) สำหรับการเรียนรู้แบบนำตนเองโดยใช้มุมมองคอนสตรัคติวิสต์ (Constructivist Perspective) เชื่อมโยงมิติกับการจัดการตนเอง (Self - Management) การตรวจสอบตนเอง (Self - Monitoring) และการจูงใจ (Motivation) ให้สัมพันธ์กัน ถึงแม้ว่าแต่ละมิติดูเหมือนแยกจากกัน แต่ในทางปฏิบัติมีการเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิด

มิติการจัดการตนเอง (Self - Management) เป็นการจัดการตนเองของผู้เรียน ควบคุมการเรียนรู้ของตนเองเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ การควบคุมการจัดการตนเองไม่ได้เกิดขึ้นอย่างเป็นอิสระหรือแยกตัวเองออกจากสังคม การเรียนรู้ยังต้องเกิดขึ้นโดยความสัมพันธ์ร่วมมือกันระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน แต่ผู้เรียนมีทางเลือกในการดำเนินกระบวนการเรียนรู้ของตนเอง

มิติการตรวจสอบตนเอง (Self - Monitoring) คือ ความสามารถของผู้เรียนในการตรวจสอบทั้งกระบวนการคิด (Cognition) และอภิปัญญา (Meta-Cognitive) ผู้เรียนเกิดความตระหนักรู้ และตรวจสอบทบทวนความคิดของตนตลอดการเรียนรู้แบบนำตนเอง ผู้เรียนตรวจสอบการเชื่อมโยงความรู้ใหม่และความรู้เก่าที่มีอยู่เดิมด้วยตนเอง และรับผิดชอบต่อการสร้างความรู้ความเข้าใจจากสิ่งที่เรียนรู้ของตนเอง ผู้เรียนจะรวมเอาผลสะท้อนกลับจากภายนอกเข้าสู่ระบบการประเมินภายใน ความคิดของตนเอง

มิติแรงจูงใจ (Motivation) คือ พลังกระตุ้นที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเข้าร่วมในกระบวนการเรียนรู้ แรงจูงใจมีบทบาทสำคัญในการริเริ่มและดำรงไว้ซึ่งความพยายามในการเรียนรู้และการบรรลุเป้าหมายการเรียนรู้ เป็นตัวกลางระหว่างการควบคุมและความรับผิดชอบในระหว่างกระบวนการเรียนรู้ ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนรู้จะมีความรับผิดชอบและอำนาจในการควบคุมประสบการณ์

การเรียนรู้ของตนเอง การเกิดแรงจูงใจอาจเกิดขึ้นได้หลายช่วง คือ การเกิดแรงจูงใจต้องการเรียนรู้ในช่วงเริ่มต้น เมื่อดำเนินการเรียนรู้ไปแล้วเกิดแรงจูงใจที่ยืนหยัดหรือรักษาไว้ (Maintain) และแรงจูงใจที่จะกระทำต่อไปจนสำเร็จได้ตามเป้าหมาย แรงจูงใจจึงเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกชอบในการเรียนรู้และส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง (Garrison, 1997, pp. 19-22)

ภาพที่ 2.1 แบบจำลองการเรียนรู้แบบนำตนเองของแกริสัน

แหล่งที่มา: Garrison, 1997, p. 22

แกริสันเน้นในเรื่องความแตกต่างระหว่างความรับผิดชอบและการควบคุม การควบคุมหมายถึงการจัดการตนเอง ในขณะที่ความรับผิดชอบหมายถึงการตรวจสอบตนเอง แม้ว่าสองสิ่งนี้จะมี ความแตกต่างกันแต่ต้องเกิดขึ้นไปด้วยกัน หากผู้เรียนไม่ได้เป็นผู้ควบคุมกระบวนการเรียนรู้ของตนเอง จะไม่สามารถรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเองได้ เมื่อผู้สอนเป็นผู้ควบคุมเป้าหมายและกิจกรรม โดยการตัดสินใจของผู้สอนทั้งหมด จะทำให้ผู้เรียนไม่มีโอกาสในการเลือกหรือมีส่วนร่วมกัน จึงเป็น เรื่องยากที่จะคาดหวังให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกชอบในการเรียนรู้ การแบ่งปันการควบคุมในการทำ กิจกรรมในการเรียนรู้จะสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดการตระหนักรู้ถึงความรู้สึกชอบของตนเอง ผู้เรียน ต้องรู้สึกรับผิดชอบในการจัดการตนเอง (Self - Management) และใช้ทักษะการตรวจสอบตนเอง (Self - Monitoring) เพื่อบรรลุตามกระบวนการเรียนที่กำหนด วิธีการสอนของครูที่ต้องปรับบทบาท เป็นผู้อำนวยความสะดวกและคอยให้การเสริมแรงแก่ผู้เรียน เมื่อผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีและเหมาะสมตาม

เป้าหมายที่กำหนด การนำตนเองเป็นสิ่งจำเป็นหากผู้เรียนต้องการบรรลุเป้าหมายสูงสุดในการเรียน และสามารถเรียนรู้อย่างต่อเนื่องได้ด้วยตนเอง (Garrison, 1997, pp. 22-26)

แรงจูงใจเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แบบนำตนเอง สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้ ซึ่งเป็นวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนออนไลน์ เนื่องจากผู้เรียนผ่านสื่อต้องควบคุมตนเองและมีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง แรงจูงใจช่วยให้ผู้เรียนสามารถควบคุมตนเองและเกิดความรู้สึกชอบต่อการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนเกิดความชื่นชอบและสนใจในการเรียนรู้ภาษา ผู้สอนจึงจำเป็นต้องสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนด้วยกลวิธีต่าง ๆ เพื่อนำผู้เรียนไปสู่ความสำเร็จในการเรียน หากผู้เรียนเกิดแรงจูงใจขึ้นจะทำให้ผู้เรียนมีความพยายามในการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองให้ได้ การศึกษาทฤษฎีที่พิเคราะห์การสอนภาษาอังกฤษใช้ในการสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้ชมจึงเป็นสิ่งที่ผู้วิจัยสนใจศึกษา เนื่องจากการเรียนรู้ผ่านสื่อเกิดจากความสนใจของผู้เรียนเอง พิธีกรเป็นผู้ที่มีอิทธิพลเป็นอย่างยิ่งในการทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจและรักษาแรงจูงใจของผู้ชมรายการ แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ผู้ชมรายการติดตามรับชมรายการอย่างต่อเนื่องและทำให้สามารถประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษจากการรับชมรายการได้

2.6.3 บทบาทและอัตลักษณ์กับการสร้างแรงจูงใจ

การสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนเป็นสิ่งที่ท้าทายสำหรับครูสอนภาษาต่างประเทศ ผู้สอนต้องนำกลวิธีสร้างแรงจูงใจหลากหลายวิธีมาดึงดูดความสนใจของผู้เรียน จากการศึกษาของ Dörnyei และ Csizér (1998) หัวข้อ Ten Commandments for Motivating Language Learners: Results of an Empirical Study ได้แบ่งกลวิธีสร้างแรงจูงใจไว้ 10 กลวิธี ทำให้ต่อมา Neli Cowie และ Keiko Sakui (2012) ได้นำแนวคิดดังกล่าวมาต่อยอดศึกษาในงานวิจัยหัวข้อ Three Tales of Language Teacher Identity and Student Motivation พบว่ามีความเชื่อมโยงระหว่างกลวิธีสร้างแรงจูงใจที่ครูใช้กับระดับแรงจูงใจของผู้เรียน และอัตลักษณ์ของผู้สอนและความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน มีอิทธิพลอย่างมากต่อการสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียน จากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาอังกฤษโดยใช้นามสมมติทั้งหมด คือ Noriko, David และ Alan คนละประมาณ 90 นาที ด้วยการถามคำถามในประเด็นต่าง ๆ เช่น ความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีการสร้างแรงจูงใจ ความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียน กลวิธีสร้างแรงจูงใจที่ผู้สอนนำมาใช้ อัตลักษณ์ของผู้สอน รวมถึงประสบการณ์ในการจัดการชั้นเรียนของผู้สอน การสัมภาษณ์เปิดโอกาสให้ผู้สอนได้แบ่งปันเรื่องราวเกี่ยวกับผู้เรียน ชั้นเรียน ตลอดจนประสบการณ์ส่วนตัวอื่น ๆ (Cowie & Sakui, 2012, pp. 128-131)

ผลการศึกษาพบว่าอัตลักษณ์เกี่ยวข้องกับกลวิธีการสร้างแรงจูงใจของผู้สอนแต่ละบุคคล เช่น Noriko เลือกใช้วิธีการสอนแบบญี่ปุ่นดั้งเดิม เน้นการอธิบายหรือบรรยายให้ผู้เรียนทราบถึงสิ่งที่ตนเห็นว่าผู้เรียนจำเป็นต้องรู้เท่านั้น ความเชื่อในแนวทางการสอนแบบดั้งเดิมของ Noriko มีอิทธิพลเป็น

อย่างมากต่ออัตลักษณ์ในฐานะครูสอนภาษาอังกฤษชาวญี่ปุ่น แตกต่างอย่างชัดเจนกับ David และ Alan ที่ใช้สถานะชาวต่างชาติในการจูงใจผู้เรียน โดยเน้นสอนเรื่องความแตกต่างทางวัฒนธรรม แทนการสอนภาษาโดยตรง David ยังแบ่งปันเรื่องราวของตนเองและครอบครัว เพื่อใช้ประสบการณ์ส่วนตัวเป็นพื้นฐานในการเข้าสู่เนื้อหาบทเรียน โดยเชื่อว่าผู้เรียนต้องการให้ผู้สอนเปิดเผยชีวิตส่วนตัวบางอย่างในห้องเรียน รวมถึงมีการใกล้ชิดและสร้างโอกาสในการพบปะกับผู้เรียนภายนอกชั้นเรียน นอกจากนี้ David ยังนำเสนออัตลักษณ์ของตนเองในฐานะผู้เรียนภาษาอื่นนอกเหนือไปจากภาษาแม่ของตน แสดงสถานะว่าตนเป็นผู้เรียนภาษาที่สองที่ไม่ดีมากนัก ซึ่งเป็นการขัดแย้งกับบทบาทการเป็นครูสอนภาษา นำเสนอตัวตนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงและเข้าถึงได้ David เชื่อว่าตัวตนในฐานะเจ้าของภาษาและผู้เรียนภาษาที่สองที่ไม่ดีมากนักจะช่วยส่งเสริมผู้เรียนให้สามารถเกิดแรงจูงใจการเรียนรู้ได้ (Cowie & Sakui, 2012, p. 144)

สำหรับ Alan ใช้วิธีการแสดงความอยากรู้และความสนใจในวัฒนธรรมและภาษาญี่ปุ่นเพื่อแสดงอัตลักษณ์ในฐานะผู้ร่วมเรียนภาษาเช่นเดียวกันกับผู้เรียน ช่วยแบ่งปันเคล็ดลับและข้อแนะนำในการเรียนภาษากับผู้เรียน สนับสนุนให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษเพื่อพูดคุยอธิบายแง่มุมต่าง ๆ เกี่ยวกับวัฒนธรรมญี่ปุ่น (Cowie & Sakui, 2012, p. 145)

จากการศึกษาดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าอัตลักษณ์ของผู้สอนขึ้นอยู่กับกลวิธีการสร้างแรงจูงใจที่ผู้สอนใช้เพื่อสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียน ผู้สอนชาวต่างชาติ เช่น Alan ใช้กลวิธีการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้เรียน มีความเข้าอกเข้าใจผู้เรียน รวมถึงแสดงอัตลักษณ์เป็นผู้ร่วมเรียนภาษา และ David ใช้กลวิธีในการทำให้ชั้นเรียนมีความน่าสนใจ มีการแบ่งปันประสบการณ์ส่วนตัวของตนเพื่อนำผู้เรียนเข้าสู่เนื้อหาของบทเรียน รวมถึงทั้งสองยังเน้นการใช้กลวิธีกระตุ้นให้เรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้วัฒนธรรมของตนที่เป็นเจ้าของภาษา แตกต่างจากกลวิธีการสอนดั้งเดิมของ Noriko ที่ใช้การอธิบายหรือบรรยายเฉพาะสิ่งที่ตนคิดว่าผู้เรียนจำเป็นต้องรู้

นอกจากอัตลักษณ์จะมีความเชื่อมโยงกับการเกิดแรงจูงใจของผู้เรียนแล้ว บทบาทของครูผู้สอนในชั้นเรียนยังเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่มีผลต่อแรงจูงใจของผู้เรียนอีกด้วย จากการศึกษาเรื่อง The Role of Teachers in Motivating Students to Learn ของ Davion Johnson (2017) ได้พบว่าแรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญในการขับเคลื่อนและชี้นำผู้เรียนไปสู่เป้าหมาย ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนมีแนวโน้มที่จะบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ แม้ว่าผู้เรียนจะสามารถเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง แต่บทบาทของครูในการสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ก็มีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างมีนัยสำคัญ ผู้เรียนบางคนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองจากความสนใจและความเพลิดเพลินในสิ่งที่เรียนรู้ ในขณะที่ผู้เรียนบางคนสามารถเรียนรู้ได้ดีขึ้นและเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน หากได้รับรางวัลหรือคำชมเชย ผู้สอนจึงเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการสร้างสภาพแวดล้อมที่สนับสนุนหรือกระตุ้นการเรียนรู้ของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบและมีส่วนร่วมในการเรียน (Johnson, 2017, pp. 46-47)

การแสดงความรู้สึกหรือรสนิยมในการสอนและแสดงความรู้สึกในเชิงบวกมีผลต่อแรงจูงใจของผู้เรียนเป็นอย่างมาก ผู้สอนที่สร้างความสัมพันธ์เชิงบวกกับผู้เรียนมักมีอิทธิพลต่อแรงผลักดันและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ จึงควรให้คำแนะนำที่ชัดเจน ให้คำอธิบายอย่างละเอียด นอกจากนี้ผู้สอนยังควรเปิดใจ เล่าเรื่องราวความสำเร็จ การดิ้นรน และความล้มเหลวของตนเอง เพื่อแสดงความเอาใจใส่ และสร้างความไว้วางใจ การกล่าวชมเชยทั้งเป็นลายลักษณ์อักษรหรือด้วยวาจา ไม่ตำหนิข้อผิดพลาด ตระหนักในจุดแข็งของผู้เรียน และแสดงความคิดเห็นในทางบวกต่องานของผู้เรียนจะช่วยพัฒนาความสามารถและสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียนได้ (Johnson, 2017, p. 48)

การแสดงบทบาทของผู้สอนด้วยความกระตือรือร้นส่งผลต่อการเกิดแรงจูงใจของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนอยากมีส่วนร่วมในการเรียน แรงจูงใจของผู้เรียนสามารถเพิ่มขึ้นได้จากความใส่ใจและกระตือรือร้นของผู้สอน แม้ว่าผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้ อย่างไรก็ตามความสนใจในการเรียนรู้หรือการทำงานที่ได้รับมอบหมายอาจลดลงได้ จึงจำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนอย่างต่อเนื่องจากผู้สอน การแสดงบทบาทของผู้สอนที่กระตือรือร้นในการสอนและการพยายามมีความสัมพันธ์ในทางบวกเพื่อสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียนจะสามารถพัฒนาผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จในการเรียนได้

สรุปได้ว่าอัตลักษณ์และบทบาทของผู้สอนมีผลต่อการเกิดแรงจูงใจของผู้เรียน นอกจากนี้กลวิธีการสร้างแรงจูงใจที่ผู้สอนเลือกนำมาใช้กับผู้เรียนยังมีผลต่ออัตลักษณ์ของผู้สอน รวมถึงการมีบทบาทของผู้สอนที่เอาใจใส่และกระตือรือร้นในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนได้ เนื่องจากอัตลักษณ์มีความผูกพันกับบทบาท เป็นความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับบทบาทและตำแหน่งหน้าที่ทางสังคมของตน ในหัวข้อที่ 2.8.2 บทบาท และหัวข้อที่ 2.8.3 อัตลักษณ์ ผู้วิจัยจะทบทวนวรรณกรรมในประเด็นเกี่ยวกับบทบาทและอัตลักษณ์โดยละเอียดอีกครั้ง

2.7 อารมณ์ขันในการสอนภาษาผ่านสื่อ

อารมณ์ขันเป็นสิ่งที่จำเป็นต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ทุกคน หากมนุษย์ปราศจากอารมณ์ขัน ชีวิตมนุษย์คงขาดชีวิตชีวา เนื่องจากอารมณ์ขันช่วยสร้างความบันเทิงและผ่อนคลายความตึงเครียดในชีวิตของทุกคน อารมณ์ขันเป็นปรากฏการณ์ทางภาษาที่มีความเป็นสากลและเฉพาะเจาะจง มีความเป็นสากลเหมือนกับวัฒนธรรมในการทักทายกันของมนุษย์ที่มีปรากฏอยู่ในทุกสังคม เพียงแต่มีกระบวนการปฏิบัติที่แตกต่างกันไปในแต่ละสถานที่และเวลา และมีความเฉพาะเจาะจง เช่น คนที่มีภาษา เชื้อชาติ หรือวัฒนธรรมเดียวกันอาจไม่ได้มีอารมณ์ขันในสิ่งเดียวกัน เรื่องที่เคยตลกในอดีตอาจไม่ได้ทำให้คนสมัยใหม่เกิดอารมณ์ขัน หรือตลกเกี่ยวเรื่องเพศบางอย่างอาจทำให้บางคนเท่านั้นเกิดอารมณ์ขันได้ (Bell & Pomerantz, 2016, p. 23)

อารมณ์ขันเป็นสิ่งที่ปรากฏอยู่ทุกสังคมและยังสามารถเกิดขึ้นได้ในหลายบริบท ไม่ว่าจะเป็นบริบทในการสนทนาทั่วไป บริบทการสนทนาของเพื่อนที่สนิทสนมกัน บริบทการสนทนาของเพื่อนร่วมงาน รวมถึงในบริบทของการเรียนการสอนในชั้นเรียน

2.7.1 หน้าที่ของอารมณ์ขัน

อารมณ์ขันมีหน้าที่ในการสื่อสารที่หลากหลาย เช่น หน้าที่ในการลงโทษทางสังคม หน้าที่ในการควบคุมบุคคลอื่น หน้าที่ในการสร้างความเป็นมิตร หน้าที่ในการแสดงอำนาจ หรือหน้าที่ในการเย้าหยอ Martin (2007) ได้จัดแบ่งหน้าที่ของอารมณ์ขันออกเป็น 3 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. อารมณ์ขันเพื่อการบรรเทาความเครียดและการเผชิญกับปัญหา
2. อารมณ์ขันในการสร้างความสัมพันธ์และรักษาความผูกพันในสังคม
3. อารมณ์ขันที่กระตุ้นการกระทำทางสังคมและมีอิทธิพลต่อผู้อื่น (Martin, 2007 อ้างถึงใน

Bell & Pomerantz, 2016, p. 28)

อารมณ์ขันมีหน้าที่ดังกล่าวข้างต้น ซึ่งบริบทของชั้นเรียนเป็นบริบทที่มีความเป็นวิชาการ ดังนั้นหากพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษสามารถสร้างอารมณ์ขันให้เกิดขึ้นได้ อารมณ์ขันจะช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดในการเรียนรู้ สร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างพิธีกรและผู้ชมรายการ ทำให้ผู้ชมรู้สึกสนุกสนานและเกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้

2.7.2 กลวิธีสร้างอารมณ์ขันของรายการโทรทัศน์

อารมณ์ขันเป็นเครื่องมือสำคัญในการผลิตสื่อบันเทิงต่าง ๆ เนื่องจากความตลกเป็นสิ่งที่ดึงดูดความสนใจของผู้ชมและสร้างชื่อเสียงให้รายการ รายการที่มีเนื้อหาสาระไม่ได้เน้นการสร้างความตลกขบขันจึงต้องพยายามผลิตรายการให้มีอารมณ์ขันสอดแทรกเพื่อให้ผู้ชมรายการเกิดอารมณ์ร่วมและอยากติดตามรายการ

ปวริศ มินา (2561) ศึกษาพฤติกรรมการสร้างสรรค์ความตลกในรายการโทรทัศน์ไทยเพื่อสร้างอารมณ์ขันให้แก่ผู้ชมรายการ โดยนำแนวคิดและทฤษฎีต่าง ๆ มาประมวลและสร้างเกณฑ์เพื่อใช้ในการวิเคราะห์การสร้างตลกในรายการโทรทัศน์ในประเทศไทยแบ่งออกเป็น 7 กลวิธี ดังนี้

1. การเล่นตลกกับภาษา (Verbal Comedy) เป็นกลวิธีการสร้างตลกที่ผู้มีส่วนร่วมในรายการสร้างขึ้นด้วยการพูดผ่านการเล่นถ้อยคำ คำคม การใช้ความเปรียบ การเล่นสำนวนโวหาร การเล่นคำพวน การพูดกำกวม การใช้คำพ้องเสียง การใช้คำคล้องจอง การเล่นคำด้วยเสียงสัมผัส การเล่นคำที่ออกเสียงคล้ายกัน การดัดแปลงคำเพื่อสร้างความหมายใหม่ และการกล่าวเกินจริง เป็นต้น

2. การแสดงท่าทางที่ขบขัน (Comedy of Gesture) เป็นกลวิธีการสร้างตลกที่เกิดจากการแสดงกิริยาท่าทางของผู้มีส่วนร่วมในรายการที่ชวนให้ผู้ชมรายการเกิดอารมณ์ขัน

3. การล้อเลียนเสียดสี (Satire) เป็นการล้อเลียนเสียดสีลักษณะหรือพฤติกรรมของผู้มีส่วนร่วมในรายการ หรือล้อเลียนเสียดสีข้อบกพร่องในความคิดและพฤติกรรมของมนุษย์ เพื่อแสดงให้เห็นถึงความคิดหรือพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมหรือไม่เป็นที่ยอมรับในสังคม

4. ตลกโครมคราม (Slapstick) เป็นกลวิธีการสร้างความตลกผ่านกิริยาท่าทางของผู้มีส่วนร่วมในรายการที่แสดงออกในลักษณะเอะอะดังดัง การแสดงออกประเภทวิ่งไล่จับกัน รวมถึงการสร้าง ความเจ็บตัวให้เกิดขึ้นแก่ผู้มีส่วนร่วมในรายการ

5. การพลิกความคาดหมายทางสถานการณ์ (Dramatic Irony of Situation) เป็นกลวิธีการสร้างความตลกผ่านการพูดและการกระทำในสถานการณ์นั้น เพื่อพลิกความหมายหรือประเด็นที่ดำเนินอยู่ในตอนแรก หรือพูดในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับการรับรู้โดยทั่วไป

6. ตลกโปกฮา (Sentimental Comedy) เป็นกลวิธีการสร้างความตลกผ่านการพูดหรือการแสดงกิริยาท่าทางหยาบโผนและลามกอนาจาร

7. การสร้างความตลกผ่านข้อความในหน้าจอและเสียง (Pop-up Text and Sound Effect) เป็นกลวิธีการสร้างความตลกผ่านการนำเสนอคำหรือข้อความบนหน้าจอโทรทัศน์ หรือผ่านการใส่เสียงพิเศษโดยกระบวนการตัดต่อ (ปวริส มินา, 2561, น. 2304-2305)

การวิจัยนี้ศึกษารายการสอนภาษาอังกฤษที่ออกอากาศและเผยแพร่ในประเทศไทย ผู้วิจัยจึงนำการแนวคิดกลวิธีการสร้างสรรค์ความตลกในรายการโทรทัศน์ไทยข้างต้นนี้มาใช้ในการวิเคราะห์ เพื่อให้เหมาะสมกับภาษาและวัฒนธรรมของสังคมไทย

2.7.3 อารมณ์ขันกับการเรียนรู้ภาษา

การศึกษาของวิกทอทสกี (Lev Vygotsky) มีอิทธิพลอย่างมากในการเรียนรู้ภาษาที่สอง (SLA) แม้ว่าการศึกษาส่วนใหญ่มุ่งเน้นไปที่การพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กเล็ก อย่างไรก็ตามก็สามารถนำมาศึกษากระบวนการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ได้ การเรียนรู้คือสิ่งสำคัญที่ผลักดันให้เกิดพัฒนาการ เมื่อพัฒนาการไปในระดับหนึ่งจะเริ่มเกิดทักษะขึ้นและพัฒนาต่อเนื่องไปอีกจนเกิดเป็นทักษะใหม่ กิจกรรมทางสังคมจะทำให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและก่อให้เกิดการเรียนรู้ (Bell & Pomerantz, 2016, p. 101)

อารมณ์ขันไม่เพียงแต่เป็นส่วนหนึ่งของการมีปฏิสัมพันธ์ในชีวิตประจำวันเท่านั้น ยังเป็นสิ่งที่สำคัญในการจัดการความสัมพันธ์และรับมือกับสถานการณ์ที่ยากลำบากในชั้นเรียน อารมณ์ขันมีส่วนช่วยในการส่งเสริมการเรียนรู้ เนื่องจากอารมณ์ขันสามารถสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน เพิ่มความเพลิดเพลิน และความสนใจในชั้นเรียน อารมณ์ขันในเชิงบวกจะช่วยลดความวิตกกังวล และทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ได้สูงขึ้น ในฐานะที่ผู้สอนมีอิทธิพลมากที่สุด ในชั้นเรียนจึงต้องมีความสามารถในการจัดการให้อารมณ์ขันที่ใช้ให้ได้รับการตอบสนองและควบคุมขอบเขตของการใช้อารมณ์ขันได้ (Bell & Pomerantz, 2016, p. 132)

อารมณ์ขันมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ช่วยทำให้บรรยากาศการเรียนการสอนผ่อนคลาย ส่งผลให้ผู้เรียนมีความมั่นใจ อยากมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้มากขึ้น การเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยากสำหรับคนไทยส่วนใหญ่ เนื้อหาไวยากรณ์หรือหลักภาษาต่าง ๆ อาจทำให้ผู้เรียนรู้สึกเบื่อหน่ายในการเรียนรู้ ดังนั้นเพื่อดึงดูดผู้เรียนหรือผู้ชมรายการสอนภาษาอังกฤษ ผู้สอนหรือพิธีกรจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องใช้อารมณ์ขันมาประกอบในการสอนเพื่อให้การเรียนรู้ของผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ตามที่คาดหวัง

2.8 วาทกรรม

วาทกรรม หมายถึง กระบวนการในการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างบุคคล การกระทำของบุคคล และเครื่องมือที่ใช้สื่อสาร เพื่อแสดงบทบาทและอัตลักษณ์ รวมถึงการสื่อและการให้ความหมายของสิ่งต่าง ๆ ในโลก มีลักษณะเป็นชุดของความคิดที่แฝงเร้นด้วยอำนาจและอุดมการณ์ทางสังคมผ่านการสื่อสารหรือการกระทำทางสังคมอย่างใดอย่างหนึ่ง (จันทิมา อังคพนิชกิจ, 2557, น. 18)

การวิเคราะห์วาทกรรม (Discourse Analysis) เป็นการวิเคราะห์ภาษาในวิถีปฏิบัติทางสังคมของผู้ใช้ภาษา ภาษาที่ใช้สื่อสารไม่ได้หมายถึงภาษาพูดหรือภาษาเขียนเพียงเท่านั้น แต่ยังหมายถึงภาษามือ ภาษาภาพ ภาษากาย หรือภาษาที่ไร้ถ้อยคำอื่น ๆ นอกจากนี้การวิเคราะห์วาทกรรมยังรวมไปถึงการวิเคราะห์บริบทของภาษาที่ถูกใช้สื่อสารด้วย (จันทิมา อังคพนิชกิจ, 2557, น. 23)

คำว่า Discourse Analysis ใช้เป็นครั้งแรกโดย Zellig Harris เมื่อปี ค.ศ. 1952 เพื่อศึกษาหาความเชื่อมโยงระหว่างการพูดและการเขียน โดยมุ่งสนใจภาษาเหนือจากระดับข้อความ และความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมทางภาษาและไม่ใช้ภาษา เพื่ออธิบายลักษณะของภาษาในตัวตน การจัดรวมกันเป็นประเภท (Kinds) และลีลา (Styles) ของตัวตน การใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ความสัมพันธ์ของภาษาและบริบทที่ใช้ภาษา รวมถึงการที่มนุษย์สามารถรับรู้และตีความสิ่งต่าง ๆ ในสถานการณ์ที่เป็นอยู่ได้อย่างไร (Paltridge, 2012, pp. 2-3)

2.8.1 สหบท

สหบท (Intertextuality) เป็นคำศัพท์ที่เกิดขึ้นโดยนักวิชาการชาวบัลแกเรีย Julia Kristeva เมื่อปี ค.ศ. 1960 เมื่อนำมาใช้ในภาษาไทยจึงมีการให้คำแปลที่หลากหลาย เช่น การเชื่อมโยงเนื้อหา การถ้อยคำเนื้อหา สัมพันธบท สหบท เป็นต้น ยังไม่มีคำแปลใดที่จะผูกขาดการแปลเอาไว้ได้เพราะผู้แปลมักจะแปลให้เข้ากับเนื้อหาของตน แต่มีคำแปลอยู่ชุดหนึ่งที่มักใช้กันมากกว่าคำแปลอื่น ๆ คือ การถ้อยคำเนื้อหา หรือการเชื่อมโยงเนื้อหา โดย “Text” จะเท่ากับ “เนื้อหา” จึงอาจจะหมายถึงการอ้างอิง (Quotation) การอ้างถึง (Reference) หรือการดัดแปลง (Adaptation) โดยเฉพาะจาก

สื่อนวนิยายมาเป็นสื่อภาพยนตร์หรือโทรทัศน์ หรือตัวบทที่เคยนำเสนอในรูปแบบภาพยนตร์ได้ถูกนำมาสร้างเป็นละครโทรทัศน์ เป็นลักษณะ Intertextuality ที่เนื้อหาหรือเรื่องราวจากสื่อประเภทหนึ่งข้ามพรมแดนหรือเชื่อมโยงไปสู่สื่ออีกประเภทหนึ่ง (กาญจนา แก้วเทพ, 2547, น. 395-396)

การศึกษาสหบทในตัวบทของวาทกรรมแตกต่างจากสหบทในตัวบทของการศึกษาด้านวรรณกรรม ละครหรือภาพยนตร์ แต่เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวบทในแง่ที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดและการสร้างความหมายให้กับบางสิ่งบางอย่างที่มีอยู่ในวาทกรรม ดังนั้นในการศึกษาวาทกรรม คำว่า Intertextuality สามารถทำความเข้าใจได้ในสองระดับ ดังนี้

1. การผสมผสานระหว่างวาทกรรมประเภทต่าง ๆ หรือวาทกรรมที่แตกต่างกัน
2. การนำคำพูดของผู้อื่นมาผสมรวมกับคำพูดของตนเอง (Chouliaraki & Fairclough, 1999 อ้างถึงใน Gadavani, 2002, p. 37)

งานวิจัยนี้จะศึกษาสหบททั้งสองระดับดังกล่าวข้างต้น ศึกษาทั้งการผสมผสานระหว่างวาทกรรมในบริบทของสื่อร่วมกับบริบทของการเรียนการสอน และยังศึกษาการนำคำพูดของผู้อื่นมาผสมรวมกับคำพูดของตนเองจากตัวบทที่ปรากฏในรายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อสังคมออนไลน์

2.8.2 บทบาท

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ให้ความหมายคำว่า บทบาท หมายถึง การทำตามหน้าที่ที่ได้กำหนดไว้ เช่น บทบาทของพ่อแม่ บทบาทของครู หรือบทบาทของนักเรียน เป็นต้น ซึ่งบทบาทสามารถพิจารณาความหมายได้ 2 ประการ

ประการแรกพิจารณาจากโครงสร้างทางสังคม (Social Structure) หมายถึง ตำแหน่งในทางสังคมที่มีชื่อเรียกต่าง ๆ ซึ่งแสดงลักษณะโดยคุณสมบัติและกิจกรรมที่บุคคลครองตำแหน่ง

ประการที่สองพิจารณาจากการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction) หมายถึง ผลต่อเนื่องอย่างมีแบบแผนของการกระทำที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ของบุคคลที่อยู่ในสถานการณ์ที่มีการปฏิสัมพันธ์

บทบาทของบุคคลในสังคมย่อมขึ้นอยู่กับสถานภาพและคุณลักษณะส่วนตัวของบุคคล บทบาทของแต่ละบุคคลจะแตกต่างกันไปตามลักษณะของสถานภาพ ลักษณะอุปนิสัย ความคิด ความรู้ ความสามารถ แรงจูงใจ การอบรม ความพึงพอใจ รวมถึงสภาพทางกายและจิตใจของบุคคลที่ดำเนินอยู่ในบทบาทนั้น (คณาจารย์ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา, 2563, น. 25)

คนทุกคนในสังคมต่างรับรู้บทบาทหน้าที่ของตนเอง รวมถึงรับรู้บทบาทหน้าที่ของผู้อื่นที่เกี่ยวข้องกับตนเองด้วย ในการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกันจึงต้องแสดงการกระทำให้สอดคล้องกับความคาดหวังของสังคม เช่น แม่มักถูกคาดหวังให้มีบทบาทเป็นผู้อบรมและเลี้ยงดูลูก ในขณะเดียวกันลูกมักถูกคาดหวังให้เชื่อฟังและกตัญญูต่อพ่อแม่ นอกจากนี้บทบาทของแต่ละบุคคลยังสามารถ

แปรเปลี่ยนไปตามสถานการณ์ กาลเทศะเปลี่ยนทำให้บทบาทของเราเปลี่ยนแปลงไป ตัวอย่างเช่น ตื่นเช้ามาเราเป็นสมาชิกในครอบครัว เมื่อออกจากบ้านขึ้นรถเมล์เปลี่ยนบทบาทมาเป็นผู้โดยสาร ต่อมาอยู่ที่ทำงานเราจะเปลี่ยนบทเป็นสมาชิกของที่ทำงาน ตอนเที่ยงเมื่อออกไปทานอาหารในร้านอาหารเราเปลี่ยนบทบาทเป็นลูกค้าของร้านอาหาร เป็นต้น (กาญจนา แก้วเทพ, 2552, น. 32)

สรุปได้ว่าบทบาท คือ พฤติกรรม การปฏิบัติ หรือการปฏิสัมพันธ์ต่อผู้อื่น แสดงออกแตกต่างกันไปตามตำแหน่ง หรือหน้าที่ของแต่ละบุคคล

2.8.3 อัตลักษณ์

อัตลักษณ์ คือ วิธีการหรือแนวทางที่บุคคลนำเสนอตนเองต่อโลก รวมถึงวิธีการหรือแนวทางที่ผู้อื่นในสังคมรับรู้และประเมินพวกเขา (LaBelle, 2011, p. 174)

อัตลักษณ์ เป็นสิ่งที่ทำให้รับรู้ได้ว่าตัวตนของเราเองเป็นใคร จะต้องดำเนินความสัมพันธ์กับคนอื่นในสังคมอย่างไร ถูกสร้างและวางระเบียบกฎเกณฑ์ขึ้นภายในสังคม มีการสร้างความหมายเป็นระบบสัญลักษณ์แทนความเหมือนหรือความแตกต่างกัน บ่งบอกถึงการจัดกลุ่มคนหรือการแบ่งแยกกลุ่มคนในสังคม ตัวอย่างเช่น คนผิวขาว-คนผิวสี ผู้ชาย-ผู้หญิง และความเป็นปกติ-ความเบี่ยงเบนจากสิ่งที่เป็นปกติ เป็นต้น (Woodward, 1997, pp.1-2)

อัตลักษณ์มักแยกออกเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งคือมาตรฐานที่สังคมคาดหวังหรือเรียกร้องจากปัจเจกบุคคล อีกส่วนหนึ่งคืออัตลักษณ์ที่เป็นตัวตนจริง ๆ ของบุคคลนั้น (Goffman, 1963, p. 146)

นักคิดในสายปฏิสัมพันธ์เชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Interactionism) มองว่า อัตลักษณ์เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในกระบวนการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม สังคมและปัจเจกบุคคลเป็นปรากฏการณ์ที่แยกออกจากกันไม่ได้ ความรู้สึกเกี่ยวกับตัวเราเองพัฒนาขึ้นมาจากปฏิกิริยาของเราที่มีต่อความเห็นของผู้อื่นเกี่ยวกับตัวเรา (อภิญญา เฟื่องฟูสกุล, 2561, น.25-26)

อัตลักษณ์ในทางสังคมวิทยา หมายถึง การรับรู้เกี่ยวกับบทบาทและตำแหน่งความสัมพันธ์ทางสังคมของบุคคล ทฤษฎีอัตลักษณ์เป็นทฤษฎีทางจิตวิทยาสังคมที่มุ่งอธิบายพฤติกรรมต่อบทบาทของบุคคล Sheldon Stryker ได้พัฒนาทฤษฎีอัตลักษณ์ขึ้นโดยอาศัยกรอบแนวคิดตามบริบททางสังคมวิทยาบนพื้นฐานโครงสร้างการปฏิสัมพันธ์เชิงสัญลักษณ์ มีวัตถุประสงค์เพื่ออธิบายพฤติกรรม การเลือกแสดงบทบาทซึ่งเกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์เชิงสัญลักษณ์ระหว่างสังคม (Society) และตัวตน (Self) ของบุคคล โดยมีโครงสร้างทางสังคมและการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเป็นตัวกำหนดหรือควบคุมการแสดงพฤติกรรมของบุคคล การมีความผูกพันต่อบทบาทเป็นสิ่งสำคัญในการผลักดันที่ทำให้เกิดกระบวนการพัฒนาอัตลักษณ์ การปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และตัวตนของบุคคลขึ้น ส่งผลทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างอัตลักษณ์และบทบาท ความเด่นของอัตลักษณ์เกิดจากผลของความผูกพันต่อ

บทบาทและยังมีผลต่อพฤติกรรม การเลือกบทบาท หากบุคคลมีความผูกพันต่อบทบาทมากจะยิ่งมีผลต่อความเด่นของอัตลักษณ์และส่งผลต่อพฤติกรรม การเลือกบทบาท (Stryker, 1992, pp. 872-873)

ความผูกพันต่อบทบาทสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 รูปแบบ คือ ความผูกพันเชิงปฏิสัมพันธ์ (Interactional or Extensiveness Commitment) หมายถึง การที่บุคคลหนึ่งมีเครือข่ายทางสังคมต่าง ๆ จากการใช้อัตลักษณ์ใดอัตลักษณ์หนึ่ง และอีกรูปแบบ คือ ความผูกพันเชิงอารมณ์ (Affective or Intensiveness Commitment) หมายถึง การที่บุคคลรับรู้ว่ามีเครือข่ายทางสังคมที่ตนเกี่ยวข้องมีความสำคัญทางจิตใจต่ออัตลักษณ์ที่ตนได้เลือกใช้ ความผูกพันต่อบทบาทจะส่งผลต่อพฤติกรรม การปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาท อาจกล่าวได้ว่าหากบุคคลมีความผูกพันต่อบทบาทสูง บุคคลนั้นจะมีความพยายามอย่างมากในการรักษาความเด่นของอัตลักษณ์ (Stryker, 1987, pp. 97-98; 1992, p. 874)

ความรู้สึกนึกคิดที่บุคคลหนึ่งมีต่อตนเองเป็นสิ่งที่ประกอบสร้างขึ้นมาจากการแสดงบทบาทและอัตลักษณ์ มักเรียกรวมกันเป็นคำเดียวว่า “อัตลักษณ์” อัตลักษณ์เป็นการสร้างความหมายต่อบุคคลที่อยู่ในบทบาทเดียวกัน

อัตลักษณ์มีลักษณะ 3 ประการ ดังนี้

1. อัตลักษณ์เป็นผลผลิตทางสังคม สร้างขึ้นและรักษาไว้ผ่านกระบวนการทางสังคม เช่น การให้นิยามเกี่ยวกับตัวตนตามการจัดประเภททางสังคม เช่น เพศ อายุ อาชีพ การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคมที่ก่อให้เกิดอัตลักษณ์ และการแสดงบทบาทของตนอย่างชัดเจนหรือประนีประนอมในการแสดงบทบาทตามความเหมาะสมของบริบทหรือสถานการณ์

2. อัตลักษณ์เป็นการให้ความหมายของตนเองที่ก่อรูปขึ้นจากการเข้าไปอยู่ในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งในโอกาสเฉพาะ และความคาดหวังของบุคคลในสถานการณ์ทางสังคม อัตลักษณ์เกิดขึ้นบนพื้นฐานความเหมือนหรือความแตกต่างของบทบาทเมื่อเปรียบเทียบกับบทบาทอื่น ๆ

3. อัตลักษณ์เป็นทั้งสัญลักษณ์ (Symbolic) และผลสะท้อนกลับ (Reflexive) การปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นทำให้อัตลักษณ์เป็นที่รับรู้และเข้าใจได้ อัตลักษณ์เป็นสัญลักษณ์ หมายถึง การกระทำที่แสดงออกมาเป็นบทบาทเฉพาะที่เหมือนกันจะทำให้กลุ่มคนเหล่านั้นที่มีอัตลักษณ์เดียวกัน และอัตลักษณ์เป็นผลสะท้อนกลับ หมายถึง อัตลักษณ์คือสิ่งถูกนำมาประเมินค่าพฤติกรรมของตนเองและผู้อื่น (Burke & Reitzes, 1981, p. 84)

สรุปได้ว่าอัตลักษณ์คือความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับบทบาทและตำแหน่งหน้าที่ในทางสังคมของตนเอง เกิดจากการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นผ่านการสื่อสาร อัตลักษณ์บุคคลยังสามารถแปรผันได้ตามความเด่นของอัตลักษณ์ ซึ่งความเด่นของอัตลักษณ์อันใดอันหนึ่งจะถูกยกนำมาใช้ตามความเหมาะสมของบริบท

2.9 วาทกรรมในบริบทของชั้นเรียน

การศึกษาวาทกรรมในบริบทของชั้นเรียนเป็นหัวข้อวิจัยทางภาษาศาสตร์ที่ได้รับความสนใจมาพร้อมกันกับการศึกษาทางด้านภาษาศาสตร์และภาษาศาสตร์ประยุกต์ในประเทศผู้ใช้ภาษาอังกฤษ นับตั้งแต่มีการประดิษฐ์เครื่องบันทึกเสียงขึ้นมาและมีราคาไม่แพง ทำให้สามารถบันทึกเสียงขณะพูดได้อย่างง่ายดายเพื่อนำมาวิเคราะห์ ปลายศตวรรษที่ 20 วาทกรรมในบริบทของชั้นเรียนได้กลายเป็นประเด็นที่ถูกนำมาอภิปรายเพื่อใช้ในการปฏิรูปการศึกษา การเปลี่ยนแปลงของสังคมทำให้การศึกษาต้องเน้นความสามารถในการสื่อสารและการปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน แทนการวิธีสอนรูปแบบเดิมที่ครูจะเป็นผู้ถามคำถามและนักเรียนตอบครูเพียงคำตอบสั้น ๆ ในการศึกษาแบบใหม่ครูต้องกระตุ้นให้นักเรียนใช้เหตุผลในการอธิบายคำตอบ รวมถึงการโต้แย้งกับเพื่อนในชั้นเรียนเพื่อฝึกทักษะการคิดในการตอบคำถามปลายเปิด (Cazden & Beck, 2003, pp. 165-166)

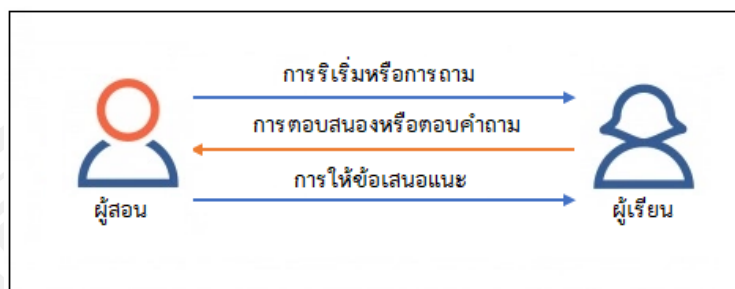
ภาษาที่ถูกใช้ในห้องเรียนเป็นที่น่าสนใจสำหรับมุมมองทางด้านการศึกษา เนื่องจากการเรียนการสอนเป็นกระบวนการที่ดำเนินการโดยใช้ภาษาเป็นหลัก โดยเฉพาะบริบทของชั้นเรียนสอนภาษาต่างประเทศนั้นเป็นสิ่งที่ควรศึกษาเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นการเรียนรู้และพัฒนาทักษะภาษาที่ไม่ใช่ภาษาแรกของผู้เรียน นักวิจัยและครูสอนภาษาจึงสนใจศึกษาวาทกรรมในบริบทของชั้นเรียนเพื่อให้ทราบว่ามีการบวนการใดเกิดขึ้นในชั้นเรียนและสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในการเรียนที่แตกต่างกัน (Carter & Nunan, 2001 อ้างถึงใน Behnam & Pouriran, 2009, p. 118)

งานวิจัยนี้เป็นการวิเคราะห์รายการสอนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงได้นำแนวคิดของวาทกรรมในบริบทของชั้นเรียนมาศึกษาร่วมกับวาทกรรมในบริบทของสื่อ เพื่อศึกษาวาทกรรมที่ใช้ในการดำเนินรายการเพื่อสอนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชมรายการ

2.9.1 รูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ในบริบทของชั้นเรียน

การศึกษาการพูดคุยในชั้นเรียน (Classroom Talk) เป็นการศึกษาแบบของปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน (Features of Classroom Discourse) การพูดของผู้สอนเป็นการสื่อสารที่มีพลังมากกว่าการพูดคุยทั่วไปในชีวิตประจำวัน เนื่องจากผู้สอนเป็นผู้มีอำนาจในการกำหนดหัวข้อ ดึงดูดความสนใจ และประเมินผู้เรียน รูปแบบ IRF (Initiation-Response-Feedback) เป็นรูปแบบทั่วไปของการปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนที่สังเกตการณ์ได้จากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน Sinclair และ Coulthard เป็นผู้นำเสนอรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ที่มีลักษณะเป็นวงจรในปี ค.ศ. 1975 การนำเสนอนี้กลายเป็นแนวทางให้กับการศึกษาเกี่ยวกับการสื่อสารระหว่างผู้สอนและผู้เรียนในชั้นเรียนให้ก้าวหน้าขึ้นเป็นอย่างยิ่ง รูปแบบทั่วไปในการศึกษาวาทกรรมในชั้นเรียนนี้มีลักษณะเป็นวงจร 3 ขั้นตอน ประกอบด้วย การถามคำถามหรือการริเริ่มบทสนทนาของผู้สอน (Teacher Initiation)

การตอบคำถามหรือการตอบสนองของผู้เรียน (Student Response) และการตอบรับของผู้สอน (Teacher Feedback) การนำรูปแบบทั่วไปหรือ IRF นี้ไปสังเกตการณ์การสื่อสารของผู้สอนและผู้เรียนในชั้นเรียนจะทำให้เข้าใจลักษณะการปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนได้ (Walsh, 2015, pp. 17-22)

ภาพที่ 2.2 รูปแบบการปฏิสัมพันธ์ IRF ในชั้นเรียน

ขั้นตอนการตอบรับ (Feedback) ยังสามารถเป็นการติดตามต่อ (Follow-up) ซึ่งเป็นการติดตามการตอบสนองของผู้เรียนโดยซักถามต่อเพื่อให้ผู้เรียนสามารถอธิบายคำตอบได้อย่างละเอียดหรือให้ข้อมูลเพิ่มเติมมากขึ้น

การปฏิสัมพันธ์รูปแบบ IR(F)eedback ในขั้นตอนการตอบรับ หรือ (F)eedback เป็นการตอบรับจากขั้นตอนตอบสนองของผู้เรียน โดยจะเป็นการให้คำติชม คำชี้แนะ หรือการแสดงความคิดเห็นของผู้สอนต่อการตอบสนองจากผู้เรียน ขั้นตอนการตอบรับมีผลต่อการเรียนการสอนในชั้นเรียนเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากทำให้ผู้เรียนได้ทราบว่าคำตอบของตนถูกต้องตามแนวทางของผู้สอนหรือไม่ ทำให้ผู้สอนสามารถนำผู้เรียนไปสู่การสอนตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรได้ การให้คำติชม คำชี้แนะ หรือการแสดงความคิดเห็นจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนหรือสิ่งที่ผู้สอนต้องการจะสอนได้ การปฏิสัมพันธ์แบบ IR(F)ollow-up ขั้นตอนการติดตามต่อ หรือ (F)ollow-up เป็นการซักถามต่อเพื่อให้ผู้เรียนสามารถอธิบายคำตอบได้อย่างละเอียดหรือให้ข้อมูลเพิ่มเติมมากขึ้น เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมต่อจากสิ่งที่ผู้เรียนได้ตอบสนองต่อการถามของผู้สอนหรือเป็นการถามต่อเพื่อให้ผู้เรียนช่วยเสนอแนวความคิด ดังนั้นขั้นตอนการติดตามต่อเนื่องจึงเป็นการซักถามเพื่อความต่อเนื่องในการสนทนาเพื่อให้ได้คำตอบที่ลึกหรือละเอียดมากขึ้น การให้ผู้เรียนได้อธิบายอย่างละเอียดหรือขยายความสิ่งที่ตอบจะเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน (Pinzon-Jacome, Lozano-Jaimes, & Duenas-Angulo, 2016, pp. 74-75)

จะเห็นได้ว่ารูปแบบ IRF (Initiation-Response-Feedback) เป็นรูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ที่มักพบในชั้นเรียนส่วนใหญ่ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษารูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ในการสอนภาษาอังกฤษ

ผ่านสื่อ อาจเป็นไปได้ว่าในบริบทของการเรียนการสอนผ่านทางสื่ออาจมีรูปแบบการสื่อสารที่แตกต่างไปจากรูปแบบที่เกิดในชั้นเรียน

2.9.2 บทบาทของครู

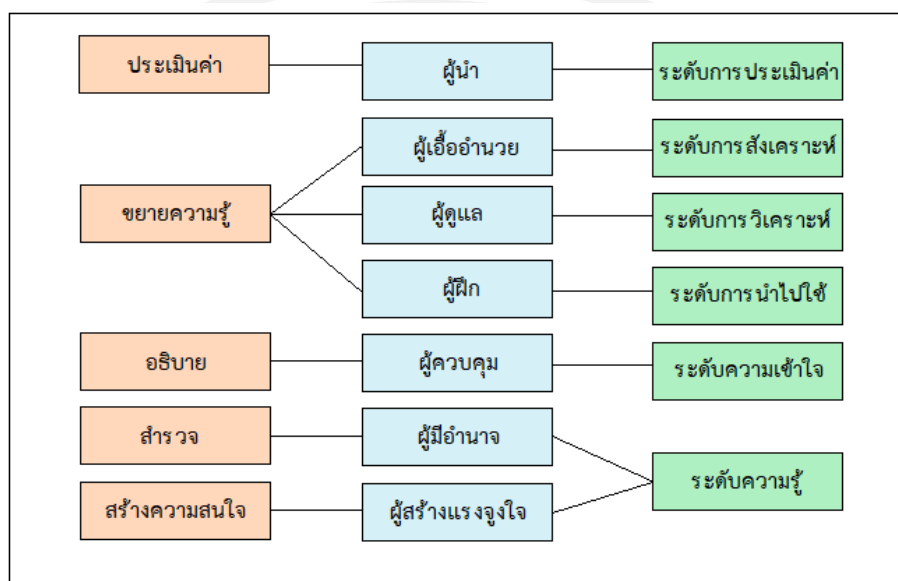
การเรียนการสอนแบบดั้งเดิม (Traditional Teaching) เน้นวิธีการสอนแบบบรรยายเป็นหัวใจสำคัญ โดยผู้เรียนเป็นเพียงผู้รับข้อมูลความรู้ที่ผู้สอนป้อนให้ (Passive Learning) และผู้เรียนต้องได้รับการทดสอบด้วยข้อสอบปรนัยเป็นระยะ ๆ (McCarthy & Anderson, 2000, p. 279)

การพัฒนาของเทคโนโลยีในศตวรรษที่ 21 ส่งผลให้จำเป็นต้องลดบทบาทของผู้สอนและเพิ่มบทบาทของผู้เรียน เพื่อเน้นให้ผู้เรียนได้คิดและลงมือทำ มีการนำเทคโนโลยีมาช่วยในการจัดการการเรียนการสอน การสอนแบบดั้งเดิมเน้นการป้อนความรู้จากผู้สอนเพียงอย่างเดียว (Teacher Center) อาจไม่สามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะสำคัญต่อการเป็นผู้แสวงหาและคัดกรองความรู้ด้วยตนเองได้ ในการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียน (Student Center) ผู้เรียนจะได้มีปฏิสัมพันธ์กับทั้งผู้สอนและเพื่อนในชั้นเรียนระหว่างการทำกิจกรรมร่วมกัน ผู้สอนมีบทบาทเป็นผู้ชี้แนะและให้วิธีการค้นคว้าหาความรู้เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้สามารถแสวงหาความรู้และประยุกต์ใช้ทักษะต่าง ๆ เพื่อสร้างความเข้าใจด้วยตนเอง ซึ่งเป็นวิธีการเรียนการสอนแบบเชิงรุก (Active Learning) ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้หลากหลาย เช่น การอภิปรายกลุ่มย่อย การแสดงบทบาทสมมติ การแสดงละคร การใช้สถานการณ์จำลอง การใช้กรณีศึกษา การอ่านและการเขียนอย่างกระตือรือร้น การทำงานกลุ่ม หรือการใช้เกมเพื่อประกอบการจัดการเรียนรู้ เป็นต้น (กมล โปธิเย็น, 2564, น. 11-13)

การเรียนการสอนเชิงรุกเป็นการใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้อย่างกระตือรือร้น ผู้เรียนต้องลงมือกระทำในการเรียนรู้มากกว่าการฟังเพียงอย่างเดียว ผู้เรียนจะได้พัฒนาทักษะต่าง ๆ อีกทั้งผู้เรียนจะได้ใช้กระบวนการคิดขั้นสูง ได้แก่ วิเคราะห์ (Analysis) สังเคราะห์ (Synthesis) และประเมินค่า (Evaluation) ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม เช่น การอ่าน การเขียน การอภิปรายโต้ตอบ และการวิเคราะห์ปัญหา การเรียนการสอนเชิงรุกจึงเป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้อย่างกระตือรือร้น ผู้เรียนได้ลงมือทำกิจกรรมและใช้กระบวนการคิดในกิจกรรมที่ผู้เรียนได้กระทำไป (Bonwell & Eison, 1991, p. 2)

ผู้วิจัยได้กล่าวถึงทฤษฎีการเรียนรู้พุทธิปัญญานิยมเชิงสังคม (Social Constructivism) ในหัวข้อที่ 2.4 ซึ่งทฤษฎีดังกล่าวนี้มีพื้นฐานมาจากทฤษฎีพัฒนาการของวิกตอทสกี (Vygotsky) โดยเชื่อว่าผู้เรียนสร้างความรู้ขึ้นมาได้ด้วยการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคมระหว่างที่ผู้เรียนทำกิจกรรมเนื่องจากทฤษฎีการเรียนรู้พุทธิปัญญานิยมเชิงสังคมเชื่อว่าการสร้างความรู้สามารถเกิดขึ้นได้ด้วยตนเอง และมีหลักการสำคัญคือผู้เรียนต้องเป็นผู้ลงมือกระทำเองในการเรียนรู้และสร้างความรู้ขึ้นมา วิกตอทสกีเน้นความสำคัญของการให้ความช่วยเหลือเพื่อให้ผู้เรียนมีพัฒนาการตามศักยภาพ บทบาท

ของผู้สอนจะเป็นผู้ช่วยในการเรียนรู้หรือเปรียบได้ว่าเป็นนั่งร้านในงานก่อสร้างตึกสูง (Scaffolding) เพื่อให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำบทบาทของครูในการเรียนการสอนเชิงรุก (Active Learning) ซึ่งเป็นแนวทางการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้พุทธิปัญญานิยมเชิงสังคมมาใช้เพื่อวิเคราะห์ในงานวิจัยนี้

ภาพที่ 2.3 บทบาทของครูในการเรียนการสอนแบบเชิงรุก

แหล่งที่มา: Kudryashova, Gorbatova, Rybushkina & Ivanova, 2016, p. 463

จากภาพจะเห็นได้ว่าบทบาทของผู้สอนในการเรียนการสอนเชิงรุกไม่ใช่เพียงแค่สอนเท่านั้น ผู้สอนมีหน้าที่เป็นผู้ช่วยในการเรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการตามศักยภาพของตนและประสบความสำเร็จในการเรียน Alexandra Kudryashova, Tatyana Gorbatova, Svetlana Rybushkina และ Elena Ivanova ได้ศึกษาเรื่อง Teacher's Roles to Facilitate Active Learning และสรุปบทบาทของผู้สอนในการเรียนการสอนเชิงรุกโดยใช้ทฤษฎีความรู้ความเข้าใจ Bloom's Taxonomy และทฤษฎีขั้นตอนในการบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ 5E Instructional Model

ทฤษฎีความรู้ความเข้าใจ Bloom's Taxonomy ได้จัดระดับความรู้ของผู้เรียนออกเป็น 6 ระดับ ดังต่อไปนี้

1. ระดับความรู้ (Knowledge) สามารถรับรู้และจดจำข้อมูลที่เรียนรู้มาก่อนได้
2. ระดับความเข้าใจ (Comprehension) สามารถเข้าใจความหมายและตีความข้อมูลได้

3. ระดับการนำไปใช้ (Application) สามารถนำความรู้ ข้อเท็จจริง กฎ และแนวคิด ไปใช้ในสถานการณ์จริงได้

4. ระดับการวิเคราะห์ (Analysis) สามารถแยกแยะสิ่งต่าง ๆ หรือแนวคิดที่ซับซ้อน รู้ว่ามีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันได้อย่างไร รวมถึงสามารถแสดงความคิดเห็นได้

5. ระดับการสังเคราะห์ (Synthesis) สามารถสร้างสรรค์หรือรวบรวมแนวคิดขึ้นมาใหม่ได้

6. ระดับการประเมินค่า (Evaluation) สามารถตัดสินคุณค่าโดยอาศัยทั้งความรู้สึกและกฎเกณฑ์จากวัฒนธรรมและสังคม

ขั้นตอนในการบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ 5E Instructional Model ได้แบ่งขั้นตอนในการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองของผู้เรียนออกเป็น 5 ระดับได้แก่

ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ (Engage) เป็นการนำผู้เรียนให้มีส่วนร่วมกับการเรียน หรือเรื่องที่สนใจผ่านกิจกรรม ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความสงสัย อาจมาจากสิ่งที่เรียนรู้ในปัจจุบันหรือเป็นเรื่องที่เชื่อมโยงกับความรู้เดิมที่ได้เรียนรู้มาแล้ว ซึ่งสามารถกระตุ้นผู้เรียนในการเรียนรู้กิจกรรมปัจจุบันได้

ขั้นที่ 2 สำรวจ (Explore) เป็นขั้นตอนวางแผนเพื่อระบุแนวทางในการตรวจสอบสมมติฐาน กำหนดทางเลือกที่สามารถเป็นไปได้ ออกแบบ ตรวจสอบเบื้องต้น ทำกิจกรรมในห้องปฏิบัติการเพื่อใช้ความรู้เดิมมาสร้างแนวความคิดใหม่ รวมถึงการรวบรวมข้อมูลให้มากเพียงพอที่จะใช้ในขั้นต่อไป

ขั้นที่ 3 อธิบาย (Explain) เมื่อมีข้อมูลอย่างเพียงพอแล้ว นำมาวิเคราะห์ แปรผล สรุปผล พร้อมทั้งจัดทำข้อมูล สรุปผลและอภิปรายผล ผู้สอนสามารถแนะนำแนวคิดโดยตรง หรือให้ผู้เรียนอธิบายความเข้าใจของตน คำอธิบายจากผู้สอนหรือหลักสูตรจะนำผู้เรียนไปสู่ความเข้าใจที่ลึกซึ้งขึ้น ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของขั้นตอนนี้

ขั้นที่ 4 ขยายความรู้ (Elaborate) เป็นขั้นของการทดสอบความรู้ความเข้าใจของผู้เรียน อาจจัดกิจกรรมหรือสถานการณ์ให้ผู้เรียนมีความรู้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ขยายกรอบความคิดให้กว้างมากยิ่งขึ้น มีการเชื่อมโยงประสบการณ์ความรู้เดิมสู่ความรู้ใหม่ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความชัดเจนในความรู้

ขั้นที่ 5 ประเมินค่า (Evaluate) เป็นการประเมินค่าสิ่งที่เรียนรู้จากการทำกิจกรรม ประเมินความก้าวหน้าในการบรรลุวัตถุประสงค์ของการศึกษา

ดังนั้นจากทฤษฎีการเรียนรู้ Bloom's Taxonomy และทฤษฎีการเรียนรู้ 5E Instructional Model สามารถวิเคราะห์และสรุปบทบาทของผู้สอนในการเรียนการสอนเชิงรุกได้เป็น 7 บทบาทดังนี้

1. ผู้สร้างแรงจูงใจ (Motivator) มีบทบาทในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ สร้างความสนใจ (Engage) ให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการทำกิจกรรม ระลึกถึงประสบการณ์ความรู้เดิมและอยากรู้อยากเห็นข้อเท็จจริงที่น่าสนใจ (Knowledge)

2. ผู้มีอำนาจ (Authority) จัดเตรียมความรู้และแนวคิดสำเร็จรูปไว้ให้ผู้เรียน บทบาทของผู้สอนในขั้นสำรวจ (Explore) ทำหน้าที่เป็นผู้มีอำนาจ ให้คำแนะนำและคำตอบแบบสำเร็จรูป เช่น

ให้ผู้เรียนดูวิดีโอ อ่านข้อความ ทำแบบทดสอบปรนัยหลายตัวเลือกหรือจับคู่ ระบุชื่อ ให้คำจำกัดความเป็นต้น โดยมีวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนสามารถรับรู้และจดจำสิ่งที่เรียนรู้มาก่อนและข้อเท็จจริงได้ (Knowledge)

3. ผู้ควบคุม (Controller) ควบคุมให้ผู้เรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนรู้ ในขั้นตอนการอธิบาย (Explain) ผู้สอนต้องสนับสนุนให้ผู้เรียนเข้าใจและสามารถอธิบายสิ่งที่เรียนรู้ด้วยคำพูดของตนเองได้อย่างชัดเจน มีส่วนร่วมในการอภิปราย ผู้สอนต้องทำหน้าที่ในการควบคุมผู้เรียนให้มีความก้าวหน้าสามารถเข้าใจความหมายและตีความข้อมูลได้ (Comprehension)

4. ผู้ฝึก (Trainer) ฝึกผู้เรียนให้สามารถประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะที่ได้รับมา ในขั้นตอนการขยายความรู้ (Elaborate) เป็นขั้นของการทดสอบความรู้ความเข้าใจของผู้เรียน ผู้สอนมีบทบาทเป็นผู้ฝึกโดยการมอบหมาย เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ ข้อเท็จจริง กฎ และแนวคิด ไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ (Application)

5. ผู้ดูแล (Moderator) มีบทบาทในการดูแลการทำกิจกรรมของผู้เรียนโดยสร้างเงื่อนไขที่จำเป็นเพื่อให้พวกเขาวิเคราะห์ สะท้อนและนำความรู้ปัจจุบันกลับมาใช้ใหม่ในลักษณะความร่วมมือกัน โดยผู้สอนจะจัดระเบียบและสังเกตการณ์ผู้เรียนสร้างปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มขณะทำกิจกรรมร่วมกัน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแยกแยะสิ่งต่าง ๆ หรือแนวคิดที่ซับซ้อน รู้ว่ามีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันได้อย่างไร รวมถึงสามารถแสดงความคิดเห็นในกลุ่มได้ (Analysis)

6. ผู้เอื้ออำนวย (Facilitators) มีบทบาทในการอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้และทักษะเดิมที่มีอยู่มาใช้ในการเรียนรู้ในสถานการณ์ใหม่ ผู้เรียนจะสังเคราะห์ความรู้ส่วนตัวขึ้นมาใหม่จากสิ่งที่ได้วิเคราะห์ในขั้นตอนก่อนหน้า (Synthesis)

7. ผู้นำ (Leader) มีบทบาทในการเป็นผู้นำคอยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความก้าวหน้าในการเรียนรู้ สังเกตพฤติกรรมและทักษะของผู้เรียน รวมถึงกระตุ้นให้ผู้เรียนประเมินการเรียนรู้ของตนเองตามเกณฑ์ (Kudryashova, Gorbatova, Rybushkina, & Ivanova, 2016, p. 462)

ผู้สอนผ่านสื่อที่ประสบความสำเร็จต้องทำให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้โดยการส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้ ในช่วงศตวรรษที่ 21 กระบวนทัศน์ได้ปรับเปลี่ยนไปสู่การเรียนรู้แบบพุทธิปัญญานิยม ซึ่งเป็นการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและความรู้ของแต่ละบุคคลเกิดจากประสบการณ์และปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ดังนั้นจึงมีความเชื่อมโยงกันของแนวคิด ทฤษฎีพุทธิปัญญานิยมเชิงสังคม ทฤษฎีความรู้ความเข้าใจ Bloom's Taxonomy ทฤษฎีการเรียนรู้ 5E Instructional Model และการเรียนการสอนเชิงรุก งานวิจัยนี้ศึกษาบทบาทของพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษซึ่งมีบทบาทเป็นทั้งผู้สอนและสื่อมวลชนในเวลาเดียวกัน ทฤษฎีดังกล่าวจึงเป็นประโยชน์ในการศึกษาบทบาทของพิธีกรในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงนำมาใช้เป็นส่วนหนึ่งในการวิเคราะห์

2.9.3 อัตลักษณ์ของครู

อัตลักษณ์ของครู เป็น อัตลักษณ์เชิงวิชาชีพ สามารถพิจารณาได้ 2 มุมมอง มุมมองแรก คือ อัตลักษณ์ชั่วคราว (Provisional Professional Identities) เป็นมุมมองที่เชื่อว่าอัตลักษณ์มีการก่อรูปหรือปรับเปลี่ยนไปตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในบริบท เปลี่ยนแปลงได้ เน้นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและบริบท ในขณะที่อีกมุมมอง คือ อัตลักษณ์สุดท้าย (Finally Professional Identities) มุมมองนี้จะเชื่อว่าอัตลักษณ์มีการก่อรูปหรือปรับเปลี่ยนมาจากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในบริบทจนสำเร็จรูปแล้ว ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ อัตลักษณ์ของครูมักใช้มุมมองแรกในการพิจารณาเพราะอัตลักษณ์ของครูแต่ละคนสามารถเปลี่ยนแปลงไปได้เมื่อเวลาผ่านไป (กมลวรรณ พลัฒ์จีน, 2556, น. 11-12)

อัตลักษณ์เป็นสิ่งที่ไม่ตายตัวหรือถูกกำหนดไว้อย่างแน่นอน สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามสถานการณ์โดยการใช้วิจารณญาณและความรู้สึกจากประสบการณ์นั้น อัตลักษณ์เกี่ยวข้องกับการปฏิสัมพันธ์และบริบทรอบตัวของบุคคลนั้น ปัจจัยที่แตกต่างกันสามารถทำให้อัตลักษณ์เปลี่ยนแปลงไปได้ ทำให้การก่อรูปของอัตลักษณ์เชิงวิชาชีพครูแตกต่างกันไปตามบริบท เช่น สภาพแวดล้อมในโรงเรียน ผู้บริหาร เพื่อนร่วมงาน หรือผู้เรียนเปลี่ยนแปลงไปได้เมื่อเวลาผ่านไป (Beauchamp & Thomas, 2009, p. 178)

จากการศึกษาของ นนท์ชนิตร์ อาชวพร (2557) ที่ศึกษาเรื่อง “อัตลักษณ์ครูเชิงสร้างสรรค์ นวัตกรรมสำหรับศตวรรษที่ 21 ของนิสิตนักศึกษาครู: การประเมินความต้องการจำเป็น” ได้สรุปตัวบ่งชี้ของอัตลักษณ์ของครูที่งานวิจัยก่อนหน้านี้มักนำมาใช้ในการวิเคราะห์อัตลักษณ์ของครู งานวิจัยส่วนใหญ่จะให้ความสำคัญกับความรู้ ทักษะ และความสามารถในการเป็นครู ความเข้าใจตนเอง การเป็นสมาชิกในสังคมและจรรยาบรรณทางวิชาชีพ สามารถสรุปได้เป็น 4 ประเด็น ดังนี้

1. ความรู้ ทักษะ และความสามารถในการเป็นครู ได้แก่ ความรู้และทักษะเกี่ยวกับการสอน ความรู้และความสามารถด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษา การวัดผลและการประเมินผลการเรียนรู้ จิตวิทยาสำหรับครู ความสามารถในการจัดการชั้นเรียน ความเข้มแข็ง ความมีพลังสร้างสรรค์ และความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรค

2. ความเข้าใจตนเอง ได้แก่ ภาพลักษณ์แห่งตน การเคารพในความสามารถของตนเอง

3. การเป็นสมาชิกในสังคม ได้แก่ การเป็นสมาชิกในสังคมครู การอยู่ร่วมกันเป็นหมู่คณะ และการบริหารจัดการสภาพแวดล้อมในชุมชน

4. จรรยาบรรณทางวิชาชีพ ได้แก่ ความตระหนักถึงความต้องการทางวิชาชีพ ความรักและศรัทธาในวิชาชีพ ความรัก ความเมตตา และปรารถนาดีต่อผู้เรียน ประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดี และแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง (Spilkova, 2011; Wagoner, 2011; กมลวรรณ พลัฒ์จีน, 2556 อ้างถึงใน นนท์ชนิตร์ อาชวพร, 2557, น. 12)

การศึกษาของ มณฑนา พิพัฒน์เพ็ญ (2014) ศึกษาเรื่อง “บทบาทอัตลักษณ์แห่งตัวตนของครูภายใต้วิถีคิดของการศึกษาสมัยใหม่” พบว่าแผนพัฒนาการศึกษาของไทยได้ถูกรวมไว้เป็นส่วนหนึ่งของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติทุกฉบับ การพัฒนาประเทศไปสู่ความทันสมัยที่เน้นการสร้างเสริมความเจริญเติบโตของระบบเศรษฐกิจได้ถูกกำหนดให้เป็นกรอบใหญ่สำหรับเป้าหมายของการจัดการศึกษา อัตลักษณ์แห่งตัวตนของครูจึงผูกโยงอยู่กับหลักของการจัดการศึกษา ครูมีหน้าที่เป็นผู้ผลิตกำลังคนที่มีความรู้ อัตลักษณ์แห่งตัวตนของครูคือการที่ครูถูกกำหนดให้ทำหน้าที่หล่อหลอมนักเรียนให้เป็นผู้มีโลกทัศน์แบบอุตสาหกรรม ครูจึงถูกคาดหวังจากผู้ปกครองว่าจะต้องมีความเชี่ยวชาญ มีบทบาทในการถ่ายทอดความรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้มแข็งทางวิชาการ สามารถแข่งขันกับนักเรียนของโรงเรียนอื่น ๆ ได้ และทำให้นักเรียนมีความสามารถที่จะทำประโยชน์ให้กับสังคมอุตสาหกรรมสมัยใหม่ ครูถูกตรวจสอบด้วยแนวทางมาตรฐานที่เข้มงวดตามกรอบ เสมือนเป็นส่วนประกอบหนึ่งของเครื่องจักรที่ทำหน้าที่เพื่อให้ได้ผลผลิตตามที่ได้มีการกำหนดรูปแบบของผลผลิตไว้แล้ว นักเรียนเป็นผู้รอคอยความรู้จากครูที่เป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ (มณฑนา พิพัฒน์เพ็ญ, 2557, น. 303-319)

การศึกษาก่อนหน้านี้เกี่ยวกับอัตลักษณ์ของครูในบริบทสังคมไทยของ เกิดพงศ์ จิตรหล่ง (2559) ศึกษาเรื่อง “อัตลักษณ์ของครูตีในดวงใจ” พบว่า กระบวนการสร้างวาทกรรมครูตีในดวงใจถูกสร้างขึ้นจากการตีความจากตัวบทซึ่งเป็นประเพณี อุดมคติ ค่านิยม กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทั้งในอดีตและปัจจุบันจนกลายเป็นธรรมเนียมปฏิบัติ สำหรับมิติวิถีปฏิบัติทางวาทกรรม ครูตีในดวงใจได้เลือกสรรวิถีในการปฏิบัติตนเพื่อแสดงและสร้างอัตลักษณ์ความเป็นครูตีในดวงใจ และในมิติการปฏิบัติการทางสังคมและวัฒนธรรมจะเป็นการถ่ายทอดอุดมการณ์ของสังคมผ่านโรงเรียน เพื่อให้ครูตีในดวงใจปฏิบัติตามบรรทัดฐานของสังคม อัตลักษณ์ของครูตีในดวงใจมีหลากหลายลักษณะ อัตลักษณ์ของครูตีในดวงใจจะถูกสร้างโดยทั้งการนิยามตัวเองและผู้อื่นนิยาม สร้างขึ้นโดยผ่านการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอื่น ๆ ในสถานศึกษา มีการทับซ้อนระหว่างอัตลักษณ์ และอาจมีหลากหลายอัตลักษณ์ในบุคคลเดียวกันได้ อัตลักษณ์ของครูตีในดวงใจ คือ การสร้างตัวตนผ่านการทำงานเกินเกณฑ์มาตรฐาน การใช้ระเบียบวินัยเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตและปฏิบัติงาน การใช้ระบบคุณธรรมและจริยธรรมในการปฏิบัติราชการ และการเสียสละเพื่อส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตน ในการเกิดขึ้นของอัตลักษณ์ไม่ได้มีเพียงแค่อัตลักษณ์ใดอัตลักษณ์หนึ่งเท่านั้น หากแต่การสร้างอัตลักษณ์ของบุคคลสามารถเกิดได้จากการรวบรวมหลายอัตลักษณ์เข้าด้วยกัน และนำเสนอปรากฏในสถานการณ์ต่าง ๆ ภายใต้การนิยามตนเองของครูตีในดวงใจโดยมีเงื่อนไขความสัมพันธ์ที่มีในพื้นที่นั้นเข้ามามีส่วนร่วมต่อการสร้างอัตลักษณ์ให้เกิดขึ้น (เกิดพงศ์ จิตรหล่ง, 2559, น. 9-18)

จากงานวิจัยก่อนหน้านี้จะเห็นได้ว่าสังคมไทยคาดหวังว่าครูต้องเป็นแบบอย่างที่ดีของศิษย์ เป็นผู้สร้างสมาชิกใหม่ของสังคมให้เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพ รวมถึงยังต้องมีความรู้ความเชี่ยวชาญในการสอน จึงอาจสรุปได้ว่าครูในสังคมไทยจำเป็นต้องมีอัตลักษณ์ที่ตึงตังทั้งในด้านวิชาการและด้าน

ความประพจน์ กล่าวคือครูต้องมีความรู้ความสามารถ และยังต้องมีคุณธรรมและจริยธรรมที่เหมาะสมในการเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่แก่นักเรียน ผู้วิจัยจึงนำแนวคิดจากการศึกษาก่อนหน้าดังกล่าวข้างต้นมาใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาอัตลักษณ์ความเป็นครูของพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อจากองค์ประกอบ 2 ด้าน คือ ด้านวิชาการและด้านความประพจน์

2.10 วาทกรรมในบริบทของสื่อ

สื่อมวลชนเป็นผู้ที่สามารถสื่อสารกับผู้คนได้มากที่สุด ความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีทางการสื่อสารทำให้สื่อมวลชนสามารถเข้าถึงผู้ชมได้อย่างทั่วถึง สื่อมวลชนใช้ภาษาร่วมกับภาพและเสียงประกอบเป็นเครื่องมือในการสื่อสารกับมวลชน การทำงานของสื่อมวลชนจึงมีความเกี่ยวข้องกับวาทกรรมเป็นอย่างยิ่งและมีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าวาทกรรมในบริบทอื่น ๆ

วาทกรรมในบริบทของสื่อ (Media Discourse) คือ การสื่อสารเพื่อปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นผ่านสื่อทั้งการออกอากาศ กระจายเสียง หรือการเผยแพร่ ทั้งการพูดและการเขียนเป็นวาทกรรมที่ผลิตขึ้นเพื่อสื่อสารไปยังผู้อ่าน ผู้ฟัง หรือผู้ชม โดยผู้รับสารดังกล่าวนี้ไม่สามารถตอบสนองหรือตอบรับวาทกรรมจากผู้ผลิตสื่อได้อย่างทันทีทันใด วาทกรรมสื่อเป็นรูปแบบของการปฏิสัมพันธ์สาธารณะที่ผลิตหรือบันทึกไว้ ความเป็นสาธารณะทำให้วาทกรรมในบริบทของสื่อกลายเป็นที่สนใจของนักวิเคราะห์การสนทนา นอกจากนี้การพัฒนาของเทคโนโลยีในยุคออนไลน์ของหนังสือพิมพ์ สถานีวิทยุ รายการวิทยุโทรทัศน์ และอื่น ๆ ที่ทำให้สื่อต่าง ๆ สามารถบันทึกเก็บไว้ฟังหรือรับชมในภายหลังได้ ทำให้นักวิเคราะห์ยังสนใจในการศึกษาวาทกรรมในบริบทของสื่อมากขึ้น (O'Keeffe, 2006, p. 441)

การวิเคราะห์วาทกรรมในบริบทของสื่อประเภทใช้การพูด (Spoken Media) เช่น วิทยุ หรือวิทยุโทรทัศน์ นิยมใช้การวิเคราะห์การสนทนา หรือ Conversation Analysis (CA) ในการวิเคราะห์ การวิเคราะห์การสนทนาเริ่มต้นจากการศึกษาชาติพันธุ์วิทยา (Ethnomethodology) เป็นการศึกษาการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและบริบทมากกว่าตัวภาษาจากการสนทนาหรือพูดคุยโต้ตอบกัน อย่างไรก็ตาม การวิเคราะห์การสนทนาได้พัฒนาแนวคิดมาเป็นระบบเฉพาะเองแล้ว จึงอาจไม่ได้ให้ความสำคัญเรื่องสังคมและบริบทมากนัก แต่มุ่งเน้นเรื่องระบบและโครงสร้างของการสนทนาเป็นสำคัญ การศึกษาการวิเคราะห์การสนทนาในบริบทของสื่อจำนวนมากนิยมวิเคราะห์การสนทนาของรายการสัมภาษณ์ข่าว รายการทอล์กโชว์ และรายการสัมภาษณ์สดผ่านทางโทรศัพท์ (O'Keeffe, 2006, p. 423)

งานวิจัยนี้เป็นการวิเคราะห์รายการสอนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงได้นำแนวคิดการวิเคราะห์วาทกรรมในบริบทของสื่อมาศึกษาร่วมกับวาทกรรมในบริบทของชั้นเรียน เพื่อศึกษาบทสนทนามวมถึงองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นเพื่อสื่อสารระหว่างพิธีกรและผู้ชมรายการในการดำเนินรายการ

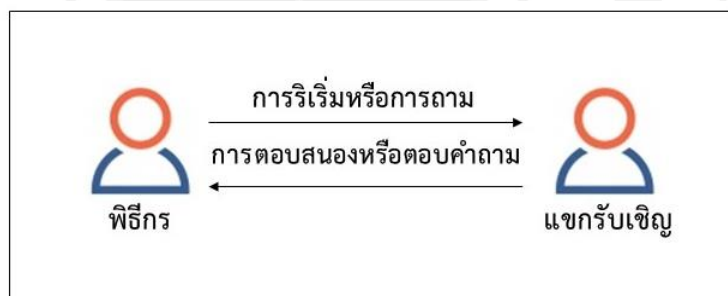
2.10.1 รูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ในบริบทของสื่อ

การปฏิสัมพันธ์ในบริบทของสื่อเป็นการสนทนาที่บุคคลในสื่อพูดคุยสื่อสารกันเพื่อให้ผู้ชมรายการได้รับฟังไปด้วย ต่างจากการสนทนาทั่วไปในชีวิตประจำวันของคนเรา เช่น ในร้านกาแฟ หรือ ระหว่างการเดินทางในระบบขนส่งสาธารณะ พิธีกรและผู้ให้สัมภาษณ์ หรือแขกรับเชิญในรายการ จะพูดคุยโต้ตอบกันต่อหน้าผู้ชมรายการเพื่อนำเสนอข้อมูลหรือสาระความรู้ ต้องมีการพูดเปิดการสนทนา วางแผนว่าจะพูดเกี่ยวกับหัวข้อใด จะเปลี่ยนหัวข้อเมื่อไร จะพักช่วงของการนำเสนอของรายการ เมื่อไร และต้องมีการพูดปิดการสนทนา การสื่อสารในบริบทของสื่อจะมุ่งเน้นการถ่ายทอดสารไปยังผู้ชมรายการ ดังนั้นผู้ชมรายการจึงมีฐานะเป็นผู้มีส่วนร่วม (Participant) ในการสนทนา จุดประสงค์ในการสื่อสารของสื่อจึงมุ่งสร้างขึ้นเพื่อให้ผู้ชมรายการได้รู้สึกว่าคุณมีส่วนร่วมกับทางรายการด้วย อย่างไรก็ตามการสนทนาในบริบทของสื่ออาจใช้ภาษาพูดแบบเป็นกันเองเหมือนกับการสนทนาทั่วไปในชีวิตประจำวัน (O'Keeffe, 2006, pp. 3-5)

การสนทนาในบริบทของสื่อและการสนทนาทั่วไปในชีวิตประจำวันจะสามารถพบผลการพูดที่มีรูปแบบตามแนวคิดของ Sinclair และ Coulthard (1975) ได้อยู่ 2 รูปแบบ ดังนี้

1. การริเริ่ม - การตอบสนอง (IR หรือ Initiation-Response)
2. การริเริ่ม - การตอบสนอง - การตอบรับ (IRF หรือ Initiation-Response-Feedback)

แม้ว่าในบริบทของสื่อจะพบรูปแบบได้ 2 รูปแบบดังกล่าว อย่างไรก็ตามรูปแบบแรก (IR) นั้นเป็นลักษณะที่พบทั่วไปในวาทกรรมในบริบทของสื่อมากกว่าอีกรูปแบบ (IRF) การสนทนาในบริบทของสื่อมักจะนิยมการเริ่มต้นวงจรใหม่โดยการริเริ่ม (Initiation) หรือถามคำถามใหม่ต่อไปมากกว่าตอบรับหรือให้ข้อเสนอแนะ (Feedback) เกี่ยวกับคำตอบที่ได้มากลับไปยังผู้ให้สัมภาษณ์หรือแขกรับเชิญ กล่าวคือพิธีกรไม่นิยมให้คำติชม คำชี้แนะ แสดงความคิดเห็น หรือแสดงความรู้สึกของตนเองต่อคำตอบของแขกรับเชิญ (Sinclair & Coulthard, 1975 อ้างถึงใน O'Keeffe, 2006, pp. 5-6)

ภาพที่ 2.4 รูปแบบการปฏิสัมพันธ์ IR ในสื่อ

การสนทนาของวาทกรรมในบริบทของสื่อมักพบรูปแบบการปฏิสัมพันธ์แบบการริเริ่ม-การตอบสนอง (IR) เป็นส่วนใหญ่ พิธีกรไม่นิยมให้ข้อเสนอแนะหรือประเมินคำตอบจากผู้ให้สัมภาษณ์หรือแขกรับเชิญในรายการกลับไป (Feedback/Follow-up) แตกต่างจากรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ที่พบในชั้นเรียนที่มักพบรูปแบบการปฏิสัมพันธ์แบบการเริ่มต้น-การตอบสนอง-การให้ข้อเสนอแนะ (IRF) ที่ผู้สอนนิยมให้ข้อเสนอแนะ (F) ต่อสิ่งที่ผู้เรียนตอบมา เช่น ใช่, ถูกต้อง, ดีมาก, Right, Yes, Good, Okay เป็นต้น การตอบรับหรือให้คำชี้แนะ (Feedback) ในรูปแบบการสนทนาแบบ IRF เป็นขั้นตอนที่สำคัญต่อการเรียนการสอนในชั้นเรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นผลลัพธ์ของสิ่งที่ตอบไปว่าได้รับการยอมรับหรือเห็นชอบจากผู้สอนหรือไม่ ขั้นตอนการตอบรับมีผลดีต่อการเรียนการสอนในชั้นเรียนเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากทำให้ผู้เรียนได้ทราบว่าคำตอบคำถามของตนถูกต้องตามแนวทางของผู้สอนหรือไม่ งานวิจัยนี้เป็นการศึกษารูปแบบของการปฏิสัมพันธ์จากการสนทนาในรายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อสังคมออนไลน์ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเพื่อหารูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ที่มีบริบทของสื่อร่วมกับชั้นเรียนของรายการสอนภาษาอังกฤษในงานวิจัยนี้

2.10.2 บทบาทของพิธีกร

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ได้ให้ความหมายของพิธีกรไว้ว่า ผู้ดำเนินการในพิธี ผู้ดำเนินรายการ มีหน้าที่ดำเนินรายการให้เป็นไปตามขั้นตอนไม่สะดุด พิธีกรมีหน้าที่พูดสื่อสารในงานพิธีทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ การพูดแบบพิธีกรจำเป็นจะต้องใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์ในการพูด เนื่องจากการพูดในแต่ละงานหรือโอกาสมีลักษณะ กำหนด และขั้นตอนแตกต่างกัน ผู้เป็นพิธีกรต้องศึกษาและทำความเข้าใจในรายละเอียดต่าง ๆ ของงาน เพื่อดำเนินรายการให้ลุล่วงไปได้ด้วยดี (ทินวัฒน์ สร้อยกุดเรือ, 2559, น. 116-117)

พิธีกรเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวของรายการ พิธีกรมืออาชีพจึงต้องมีบทบาทอย่างน้อยที่สุด 8 ประการ ดังต่อไปนี้

1. ผู้ให้ข้อมูล เป็นบทบาทสำคัญที่สุดของพิธีกร ต้องให้ข้อมูลเพื่อให้เกิดความเข้าใจในแนวทางปฏิบัติ หรือได้สัมผัสกับอารมณ์ซาบซึ้งมากขึ้น ให้ข้อมูลตั้งแต่เรื่องที่เป็นหลักการสำคัญไปจนถึงเรื่องเล็กน้อย เช่น แจ้งกำหนดการ ให้ข้อมูลสังเขปเกี่ยวกับการแสดง แนะนำผู้พูด ผู้แสดง หรือแขกรับเชิญ

2. ผู้ขับเคลื่อนปฏิบัติการ เป็นบทบาทในการดำเนินรายการและประกอบกิจกรรมให้เป็นไปอย่างเรียบร้อย หากไม่มีพิธีกรการดำเนินกิจกรรมอาจติดขัดได้ ผู้เข้าร่วมกิจกรรมจะล้าเลวถึงเวลาของตนแล้วหรือยัง

3. ผู้ร้อยรัดหรือร้อยเรียงกิจกรรม กิจกรรมย่อยในแต่ละช่วงตอนที่บรรจบต่อเนื่องกันอยู่ในรายการหรือพิธีการอย่างใดอย่างหนึ่ง ย่อมมีเหตุผล หลักการ หรือที่มาของลำดับขั้นตอนเหล่านั้น

พิธีกรรมมีบทบาทในการร้อยรัดหรือร้อยเรียงกิจกรรมเหล่านั้นให้เป็นที่รับรู้ถึงความเกี่ยวเนื่องกันโดยการผูกเชื่อมโยงระหว่างแต่ละขั้นตอนของรายการ

4. ผู้เสริมส่งจุดเด่น พิธีกรรมมีบทบาทในการเสริมจุดเด่นให้กับบางช่วงของรายการ หรือให้กับบางคนที่สำคัญเป็นพิเศษด้วยลีลา ท่าทาง ท่วงทำนองการพูด การแสดงออก เช่น การใช้คำพูด “เวลาแห่งการรอคอยได้มาถึงแล้ว” หรือ “นาฬิกาที่ใจใกล้เข้ามาแล้ว” พิธีกรยังอาจใช้การเว้นช่วงพูด เพื่อก่อให้เกิดความตื่นเต้นระทึกใจ

5. ผู้เหนี่ยวนำอารมณ์ กิจกรรมหรือพิธีการต่าง ๆ ต้องการภาวะอารมณ์ของบุคคลในงานที่แตกต่างกันไป เช่น งานมงคลสมรสต้องการความแจ่มใสสดชื่น งานฌาปนกิจศพต้องการความอาลัยสงบ และสำรวม พิธีกรรมมีบทบาทในการเหนี่ยวนำอารมณ์ความรู้สึกของผู้ร่วมงานไปสู่จุดหมายของกิจกรรม การเป็นพิธีกรรายการโทรทัศน์ซึ่งมีความหลากหลายทางอารมณ์อยู่ในรายการเดียวกัน พิธีกรจึงยังมีความสำคัญมากในการใช้ลีลาของตนเพื่อปรับอารมณ์ของผู้ชมในแต่ละช่วงของรายการ

6. ผู้เสริมสร้างความสมานฉันท์ พิธีกรจะต้องมีความสามารถในการสร้างบรรยากาศให้เป็นกันเอง บรรยากาศแห่งความเป็นมิตร ความสมัครสมาน เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ความรู้สึกว่ามีจุดหมายร่วมกันและก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดร่วมกัน

7. ผู้เสริมเติมช่องว่าง การดำเนินรายการอาจมีช่องว่างระหว่างกิจกรรมเกิดขึ้น เกิดการชะงักหรือเกิดความรู้สึกอึดอัด ในช่วงเวลาเหล่านี้ พิธีกรสามารถแทนที่ความอึดอัดหรือความเบื่อหน่ายที่เกิดขึ้นด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น พิธีกรอาจเลือกสรรคำพูดที่เหมาะสม หรือแจ้งข้อมูลบางประการที่เกี่ยวข้องเป็นประโยชน์เข้ามาเสริมเพื่อทำลายความเงิบที่อึดอัด ทำให้เกิดความรู้สึกดีของผู้ที่เกี่ยวข้องด้วย

8. ผู้แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า แผนงานหรือกำหนดที่วางไว้อาจประสบปัญหาหรือเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด ส่งผลให้ไม่สามารถดำเนินงานไปตามแผนหรือตามวัตถุประสงค์ได้ ดังนั้นพิธีกรจะต้องมีความสามารถในการตัดสินใจแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าอยู่เสมอ (บุญศรี ปราบณศักดิ์, 2539, น. 25-31)

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาบทบาทของพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งจะศึกษาบทบาทของพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษที่มีบทบาทเป็นทั้งผู้สอนและสื่อมวลชนในเวลาเดียวกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำบทบาทของพิธีกรดังกล่าวข้างต้นมาใช้เป็นส่วนหนึ่งในการวิเคราะห์บทบาทของพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษร่วมกับบทบาทของครูผู้สอน

2.10.3 อัตลักษณ์ของพิธีกร

สื่อสังคมออนไลน์มีบทบาทสำคัญที่ช่วยให้บุคคลสามารถสื่อสารและเชื่อมต่อความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในสังคมได้ ทำให้เกิดการสื่อสารตัวตนสู่มวลชนได้อย่างรวดเร็ว การสร้างอัตลักษณ์ผ่าน

สื่อสังคมออนไลน์ในยุคดิจิทัลจึงเป็นแนวทางสำคัญที่จะสร้างตัวตนให้เป็นที่รู้จักในวงกว้างและสร้างความนิยมให้แก่สื่อมวลชนได้เป็นอย่างดี

จากแนวคิดของ Foucault (1988) อัตลักษณ์เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นภายใต้บริบททางสังคมและวาทกรรมของอำนาจ (Power Discourse) อัตลักษณ์ของมนุษย์ถูกสร้างผ่านเทคนิคและการปฏิบัติที่ทำให้เข้าใจในตัวตนและหล่อหลอมอัตลักษณ์ของตนเองขึ้นมา สร้างและหล่อหลอมจากวาทกรรมและแนวปฏิบัติที่มีอยู่ในสังคม มนุษย์มีอำนาจในการสร้างอัตลักษณ์ของตนเอง แต่การสร้างอัตลักษณ์จะต้องอยู่ภายใต้บริบทและแนวปฏิบัติของสังคมที่ยื่นอำนาจให้ (Foucault, 1988 อ้างถึงใน จูตินัน บ.คอมมอน, 2560, น. 252)

อัตลักษณ์ในบริบทของสื่อสามารถสร้างขึ้นมาได้อย่างสมบูรณ์หากเจ้าของอัตลักษณ์ได้รับผลสะท้อนกลับและการยอมรับจากสังคม ในยุคที่เทคโนโลยีเจริญก้าวหน้าผลสะท้อนกลับเกิดขึ้นในพื้นที่เสมือนจริงของโลกในสื่อสังคมออนไลน์เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นรวดเร็วกว่าในโลกจริง สามารถทดสอบผลตอบรับเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของตนเองผ่านทางสื่อสังคมออนไลน์ได้อย่างทันทีทันใด และนำเอาผลตอบรับมาใช้เพื่อทบทวนและปรับแต่งอัตลักษณ์ของตนให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมและบริบทของสังคม สื่อสังคมออนไลน์มีช่องทางในการรับความคิดเห็นสะท้อนกลับจากในโลกจริง เช่น การรับชม การกดไลค์ให้กับรูปภาพหรือข้อความที่โพสต์ การนำไปแบ่งปันหรือแชร์ต่อโพสต์ และการแสดงความคิดเห็น เป็นต้น (จูตินัน บ. คอมมอน, 2560, น. 254-257)

งานวิจัยนี้ศึกษารายการสอนภาษาอังกฤษที่ออกอากาศทั้งทางโทรทัศน์และนำมาเผยแพร่ทางสื่อสังคมออนไลน์ หรือเคยออกอากาศทางโทรทัศน์ก่อนเปลี่ยนมาเผยแพร่ทางสื่อสังคมออนไลน์ จึงได้นำแนวคิดจากงานวิจัยที่ศึกษาพิธีกรรายการโทรทัศน์มาใช้เป็นแนวทางในการศึกษางานวิจัยนี้

จากการวิจัยของ สุชีวา สิริจินดา (2554) หัวข้อเรื่อง “การรับรู้บทบาทและอัตลักษณ์ของพิธีกรรายการวิทยาสตรทางโทรทัศน์” พบว่า การรับรู้อัตลักษณ์ของพิธีกรรายการวิทยาสตรจากความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้ประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับด้านวิทยาสตรจะสนใจรูปแบบและลักษณะที่ปรากฏชัดเจนของพิธีกร โดยไม่ได้สนใจในภูมิหลังด้านการศึกษาหรือประสบการณ์ความรู้ของพิธีกรว่ามีความเกี่ยวข้องกับวิทยาสตรหรือไม่ เพราะกลุ่มตัวอย่างให้ความเห็นว่าความรู้ด้านวิทยาสตรนั้นสามารถเพิ่มเติมขึ้นมาได้โดยไม่ต้องมีภูมิหลังความรู้มาก่อน กลุ่มตัวอย่างนี้จึงรับรู้อัตลักษณ์ด้านบุคลิกภาพได้มากที่สุด ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างซึ่งมีความรู้ทางด้านวิทยาสตรเป็นอย่างดี รับรู้อัตลักษณ์ด้านภูมิหลังและประสบการณ์ความรู้ทางวิทยาสตรได้มากที่สุด การศึกษาอัตลักษณ์ในงานวิจัยนี้ได้วิเคราะห์อัตลักษณ์จากตัวแปร 3 ด้านที่สร้างอัตลักษณ์ให้แก่พิธีกร คือ ด้านบุคลิกภาพของพิธีกร ด้านภูมิหลังและประสบการณ์ความรู้ของพิธีกร และด้านทักษะการแก้ปัญหาของพิธีกร (สุชีวา สิริจินดา, 2554)

งานวิจัยของ วาสิ ปรีชาปัญญากุล (2563) หัวข้อเรื่อง “ภาษาและอัตลักษณ์ของพิธีกรเพศที่สามที่ปรากฏผ่านรายการโทรทัศน์” เพื่อศึกษาลักษณะการใช้ภาษาและวิเคราะห์เชื่อมโยงกับการสร้างอัตลักษณ์ของพิธีกรเพศที่สาม ได้พบว่า พิธีกรเพศที่สามที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้พยายามแสดงออกถึงความสามารถในด้านต่าง ๆ เช่น ความสามารถในการรอบรู้ ความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษ และความสามารถในการเป็นพิธีกร พิธีกรทั้งสามใช้ความรู้และความสามารถเป็นเครื่องมือในการประกอบสร้าง อารมณ์รักษา และแสดงอัตลักษณ์ให้สังคมประจักษ์ รับรู้ และยอมรับตัวตนในอัตลักษณ์ดังกล่าว แสดงถึงอัตลักษณ์ที่มีความรู้ ความสามารถ และมีคุณค่าในตัวเองของพิธีกรเพศที่สาม เพื่อที่ว่าจะได้มีพื้นที่ยืนอยู่ในสังคมได้อย่างสง่างาม ไม่ได้เป็นตัวประกอบหรือตัวตลกเพื่อสร้างสีสันดังเช่นในอดีตที่เคยเป็นมา (วาสิ ปรีชาปัญญากุล, 2563)

จากงานวิจัยก่อนหน้าของ ปอรรชัม ยอดเนิน (2564) ศึกษาเรื่อง “การพัฒนาคุณลักษณะเฉพาะตัวของการเป็นพิธีกรและผู้ประกาศผ่านกระบวนการเรียนรู้เชิงจิตตปัญญา” ได้ศึกษาการพัฒนาคุณลักษณะเฉพาะตัวในการเป็นพิธีกรและผู้ประกาศผ่านกระบวนการเรียนรู้เชิงจิตตปัญญาของนิสิตระดับปริญญาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการศึกษาพบว่ากระบวนการเรียนรู้เชิงจิตตปัญญาที่ประกอบด้วยการเรียนผ่านประสบการณ์ตรงโดยการฝึกปฏิบัติและการเรียนรู้จากประสบการณ์ของวิทยากรที่เป็นผู้ประกาศหรือพิธีกร รวมไปถึงการแลกเปลี่ยนสะท้อนความคิดจากเพื่อนร่วมชั้นเรียน ส่งผลให้นิสิตแต่ละคนมีการเปลี่ยนแปลงความรู้ความเข้าใจทั้งด้านอวัจนภาษาและวัจนภาษา ในด้านอวัจนภาษา ประกอบไปด้วย การหายใจ การใช้น้ำเสียงและร่างกาย และการแต่งกาย ด้านวัจนภาษา ประกอบไปด้วย การอ่านออกเสียงภาษาไทย การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า การเลือกใช้คำให้เหมาะสมกับงาน การควบคุมความตื่นเต้น นิสิตสามารถพัฒนาคุณลักษณะเฉพาะตัวในด้านต่าง ๆ ของตนเองในการเป็นผู้ประกาศและพิธีกรได้ทั้งการรายงานข่าว การประกาศข่าวในรูปแบบต่าง ๆ การเป็นพิธีกรเวทีอีเว้นท์ การสัมภาษณ์ การพัฒนาบุคลิกภาพและการแต่งกาย (ปอรรชัม ยอดเนิน, 2564)

จากการศึกษาก่อนหน้าดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าความสามารถในการรอบรู้ และความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่เป็นพิธีกร เป็นสิ่งสำคัญในการสร้างอัตลักษณ์ที่ดีของพิธีกร นอกจากนี้บุคลิกภาพที่ดีของพิธีกรยังเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่สำคัญในการดึงดูดความสนใจของผู้ชมรายการได้ ผู้วิจัยจึงนำแนวคิดมาใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์สำหรับงานวิจัยนี้ โดยศึกษาอัตลักษณ์ของพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อจากองค์ประกอบ 3 ด้าน คือ บุคลิกภาพหรือภาพลักษณ์ ความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ และความสามารถในการสื่อสารเพื่อดำเนินรายการ

2.11 วาทกรรมสื่อหลากหลายรูปแบบ

การวิเคราะห์วาทกรรมสื่อหลากหลายรูปแบบ (Multimodal Discourse Analysis) เป็นกระบวนการทัศน์ที่เกิดขึ้นใหม่ในการศึกษาวาทกรรม ขยายจากการศึกษาเพียงแค่ภาษาไปสู่การศึกษาภาษาร่วมกับสัญญาณอื่น ๆ เช่น รูปภาพ สัญลักษณ์ทางวิทยาศาสตร์ ท่าทาง อากัปกริยา เพลง หรือเสียง เป็นต้น (O'Halloran, 2013, p. 120)

ช่วงปลายทศวรรษที่ 1980 จนถึงปี ค.ศ. 1990 นักภาษาศาสตร์เริ่มตระหนักว่าความหมายของการสื่อสารโดยทั่วไปไม่ใช่เพียงการสื่อสารผ่านทางภาษาเท่านั้น แต่สามารถสื่อความหมายผ่านทางสัญญาณอื่น ๆ ได้อีกด้วย นักภาษาศาสตร์เริ่มสนใจวิเคราะห์ภาษาที่ใช้ในการโฆษณา และพบว่าความหมายของการสื่อสารในโฆษณาเหล่านี้ส่วนใหญ่สื่อสารด้วยองค์ประกอบอื่น ๆ ที่มองเห็นได้ และต่อมาแนวทางในการวิเคราะห์ภาษาในโฆษณาได้ถูกประยุกต์นำไปศึกษาข้อความในข่าวที่มีรูปภาพข่าวเป็นองค์ประกอบเพื่อการสื่อสาร (Machin & Mayr, 2012, pp. 6-7)

Kress และ van Leeuwen (2006) ศึกษารูปภาพและการออกแบบภาพ ต่อมา O'Toole (2010) จึงได้นำทฤษฎีไวยากรณ์เชิงระบบหน้าที่ของ Halliday มาใช้ในการวิเคราะห์สื่อสัญญาณในงานศิลปะ ภาพวาด ประติมากรรม และสถาปัตยกรรม ภายหลังจากนักภาษาศาสตร์อีกหลายท่านจึงได้ขยายไปสู่การศึกษาภาษาร่วมกับสัญญาณอื่น ๆ เช่น เสียง ดนตรี ตำราทางวิทยาศาสตร์ อากัปกริยา และท่าทาง เป็นต้น การศึกษาวาทกรรมสื่อหลากหลายรูปแบบได้ขยายตัวอย่างรวดเร็วตั้งแต่ช่วงกลางคริสต์ทศวรรษที่ 2000 เป็นต้นมา เนื่องจากนักภาษาศาสตร์เชิงระบบและนักวิจัยทางภาษาด้านอื่น ๆ เริ่มให้ความสนใจการบูรณาการภาษากับสัญญาณอื่น ๆ มากขึ้น มีการยอมรับอย่างชัดเจนว่าการสื่อสารมีได้หลายรูปแบบ ไม่ได้จำกัดอยู่เพียงแค่วจนภาษาเท่านั้น (O'Halloran, 2013, pp. 122-123)

ทฤษฎีไวยากรณ์เชิงระบบหน้าที่ของ Halliday (1978) การสื่อความหมายมีหน้าที่หลัก 3 ประการ คือ หน้าที่ปฏิสัมพันธ์ (Interpersonal Metafunction) หน้าที่สื่อความคิด (Ideational Metafunction) และหน้าที่ในตัวบท (Textual Metafunction) ดังต่อไปนี้

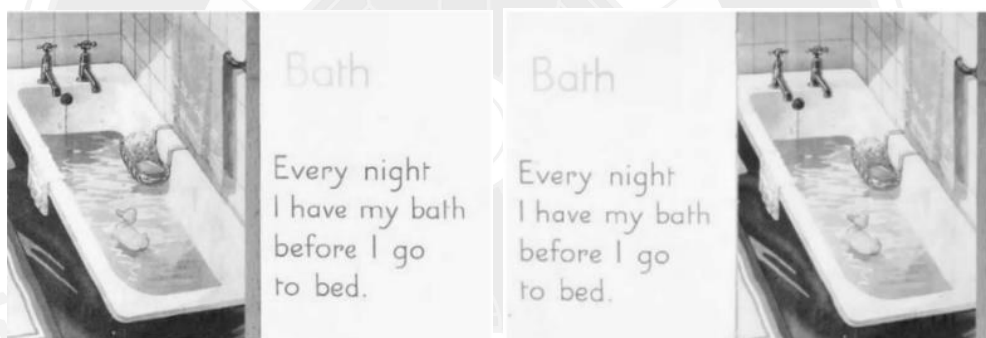
1. หน้าที่ปฏิสัมพันธ์ (Interpersonal Metafunction) เป็นหน้าที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความสัมพันธ์ระหว่างสังคม ลักษณะและความรู้สึกส่วนบุคคล รวมถึงวัจนกรรม เป็นหน้าที่การแสดงออกถึงส่วนที่เป็นทั้งภายนอกและภายในของตัวบุคคล ผู้พูดแสดงความคิดเห็นหรือทัศนคติของตนเองต่อผู้อื่น หน้าที่ส่วนนี้จึงแสดงออกได้หลากหลายรูปแบบ เช่น ถามตอบ ขอร้อง อนุญาต สงสัย แสดงความไว้วางใจ ทักทาย เป็นต้น (วิโรจน์ อรุณมานะกุล, 2556, น. 128)

หน้าที่ปฏิสัมพันธ์ของระบบสัญญาณเป็นการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้สร้างสัญญาณและผู้รับสัญญาณ ทำให้เห็นถึงความสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างผู้ผลิต ผู้ชม และวัตถุที่เป็นภาพแทน เช่น การ

มองกล้องโดยตรงเพื่อสื่อสารกับผู้ชม หรือการหันหลังให้กล้องเพื่อแสดงถึงการขาดความสัมพันธ์กับผู้ชม (Kress & van Leeuwen, 2006, pp. 42-43)

2. หน้าที่สื่อความคิด (Ideational Metafunction) เป็นหน้าที่แสดงถึงประสบการณ์ต่าง ๆ อาจเรียกว่า Experience Metafunction แสดงถึงทั้งประสบการณ์ภายนอกและภายในที่รับรู้ได้ หน้าที่สื่อความคิดแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ประสบการณ์ (Experiential) กับ ตรรกะ (Logical) (วิโรจน์ อรุณมานะกุล, 2556, น. 128-129)

3. หน้าที่ในตัวบท (Textual Metafunction) เป็นหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับตัวบทหรือข้อความในบริบทสถานการณ์ หน้าที่ในหน่วยข้อความ (Information Unit) มีหน้าที่ทางข้อความเฉพาะเมื่อจัดเรียงอยู่ในประโยคหรือข้อความและจากประโยคหนึ่งสู่อีกประโยคหนึ่ง มุมมองการสื่อสารระหว่างผู้พูดและผู้ฟังหรือผู้ร่วมสื่อสาร โดยมองโครงสร้างที่ประกอบด้วย 2 หน้าที่ คือ ข้อความเก่า (Given) คือ ข้อมูลที่ผู้ฟังหรือผู้ร่วมสื่อสารรู้อยู่ก่อนแล้ว และข้อความใหม่ (New) คือ ส่วนที่ยังไม่ได้กล่าวถึงไว้ในข้อความที่ผ่านมา เป็นข้อความที่ผู้พูดคิดว่าผู้ฟังยังไม่รู้ (วิโรจน์ อรุณมานะกุล, 2556, น. 131)

ภาพที่ 2.5 ตำแหน่งของข้อความด้านขวาและด้านซ้ายของภาพ

แหล่งที่มา: Kress & van Leeuwen, 2006, p. 24, 43

การวางตำแหน่งข้อความที่แตกต่างกันทำให้การรับรู้ความหมายของข้อความแตกต่างกันไป การจัดวางตำแหน่งข้อความและรูปภาพมีผลต่อการสื่อความหมาย เมื่อตำแหน่งข้อความเปลี่ยนตำแหน่งมาอยู่ทางด้านขวา รูปภาพจะกลายเป็นจุดหลักในการสื่อความหมายตามกฎจากซ้ายไปขวา เป็นกฎที่ประยุกต์มาจากการอ่านหนังสือจากซ้ายไปขวา ผู้ชมกวาดสายตาเหมือนตอนอ่านหนังสือ และตีความเรื่องราวจากรายละเอียดที่ใส่เข้าไป (Kress & van Leeuwen, 2006, p. 43)

จากแนวคิดเรื่องวาทกรรมสื่อหลากหลายรูปแบบดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าการศึกษาวาทกรรมสื่อหลากหลายรูปแบบ สามารถศึกษาแหล่งที่มาเชิงสัญลักษณ์ได้หลากหลายรูปแบบร่วมกับการศึกษาภาษาพูดหรือเขียนในวาทกรรม ผู้วิจัยได้นำแนวคิดนี้มาศึกษาการใช้สัญลักษณ์เพื่อปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมของรายการ

สอนภาษาอังกฤษทางสื่อ โดยผู้วิจัยจะศึกษาการสื่อความหมายโดยใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ การสื่อความหมายด้วยการเล่าเรื่อง การสื่อความหมายจากการจัดวางตำแหน่งของภาพ การสื่อความหมายด้วยระยะภาพ และการสื่อความหมายโดยใช้สี

2.11.1 การสื่อความหมายด้วยการเล่าเรื่อง

กระบวนการเล่าเรื่อง (Narrative Process) คือ กระบวนการที่มนุษย์ใช้สร้างความหมายให้กับเหตุการณ์ โดยการนำเอาเหตุการณ์ต่าง ๆ มาเรียบเรียงเป็นเรื่องราวที่ต่อเนื่อง มีกระบวนการที่นำไปสู่การสร้างความหมาย 2 กระบวนการ คือ กระบวนการกระทำและกระบวนการตอบสนอง

กระบวนการกระทำ (Action Process) มี 2 แบบ ดังนี้

1. การดำเนินกิจกรรมแบบที่มีเป้าหมาย (Transactional Action Process) จะมีผู้กระทำ (Actor) มีกระบวนการกระทำ (Action Process) โดยมีเป้าหมาย (Goal) ว่าจะทำสิ่งใด ไปที่ไหน สถานที่ใด หรือสิ่งใด เป็นกระบวนการที่ปรากฏผู้มีส่วนร่วม (Participant) 2 คน คนหนึ่งเป็นผู้กระทำ และอีกคนหนึ่งเป็นเป้าหมาย มีทิศทางปฏิสัมพันธ์แบบโดยตรงเป็นเวกเตอร์

การดำเนินกิจกรรม (Transactional Structure) อาจเกิดเป็นเวกเตอร์แบบสองทิศทางได้ ผู้มีส่วนร่วมในการสื่อสารมีบทบาทเป็นทั้งผู้กระทำและเป็นเป้าหมาย หรือที่ Ferdinand de Saussure เรียกว่า วงจรการพูด (Speech Circuit) โดยใช้ลูกศรหนึ่งตัวที่มีสองหัวเพื่อแสดงว่ามีการสื่อสารเกิดขึ้นพร้อมกันและลูกศรสองตัวที่ชี้ไปในทิศทางที่ต่างกันเพื่อบ่งบอกถึงความต่อเนื่องของการสื่อสาร การรับบทบาทเป็นทั้งผู้พูดและผู้ฟังสลับกันไปมาทำให้สามารถเรียกโครงสร้างของการดำเนินกิจกรรมแบบนี้ได้ว่า การปฏิสัมพันธ์ (Interaction)

2. การดำเนินกิจกรรมแบบไม่มีเป้าหมาย (Non-transactional Action Process) เป็นการกระทำที่ไม่มีผู้อื่นเข้ามามีส่วนร่วม มีผู้ดำเนินกิจกรรมเพียงคนเดียวแบบไม่มีเป้าหมาย (No Goal) หรือกระทำโดยไม่ได้มุ่งหวังสิ่งใด (Kress & van Leeuwen, 2006, pp. 63-66)

กระบวนการตอบสนอง (Reactional Processes) มี 2 แบบ ดังนี้

1. การตอบสนองแบบมีความสัมพันธ์กัน (Transactional Reaction Process) กระบวนการแบบมีความสัมพันธ์กันนี้จะมีผู้ตอบสนอง (Reactor) มีกระบวนการดำเนินกิจกรรม (Transactional Process) และมีปรากฏการณ์เกิดขึ้น (Phenomenon) (Kress & van Leeuwen, 2006, p. 67)

ภาพที่ 2.6 โฆษณาน้ำแร่ Vittel (New Idea, 5 December 1987)

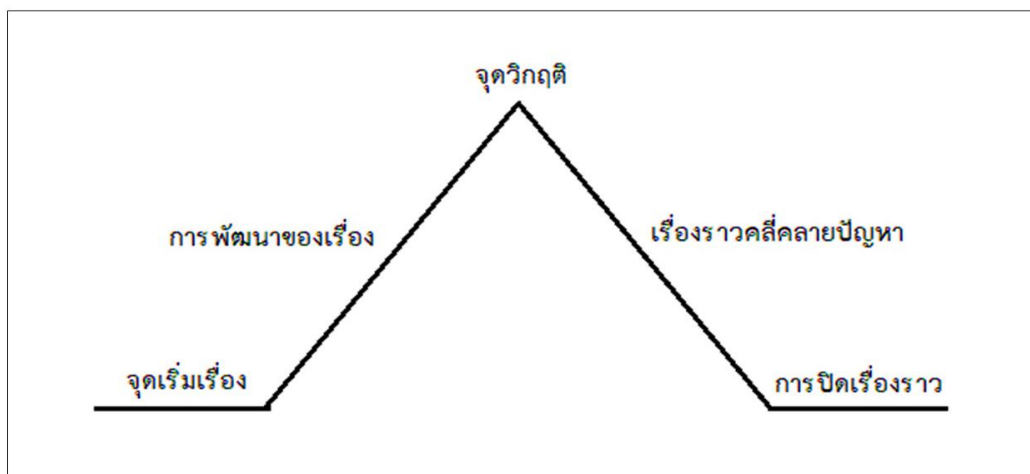
แหล่งที่มา: Kress & van Leeuwen, 2006, p. 67

จากภาพโฆษณาน้ำแร่ข้างต้นนี้ ผู้ชายในภาพเป็นผู้กระทำ (Actor) มีกระบวนการกระทำ (Action Process) มีเป้าหมายเป็นน้ำ (The man drinks water) และการเติมน้ำของผู้ชายเป็นปรากฏการณ์ (Phenomenon) ในกระบวนการตอบสนองของผู้หญิง (Reactor) ที่เป็นผู้ตอบสนองในปรากฏการณ์นี้ มีเวกเตอร์เกิดขึ้นไปที่ผู้ชายโดยตรงจากการเหลียวมองของผู้หญิงไปสู่ผู้ชายที่เติมน้ำ ผู้หญิงตอบสนอง (Reaction) ต่อการกระทำของผู้ชายด้วยการแสดงออกทางสีหน้าโดยการยิ้ม

2. การตอบสนองแบบที่ไม่มีความสัมพันธ์กัน (Non-transactional Reaction Process) กระบวนการที่มีผู้ตอบสนอง (Reactor) และมีการดำเนินกิจกรรม (Transactional Process) แต่ไม่มีปรากฏการณ์ใดเกิดขึ้น เช่น ผู้ตอบสนองแสดงกริยาจ้องมองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาจจะแสดงท่าทางรู้สึกเบื่อ รู้สึกมีความสุข หรือรู้สึกกำลังสับสน หากแต่ในภาพจะไม่แสดงให้เห็นว่าสิ่งที่จ้องมองไปคือเหตุการณ์หรือปรากฏการณ์ใด (Kress & van Leeuwen, 2006, pp. 67-68)

แนวคิดกระบวนการเล่าเรื่องของ Kress และ van Leeuwen มีความเหมาะสมกับการวิเคราะห์เรื่องเล่าประเภทภาพนิ่งหรือประเภทไม่มีการสื่อสารโดยใช้วาจา (Nonverbal Narrative) เช่น หนังสือการ์ตูน หรือแผ่นภาพโฆษณา เนื่องจากงานวิจัยนี้ศึกษาคลิป์วิดีโอของรายการสอนภาษาอังกฤษที่เผยแพร่ทางสื่อ เป็นการเล่าเรื่องที่ใช้ทั้งภาพเคลื่อนไหวและเสียง ผู้วิจัยจึงนำแนวคิดการวิเคราะห์การเล่าเรื่องแบบภาพยนตร์มาใช้ในการวิเคราะห์การเล่าเรื่องของรายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อในงานวิจัยนี้

การเล่าเรื่องที่นิยมมากที่สุด คือ การเล่าเรื่องรูปแบบฮอลลีวูด คลาสสิก เป็นการเล่าเรื่องของภาพยนตร์ที่มีประวัติศาสตร์มายาวนาน Gustav Freytag (1968) ศึกษาการเล่าเรื่องรูปแบบฮอลลีวูด คลาสสิก และนำเสนอลักษณะของโครงเรื่อง (Plot) เป็นแผนภาพรูปตัววี (V) ซึ่งภายหลังเรียกกันว่า Freytag's Pyramid

ภาพที่ 2.7 โครงสร้างการเล่าเรื่องรูปตัววี

แหล่งที่มา: กาญจนา แก้วเทพ, 2553, น. 290

จากภาพโครงสร้างการเล่าเรื่องรูปตัววีของ Freytag (1863) เห็นได้ว่าเริ่มต้นเรื่องจะเกิดปมปัญหาหรือความขัดแย้ง พัฒนาเรื่องราวไปสู่จุดวิกฤติก่อนจะคลี่คลายและจบเรื่องราวลงภายหลังปมปัญหาหรือความขัดแย้งได้รับการแก้ไข ลำดับเหตุการณ์เรื่องเล่าต้องมีเหตุผลและมีจุดหมายปลายทาง โครงเรื่องของ Freytag มีขั้นตอนการเล่าเรื่อง 5 ขั้นตอน ดังนี้

1) การเริ่มเรื่อง (Exposition, Beginning) ถือว่าเป็นตอนที่สำคัญที่สุด มักเริ่มเรื่องโดยการจูงใจให้ติดตามเรื่องราว มีการปูเรื่องโดยการแนะนำตัวละคร แนะนำฉาก หรือสถานที่ อาจมีการเปิดประเด็นปัญหาหรือเผยปมความขัดแย้งเพื่อชวนให้ติดตามเรื่องราว ดำเนินเรื่องไปตามลำดับเหตุการณ์ เริ่มจากจุดเริ่มต้นไปจนเกิดปมปัญหาหรือข้อขัดแย้งต่าง ๆ ทวีความเข้มข้นยิ่งขึ้น แล้วค่อยคลายเรื่องไปสู่จุดจบ หรืออาจเริ่มเรื่องโดยย้อนเหตุการณ์สลับไปมา เช่น เริ่มจากตอนกลาง หรือตอนปลายเรื่อง หรือเริ่มโดยย้อนกลับไปยังเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนจุดเริ่มเรื่อง ตามแต่จุดประสงค์ของผู้แต่ง

2) การพัฒนาของเรื่อง (Rising Action) เป็นการดำเนินเรื่องราวต่อจากขั้นตอนในการเริ่มเรื่องอย่างต่อเนื่องและสมเหตุสมผล มักมีรายละเอียดที่สำคัญ ผู้แต่งจะลำดับเหตุการณ์ให้มีปมปัญหาและความขัดแย้งของเรื่องเพิ่มขึ้น

3) จุดวิกฤติ (Climax) เป็นจุดที่เรื่องราวเข้มข้นสูงสุด เหตุการณ์ในจุดนี้เกิดขึ้นมาจากความขัดแย้งที่ได้พัฒนามาจนถึงจุดสูงสุด หรือทางตัน และเป็นเหตุให้เกิดบางอย่างที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

4) เรื่องราวคลี่คลาย (Resolution) เป็นช่วงที่ต่อมาจากจุดวิกฤติ ปัญหาและปมความขัดแย้งได้ถูกคลี่คลายออกไป เมื่อจุดวิกฤติผ่านไปแล้ว ผู้แต่งเรื่องจะคลายปมที่เคยสร้างปริศนาไว้

5) การปิดเรื่องราว (Closure) เป็นการสิ้นสุดของเรื่องราวทั้งหมด ปัญหาต่าง ๆ ถูกคลี่คลายไปแล้ว เรื่องสั้นบางเรื่องอาจจบลงด้วยความสุข สมหวัง หรือผิดหวัง แต่บางเรื่องจบลงด้วยความคาดหวังไม่ถึง ทั้งความแปลกประหลาดใจหรือปมปัญหาให้คิดต่อเอง (กาญจนา แก้วเทพ, 2553, น. 290-293; ธีัญญา สังขพันธานนท์, 2539, น. 166-168)

การเล่าเรื่องประกอบด้วยองค์ประกอบต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กันอย่างมีเหตุผลและมีความหมายต่อภาพรวมของเรื่องทั้งหมด ทั้งในวรรณกรรม นิทาน เรื่องสั้น ภาพยนตร์ และละครโทรทัศน์

องค์ประกอบในการเล่าเรื่องของภาพยนตร์ประกอบไปด้วย เรื่องและโครงเรื่อง (Story and Plot) เหตุและผล (Cause and Effect) เวลา (Time) สถานที่ (Space) และการเริ่ม พัฒนา และจบเรื่อง (Beginning, Story Development and Ending) (Bordwell & Thompson, 2001, p. 61)

องค์ประกอบของการเล่าเรื่องในวรรณกรรมบันเทิงคดี (นวนิยายและเรื่องสั้น) ประกอบด้วยองค์ประกอบ คือ โครงเรื่อง (Plot) ตัวละคร (Character) แก่นเรื่อง (Theme) ฉากและสถานที่ (Setting) กลวิธีในการเล่าเรื่องหรือมุมมอง (Point of view) สีสันและท่าทีของผู้แต่งและการใช้ภาษา (Style and Language) (ธีัญญา สังขพันธานนท์, 2539, น. 162)

องค์ประกอบของวรรณคดีประเภทเรื่องเล่า เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น นิทาน และบทละคร ประกอบด้วยองค์ประกอบ คือ โครงเรื่องและเหตุการณ์ (Plot and Events) สารัตถะหรือแก่นเรื่อง (Theme) เวลาและสถานที่ (Setting) ตัวละครและบทสนทนา (Characters and Dialogues) กลวิธีหรือเทคนิคในการแต่ง (Techniques) ท่วงทำนองแต่งหรือสไตล์การแต่ง (Style) หางเสียงของผู้แต่ง (Tone) บรรยากาศ (Atmosphere or mood) และแนวนิยมในการแต่ง (Philosophy) (กุหลาบ มลลิกะมาส, 2562, น. 99-100)

จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบของการเล่าเรื่องแต่ละประเภทได้จำแนกองค์ประกอบแตกต่างกันไป อย่างไรก็ตามการเล่าเรื่องในชั้นเรียนนั้นมียุคองค์ประกอบสำคัญเพียง 3 ประการ คือ ฉาก (Setting) ตัวละคร (Character) และเหตุการณ์ (Events) เพื่อให้เรื่องเล่ามีความซับซ้อนน้อยลงและผู้เรียนสามารถทำความเข้าใจเรื่องเล่าได้ง่ายขึ้น (Foss, 2009 อ้างถึงใน สิริวรรณ โพธิ์ทอง และวนิดา อัญชลีวิทย์กุล, 2561, น. 148)

ฉาก (Setting) เป็นสิ่งที่บอกว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นที่ไหนและเกิดขึ้นเมื่อไร หรือหมายถึงจุดหนึ่งของเวลาและสถานที่เกิดเหตุการณ์ตามโครงเรื่อง เวลาและสถานที่เป็นสิ่งที่ติดรอบการแสดงบทบาทของตัวละคร นอกจากฉากจะเป็นภูมิหลังหรือเครื่องประดับของเรื่องแล้ว หากสามารถเข้าใจเนื้อเรื่องที่เกิดขึ้นจากฉากได้อย่างลึกซึ้งจะทำให้เข้าใจพฤติกรรมของตัวละคร ตลอดจนความสำคัญของพฤติกรรมนั้น ๆ ได้ดีขึ้น (เถกิง พันธุ์เถกิงอมร, 2541, น. 823-824)

ฉากสามารถจำแนกได้เป็น 5 ประเภท ดังนี้

1. ฉากที่เป็นธรรมชาติ ได้แก่ สภาพแวดล้อมในธรรมชาติที่อยู่รายล้อมตัวละคร เช่น ทิวทัศน์ ทะเล ภูเขา พุงโล่ง ป่าเปลี่ยว เป็นต้น ฉากธรรมชาติมีอิทธิพลต่อตัวละครได้ทั้งในด้านดีและด้านร้าย ฉากธรรมชาติที่มีอิทธิพลในด้านร้าย เช่น การกล่าวถึงท้องฟ้า พื้นดิน ทะเล ให้มีพลังอำนาจในการทำลายล้าง หรือปาดงคิบบที่ทำให้เกิดความน่าสะพรึงกลัว ทะเลที่อ้างว้างทำให้ตัวละครรู้สึกอ้างว้าง ลึ้นหวัง หรือในทางตรงกันข้าม ธรรมชาติที่สวยงาม อ่อนโยน ทำให้รู้สึกสงบ เป็นมิตร ความรัก และความรื่นรมย์ เป็นต้น

2. ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ เช่น ตึก อาคารบ้านเรือน วัดถุ ข้าวของ เครื่องใช้ที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นมาและแวดล้อมตัวละครในเรื่อง สิ่งประดิษฐ์สะท้อนให้เห็นตัวตนของผู้สร้างหรือผู้เป็นเจ้าของในเรื่องราวด้วยเสมอ รวมทั้งอาจสะท้อนความเป็นระเบียบแบบแผนของบ้านเมืองและสังคม เช่น สลัม หรือชุมชนแออัด บอกถึงความไร้ระเบียบและความเสื่อมโทรมของสังคมเมือง

3. ฉากที่เป็นช่วงเวลา เป็นยุคสมัยหรือช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ตามท้องเรื่อง ช่วงเวลาจะช่วยให้การดำเนินเรื่อง ตลอดจนการพัฒนาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตัวละคร สถานการณ์ต่าง ๆ ส่งผลกระทบและเชื่อมโยงเหตุการณ์แต่ละเหตุการณ์

4. ฉากที่เป็นการดำเนินชีวิตของตัวละคร หมายถึง แบบแผนหรือกิจวัตรประจำวันของตัวละครหรือถิ่นที่ตัวละครอาศัยอยู่ รวมถึงแบบแผนการดำเนินชีวิตของชุมชนและสังคม เช่น ในบ้าน โรงเรียน โบสถ์ หรือสถานที่ทำงาน ฉากประเภทนี้จะย้ำภาพเหตุการณ์และตัวละครให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

5. ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมที่เป็นนามธรรม คือ สภาพแวดล้อมที่จับต้องไม่ได้แต่อยู่ในลักษณะความเชื่อของคน เช่น ค่านิยม ธรรมเนียม ประเพณี รวมไปถึงสภาพอารมณ์และความรู้สึกของตัวละครที่มีผลต่อพฤติกรรมของตัวละคร ทำให้ตัวละครแสดงปฏิกิริยาต่าง ๆ เช่น การขบถต่อจารีตประเพณี การตกเป็นทาสของค่านิยมและความศรัทธาในศาสนา หรือแม้แต่การพรรณนาถึงสภาพจิตใจและความรู้สึกของตัวละครในเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยให้ความสัมพันธ์กับมิติของเวลาและสถานที่ ทำให้เหตุการณ์ในเรื่องชัดเจนขึ้น (ธัญญา สังขพันธานนท์, 2539, น. 191-193)

ตัวละคร (Character) เป็นสิ่งที่นำเสนอพรรณนะหรือวัตถุประสงค์ของเรื่องราว โดยผ่านคำพูด อากัปกิริยา ท่าทาง หรือความนึกคิดของตัวละคร ตัวละครเป็นได้ทั้งมนุษย์ สัตว์ วิญญาณ อมนุษย์ หรือแม้แต่สิ่งของ แต่สิ่งเหล่านี้ต้องมีอารมณ์ ความรู้สึก หรือความนึกคิดแบบมนุษย์

การจำแนกตัวละครตามบุคลิกและลักษณะนิสัยตัวละคร แบ่งได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. ตัวละครมิติเดียวหรือตัวละครคงที่ (Flat Character or Static Character) หมายถึง ตัวละครที่มีลักษณะนิสัยหรือพฤติกรรมที่สามารถสรุปได้อย่างไม่ยาก เช่น เธอเป็นคนหยิ่งยโส เขาเป็นคนอ่อนแอ คงลักษณะเช่นนี้ตลอดทั้งเรื่อง ไม่มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม สามารถคาดเดาได้ว่าตัว

ละครจะคิดหรือกระทำอย่างไรต่อไป มีบุคลิกไม่ซับซ้อน หรืออาจมีลักษณะเด่นได้สองสามอย่าง ข้อดีของตัวละครประเภทนี้คือทำความเข้าใจและจดจำลักษณะได้ง่าย

2. ตัวละครหลายมิติหรือตัวละครเคลื่อนไหว (Round Character or Dynamic Character) หมายถึงตัวละครที่มีลักษณะหลากหลาย แต่ลักษณะจะขัดแย้งกันและคาดเดาได้ยาก พัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงนิสัยหรือทัศนคติได้ตามเหตุการณ์ สร้างความประหลาดใจให้แก่ผู้อ่าน เคลื่อนไหวไปตามเหตุการณ์ สภาวะแวดล้อมและเหตุผลต่าง ๆ ชักนำหรือบันดาลให้เป็นไป ตัวละครหลายมิติคล้ายกับมนุษย์ในชีวิตจริง มิได้มีเพียงด้านเดียวหรือบุคลิกเดียว อย่างไรก็ตามการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือนิสัยของตัวละครควรมีแรงจูงใจที่สมเหตุสมผลจึงจะสมจริง (เถกิง พันธุ์เถกิงอมร, 2541, น. 628-634; สรณัฐ ไตลังคะ, 2560, น. 83, 86)

เรื่องราวที่ซับซ้อนประกอบด้วยตัวละครมิติเดียวและตัวละครหลายมิติ ตัวละครทั้งสองประเภทไม่ได้มีคุณค่าน้อยไปกว่ากัน การผสมผสานตัวละครทั้งสองประเภทจะทำให้นวนิยายสมจริง การจำแนกตัวละครตามบทบาทของตัวละคร สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. ตัวละครสำคัญหรือตัวละครเอก (Major or Main Character) หมายถึง ตัวละครที่เป็นผู้ดำเนินเรื่อง ถ้าไม่มีตัวละครนี้เรื่องราวหรือเหตุการณ์ทั้งหลายจะไม่เกิดขึ้น ตัวละครเอกไม่จำเป็นต้องเป็นพระเอกหรือนางเอกเสมอไป แต่จะมีบทบาทโดดเด่นมากกว่าตัวละครอื่น ๆ หากขาดตัวละครนี้ไป เรื่องราวจะไม่เกิดขึ้นหรือไม่สับสนวุ่นวายเท่ากับการมีตัวละครเอกนี้แสดงบทบาทอยู่

2. ตัวละครรองหรือตัวละครประกอบ (Minor or Supporting Character) หมายถึง ตัวละครที่มีบทบาทรอง มีส่วนในการดำเนินเรื่องราว อาจเป็นบทบาทที่พี่น้องเพื่อนฝูงของพระเอกหรือนางเอก บทคนใช้แก่นแก้วที่เป็นลูกคู่ให้ตัวเอกและมีส่วนคอยกลั่นแกล้งนางเอก หากขาดตัวละครรองไปจะไม่เข้มข้น ขาดมุขตลก หรือขาดการผ่อนคลายความตึงเครียด (เถกิง พันธุ์เถกิงอมร, 2541, น. 630-631)

ตัวละครมีบทบาทและความสำคัญไม่เท่ากัน ตัวละครหลักทำหน้าที่ดำเนินเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ ตัวละครรองอื่น ๆ มีบทบาทประกอบในฉาก อย่างไรก็ตามตัวละครรองก็เป็นสิ่งสำคัญที่เสริมให้เนื้อเรื่องน่าสนใจและช่วยเติมสีสันให้กับเรื่องราว

เหตุการณ์ (Events) คือเรื่องที่เกิดขึ้นกับตัวละครหรือพฤติกรรมของตัวละคร เช่น ตัวเอกขับรถชนหญิงสาวผู้หนึ่งล้มลง นับเป็นเหตุการณ์หนึ่ง ตัวเอกช่วยเหลือนางเธอไปส่งโรงพยาบาล นับเป็นอีกเหตุการณ์หนึ่ง เหตุการณ์ต่อมาเขาได้เอาใจใส่ช่วยดูแลเธอเป็นอย่างดีตลอดเวลา รวมทั้งหมดเป็นเหตุการณ์ชุดหนึ่ง เมื่อเหตุการณ์ต่อเนื่องกันหลาย ๆ เหตุการณ์จะรวมกันได้เป็นเนื้อเรื่อง (กุหลาบ มลลิกะมาส, 2562, น. 100)

ตัวละครและเหตุการณ์มีความสำคัญเพราะการเล่าเรื่องต้องเล่าผ่านตัวละครและเหตุการณ์ ผู้ชมไม่ได้ต้องการเห็นตัวละครสนทนากันไปมาเท่านั้น หากยังต้องการรู้แง่มุมต่าง ๆ ทั้งรูปร่าง หน้าตา

จิตใจ ความรู้สึกนึกคิดของตัวละครที่กระทำเช่นนั้นจะมีแรงจูงใจอย่างไร ทำให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกร่วมไปกับตัวละคร

การเล่าเรื่องคือการนำเอาเหตุการณ์ (Event) มีตัวละครและการกระทำ (Action) ในแต่ละเหตุการณ์มีมิติของเวลา (Time) และสถานที่ (Location) มาประกอบอยู่ด้วยเสมอ มิติด้านเวลาและสถานที่ (รวมถึงการตกแต่งสถานที่) ในการเล่าเรื่องเรียกว่า ฉาก (กาญจนา แก้วเทพ, 2553, น. 282)

การศึกษาฉาก ตัวละคร และเหตุการณ์ นอกจากจะเป็นการศึกษาองค์ประกอบสำคัญของการเล่าเรื่องในการเรียนการสอนแล้ว ยังสามารถช่วยในการวิเคราะห์การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงได้ เนื่องจากเป็นองค์ประกอบที่ทำให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกร่วมไปกับการเล่าเรื่อง และสามารถสร้างความเชื่อให้เกิดขึ้นในจิตใจของผู้ชมได้เสมือนตัวละครมีตัวตนอยู่จริง ผู้วิจัยได้นำแนวคิดเหล่านี้มาใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์การเล่าเรื่องในรายการสอนภาษาอังกฤษผ่านทางสื่อ เน้นศึกษาองค์ประกอบของการเล่าเรื่องในชั้นเรียน 3 ประการข้างต้น ได้แก่ ฉาก ตัวละคร และเหตุการณ์ เพื่อศึกษาว่ารายการสอนภาษาอังกฤษมีการนำเสนอการเล่าเรื่องต่อผู้ชมอย่างไรและทำให้สามารถเข้าใจลักษณะการเล่าเรื่องของรายการสอนภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น

2.11.2 การสื่อความหมายด้วยการจัดวางตำแหน่งของภาพ

การวางตำแหน่งของภาพมีอิทธิพลต่อความหมายของภาพ ภาพในมุมต่าง ๆ ตำแหน่งขวาหรือซ้าย รวมไปถึงการปฏิสัมพันธ์ระหว่างคนและสิ่งของในภาพล้วนสามารถสร้างความหมายได้ทั้งสิ้น

การวางตำแหน่งทางซ้ายของพื้นที่เรียกว่า Given เป็นการสื่อความหมายถึงสิ่งที่รู้จักกันเป็นอย่างดีและยอมรับกันในสังคมอยู่แล้ว หรืออาจเป็นการให้ข้อมูลที่น่าไปสู่ภาพในตำแหน่งทางขวามือ ภาพที่อยู่ในตำแหน่งทางขวาของพื้นที่จะเรียกว่า New เป็นการสื่อความหมายว่าเป็นสิ่งที่ใหม่และยังไม่ได้เป็นที่ยอมรับคุ้นเคยในสังคม เป็นการเชื่อมโยงข้อมูลจากทางซ้ายมือไปสู่สิ่งใหม่ที่เกิดขึ้นทางขวามือ เช่น การวางรูปแบบของหนังสือให้เปิดหน้าถัดไปมีทิศทางจากซ้ายไปทางขวา จากการจัดวางโครงสร้างของหน้าคู่มือในนิตยสารผู้หญิงในออสเตรเลีย หน้าทางด้านขวาจะเป็นภาพที่มีขนาดใหญ่และเด่นชัด โดนมีการจ้องมอง (Gaze) ของผู้หญิงในภาพไปยังผู้ชม ภาพประเภทนี้เรียกว่าเป็น Demand Pictures ในขณะที่หน้าทางด้านซ้ายเต็มไปด้วยข้อความดึงดูดความสนใจจากผู้อ่านให้กวาดสายตาจากทางซ้ายไปทางขวา ภาพในหน้าทางด้านซ้ายเรียกว่าเป็น Offer Picture ซึ่งจะมีขนาดเล็กขัดแย้งกับภาพในหน้าทางด้านขวา สิ่งที่ปรากฏในหน้าขวาคือข้อมูลสำคัญและเป็นสิ่งที่ผู้อ่านจะต้องให้ความสนใจเนื่องจากเป็นข้อความสำคัญที่สื่อต้องการจะส่งสารไปยังผู้อ่าน กฎจากซ้ายไปขวากล่าวว่าเป็นวัฒนธรรมที่มีคุณค่าของสื่อ ไม่ว่าจะเป็นสื่อประเภทนิตยสารหรือหนังสือเรียนก็ตาม (Kress & van Leeuwen, 2006, pp. 179-180)

ภาพที่ 2.8 การจัดวางตำแหน่งภาพของนิตยสารผู้หญิงในออสเตรเลีย
แหล่งที่มา: Kress & van Leeuwen, 2006, p. 180

โครงสร้างการนำเสนอข้อมูลแบบ Given-New สามารถพบได้ในสื่อประเภทภาพยนตร์และโทรทัศน์เช่นเดียวกับที่พบในสื่อสิ่งพิมพ์ เช่น ในการสัมภาษณ์กวางตำแหน่งของผู้สัมภาษณ์ไว้ทางด้านซ้ายของผู้ให้สัมภาษณ์ ดังนั้นผู้สัมภาษณ์จึงถูกนำเสนอต่อผู้ชมในฐานะเป็นผู้ที่คุ้นเคยหรือรู้จักกันดี (Given) อยู่แล้วว่าเป็นผู้ถามคำถามในรายการ ในขณะที่ผู้ให้สัมภาษณ์ถือได้ว่าเป็นข้อมูลใหม่ (New) จึงมีตำแหน่งอยู่ทางด้านขวา ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลเก่าและข้อมูลใหม่สามารถเห็นได้ชัดเจนผ่านการเคลื่อนไหวของกล้องแนวนอน (Kress & van Leeuwen, 2006, p. 181)

การวางตำแหน่งภาพประกอบด้วยตำแหน่งแนวนอนและตำแหน่งแนวตั้ง การวางตำแหน่งแนวนอนจะนำเสนอแบบซ้ายไปขวาหรือจากข้อมูลเก่าไปยังข้อมูลใหม่ ในขณะเดียวกันการวางตำแหน่งแนวตั้ง คือ ด้านบน (Top) และด้านล่าง (Bottom) จะสื่อความหมายที่แตกต่างไป โดยตำแหน่งแนวตั้งใช้สื่อความหมายถึงสิ่งที่เป็นจริง (Real) และสิ่งที่เป็นอุดมคติ (Ideal) จากภาพ God Shows Death to Adam and Eve เป็นภาพที่มีวางตำแหน่งโครงสร้างทั้งแนวนอนและแนวตั้ง โดยแนวนอนตามกฎจากซ้ายไปขวามีพระเจ้าเป็นข้อมูลเก่า และมีอดัมและเอวาเป็นข้อมูลใหม่ รวมถึงเหตุการณ์ตกสวรรค์ของทั้งคู่จัดเป็นข้อมูลใหม่ที่ต้องการนำเสนอ นอกจากนี้โครงสร้างของภาพนี้ยังนำเสนอข้อมูลแบบแนวตั้งจากบนลงล่าง ด้านบนนำเสนอถึงสิ่งที่เป็นอุดมคติ (Ideal) คือ สวนสวรรค์อีเดน และนำเสนอถึงสิ่งที่เป็นความจริง (Real) คือ ความตายและความเสื่อมสลาย พื้นที่ตำแหน่งด้านบนและด้านล่างทั้งสองถูกแยกจากกันโดยแม่น้ำที่ล้อมรอบสวนอีเดน (Kress & van Leeuwen, 2006, p. 188)

ภาพที่ 2.9 ภาพ God Shows Death to Adam and Eve

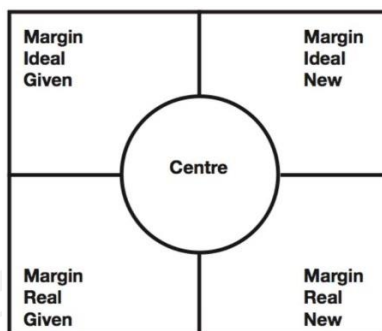
แหล่งที่มา: Kress & van Leeuwen, 2006, p. 189

นอกเหนือไปจากตำแหน่งแนวนอนและแนวตั้งแล้ว การวางตำแหน่งภาพยังมีอีกสิ่งสำคัญคือ ตำแหน่งตรงกลาง (Center) และตำแหน่งบริเวณขอบ (Margin) โดยบริเวณตำแหน่งตรงกลางเป็นตำแหน่งที่ใช้เพื่อนำเสนอข้อมูลที่สำคัญมากกว่าตรงบริเวณขอบของภาพ เช่น ภาพในศาสนาพุทธพบว่าพระพุทธเจ้ามักอยู่ตำแหน่งกลางภาพและมีพุทธสาวกล้อมรอบอยู่บริเวณขอบ (Kress & van Leeuwen, 2006, p. 194)

ภาพที่ 2.10 ภาพวาดพระพุทธเจ้าและพุทธสาวกในศาสนาพุทธ

แหล่งที่มา: Kress & van Leeuwen, 2006, p. 194

ภาพที่ 2.11 The Dimensions of Visual Space

แหล่งที่มา: Kress & van Leeuwen, 2006, p. 197

การเน้นความสำคัญขององค์ประกอบในภาพสามารถสรุปเป็น The Dimensions of Visual Space ดังภาพที่ 2.11 ข้างต้น ประกอบด้วยโครงสร้างการวางตำแหน่งแนวนอนจากกฎซ้ายไปขวา สื่อถึงข้อมูลเก่าและข้อมูลใหม่ (Given-New) ตำแหน่งแนวตั้งจากบนและล่างสื่อถึงความจริงและอุดมคติ (Real-Ideal) และตำแหน่งตรงกลางและขอบสื่อถึงสิ่งที่สำคัญและไม่สำคัญ (Center-Margin)

2.11.3 การสื่อความหมายด้วยระยะภาพ

ผู้ผลิตสื่อนิยมใช้ภาพเพื่อสร้างการปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมโดยให้พิธีกรจ้องมองกล้อง แสดงออกทางสีหน้า หรือท่าทางต่าง ๆ เช่น การชี้นิ้ว การยิ้ม เป็นต้น อย่างไรก็ตามพิธีกรไม่สามารถจ้องมองหรือแสดงท่าทางโดยตรงส่งผ่านกล้องไปยังผู้ชมได้ตลอดเวลา ดังนั้นผู้ผลิตจึงนำการใช้ระยะภาพมาโน้มน้าวความสนใจเพื่อให้เกิดความหมายที่ต้องการจะสื่อสารกับผู้ชมและสร้างความสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้ชม ผู้ชมจะเกิดจินตนาการและสร้างความสัมพันธ์ทางสังคมแบบกึ่งความจริงขึ้นได้

ภาพที่ 2.12 การจ้องมองและชี้นิ้วเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์

แหล่งที่มา: Kress & van Leeuwen, 2006, p. 117

Edward T. Hall เสนอว่าระยะห่างระหว่างบุคคลเป็นอวัจนภาษา แบ่งได้เป็น 4 ระยะ ดังนี้

1. ระยะสนิทสนมหรือใกล้ชิด (Intimate Distance) มีระยะห่างประมาณ 6 - 18 นิ้ว เห็นอีกฝ่ายเพียงใบหน้าหรือศีรษะเท่านั้น ผู้ที่อยู่ในระยะนี้มักเป็นผู้ที่สนิทสนมกัน อาจมีการสัมผัสทางกาย
2. ระยะส่วนบุคคล (Personal Distance) มีระยะห่างประมาณ 38 - 48 นิ้ว จะเห็นอีกฝ่ายบริเวณช่วงศีรษะถึงไหล่และช่วงศีรษะถึงเอว เป็นระยะปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนหรือคนคุ้นเคย มักไม่มีการสัมผัสทางกายยกเว้นจะมีความสนิทสนมกัน

3. ระยะสังคม (Social Distance) มีระยะห่างประมาณ 2 - 3.5 เมตร มักใช้กับผู้ที่ไม่คุ้นเคย หรือใช้ในการติดต่อธุรกิจ ไม่มีการสัมผัสทางกายและไม่คาดคิดว่าจะสัมผัสกัน

4. ระยะสาธารณะ (Public Distance) มีระยะห่างประมาณ 3.5 - 7 เมตร หรือ 7 เมตรขึ้นไป เป็นระยะไกล มักปรากฏในการสื่อสารทางเดียว หรือเป็นระยะของบุคคลสาธารณะที่สำคัญ เช่น การปรากฏตัวของประธานาธิบดี หรือการปราศรัยต่อผู้ฟัง

Hall เรียกการแบ่งระยะห่างนี้ว่า Proxemics เป็นระยะห่างทางสังคมแบบเผชิญหน้าในชีวิตจริง (Face-to-face Interaction) และแนวคิดนี้ถูกนำมาประยุกต์ใช้ในการภาพยนตร์และโทรทัศน์ เพื่อใช้ในการสร้างปฏิสัมพันธ์ผ่านสื่อกับผู้ชม (Kress & van Leeuwen, 2006, p. 125; สุวิไล เรียงวัฒนสุข, 2558, น. 128-130)

การกำหนดขนาดภาพบุคคลจะใช้สัดส่วนของร่างกายเป็นเกณฑ์เพื่อแสดงถึงระยะห่างทางสังคม ซึ่งจะแบ่งแบบกว้าง ๆ ได้เป็น 3 ระยะ คือ ระยะไกล (Long Shot) ระยะปานกลาง (Medium Shot) และระยะใกล้ (Close-up) นอกจากนี้ยังสามารถแบ่งระยะภาพเพิ่มขึ้นจาก 3 ระยะ ให้ชัดเจนขึ้นเป็น 7 ระยะ ดังนี้

1. ระยะใกล้มาก (Extreme Close-up หรือ Big Close-up) เห็นเฉพาะใบหน้าบุคคล
2. ระยะใกล้ (Close-up) เห็นบุคคลตั้งแต่ศีรษะจนถึงไหล่
3. ระยะใกล้ปานกลาง (Medium Close Shot) เห็นบุคคลตั้งแต่ศีรษะจนถึงเอว
4. ระยะปานกลาง (Medium Shot) เห็นบุคคลตั้งแต่ศีรษะจนถึงหัวเข่า
5. ระยะไกลปานกลาง (Medium Long Shot) เห็นบุคคลเต็มตัวตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า
6. ระยะไกล (Long Shot) เห็นภาพบุคคลเต็มตัวในสัดส่วนสูงครึ่งหนึ่งของความยาวภาพ และเห็นฉากหลัง
7. ระยะไกลมาก (Very Long Shot) เห็นภาพบุคคลตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าและฉากหลังเป็นมูมกว้างทั้งหมด (Kress & van Leeuwen, 2006, p. 124)

ระยະภาพทั้ง 7 ระยະดังกล่าวข้างต้นสามารถใช้ในการสื่อสารและสร้างความสัมพันธ์กับผู้ชมได้ดังต่อไปนี้

1. ระยະใกล้มาก ภาพระยະนี้เน้นอารมณ์เพื่อให้การเล่าเรื่องได้อารมณ์มากขึ้น เช่น ในฉากหญิงสาวเดินกลับบ้านคนเดียวยามวิกาลบนถนน เราจะใช้ภาพระยະใกล้ถ่ายด้านหลังหูของหญิงสาวเพื่อเป็นการบอกว่าเธอได้ยินเสียงฝีเท้าแผ่ว ๆ กำลังติดตามเธอ การใช้ภาพระยະใกล้บริเวณดวงตาเพื่อแสดงความหวาดกลัว หรือการใช้ภาพระยະใกล้บริเวณริมฝีปากของชายที่กำลังใกล้ตายซึ่งกำลังพยายามบอกความลับที่เป็นหัวใจของเรื่องนั้น

2. ระยະใกล้ ภาพระยະนี้เน้นความใกล้ชิด มักใช้ในฉากนิ่งเงียบมากกว่าฉากที่มีบทสนทนา โดยกล้องจะนำผู้ชมไปสำรวจตัวละครอย่างใกล้ชิด ภาพระยະใกล้มักมีอิทธิพลต่ออารมณ์ความรู้สึกของผู้ชม กระตุ้นเตือนให้ผู้ชมรับชมอย่างตั้งใจเนื่องจากเป็นฉากที่มีความสำคัญมาก ภาพระยະนี้จะไม่นำมาใช้โดยไม่จำเป็นเพราะทำให้ภาพขาดประสิทธิภาพในการดึงดูดความสนใจ เมื่อผู้ชมเห็นภาพมาก่อนหน้ามากมายนานแล้วจะไม่ให้ความสำคัญอีก

3. ระยະใกล้ปานกลาง ภาพระยະนี้ใช้สำหรับถ่ายฉากสนทนาที่เห็นอารมณ์ความรู้สึกที่ใบหน้า

4. ระยະปานกลาง ภาพระยະนี้เน้นความเข้าไปเกี่ยวข้อง เห็นฉากหลังได้พอสมควร ใช้ในฉากสนทนาหรือฉากบู๊ (Action) ภาพระยະนี้ใกล้พอที่จะแสดงให้เห็นรายละเอียดการเคลื่อนไหวของมือช่วยดึงดูดสายตาของผู้ชมให้จ้องมองตัวละคร จึงมักใช้เพื่อรักษาความเชื่อมต่อกันของภาพระยະใกล้กับภาพระยະใกล้

5. ระยະไกลปานกลาง ภาพระยະนี้ทำให้เห็นผู้แสดงเคลื่อนไหวสัมพันธ์กับฉากหลังหรือเห็นเฟอร์นิเจอร์ในฉากนั้น

6. ระยະไกล ภาพระยະนี้เป็นภาพมุมกว้างแสดงอาณาเขตกว้างขวาง ใช้บอกสถานที่เกิดเหตุในเรื่องรวมถึงการบอกอารมณ์ของตัวละคร เช่น อาจเริ่มต้นด้วยภาพภูมิประเทศเทือกเขาขรุขระกว้างใหญ่ แล้วจึงปรากฏร่างของควาบบอยหนุ่มขี่ม้าภายใต้แสงอาทิตย์อันร้อนแรงยามเที่ยงวัน

7. ระยະไกลมาก ภาพระยະนี้แสดงถึงระยะห่าง ไม่ใกล้ชิด มักใช้แสดงความยิ่งใหญ่ของฉากหลัง ถ่ายสถานที่บริเวณกว้างใหญ่ไพศาล อาจใช้ในการแสดงแสนยานุภาพของตัวละครในภาพยนตร์ประเภทสงครามหรือประวัติศาสตร์ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช สาขาวิชานิตเทศาศตร์, 2556, น. 79-80; รักศานต์ วิวัฒน์สินอุดม, 2546, น. 113-126)

การสื่อความหมายจากระยະภาพสามารถทำให้ผู้ชมรู้สึกราวกับว่าเป็นเพื่อนที่สนิทคุ้นเคยกันหรืออาจทำให้เป็นเหมือนคนแปลกหน้าที่ไม่รู้จักคุ้นเคยกัน ระยະของภาพและการแสดงออกของพิธีกรหรือบุคคลในสื่อมีอิทธิพลทำให้ผู้ชมสามารถสร้างจินตนาการได้ว่าพิธีกรหรือบุคคลที่ปรากฏอยู่ในสื่อเปรียบเสมือนเพื่อนสนิทหรือคนรู้จักที่มีความคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี

2.11.4 การสื่อความหมายด้วยการใช้สี

หลักการใช้สีถูกนำมาใช้ออกแบบฉากภาพยนตร์หรือรายการโทรทัศน์เพื่อดึงดูดอารมณ์ของผู้ชม และยังสามารถนำมาใช้ออกแบบห้องเรียนเพื่อให้เหมาะสมกับการเรียนรู้ สีจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญทั้งในการผลิตสื่อและการจัดการชั้นเรียน ผู้วิจัยจึงสนใจนำการสื่อความหมายด้วยการใช้สีมาวิเคราะห์รายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อในงานวิจัยนี้

สีเป็นสิ่งแรกที่กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน ระดับการรับรู้มากหรือน้อยขึ้นอยู่กับคุณภาพของสิ่งเร้า สมอของมนุษย์ให้ความสนใจกับสิ่งแปลกใหม่ แม้ว่าสีขาว-ดำจะกระตุ้นความสนใจของมนุษย์ได้ แต่การใช้สีนั้นทรงพลังที่สุดในการดึงดูดความสนใจของมนุษย์ การส่งผลของสีขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพและสภาพจิตใจของแต่ละบุคคลในขณะนั้น เช่น หากกำลังวิตกกังวลหรือเครียดอย่างมาก สีแดงจะกระตุ้นให้เกิดความก้าวร้าวมากขึ้น แต่ถ้ากำลังรู้สึกผ่อนคลาย สีแดงจะช่วยกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ในเชิงบวกได้ สมอมนุษย์จดจำสีได้เป็นอันดับแรกและรองลงมาอันดับที่สองคือเนื้อหา สีของชั้นเรียนจึงสามารถส่งผลต่ออารมณ์ของผู้เรียนได้มากกว่าที่คิด เช่น ห้องสีหนึ่งอาจทำให้รู้สึกอึดอัด สีอีกห้องทำให้รู้สึกมีความสุข และสีอีกห้องทำให้รู้สึกหมดแรงและหดหู่ (Jensen, 2008, pp. 55-56)

การสร้างสรรคสื่อต่าง ๆ ใช้สีเป็นสิ่งสำคัญในการผลิตภาพเพื่อดึงดูดความสนใจจากผู้ชม การผลิตภาพจะต้องเลือกสีอย่างรอบคอบและต้องเลือกใช้สีอย่างมีเหตุผล สีในแง่ของจิตวิทยาทำให้เกิดบรรยากาศและความรู้สึกทางด้านอารมณ์แก่ผู้ชม สีที่ใช้ในฉากของรายการข่าวภาคค่ำจึงต้องแตกต่างจากรายการเด็กในเช้าวันอาทิตย์ สีที่เป็นฉากของรายการข่าวจะต้องเป็นสีที่ให้ความรู้สึกถึงความรับผิดชอบน่าเชื่อถือ ได้บรรยากาศของความเป็นธุรกิจ และสีของฉากไม่ควรเด่นไปกว่าสีเสื้อผ้าของผู้ประกาศข่าว เพราะทำให้ความสนใจของผู้ชมต่อผู้ประกาศข่าวลดลง สีที่ใช้ในฉากรายการเด็กจะเป็นสีสว่างและมีประกายส่องแสงแวววาวทำให้เกิดความรู้สึกสนุกสนาน มีชีวิตชีวา (สหศักดิ์ กลิ่นสุวรรณ, 2559, น. 148-151)

ผู้ผลิตสื่อเปรียบเสมือนจิตรกรที่ใช้หลักการต่าง ๆ ของสีเพื่อสร้างอารมณ์ร่วมให้แก่ผู้ชม เช่น การใช้ความขัดแย้งของสี โดยให้ผู้แสดงใส่เสื้อผ้าสีสว่างกว่าพื้นหลังที่มีสีเข้มจะทำให้ตัวละครโดดเด่นมากขึ้น หรือใช้หลักการเรื่องวรรณะของสี สีวรรณะร้อน เช่น สีแดง สีส้ม หรือสีเหลือง จะช่วยดึงดูดสายตาได้มากกว่าสีวรรณะเย็น เช่น สีม่วง สีเขียว หลักการใช้สีจำนวนน้อย ๆ ประมาณ 3-4 สี หรือเรียกว่า Limited Palette จะช่วยทำให้ภาพมีความกลมกลืนกัน อย่างไรก็ตามการใช้สีรูปแบบ limited palette ควรเน้นเพียงสีเดียวเท่านั้นและใช้สีอื่นเพียงเล็กน้อยจะช่วยดึงดูดความสนใจจากผู้ชมได้ดี (Bordwell & Thompson, 2001, pp. 176-177)

ดังนั้นการจัดวางชุดสี (Color Palette) ในการสร้างสรรค์ผลงานเพื่อสื่อสารและสร้างอารมณ์ให้แก่ผู้ชม จะพิจารณาเรื่องการใช้สีคู่ตรงข้าม การใช้สีกลมกลืน และการใช้สีเดียว ดังต่อไปนี้

1. ใช้สีคู่ตรงข้าม (Contrasted or Complementary)

สีคู่ตรงข้าม คือ สีที่อยู่ตรงข้ามกันในวงจรสี ซึ่งสีทุกสีจะมีสีคู่ตรงข้ามกัน หรือที่เรียกว่าสีตัดกัน เช่น สีเหลืองตรงข้ามกับสีม่วง สีแดงตรงข้ามกับสีเขียว สีตรงข้ามทุกสีเมื่อนำมาผสมกันจะได้เป็นสีกลาง

การใช้สีคู่ตรงข้ามจะได้หลายลักษณะ เช่น

สีคู่ตรงข้ามที่ตัดกันอย่างแท้จริง เช่น สีเหลืองกับสีม่วง จะให้ความรู้สึกรุนแรง ชัดแย้ง เด่นชัด สีเกือบตรงกันข้าม เช่น สีเหลือง สีเหลืองเขียว กับ สีม่วง สีม่วงแดง

สีสามเส้า เช่น สีเหลือง สีแดง สีนํ้าเงิน

สีสี่เส้า เช่น สีส้มเหลือง สีเขียว สีแดง สีม่วงนํ้าเงิน จะให้ความรู้สึกสดใส นุ่มนวล

การใช้สีคู่ตรงข้ามให้ได้ผลจะต้องใช้ในสัดส่วนที่เหมาะสม ไม่ใช้มากเกินไปหรือใช้เท่า ๆ กัน เพราะจะทำให้ภาพดูขัดแย้งกันมากเกินไป ดูรุนแรง ลับสน น่าเบื่อ จืดชืด เพื่อลดความรุนแรงขัดแย้ง เราควรใช้สีหนึ่งประมาณ 70-80% ส่วนสีที่ตรงข้ามกันให้ใช้ประมาณ 20-30% ของสีทั้งหมดจะทำให้ได้ภาพที่งดงามและดูมีชีวิตชีวา

2. ใช้สีที่กลมกลืนกัน (Harmonic or Analogous)

สีกลมกลืน เกิดจากการใช้สีที่อยู่ข้างเคียงกันในวงจรสีในวรรณะเดียวกัน งานที่ใช้สีกลมกลืนกันจะให้ความรู้ที่ดูแล้วไม่แจ้งกระด้าง ให้ความรู้สึกมีชีวิตชีวามากกว่าสีเอกรงค์ อย่างไรก็ตามการใช้สีกลมกลืนกันมากเกินไป จะทำให้ขาดความน่าสนใจ น่าเบื่อ จืดชืด จึงอาจใช้สีอื่น หรือสีตรงข้ามมาช่วยลดความกลมกลืนในสัดส่วนที่เหมาะสม จะทำให้ดูมีชีวิตชีวามากขึ้น การใช้สีกลมกลืนสามารถใช้ได้หลายลักษณะ ดังนี้

การใช้สีคู่ผสม คือ การใช้สีชั้นที่หนึ่งผสมกับสีชั้นที่สอง

การใช้สีข้างเคียงในวงจรสี คือ การใช้สีที่อยู่ข้างเคียงกัน 2-4 สี

การใช้สีที่อยู่ในกลุ่มสีเดียวกัน เช่น สีแดง สีเหลือง สีนํ้าเงิน

การใช้ความกลมกลืนของสีสำคัญมาก เพราะจะทำให้ผลงานมีชีวิตชีวาและน่าสนใจ

3. ใช้สีเดียวหรือสีเอกรงค์ (Monochromatic Colors)

สีเอกรงค์คือสีเดียว หมายถึง ความเด่นชัดในสีเดียว หรือเป็นการใช้สีเดียวที่มีค่าน้ำหนักอ่อนหรือแก่มาสร้างความกลมกลืนกัน การใช้สีเอกรงค์จะไม่มีการใช้สีตรงข้าม แต่จะใช้วรรณะของโครงสีนั้นเท่านั้น และไม่ควรรู้สีเกิน 5 สีที่เรียงกันในวงจรสี การใช้สีเอกรงค์จะให้ความรู้สึกเรียบ จืดชืด ไม่ฉูดฉาด (ประเสริฐ พิทยะสุนทร, 2557, น. 78-81)

วงจรสี จะแสดงสีทั้งหมด 12 สี ซึ่งเกิดจากการผสมกันของแม่สี 3 ชั้น ดังนี้

สีขั้นต้นหรือแม่สี (Primary Colors) มี 3 สี คือ เหลือง แดง และนํ้าเงิน แม่สีทั้งสามนี้เป็นบ่อเกิดของสีทั้งหลาย เป็นสีที่ไม่อาจผสมขึ้นมาเองได้

สีขั้นที่สอง (Secondary Colors) เกิดจากการนำสีขั้นต้นหรือแม่สีทั้งสามมาผสมกันทีละคู่ ในอัตราส่วนที่เท่ากันจะได้เป็นสีเพิ่มขึ้นอีก 3 สี คือ ส้ม เขียว ม่วง

สีเหลือง + สีนํ้าเงิน = สีเขียว

สีเหลือง + สีแดง = สีส้ม

สีแดง + สีนํ้าเงิน = สีม่วง

สีขั้นที่สาม (Tertiary Colors) เกิดจากการนำสีขั้นที่สองมาผสมกันใหม่ทีละคู่ในอัตราส่วนที่เท่ากัน เกิดเป็นสีเพิ่มอีก 6 สี คือ เหลืองส้ม แดงส้ม เขียวเหลือง เขียวนํ้าเงิน ม่วงแดง ม่วงนํ้าเงิน

สีแดง + สีส้ม = สีแดงส้ม

สีแดง + สีม่วง = สีแดงม่วง

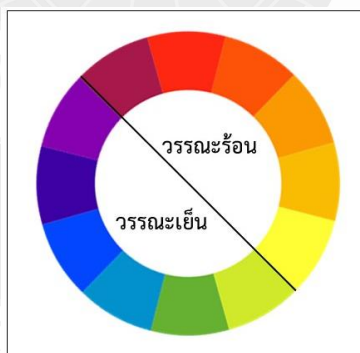
สีเหลือง + สีส้ม = สีเหลืองส้ม

สีเหลือง + สีเขียว = สีเหลืองเขียว

สีนํ้าเงิน + สีเขียว = สีนํ้าเงินเขียว

สีนํ้าเงิน + สีม่วง = สีนํ้าเงินม่วง

สีกลาง (Neutral Color) เกิดจากการนำแม่สีทั้งสามมาผสมกัน ถ้าสีที่นำมาผสมกันมีความเข้มสูง สีที่ผสมกันจะเป็นสีดำ ถ้าความเข้มลดลงมาจะเป็นสีเทา สีดำและสีเทาไม่ได้บรรจุอยู่ในวงล้อสี และไม่ได้รับอิทธิพลใด ๆ จากสีอื่น (ประเสริฐ พิษยะสุนทร, 2557, น. 67-71)

ภาพที่ 2.13 วงจรและวรรณะของสี

วรรณะสี (Tone Color) แบ่งเป็น 2 วรรณะ คือ วรรณะร้อน และวรรณะเย็น

สีวรรณะร้อน เช่น แดง เหลือง ส้ม ส้มเหลือง ส้มแดง แดงม่วง ทำให้เกิดความรู้สึกร้อน สดชื่น กระปรี้กระเปร่า ตื่นเต้น ร่าเริง ขัดแย้ง หรือรัก

สีวรรณะเย็น เช่น นํ้าเงิน เขียว ม่วง นํ้าเงินเขียว นํ้าเงินม่วง เหลืองเขียว ทำให้เกิดความรู้สึกสงบ สบาย เรียบง่าย หรือเศร้า หม่นหมอง ทุกข์ ความฝัน

นอกจากนี้สีเหลืองและสีม่วงสามารถจัดอยู่ได้ทั้งวรรณะร้อนและวรรณะเย็น เพราะจัดอยู่ในตำแหน่งก้ำกึ่งกัน สีเหลืองและสีม่วงจึงให้ความรู้สึกได้ทั้งร้อนและเย็น

การใช้วรรณะของสีไม่จำเป็นต้องใช้วรรณะเดียว หรือใช้สีแท้สีใดสีหนึ่งเพียงสีเดียว สามารถใช้สีผสมผสานกันได้ทั้งสองวรรณะ หรือใช้สีแท้ผสมกัน เช่น วรรณะร้อน 70% กับวรรณะเย็น 30% เพื่อลดความรุนแรงของสี หรือเพื่อเพิ่มความน่าสนใจ (ประเสริฐ พิชยะสุนทร, 2557, น. 73-74)

สีมีหน้าที่พิเศษที่สำคัญคือการให้อารมณ์ความรู้สึก ดังเดิมอารมณ์ความรู้สึกจากสีนั้นเกิดจากการเชื่อมโยงกับธรรมชาติ เช่น สีส้มหรือสีแดงให้ความรู้สึกร้อนและกระตุ้นอารมณ์ มนุษย์มักจะระวังตัวเมื่อเห็นสีแดง เนื่องจากเป็นสีของดวงอาทิตย์ สีเขียวทำให้รู้สึกสดชื่นและมีชีวิตชีวาเนื่องจากเป็นสีของพืช สีฟ้าให้ความรู้สึกเย็นเนื่องจากเป็นสีของน้ำ สีน้ำตาลให้ความรู้สึกสลดหดหู่เนื่องจากเป็นสีของใบไม้แห้งหรือซากศพ สีดำให้ความรู้สึกหวาดกลัวเนื่องจากเป็นสีของความมืดตอนกลางคืน (อนันต์ ประภาโส, 2558, น. 10)

Graves (1951) ศึกษาเรื่องสีในแง่จิตวิทยา พบว่าสีก่อให้เกิดความรู้สึกต่าง ๆ กัน ดังต่อไปนี้ สีเหลือง (Yellow) เป็นสีที่มีค่าความสว่างมากที่สุดในสีหลัก (Hue) ด้วยกัน อย่างไรก็ตามสีเหลืองได้รับความนิยมน้อยที่สุดโดยเฉพาะเฉดสีเข้ม สีเหลืองเป็นสีแห่งความสว่างสดใส เป็นสัญลักษณ์ของแสงอาทิตย์ ความหนุ่มสาว ความฉลาด ความรื่นเริงเบิกบานและความมั่งคั่งสมบูรณ์ ในด้านบวกสีเหลืองทองเป็นสีที่นำมาซึ่งความเมตตากรุณาและความคิดสร้างสรรค์ ในขณะที่สีเหลืองหม่นแสดงถึงความอิจฉาริษยา การทรยศหักหลัง และความขี้ขลาด สีเหลืองสามารถเป็นได้ทั้งสีร้อนและสีเย็น หากใช้สีเหลืองร่วมกับสีร้อน สีเหลืองจะร้อนแรงมากกว่าปกติ ขณะเดียวกันหากใช้สีเหลืองร่วมกับสีเย็น ชุดสีนั้นจะเย็นกว่าปกติ

สีแดง (Red) เป็นสีที่มีความสว่างมากและสามารถดึงดูดความสนใจได้มากที่สุด เป็นสีที่แสดงถึงความก้าวร้าว ความรุนแรง ความแข็งแกร่ง ความกล้าหาญ อึกเหิม การต่อสู้ อันตราย และความตื่นเต้นเร้าใจ สีแดงเป็นสัญลักษณ์ของความรัก และความกระปรี้กระเปร่า หากใช้ร่วมกับสีทองจะเชื่อมโยงถึงพลังและอำนาจ

สีม่วง (Violet) เป็นสีที่เกิดจากการผสมกันระหว่างสีน้ำเงินและสีแดง สีม่วงเป็นสีแห่งเกียรติยศ เมื่อใช้ในปริมาณมากจะเป็นสีที่แสดงถึงความรู้สึกสงบ เยือกเย็น ภาควิณี ส่วนสีม่วงอ่อนจะทำให้รู้สึกซึมเศร้า เหงา เว้งว้าง และลึกลับน่ากลัว

สีน้ำเงิน (Blue) เป็นสีเรียบที่มีความงดงามสีหนึ่ง แสดงถึงความสุภาพเรียบร้อย สง่าผ่าเผย ความสงบเยือกเย็น ความซื่อสัตย์ และเกียรติยศ สีน้ำเงินเข้มจะทำให้รู้สึกสงบ ว่างแวง และเศร้า ในทางศาสนาสีน้ำเงินแสดงถึงความหวัง

สีเขียว (Green) มีลักษณะคล้ายสีน้ำเงิน เป็นสีที่ให้ความรู้สึกค่อนข้างเป็นกลาง ให้ความรู้สึกสงบมากกว่ากระตือรือร้น เป็นสีแห่งธรรมชาติ แสดงถึงความสดชื่น ร่มเย็น มีชีวิตชีวา และความ

ศรัทธา สีเขียวมะกอกเป็นสัญลักษณ์ของสันติภาพ ความสงบ เป็นสีที่ช่วยให้ประสาทสายตาและกล้ามเนื้อผ่อนคลายจากความตึงเครียด

สีขาว สีเทา และสีดำ เรียกว่า “Achromatic” หมายถึง การไม่มีสี ในทางทฤษฎีแล้วจะไม่นับว่าเป็นสี แต่อย่างไรก็ตามสามารถมีอิทธิพลต่อสภาวะอารมณ์ด้วยเช่นกัน

สีขาว (White) เป็นสีที่สว่าง นุ่มนวล ให้ความรู้สึกในทางบวกมากกว่าสีดำและสีเทา สีขาวเป็นสัญลักษณ์ของความสะอาด ความบริสุทธิ์ ไร้เดียงสา และสันติภาพ บางครั้งอาจหมายถึงการยอมแพ้หรือสงบศึก และในประเทศจีนใช้สีขาวเป็นสัญลักษณ์ของการสูญเสียและการไว้อาลัย ส่วนชาวตะวันตกสีขาวได้ถูกนำมาใช้เป็นสีเครื่องแต่งกายของเจ้าสาวในวันแต่งงาน

สีเทา (Gray) เป็นสีที่เกิดจากการผสมระหว่างสีดำและสีขาว สีเทาแสดงถึงความสุขุมรอบคอบ ความสงบเสถียรถ่อมตัว เคร่งขรึม และความแก่ชรา

สีดำ (Black) เป็นสีที่แสดงถึงความเคร่งขรึม ความมืด ลึกลับ น่าเกรงกลัว ให้ความรู้สึกเศร้าหมอง เป็นสัญลักษณ์ของความชั่วร้าย ความโศกเศร้า และความตาย (Graves, 1951, pp. 402-407)

จากแนวคิดเรื่องสีในแง่จิตวิทยาของ Graves ผู้วิจัยสามารถสรุปได้เป็นตาราง ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2.2 สรุปแนวคิดเรื่องสีในแง่จิตวิทยาของ Graves (1951)

สี	ความหมาย
สีเหลือง	ความหนุ่มสาว ความฉลาด ความยินดีปรีดา รื่นเริงเบิกบาน ความมั่งคั่งสมบูรณ์ เมตตากรุณา ความคิดสร้างสรรค์ อัจฉริยภาพ การทรยศหักหลัง ซ้ำเลา
สีแดง	ก้าวร้าว รุนแรง แข็งแกร่ง กล้าหาญ อึกเขม การต่อสู้ ความอันตราย ตื่นเต้นเร้าใจ ความรัก กระปรี้กระเปร่า
สีม่วง	สงบ เยือกเย็น ภาควุฒิ ซึมเศร้า เว้งว้าง ลึกลับน่ากลัว
สีน้ำเงิน	สุภาพเรียบร้อย สง่างามเยือกเย็น เชื่อสัตย์ เกียรติยศ สงบ ว่างเปล่า ความหวัง
สีเขียว	สดชื่น ร่มเย็น มีชีวิตชีวา ศรัทธา สันติภาพ ความสงบ
สีขาว	สะอาด บริสุทธิ์ ไร้เดียงสา สันติภาพ สูญเสีย ไว้อาลัย
สีเทา	เกษียณอายุ สุขุมรอบคอบ สงบเสถียรถ่อมตัว เคร่งขรึม แก่ชรา
สีดำ	ความมืด ลึกลับ น่าเกรงกลัว เศร้าหมอง ชั่วร้าย โศกเศร้า ความตาย

นอกจากนี้นักจิตวิทยายังได้ศึกษาเรื่องอิทธิพลของสีต่อความรู้สึกมนุษย์ สรุปได้ดังนี้

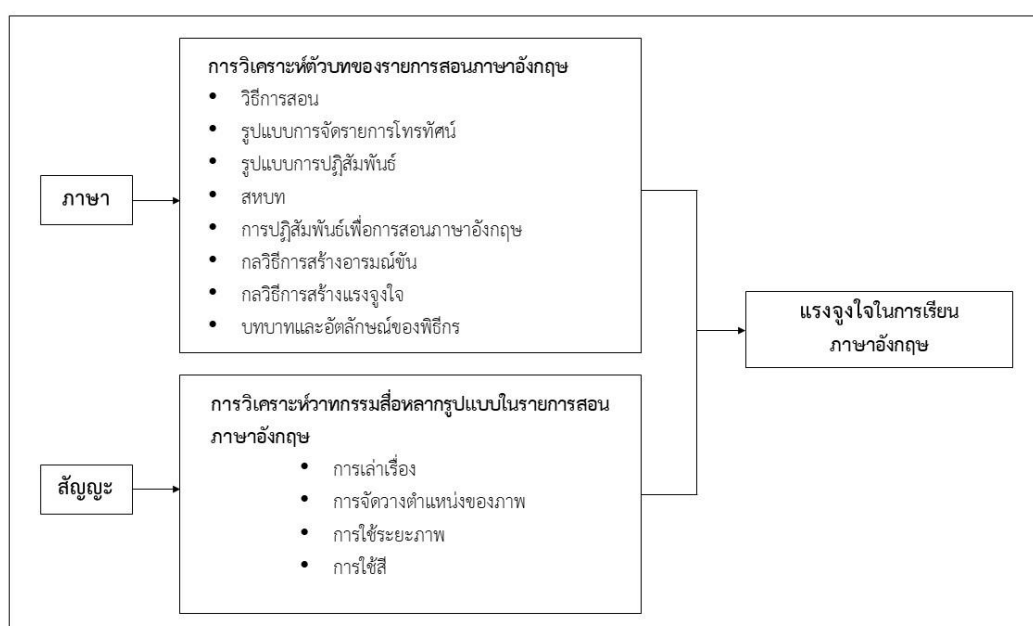
1. สีกับความรู้สึกเกี่ยวกับขนาด สีอ่อนมักทำให้รู้สึกว่ามีขนาดกว้างใหญ่ ในขณะที่สีเข้มหรือสีมืดทำให้รู้สึกแคบหรือเล็กลงแต่ดูมีน้ำหนักมากกว่าสีอ่อน
2. สีกับความรู้สึกเกี่ยวกับความสะอาด การนำสีต่าง ๆ มาผสมกับสีขาวหรือสีนวลทำให้รู้สึกสะอาดตา น่าใช้ น่าจับต้อง มากกว่าสีแท้หรือสีเข้ม และการใช้สีเดียวดูสะอาดตามากกว่าการใช้สีหลายสี เช่น สีของภาชนะหรือผลิตภัณฑ์
3. สีกับความรู้สึกเกี่ยวกับพลัง สีแท้ที่ไม่ได้ผสมกับสีอื่น ๆ จะให้พลังสดใสแข็งแกร่งมากกว่าสีที่ผสมแล้ว เช่น สีแดงจะมีพลังมากกว่าสีชมพู (สีแดงผสมสีขาว) และสีน้ำตาล (สีแดงผสมสีดำ) นอกจากนี้สีที่ให้ความรู้สึกร้อนแรง เช่น สีแดง สีส้ม สีม่วงแดง จะให้พลังมากกว่าสีที่ให้ความรู้สึกเย็น เช่น สีน้ำเงิน สีเขียว และสีม่วงคราม เป็นต้น ส่วนสีที่ผสมสีดำจะให้ความรู้สึกว่ามีมวลหรือมีน้ำหนักมากกว่าสีที่ผสมด้วยสีขาว
4. สีกับความรู้สึกเกี่ยวกับการเคลื่อนไหว การเคลื่อนไหวของสีแต่ละสีสามารถรับรู้ได้ด้วยตาและจิต ผิวหน้าของแต่ละสีเปล่งประกายออกมาในลักษณะการสั่นสะเทือน (Vibration) กลุ่มสีร้อน เช่น สีแดง สีส้ม สีม่วงแดง สามารถเคลื่อนไหวได้ดีมากกว่ากลุ่มสีเย็น เช่น สีน้ำเงินเขียว สีม่วงน้ำเงิน
5. สีกับความรู้สึกเกี่ยวกับระยะใกล้ไกล สีแต่ละสีให้ความรู้สึกเกี่ยวกับระยะใกล้ไกลต่างกัน สีแท้ที่ไม่ได้ผสมด้วยสีขาว สีเทา และสีดำ จะให้ความรู้สึกด้านระยะต่างกันโดยแบ่งออกเป็น 3 ระยะคือ ระยะหน้า (Fore Ground) คือ สีเหลือง สีส้ม สีแดง ระยะกลาง (Middle Ground) สีส้มแดง สีเขียว สีน้ำเงิน และระยะหลังสุด (Background) สีม่วง สีม่วงน้ำเงิน (โกสุม สายใจ, 2540, น. 50)

การใช้สีสามารถช่วยสื่ออารมณ์ความรู้สึกในการเล่าเรื่องได้ หากเลือกใช้สีได้เหมาะสมจะมีส่วนช่วยส่งเสริมประสิทธิภาพในการสื่อสารให้บรรลุวัตถุประสงค์ ดังนั้นการวิเคราะห์การใช้สีของรายการสอนภาษาอังกฤษจะสามารถชี้ให้เห็นบทบาทของสีในการเรียนการสอนได้

การวิเคราะห์รายการสอนภาษาอังกฤษเป็นการวิเคราะห์ว่าทฤษฎีทั้งบริบทของสื่อและชั้นเรียน รวมถึงอัตลักษณ์และบทบาทการทำหน้าที่เป็นครูของพิธีกร การผลิตรายการสอนภาษาอังกฤษมีองค์ประกอบหลากหลาย นอกเหนือไปจากการใช้วัจนภาษาเพื่อการสื่อความหมายกับผู้ชม ยังมีการใช้วัจนภาษาและสัญลักษณ์ต่าง ๆ เพื่อสื่อความหมายในรายการ ดังนั้นการวิเคราะห์รายการจึงต้องใช้การวิเคราะห์ว่าทฤษฎีสื่อหลายรูปแบบเพื่อวิเคราะห์ว่าแต่ละองค์ประกอบมีความสัมพันธ์กันเพื่อสื่อความหมายอย่างไร และนำผลที่ได้ไปประมวลผลร่วมกับผลการวิเคราะห์เชิงปริมาณซึ่งได้จากการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามเพื่อให้นักวิจัยมีความสมบูรณ์ตามแบบของการวิจัยเชิงผสมวิธีแบบคู่ขนาน

2.12 กรอบแนวคิดของงานวิจัย

กรอบแนวคิดในงานวิจัยนี้ได้นำแนวคิดต่าง ๆ ที่ได้ทบทวนวรรณกรรมไปในหัวข้อก่อนหน้านี้ ประกอบไปด้วย วิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้สอนในประเทศไทย รูปแบบการจัดรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษา รูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ สหบท การปฏิสัมพันธ์เพื่อการสอนภาษาอังกฤษ กลวิธีการสร้างอารมณ์ขัน กลวิธีการสร้างแรงจูงใจ บทบาทและอัตลักษณ์ของพิธีกรรายการ รวมไปถึงวาทกรรมสื่อหลากหลายรูปแบบ มาใช้สังเคราะห์เป็นกรอบแนวคิดของงานวิจัยได้ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 2.14 กรอบแนวคิดของการวิจัย

จากกรอบแนวคิดข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อเป็นการสื่อสารโดยใช้ภาษาร่วมกับการใช้สัญลักษณ์อื่น ๆ ที่นอกเหนือไปจากภาษา หรือวาทกรรมสื่อหลากหลายรูปแบบ ประกอบไปด้วย การเล่าเรื่อง การจัดวางตำแหน่งของภาพ การใช้ระยะภาพ และการใช้สี การสื่อสารโดยใช้ภาษาร่วมกับสัญลักษณ์จะช่วยสร้างการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงระหว่างพิธีกรรายการกับผู้ชมรายการ สามารถดึงดูดความสนใจให้ผู้ชมติดตามรับชมรายการอย่างต่อเนื่องและเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษได้

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงผสมวิธีแบบคู่ขนาน (Convergent Parallel Design) ดำเนินการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ไปพร้อมกับดำเนินการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยให้ความสำคัญกับการวิจัยทั้งสองแบบเท่า ๆ กันและนำผลการวิจัยจากทั้งสองวิธีมาประมวลผลร่วมกันเพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่สมบูรณ์มากกว่าการใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปริมาณหรือเชิงคุณภาพเพียงรูปแบบเดียว

คำถามนำวิจัยข้อที่ 1 การนำเสนอรูปแบบรายการโทรทัศน์แบบใดเป็นรูปแบบที่ผู้ชมรายการนิยม และรายการสอนภาษาอังกฤษนำเสนอรูปแบบรายการโทรทัศน์แบบใด

ใช้การวิจัยเชิงปริมาณเพื่อหาคำตอบว่าผู้ชมรายการนิยมรับชมรายการรูปแบบใด และใช้การวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อวิเคราะห์ว่ารายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการในงานวิจัยนี้นำเสนอรายการในรูปแบบใด ตรงตามความนิยมของผู้ชมรายการจากการตอบแบบสอบถามหรือไม่

คำถามนำวิจัยข้อที่ 2 พิธีกรรายการใช้อิทธิพลทางตรงหรืออิทธิพลทางอ้อมในการปฏิสัมพันธ์เพื่อสนับสนุนผู้ชมรายการในการเรียนภาษาอังกฤษ

ใช้การวิจัยเชิงคุณภาพในการวิเคราะห์พฤติกรรมการปฏิสัมพันธ์ของผู้สอนจากตัวบทเพื่อหาว่าพิธีกรใช้อิทธิพลทางตรงหรืออิทธิพลทางอ้อมในการปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมรายการ

คำถามนำวิจัยข้อที่ 3 พิธีกรรายการมีบทบาทและอัตลักษณ์อย่างไรในการสร้างแรงจูงใจให้ผู้ชมรายการให้ต้องการเรียนภาษาอังกฤษ

ใช้การวิจัยเชิงปริมาณจากการตอบแบบสอบถามในส่วนของข้อมูลเกี่ยวกับพิธีกรรายการที่ผู้ชมรายการนิยมและแรงจูงใจที่ผู้ชมรายการได้รับ และใช้การวิจัยเชิงคุณภาพในการวิเคราะห์ตัวบทว่าพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษมีบทบาทและอัตลักษณ์อย่างไรในการสร้างแรงจูงใจให้ผู้ชมรายการ

คำถามนำวิจัยข้อที่ 4 การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงระหว่างพิธีกรและผู้ชมมีส่วนร่วมช่วยในการสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษให้ผู้ชมรายการได้อย่างไร

ใช้การวิจัยเชิงปริมาณจากการตอบแบบสอบถามเพื่อวัดระดับการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงระหว่างพิธีกรและผู้ชมรายการ และใช้การวิจัยเชิงคุณภาพจากการวิเคราะห์ตัวบทว่าพิธีกร

รายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชมรายการได้อย่างไร

3.1 แหล่งข้อมูล

งานวิจัยนี้ใช้แหล่งข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณ และใช้คลิปวิดีโอของรายการสอนภาษาอังกฤษที่เผยแพร่ทางสื่อสำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ

3.1.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณ

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้ชมรายการสอนภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยใช้การสุ่มตัวอย่างตามความสะดวก (Convenience Sampling) เลือกบุคคลทั่วไปที่อยู่ในวัยเรียนและวัยทำงานอายุระหว่างช่วง 19 – 40 ปี โดยเป็นผู้ชมรายการสอนภาษาอังกฤษ 3 รายการ คือ ลูกกอล์ฟ อิงลิช รัม (Loukgolf's English Room), อิงลิช อาฟเตอร์ นูน (English Afternoonz) และมูฟวี่ แลงเกจ (Movie Language) เนื่องจากไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน แต่ทราบว่ามีเป็นจำนวนมาก ผู้วิจัยจึงกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรการคำนวณของ คอแครน (Cochran, 1953) เพื่อหาขนาดกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมในการศึกษาวิจัย กำหนดค่าความเชื่อมั่นที่ 95% มีความคลาดเคลื่อนไม่เกิน 5% และกำหนดสัดส่วนประชากรร้อยละ 30 ดังนี้

ใช้สูตรกรณีทราบค่าสัดส่วนของประชากร

$$n = \frac{p(1-p)Z^2}{d^2}$$

n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

p = สัดส่วนของประชากรที่ผู้วิจัยกำหนดจะสุ่ม

d = ระดับความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่างที่ยอมให้เกิดขึ้นได้

Z = ระดับความเชื่อมั่นหรือระดับนัยสำคัญ

(ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือระดับนัยสำคัญ 0.05 มีค่า Z = 1.96)

$$\text{ดังนั้น } p = 0.30$$

$$e = 5\% = \frac{5}{100} = 0.05$$

$$Z = 1.96$$

$$n = \frac{(0.30(1-0.30))1.96^2}{0.05^2} = 322.6944$$

ผู้วิจัยต้องการกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 322 คน เพื่อให้ข้อมูลที่ได้มีความสมบูรณ์และป้องกันกรณีที่บางตัวอย่างให้ข้อมูลไม่ครบถ้วน ผู้วิจัยจึงต้องใช้กลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยนี้จำนวน 400 คน

3.1.2 แหล่งข้อมูลสำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ

การวิจัยนี้ใช้คลิปวิดีโอของรายการสอนภาษาอังกฤษที่นำมาเผยแพร่ทางสื่อสังคมออนไลน์ ระหว่างกรกฎาคม-ธันวาคม พ.ศ. 2562 รายการที่นำมาวิเคราะห์ทั้ง 3 รายการเป็นรายการที่ได้รับ ความนิยมจากผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมียอดผู้ติดตามทางแฟนเพจเฟซบุ๊กมากกว่า 100,000 คน ดังนี้

1. รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม (Loukgolf's English Room)
2. รายการอิงลิช आफเตอร์ นูน (English Afternoonz)
3. รายการมูฟวี่ แลงเกวจ (Movie Language)

นำมาวิเคราะห์รายการละ 5 ตอน รวมทั้งสิ้น 15 ตอน โดยเลือกคลิปวิดีโอที่มียอดการรับชม สูงที่สุด 5 อันดับแรก ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3.1 คลิปวิดีโอของรายการสอนภาษาอังกฤษที่นำมาวิเคราะห์

รายการและชื่อคลิปวิดีโอ	วันที่เผยแพร่คลิปวิดีโอ
1. รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม	
1.1 คริส หอวัง	22 กรกฎาคม พ.ศ. 2562
1.2 มินท์ I Roam Alone	9 กันยายน พ.ศ. 2562
1.3 เติร์ด และปอร์เซ่	7 ตุลาคม พ.ศ. 2562
1.4 ฮิวโก้ จุลจักร	11 พฤศจิกายน พ.ศ. 2562
1.5 ดิชา กันติชา	18 พฤศจิกายน พ.ศ. 2562
2. รายการอิงลิช आफเตอร์ นูน	
2.1 v.to เจ็บปวด	8 กรกฎาคม พ.ศ. 2562
2.2 v.to นอนคว่ำ/หงาย/ตะแคง	25 กรกฎาคม พ.ศ. 2562
2.3 v.to โทรหาหน่อยนะ	29 กรกฎาคม พ.ศ. 2562
2.4 สั่งโรตียังไงให้กรอบ	13 ธันวาคม พ.ศ. 2562
2.5 ว่างงานยังไงให้ได้หยุด	27 ธันวาคม พ.ศ. 2562
3. รายการมูฟวี่ แลงเกวจ	
3.1 Alpha (2018)	2 กรกฎาคม พ.ศ. 2562
3.2 Baywatch (2017)	30 กรกฎาคม พ.ศ. 2562

รายการและชื่อคลิปวิดีโอ	วันที่เผยแพร่คลิปวิดีโอ
3.3 The Pool (2018)	13 สิงหาคม พ.ศ. 2562
3.4 Harry Potter and the Chamber of Secrets (2002)	3 กันยายน พ.ศ. 2562
3.5 Speed (1994)	26 กันยายน พ.ศ. 2562

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูมและรายการมูฟวี่ แลงเกวจ เป็นรายการที่บันทึกภาพโดยใช้วิธีการและเทคโนโลยีการถ่ายทำของรายการโทรทัศน์อย่างเต็มรูปแบบ ก่อนจะนำรายการที่ออกอากาศทางโทรทัศน์ไปแล้วมาเผยแพร่ทางสื่อสังคมออนไลน์ รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน เป็นรายการที่เคยออกอากาศทางโทรทัศน์ก่อนเปลี่ยนมาเผยแพร่ทางสื่อสังคมออนไลน์ต่าง ๆ ทำให้รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ในปัจจุบันมีการประยุกต์การบันทึกภาพให้ง่ายขึ้น โดยการใช้วิธีการของผู้สร้างสรรค์สื่อทางออนไลน์ (Creator) คือ ใช้อุปกรณ์เพียงแค่สมาร์ทโฟนในการถ่ายทำรายการ อย่างไรก็ตามรายการยังคงมีลักษณะการนำเสนอเช่นเดิม

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยนี้จะใช้เครื่องมือในการวิจัยแบบปริมาณคือแบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งให้ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นผู้ตอบเอง ประกอบไปด้วยคำถามปลายปิด (Close-ended Question) โดยชนิดของแบบสอบถามมีทั้งแบบสอบถามกระดาษและแบบสอบถามออนไลน์

ขอบเขตของแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นคำถามเลือกตอบเพียงคำตอบเดียว (Check List) ประกอบด้วย เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และทัศนคติที่มีต่อภาษาอังกฤษ

ส่วนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับรายการสอนภาษาอังกฤษ ส่วนนี้จะใช้คำถามทั้งแบบคำถามเลือกตอบเพียงคำตอบเดียว (Check List) และคำถามแบบมาตราวัดประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) ประกอบด้วย

1. พฤติกรรมการรับชมรายการสอนภาษาอังกฤษของผู้ตอบแบบสอบถาม
2. รายการสอนภาษาอังกฤษที่ผู้ตอบแบบสอบถามเคยรับชม
3. วิธีการรายการสอนภาษาอังกฤษที่ผู้ตอบแบบสอบถามรู้จักและชื่นชอบ

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบการจัดรายการสอนภาษาอังกฤษ ใช้คำถามทั้งแบบคำถามเลือกตอบเพียงคำตอบเดียว (Check List) และคำถามแบบมาตราวัดประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert

Scale) เพื่อสอบถามความคิดเห็นจากผู้ตอบแบบสอบถามว่ารูปแบบของรายการสอนภาษาอังกฤษแบบใดที่ผู้ชมรายการต้องการ ประกอบด้วย

1. ความยาวของรายการ
2. รูปแบบของรายการ

ส่วนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับพิธีกรรายการ ใช้คำถามทั้งแบบคำถามเลือกตอบเพียงคำตอบเดียว (Check List) และคำถามแบบมาตราวัดประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert scale) เพื่อหาคุณลักษณะของพิธีกรรายการที่ผู้ตอบแบบสอบถามชื่นชอบ และเพื่อวัดระดับการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงที่มีผู้ตอบแบบสอบถามมีต่อพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษที่ตนชื่นชอบ

1. คุณลักษณะของพิธีกรรายการ
2. การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริง

ผู้วิจัยนำแนวคิดจากแบบสอบถามเพื่อวัดระดับการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงของผู้ชมที่รู้บินและคณะได้พัฒนาขึ้นในปี ค.ศ.1985 มาเป็นต้นแบบของแบบสอบถามเพื่อวัดระดับการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงในงานวิจัยนี้

ส่วนที่ 5 ข้อมูลเกี่ยวกับประโยชน์และแรงจูงใจที่ผู้ตอบแบบสอบถามได้รับจากการรับชมรายการสอนภาษาอังกฤษ เป็นคำถามแบบมาตราวัดประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert Scale)

แบบสอบถามจะใช้คำถามแบบเลือกตอบและใช้คำถามที่มีเกณฑ์การให้คะแนนตามมาตราส่วนประมาณค่าของลิเคิร์ต 5 ระดับ โดยแต่ละคำถามจะมีคะแนนเป็นตัวเลข 5 ระดับ ในการแสดงความคิดเห็น คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

เกณฑ์การให้คะแนนตามมาตราส่วนประมาณค่าของลิเคิร์ต (Likert Scale)

มากที่สุด	5	คะแนน
มาก	4	คะแนน
ปานกลาง	3	คะแนน
น้อย	2	คะแนน
น้อยที่สุด	1	คะแนน

คำนวณหาค่าเฉลี่ยและแปลความหมายโดยใช้สูตรเพื่อกำหนดช่วงคะแนนแต่ละช่วง ดังนี้

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนช่วง}} = \frac{5 - 1}{5} = 0.8$$

จะได้ระดับการกำหนดเกณฑ์ในการแปลผลในแต่ละช่วงคะแนนในการวิจัยโดยแบ่งเป็นค่าเฉลี่ยดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.21 – 5.00	ระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.41 – 4.20	ระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.61 – 3.40	ระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.81 – 2.60	ระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.80	ระดับน้อยที่สุด

สำหรับเครื่องมือในการวิเคราะห์เชิงคุณภาพเพื่อวิเคราะห์รูปแบบของรายการ รวมถึงการสื่อสารของพิธีกรรายการจะใช้การวิเคราะห์วาทกรรมและการวิเคราะห์วาทกรรมสื่อหลากหลายรูปแบบ เพื่อวิเคราะห์ข้อมูล และจะนำผลการวิเคราะห์ทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพมาประมวลผลร่วมกัน เพื่อให้งานวิจัยสมบูรณ์ตามแบบของงานวิจัยเชิงผสมผสานวิธีแบบคู่ขนาน

3.3 การทดสอบเครื่องมือในการวิจัย

ผู้วิจัยเสนอแบบสอบถามเพื่อขอคำปรึกษาจากอาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัยและผู้เชี่ยวชาญอีกจำนวน 4 ท่าน เพื่อทดสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) รวมถึงความถูกต้องและความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ในการตั้งคำถามโดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค (Item-Objective Congruence Index: IOC) จากนั้นจึงนำข้อคิดเห็นมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของแบบสอบถามเพื่อให้คำถามมีความสมบูรณ์และครอบคลุมงานวิจัยมากยิ่งขึ้น

ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 4 ท่าน ประเมินแบบสอบถามโดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค มีเกณฑ์การพิจารณาดังนี้

- +1 หมายถึง ข้อคำถามมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค
- 1 หมายถึง ข้อคำถามไม่มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค

เกณฑ์ในการตัดสินความเที่ยงตรงของเนื้อหา คือ หากข้อคำถามมีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงคมากกว่า 0.5 แสดงว่าคำถามข้อนั้นมีเนื้อหาที่สอดคล้องกับวัตถุประสงคและใช้ภาษาได้เหมาะสม สามารถนำข้อคำถามไปใช้ในการสอบถามผู้เข้าร่วมวิจัยได้

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณจะเก็บทั้งแบบสอบถามชนิดกระดาษ และแบบสอบถามออนไลน์ผ่านทางอินเทอร์เน็ต

1. เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกระดาษ ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บข้อมูลส่วนนี้ด้วยตนเองโดยใช้วิธีแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ตอบแบบสอบถามเอง (Self-administered Questionnaire)

ตามสถานที่ต่าง ๆ จำนวน 200 คน ใช้การสุ่มตัวอย่างตามสะดวก (Convenience Sampling) หากพบผู้ที่เคยชมรายการสอนภาษาอังกฤษและมีคุณสมบัติตรงตามลักษณะประชากรจะนำมาเป็นกลุ่มตัวอย่างของการวิจัย

2. เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามออนไลน์ (Online Questionnaire) กลุ่มตัวอย่างจะสามารถกรอกแบบสอบถามผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้ด้วยตนเองและส่งกลับมาให้ผู้วิจัย จำนวน 200 คน ใช้การสุ่มตัวอย่างตามสะดวก (Convenience Sampling) โดยผู้วิจัยจะส่งแบบสอบถามออนไลน์เจาะจงไปทางข้อความผ่านสื่อสังคมออนไลน์ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ติดตามหรือเป็นผู้แสดงความคิดเห็นในสื่อสังคมออนไลน์ของรายการสอนภาษาอังกฤษ

มีขั้นตอนทั้งหมด 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาข้อมูล เอกสาร ทฤษฎี ทบทวนวรรณกรรม และนำมาเป็นขอบเขตเพื่อใช้ในการร่างแบบสอบถาม

2. หลังจากการร่างแบบสอบถามเสร็จสิ้น ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงและความถูกต้องเหมาะสมของแบบสอบถาม เมื่อแก้ไขปรับปรุงแบบสอบถามตามคำแนะนำแล้วจึงนำไปใช้ในการเก็บข้อมูล

3. กระจายแบบสอบถาม 2 วิธี คือ กระจายแบบสอบถามชนิดกระดาษตามสถานที่ต่าง ๆ และการเก็บข้อมูลผ่านทางสื่อสังคมออนไลน์

4. รวบรวมแบบสอบถามที่ได้รับคืนจากผู้ตอบแบบสอบถามและตรวจสอบความสมบูรณ์ของคำตอบก่อนนำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพจะใช้คลิปวิดีโอที่เผยแพร่ผ่านทางสื่อสังคมออนไลน์มาวิเคราะห์ โดยเป็นตอนที่เผยแพร่ระหว่างเดือนกรกฎาคม – ธันวาคม พ.ศ. 2562 รายการละ 5 ตอน จำนวนทั้งสิ้น 15 ตอน

3.5 การวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูล

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงผสมวิธีแบบคู่ขนาน (Convergent Parallel Design) ใช้การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ควบคู่กับการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) จึงมีการวิเคราะห์ข้อมูลที่เก็บทั้ง 2 ประเภทโดยใช้ 2 วิธีวิจัยในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. การวิจัยเชิงปริมาณใช้การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ภายหลังจากได้ข้อมูลจากผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดแล้ว ผู้วิจัยนำค่าสถิติมาใช้ในการนำเสนอข้อมูล โดยนำแบบสอบถามมาประมวลผลเป็นค่าร้อยละ (Percentage) และดูจากคำตอบของคำถามแต่ละข้อที่มี

ค่าความถี่ (Frequency) สูงสุด 3 อันดับแรก ที่มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) อยู่ระหว่าง 0.5-1

2. การวิจัยเชิงคุณภาพใช้การวิเคราะห์วาทกรรม (Discourse Analysis) โดยผู้วิจัยจะศึกษาคลิปวิดีโอแต่ละตอนอย่างละเอียด ใช้วิธีวิเคราะห์ตัวบทเพื่อทำความเข้าใจว่าพิธีกรทั้ง 3 รายการสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชมรายการได้อย่างไร

การวิเคราะห์วาทกรรมสื่อหลากหลายรูปแบบในส่วนการวิเคราะห์การสื่อความหมายด้วยการเล่าเรื่อง ผู้วิจัยได้วิเคราะห์โดยใช้การเล่าเรื่องประกอบการแสดงบทบาทสมมติ เนื่องจากการเล่าเรื่องเป็นส่วนหนึ่งของการแสดงบทบาทสมมติ การเรียนการสอนในชั้นเรียนมักนำกิจกรรมการเล่าเรื่องมาประกอบการแสดงบทบาทสมมติเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น จากความเกี่ยวข้องของการเล่าเรื่องและการแสดงบทบาทสมมติดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้นำการแสดงบทบาทสมมติมาประกอบการวิเคราะห์การสื่อความหมายด้วยการเล่าเรื่อง การเล่าเรื่องนั้นมีหลากหลายรูปแบบด้วยกัน แต่ผู้วิจัยจะนำการเล่าเรื่องรูปแบบฮอลลีวูด คลาสสิกของภาพยนตร์มาใช้ในการวิเคราะห์ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ เนื่องจากรายการมูฟวี่ แลงเกจใช้ภาพยนตร์ในการสอนภาษาอังกฤษและยังเป็นรูปแบบการเล่าเรื่องที่ได้รับความนิยมมากที่สุดอีกด้วย

ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพจะนำมาใช้เพื่อวิเคราะห์วิธีการสอนภาษาอังกฤษ รูปแบบรายการโทรทัศน์ รูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ สหบท การปฏิสัมพันธ์ในการสอนภาษาอังกฤษ กลวิธีการสร้างอารมณ์ขัน กลวิธีการสร้างแรงจูงใจ บทบาทและอัตลักษณ์ของพิธีกรรายการ รวมไปถึงวาทกรรมสื่อหลากหลายรูปแบบ ซึ่งเป็นองค์ประกอบในการสร้างปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงระหว่างพิธีกรและผู้ชมรายการ โดยผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูลและผลการวิจัยโดยใช้การเขียนเชิงพรรณนา สถิติเชิงพรรณนา ตาราง รูปภาพ และตัวบทประกอบการเขียนพรรณนาเพื่อตอบคำถามนำวิจัยให้สมบูรณ์

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงผสมวิธีแบบคู่ขนาน (Convergent Parallel Design) ดำเนินการวิจัยเชิงคุณภาพพร้อมกันกับการวิจัยเชิงปริมาณ โดยให้ความสำคัญกับการวิจัยทั้งสองแบบเท่า ๆ กัน และนำผลการวิจัยมาสรุปรวมกันเพื่อตอบคำถามของการวิจัย

การวิเคราะห์ได้แบ่งเป็น 2 ส่วน ในส่วนที่ 1 เป็นผลการวิจัยเชิงปริมาณ สำหรับส่วนที่ 2 เป็นผลการวิจัยเชิงคุณภาพ ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิจัยเชิงปริมาณ

หัวข้อ 4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณ

ส่วนที่ 2 ผลการวิจัยเชิงคุณภาพ

หัวข้อ 4.2 การวิเคราะห์ตัวบทของรายการสอนภาษาอังกฤษ

- 4.2.1 วิธีการสอนที่ใช้ในรายการสอนภาษาอังกฤษ
- 4.2.2 รูปแบบรายการโทรทัศน์ในรายการสอนภาษาอังกฤษ
- 4.2.3 รูปแบบในการปฏิสัมพันธ์ในรายการสอนภาษาอังกฤษ
- 4.2.4 สหบทในรายการสอนภาษาอังกฤษ
- 4.2.5 การปฏิสัมพันธ์เพื่อการสอนภาษาอังกฤษ
- 4.2.6 กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันในรายการสอนภาษาอังกฤษ
- 4.2.7 กลวิธีสร้างแรงจูงใจในรายการสอนภาษาอังกฤษ
- 4.2.8 บทบาทและอัตลักษณ์ของพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษ

หัวข้อ 4.3 การวิเคราะห์วาทกรรมสื่อหลากหลายรูปแบบในรายการสอนภาษาอังกฤษ

- 4.3.1 วิเคราะห์การสื่อความหมายด้วยการเล่าเรื่อง
- 4.3.2 วิเคราะห์การสื่อความหมายด้วยการจัดวางตำแหน่งของภาพ
- 4.3.3 วิเคราะห์การสื่อความหมายด้วยระยะภาพ
- 4.3.4 วิเคราะห์การสื่อความหมายด้วยการใช้สี

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณ

งานวิจัยเชิงปริมาณใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ชมรายการสอนภาษาอังกฤษ 3 รายการ คือ รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม รายการอิงลิช อาฟเตอร์ นู่น และรายการมูฟวี่ แลงเกจ โดยให้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ตอบแบบสอบถามด้วยตนเองจำนวน 400 คน แบ่งเป็นการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกระดาษจำนวน 200 คน และการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามออนไลน์ 200 คน จากนั้นจึงนำแบบสอบถามจากการเก็บข้อมูลทั้งสองประเภทมาประมวลผลร่วมกัน ได้ผลการวิเคราะห์ดังนี้

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	101	25.25
หญิง	299	74.75
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.1 พบว่ามีกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายจำนวน 101 คน หรือร้อยละ 25.25 และเพศหญิงจำนวน 299 คน หรือร้อยละ 74.75

ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
19 - 25 ปี	221	55.25
26 - 30 ปี	128	32
31 - 35 ปี	27	6.75
36 - 40 ปี	15	3.75
40 - 45 ปี	9	2.25
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.2 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 19-25 ปี มีจำนวนมากที่สุด 221 คน คิดเป็นร้อยละ 55.25 กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 26-30 ปี มีจำนวนรองลงมา 128 คน คิดเป็นร้อยละ 32 และกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุดคือกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 40-45 ปี จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.25

ตารางที่ 4.3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น	0	0
มัธยมศึกษาตอนต้น	1	0.25
มัธยมศึกษาตอนปลาย /ปวช. หรือ เทียบเท่า	30	7.5
อนุปริญญา/ปวส. หรือ เทียบเท่า	8	2
ปริญญาตรี	308	77
สูงกว่าปริญญาตรี	53	13.25
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.3 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในระดับการศึกษาปริญญาตรี มีจำนวนมากที่สุด 308 คน คิดเป็นร้อยละ 77 และกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมีจำนวนรองลงมา คือ 53 คน คิดเป็นร้อยละ 13.25 และกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุดคือกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในระดับศึกษามัธยมศึกษาตอนต้นมีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.25 และไม่พบกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น

ตารางที่ 4.4 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
นักเรียน/นักศึกษา	228	57
พนักงานบริษัทเอกชน	100	25
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	33	8.25
เจ้าของกิจการ/อาชีพอิสระ	26	6.5
อื่น ๆ	13	3.25
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.4 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนมากที่สุด คือ กลุ่มนักเรียน/นักศึกษาที่มีจำนวน 228 คน คิดเป็นร้อยละ 57 และกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในกลุ่มพนักงานบริษัทเอกชน มีจำนวนรองลงมา คือ 100 คน คิดเป็นร้อยละ 25 และกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ กลุ่มตัวอย่างที่ประกอบอาชีพอื่น ๆ มีจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.25

ตารางที่ 4.5 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามทัศนคติที่มีต่อภาษาอังกฤษ

ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ
ความชอบภาษาอังกฤษ		
ชอบ	321	80.25
ไม่ชอบ	79	19.75
รวม	400	100
ความสนใจในการเรียน		
สนใจ	376	94
ไม่สนใจ	24	6
รวม	400	100
ความชอบเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนของโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย		
ชอบ	223	55.75
ไม่ชอบ	177	44.25
รวม	400	100
ความชอบเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองจากสื่ออื่น ๆ นอกชั้นเรียน		
ชอบ	380	95
ไม่ชอบ	20	5
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.5 พบว่ามีกลุ่มตัวอย่างชอบภาษาอังกฤษจำนวน 321 คน คิดเป็นร้อยละ 80.25 และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ชอบภาษาอังกฤษจำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 19.75 ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่ชอบภาษาอังกฤษมีจำนวนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่ชอบภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างที่สนใจในการเรียนภาษาอังกฤษมีจำนวน 376 คน คิดเป็นร้อยละ 94 และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่สนใจในการเรียนภาษาอังกฤษมีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6 ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่สนใจการเรียนภาษาอังกฤษมีจำนวนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่สนใจการเรียนภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างที่ชอบการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน โรงเรียน มหาวิทยาลัยมีจำนวน 223 คน คิดเป็นร้อยละ 55.75 และมีกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ชอบการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน โรงเรียน หรือมหาวิทยาลัยมีจำนวน 177 คน คิดเป็นร้อยละ 44.25 ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่ชอบการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน โรงเรียน มหาวิทยาลัยมีจำนวนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่ชอบการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน โรงเรียน มหาวิทยาลัย

กลุ่มตัวอย่างที่ชอบเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองจากสื่ออื่น ๆ นอกชั้นเรียนมีจำนวน 380 คน คิดเป็นร้อยละ 95 และมีกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองจากสื่ออื่น ๆ นอกชั้นเรียนมีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5 ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่ชอบเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองจากสื่ออื่น ๆ นอกชั้นเรียนจึงมีจำนวนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองจากสื่ออื่น ๆ นอกชั้นเรียน

ตารางที่ 4.6 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามช่องทางในการรับชมรายการ

ช่องทางในการรับชมรายการ	จำนวน	ร้อยละ
โทรทัศน์	9	2.25
เฟซบุ๊ก	46	11.5
ยูทูบ	192	48
แอปพลิเคชันอื่น ๆ	17	4.25
มากกว่า 1 ช่องทาง	136	35
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.6 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่รับชมรายการสอนภาษาอังกฤษผ่านทางยูทูบมีจำนวนมากที่สุดคือ 192 คน คิดเป็นร้อยละ 48 กลุ่มที่รองลงมา คือ กลุ่มที่รับชมรายการผ่านช่องทางต่าง ๆ มากกว่า 1 ช่องทางมีจำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 35 และกลุ่มตัวอย่างที่น้อยที่สุดคือกลุ่มที่รับชมรายการผ่านทางโทรทัศน์มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.25

ตารางที่ 4.7 จำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคำตอบของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม
รายการสอนภาษาอังกฤษที่ผู้ชมเลือกรับชม

รายการ	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับการ เปิดรับชม
ลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม	212	132	36	13	7	4.32	0.89	มากที่สุด
อิงลิช ออฟเตอร์นูน	56	145	115	53	31	3.36	1.11	ปานกลาง
มูฟวี่ แลงเกวจ	52	115	114	64	55	3.11	1.22	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.7 พบว่ารายการที่มีกลุ่มตัวอย่างเลือกรับชมมากที่สุด คือ รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รูม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.32 รายการที่มีกลุ่มตัวอย่างเลือกรับชมรองลงมา คือ รายการอิงลิช ออฟเตอร์ นูน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.36 และรายการที่มีกลุ่มตัวอย่างเลือกรับชมน้อยที่สุด คือ มูฟวี่ แลงเกวจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.11

ตารางที่ 4.8 จำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคำตอบของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม
พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษที่รู้จัก

พิธีกร	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความรู้จัก
1. สุนทรีย กลืนสุวรรณ	31	95	130	76	68	2.86	1.18	ปานกลาง
2. คณาธิป สุนทรรัักษ์	279	91	18	8	4	4.58	0.75	มากที่สุด
3. ณัชชานันท์ ไพระณรงค์	89	140	78	55	38	3.46	1.24	มาก
4. คริสโตเฟอร์ ไรท์	132	150	80	21	17	3.89	1.05	มาก

จากตารางที่ 4.8 พบว่าพิธีกรรายการที่มีกลุ่มตัวอย่างรู้จักมากที่สุด คือ คณาธิป สุนทรรักษ์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.58 พิธีกรรายการที่มีกลุ่มตัวอย่างรู้จักรองลงมา คือ คริสโตเฟอร์ ไรท์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.89 และณัชชานันท์ พิระณรงค์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 ตามลำดับ และพิธีกรรายการที่มีกลุ่มตัวอย่างรู้จักน้อยที่สุด คือ สุกฤษฎ์ กลิ่นสุวรรณ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.86

ตารางที่ 4.9 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระยะเวลาออกอากาศที่เหมาะสม

ระยะเวลาการออกอากาศ	จำนวน	ร้อยละ
1-5 นาที	41	10.25
5-15 นาที	163	40.75
15-30 นาที	146	36.50
30-45 นาที	43	10.75
45-60 นาที	7	1.75
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.9 พบว่าระยะเวลาการออกอากาศที่เหมาะสมที่กลุ่มตัวอย่างต้องการมากที่สุด คือ 5 - 15 นาที มีจำนวน 163 คน คิดเป็นร้อยละ 40.75 ระยะเวลาที่กลุ่มตัวอย่างต้องการรองลงมา คือ 15 - 30 นาที มีจำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 36.50 และ 30 - 45 นาที มีจำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 10.75 ส่วนที่กลุ่มตัวอย่างต้องการน้อยที่สุด คือ 45 - 60 นาที มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 1.75

ตารางที่ 4.10 จำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคำตอบของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรูปแบบของรายการสอนภาษาอังกฤษแบบที่ผู้ชมต้องการ

รูปแบบรายการ	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความ ต้องการ
1. รายการสอนภาษาอังกฤษที่มีพิธีกรเพียง หนึ่งคนพูดนำเสนอความรู้ เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ	91	181	108	17	3	3.85	0.84	มาก

รูปแบบรายการ	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความต้องการ
2. รายการสอนภาษาอังกฤษที่มีพิธีกรและแขกรับเชิญมากกว่า 2 คน มาร่วมพูดคุยกันเพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ	169	167	52	9	3	4.23	0.81	มากที่สุด
3. รายการสอนภาษาอังกฤษที่พิธีกรยกประเด็นให้ผู้ร่วมรายการ 2-3 ท่านแสดงความคิดเห็น ก่อนพิธีกรจะสรุปประเด็นให้ผู้ชมเข้าใจ	121	146	102	21	10	3.86	0.98	มาก
4. รายการสอนภาษาอังกฤษที่พิธีกรสัมภาษณ์แขกรับเชิญในประเด็นต่าง ๆ	174	161	56	7	2	4.25	0.79	มากที่สุด
5. รายการสอนภาษาอังกฤษที่มีการแสดงละครสมมติเพื่อนำเสนอคำศัพท์ ประโยค หรือตัวอย่างการนำภาษาอังกฤษไปใช้	189	156	46	7	2	4.31	0.78	มากที่สุด
6. รายการสอนภาษาอังกฤษแนวสารคดี	111	131	103	40	15	3.71	1.09	มาก
7. รายการสอนภาษาอังกฤษที่มีการแข่งขันกันตอบปัญหาหรือมีการเล่นเกม	124	147	92	29	8	3.88	0.99	มาก

รูปแบบรายการ	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความต้องการ
8. รายการสอนภาษาอังกฤษที่มีการสาธิตประดิษฐ์สิ่งของ การทำอาหาร การทดลองต่าง ๆ	110	146	103	36	5	3.80	0.98	มาก
9. รายการสอนภาษาอังกฤษที่นำเสนอหลายอย่าง เช่น ช่วงแรกนำเสนอการพูดคุยกับแขก รับเชิญ ช่วงต่อมานำเสนอการเล่นเกม และช่วงสุดท้ายนำเสนอละครสมมติ	146	165	65	20	4	4.07	0.90	มาก
10. รายการสอนภาษาอังกฤษที่ไปถ่ายทอดสดทำกิจกรรมหรือสถานการณ์จริงนอกสถานที่	137	156	89	15	3	4.02	0.89	มาก
11. รายการสอนภาษาอังกฤษที่มีการโต้ว่าที่ในรายการ	96	124	111	43	26	3.55	1.16	มาก
12. รายการสอนภาษาอังกฤษที่จำลองสถานการณ์ห้องเรียน พิธีกรเป็นผู้สอนและมีตัวแทนผู้ชมร่วมนั่งเรียนอยู่ในรายการ	118	149	92	33	8	3.84	1.01	มาก

จากตารางที่ 4.10 พบว่ารายการที่มีรูปแบบเป็นรายการสอนภาษาอังกฤษที่มีการแสดงละครสมมติเพื่อนำเสนอคำศัพท์ ประโยค หรือตัวอย่างการนำภาษาอังกฤษไปใช้เป็นรูปแบบรายการที่ผู้ชมต้องการมากที่สุด คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.31 รองลงมาคือรูปแบบรายการสอนภาษาอังกฤษที่พิธีกร

สัมภาษณ์แขกรับเชิญในประเด็นต่าง ๆ คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.25 และรูปแบบรายการสอนภาษาอังกฤษที่มีพิธีกรและแขกรับเชิญมากกว่า 2 คนร่วมพูดคุยกันเพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.23 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.11 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความเชี่ยวชาญของทางภาษาของพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษแบบที่ผู้ชมต้องการ

ความเชี่ยวชาญทางภาษาของพิธีกร	จำนวน	ร้อยละ
1. พิธีกรที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษสูง เช่น เป็นชาวต่างชาติเจ้าของภาษา หรือ คนไทยที่เคยใช้ชีวิตที่ต่างประเทศ	303	75.75
2. พิธีกรคนไทยที่มีวุฒิการศึกษาด้านภาษาอังกฤษหรือการสอนภาษาอังกฤษโดยตรงตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	76	19
3. พิธีกรชาวต่างชาติที่มีวุฒิการศึกษาด้านภาษาอังกฤษหรือการสอนภาษาอังกฤษโดยตรงตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	21	5.25
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.11 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 75.75 ต้องการพิธีกรมีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษสูง เช่น เป็นชาวต่างชาติเจ้าของภาษา หรือคนไทยที่เคยใช้ชีวิตที่ต่างประเทศ รองลงมาคือพิธีกรคนไทยที่มีวุฒิการศึกษาด้านภาษาอังกฤษหรือการสอนภาษาอังกฤษโดยตรงตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 19 และกลุ่มตัวอย่างต้องการน้อยที่สุดคือพิธีกรชาวต่างชาติที่มีวุฒิด้านภาษาอังกฤษหรือการสอนภาษาอังกฤษโดยตรงตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 5.25

ตารางที่ 4.12 จำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคำตอบของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษแบบที่ผู้ชมชื่นชอบ

ลักษณะของพิธีกร	มาก ที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)	ค่า เฉลี่ย S.D.	ระดับ ความช้ นชอบ
1. พิธีกรที่มีรูปร่างหน้าตาที่ดี	67	116	172	33	12	3.48 0.97	มาก
2. พิธีกรที่มีบุคลิกภาพดี	196	159	38	6	1	4.36 0.74	มากที่สุด
3. พิธีกรที่แต่งกายสุภาพ	182	152	56	7	3	4.26 0.82	มากที่สุด

ลักษณะของพิธีกร	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)	ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความขึ้น ชอบ
เหมาะสม								
4. พิธีกรที่ใช้น้ำเสียงและ ท่าทางในการพูดที่ดี	267	113	16	2	2	4.60	0.64	มากที่สุด
5. พิธีกรที่ใช้ภาษาไทย อธิบายได้ชัดเจน เข้าใจได้ ง่าย	280	95	22	2	1	4.63	0.64	มากที่สุด
6. พิธีกรที่ใช้ไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษได้ดีและถูกต้อง	275	105	17	1	2	4.62	0.63	มากที่สุด
7. พิธีกรที่ออกเสียงหรือมี สำเนียงแบบเจ้าของภาษา	234	127	35	3	1	4.48	0.71	มากที่สุด
8. พิธีกรที่พูดให้กำลังใจผู้ชม อยู่เสมอ	252	118	29	0	1	4.55	0.65	มากที่สุด
9. พิธีกรที่พูดแนะนำ แนวทางในการเรียน ภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชม	262	114	22	1	1	4.58	0.63	มากที่สุด
10. พิธีกรที่นำเสนอความรู้ ผสมผสานความสนุกสนาน	303	86	10	0	1	4.73	0.53	มากที่สุด
11. พิธีกรที่นำเสนอเหมือน การสนทนาพูดคุยกัน มากกว่าการบรรยายแบบ วิชาการในชั้นเรียน	283	93	20	2	2	4.63	0.65	มากที่สุด
12. พิธีกรที่นำเสนอเหมือน การบรรยายแบบวิชาการใน ชั้นเรียนมากกว่าการสนทนา พูดคุยกัน	111	98	86	52	53	3.40	1.36	ปาน กลาง

จากตารางที่ 4.12 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ขึ้นชอบรายการที่มีพิธีกรนำเสนอความรู้ผสมผสานความสนุกสนาน คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.73 รองลงมา คือ พิธีกรที่นำเสนอเหมือนการสนทนา

พูดคุยกันมากกว่าการบรรยายแบบวิชาการเหมือนในชั้นเรียน คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.63 และพิธีกรที่ใช้ภาษาไทยอธิบายได้ชัดเจน เข้าใจได้ง่าย คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.63 นอกจากนี้พบว่าพิธีกรรายการที่กลุ่มตัวอย่างให้ความสนใจน้อย คือ พิธีกรที่มีรูปร่างหน้าตาที่ดี และพิธีกรที่น่าเสนอเหมือนการบรรยายแบบวิชาการในชั้นเรียน คิดเป็นค่าเฉลี่ยเพียง 3.48 และ 3.40 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.13 จำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการปฏิบัติสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงที่ผู้ชมรายการมีต่อพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษ

การปฏิบัติสัมพันธ์ทางสังคม ถึงความจริง	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับของการปฏิบัติสัมพันธ์
1. ท่านรู้สึกคุ้นเคยกับพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษเหมือนเป็นครู อาจารย์ พี่ หรือคนรู้จักของท่าน	144	148	92	10	6	4.04	0.91	มาก
2. ท่านรู้ข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับพิธีกรที่ท่านชื่นชอบ	123	147	113	12	5	3.93	0.91	มาก
3. พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษที่ท่านชื่นชอบคือบุคคลต้นแบบในการเรียนภาษาอังกฤษของท่าน	150	159	67	18	6	4.07	0.92	มาก
4. ท่านเฝ้ารอรับชมรายการของพิธีกรที่ท่านชื่นชอบอยู่เสมอ	118	153	95	26	8	3.87	0.98	มาก
5. ถ้าพิธีกรที่ท่านชื่นชอบไปออกรายการอื่น ๆ ท่านจะชมรายการนั้นด้วย	131	151	90	22	6	3.95	0.95	มาก
6. ท่านเคยพูดตอบคำถามหรือออกเสียงตามรายการ	137	155	74	24	10	3.96	0.99	มาก
7. พิธีกรทำให้ท่านรู้สึกสบายใจในการเรียนรู้	168	174	52	5	1	4.26	0.75	มากที่สุด

การปฏิสัมพันธ์ ทางสังคม ถึงความจริง	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)	ค่า เฉลี่ย	S.D.	ระดับ ของการ ปฏิสัมพันธ์
ภาษาอังกฤษจากการชม รายการ								
8. ถ้าเห็นเรื่องราวของ พิธีกรรายการสอน ภาษาอังกฤษที่ท่านชื่นชอบ ปรากฏบนสื่ออื่น ๆ เช่น นิตยสาร หรือหนังสือพิมพ์ ท่านจะสนใจอ่านเรื่องราว นั้น	122	159	96	16	7	3.93	0.93	มาก
9. เมื่อมีการจัดบรรยายหรือ อบรมให้ความรู้โดยพิธีกร รายการสอนภาษาอังกฤษที่ ท่านชื่นชอบ หากมีโอกาส ท่านจะไปร่วมงาน	132	146	83	25	14	3.89	1.05	มาก
10. ท่านเคยซื้อหนังสือหรือ ซีดีสอนภาษาอังกฤษของ พิธีกรรายการที่ท่านชื่นชอบ	101	127	99	39	34	3.56	1.21	มาก
11. ท่านรู้สึกไม่สบายใจเมื่อ มีคนพูดถึงพิธีกรรายการ สอนภาษาอังกฤษที่ท่านชื่นชอบ ในแง่ไม่ดี	91	137	120	33	19	3.62	1.07	มาก
12. ท่านอยากเจอตัวจริง ของพิธีกรรายการสอน ภาษาอังกฤษที่ท่านชื่นชอบ	162	101	87	28	22	3.88	1.18	มาก
รวม						3.91		มาก

จากตารางที่ 4.13 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงอยู่ในระดับมากซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91 โดยกลุ่มตัวอย่างมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงกับพิธีกร

รายการสูงเป็น 3 อันดับแรก ดังนี้ พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษทำให้รู้สึกสบายใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากการชมรายการ พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษที่ชื่นชอบคือบุคคลต้นแบบในการเรียนภาษาอังกฤษ และรู้สึกคุ้นเคยกับพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษเสมือนเป็นครู อาจารย์ พี่ หรือคนรู้จัก คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.26 4.07 และ 4.04 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.14 จำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประโยชน์ที่ได้รับจากการรับชมรายการสอนภาษาอังกฤษ

ประโยชน์ที่ได้รับ	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับการ ได้รับ ประโยชน์
1. ท่านได้รับความรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นจากการรับชมรายการ	199	167	31	2	1	4.40	0.68	มากที่สุด
2. ท่านรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นจากการรับชมรายการ	215	156	27	1	1	4.46	0.66	มากที่สุด
3. ท่านสามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นจากการฟังและฝึกเลียนแบบตามพิธีกร	162	164	60	11	3	4.18	0.84	มาก
4. ท่านรู้สึกมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น	149	145	88	13	5	4.05	0.91	มาก
5. ท่านทราบว่าควรพูดภาษาอังกฤษอย่างไรในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน	159	172	54	12	3	4.18	0.83	มาก
6. ท่านอ่านหรือเขียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น	118	167	91	19	5	3.94	0.91	มาก
7. ท่านฟังหรือพูดภาษาอังกฤษได้ดีมากขึ้น	141	166	76	15	2	4.07	0.86	มาก
8. ท่านเข้าใจวัฒนธรรมของ	120	169	91	15	5	3.96	0.89	มาก

ประโยชน์ที่ได้รับ	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับการ ได้รับ ประโยชน์
เจ้าของภาษามากขึ้นจากการ รับชมรายการ								
9. ท่านสามารถนำสิ่งที่ได้จาก การรับชมรายการไปพูดคุย แลกเปลี่ยนความรู้กับผู้อื่นได้	141	181	62	13	3	4.11	0.83	มาก
10. การรับชมรายการทำให้ ท่านมีแรงบันดาลใจในการ เรียนภาษาอังกฤษ และขึ้น ชอบภาษาอังกฤษมากกว่าเดิม	185	166	42	5	2	4.32	0.75	มากที่สุด
รวม						4.17		มาก

จากตารางที่ 4.14 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับการได้รับประโยชน์อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยทั้งหมดเท่ากับ 4.17 โดยกลุ่มตัวอย่างได้รับประโยชน์จากรับชมรายการสูง 3 อันดับแรก มีดังต่อไปนี้ ผู้ชมได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นจากการรับชมรายการ คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.46 ผู้ชมได้รับความรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นจากการรับชมรายการ คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.40 และการรับชมรายการทำให้ผู้ชมมีแรงบันดาลใจในการเรียนและขึ้นชอบภาษาอังกฤษมากกว่าเดิม คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.32 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.15 จำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษจากการรับชมรายการสอนภาษาอังกฤษ

แรงจูงใจ	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับการ ได้รับ แรงจูงใจ
1. การเรียนภาษาอังกฤษ จากการรับชมรายการทำ ให้ท่านมีความสุขเพิ่มมาก ขึ้นในการฝึกฝนและใช้	171	184	40	4	1	4.30	0.71	มากที่สุด

แรงจูงใจ	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับการ ได้รับ แรงจูงใจ
ภาษาอังกฤษใน ชีวิตประจำวัน								
2. ท่านรู้สึกกระตือรือร้น ที่จะชมรายการสอน ภาษาอังกฤษ	113	199	80	5	3	4.04	0.77	มาก
3. การชมรายการสอน ภาษาอังกฤษทำให้ท่าน ประสบความสำเร็จใน การเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้	131	183	75	9	2	4.08	0.80	มาก
4. การเรียนภาษาอังกฤษ จากรายการจะช่วยให้ ท่านมีความรู้ทางด้าน ภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น	163	188	43	5	1	4.27	0.72	มากที่สุด
5. ท่านเรียนภาษาอังกฤษ ผ่านทางรายการสอน ภาษาอังกฤษ เพราะ อยากพัฒนาทักษะ ภาษาอังกฤษของท่านให้ ดีขึ้น	173	177	43	6	1	4.29	0.74	มากที่สุด
6. หากท่านตั้งใจเรียนรู้ ภาษาอังกฤษจากรายการ สอนภาษาอังกฤษ ท่าน จะสามารถประสบ ความสำเร็จในการเรียน หรือการทำงานตามที่ คาดหวังไว้ได้	141	194	55	9	1	4.16	0.76	มาก
7. ตั้งแต่เรียน	131	179	76	11	3	4.06	0.83	มาก

แรงจูงใจ	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับการ ได้รับ แรงจูงใจ
ภาษาอังกฤษผ่านรายการ สอนภาษาอังกฤษ ท่าน มักหาความรู้เพิ่มเติมด้วย ตนเอง								
8. ท่านชอบร่วมกิจกรรม ตอบคำถามกับทาง รายการเพื่อชิงของรางวัล จากรายการ	91	119	88	66	36	3.40	1.25	ปานกลาง
9. แม้ว่าท่านจะรู้สึกว่าการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นสิ่งที่ยาก แต่ท่านก็จะ พยายามเรียนรู้ ภาษาอังกฤษต่อไป เพราะท่านชื่นชอบ รายการและวิธีการสอน ของพิธีกร	154	165	67	10	4	4.14	0.85	มาก
รวม						4.08		มาก

จากตารางที่ 4.15 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับการได้รับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษจากการรับชมรายการสอนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08 โดยกลุ่มตัวอย่างได้รับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษจากรับชมรายการสูง 3 อันดับแรก มีดังนี้ การเรียนภาษาอังกฤษจากการรับชมรายการทำให้มีความสุขเพิ่มมากขึ้นในการฝึกฝนและใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.30 ต้องการเรียนภาษาอังกฤษผ่านทางรายการสอนภาษาอังกฤษเพราะอยากพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของให้ดีขึ้น คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.29 และการเรียนภาษาอังกฤษจากรายการจะช่วยให้มีความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.27 ตามลำดับ

4.2 การวิเคราะห์ตัวบทในรายการสอนภาษาอังกฤษ

พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษมีบทบาทเป็นทั้งสื่อมวลชนและผู้สอนอาจมีวิธีการสื่อสารเพื่อสอนภาษาอังกฤษที่แตกต่างจากครูสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ผู้วิจัยจึงสนใจวิเคราะห์ตัวบทที่พบในรายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อ เพื่อศึกษาวิธีการสอนภาษาอังกฤษ รูปแบบรายการโทรทัศน์ รูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ สหบท การปฏิสัมพันธ์ในการสอนภาษาอังกฤษ กลวิธีการสร้างอารมณ์ขัน กลวิธีการสร้างแรงจูงใจ รวมถึงบทบาทและอัตลักษณ์ของพิธีกรรายการ ซึ่งเป็นองค์ประกอบในการสร้างปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงระหว่างพิธีกรและผู้ชมรายการ

4.2.1 วิธีการสอนที่ใช้ในรายการสอนภาษาอังกฤษ

วิธีการสอนภาษาอังกฤษที่นำมาใช้ในชั้นเรียนของประเทศไทยมีหลากหลายวิธีด้วยกัน แต่ละวิธีมีทั้งข้อดีและข้อจำกัด การสอนภาษาอังกฤษในระบบโรงเรียนส่วนใหญ่มักนิยมใช้วิธีการสอนแบบบรรยายเป็นหลักในการสอน จึงอาจทำให้คนไทยจำนวนมากมีทัศนคติไม่ดีต่อภาษาอังกฤษ การใช้สื่อมวลชนเพื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นทางเลือกอีกทางหนึ่งที่ได้รับคามนิยมในปัจจุบัน ทำให้รายการสอนภาษาอังกฤษพยายามใช้วิธีการสอนที่หลากหลายเพื่อดึงดูดความสนใจ รวมถึงช่วยสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชมรายการ

ผู้วิจัยวิเคราะห์วิธีการสอนที่รายการได้นำมาใช้ในการนำเสนอความรู้ภาษาอังกฤษของรายการ ดังผลการวิเคราะห์ต่อไปนี้

1. วิธีการสอนแบบตรง

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ในช่วงการสัมภาษณ์แขกรับเชิญ พิธีกรพูดคุยกับแขกรับเชิญเป็นภาษาอังกฤษ ทางรายการอนุญาตให้แขกรับเชิญใช้ภาษาไทยเพื่อสื่อสารกับพิธีกรในรายการได้เพียงเล็กน้อย มีการทำท่าทางประกอบเพื่อสื่อสาร การนำเสนอภาษาอังกฤษในลักษณะนี้ของทางรายการเหมือนกับวิธีการสอนแบบตรงในชั้นเรียน ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนพูดโต้ตอบด้วยภาษาอังกฤษและจะไม่มีการใช้ภาษาเดิมของผู้เรียนในชั้นเรียน ในการสอนคำศัพท์หรือวลีใหม่ ๆ ผู้สอนจะอธิบาย ถอดความ ใช้ของจริง ใช้รูปภาพ หรือแสดงท่าทางประกอบ โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก

ภาพที่ 4.1 การใช้วิธีการสอนแบบตรงของรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม

2. วิธีการสอนแบบฟัง-พูด

รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน เป็นรายการที่สอนภาษาอังกฤษโดยนำเสนอประโยชน์สนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ ให้แก่ผู้ชมรายการ พิธีกรสอนผู้ชมให้พูดประโยคต่าง ๆ รวมถึงอธิบายคำศัพท์และกฎไวยากรณ์ การสอนของพิธีกรเน้นให้ผู้ชมท่องจำประโยคบทสนทนาจนจำได้ขึ้นใจ เพื่อให้นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ การนำเสนอภาษาอังกฤษในลักษณะนี้ของทางรายการเหมือนกับวิธีการสอนแบบฟัง-พูดในชั้นเรียน ผู้สอนจะให้ผู้เรียนฟังและฝึกพูดตามผู้สอนซ้ำ ๆ ออกเสียงตามผู้สอนจนจำและสามารถนำความรู้ไปใช้ได้

ภาพที่ 4.2 การใช้วิธีการสอนแบบฟัง-พูดของรายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน

3. วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ช่วง Play Time ใช้เกมเป็นสื่อในการสอนภาษาอังกฤษ บางตอนได้มีการนำวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางมาประกอบการเล่นเกม พิธีกรหรือแขกรับเชิญจะแสดงท่าทางเพื่อนำเสนอคำศัพท์ภาษาอังกฤษ การใช้กิริยาอาการประกอบกับการตอบคำถามของพิธีกรและแขกรับเชิญช่วยทำให้ผู้ชมรายการจดจำคำศัพท์ได้ดียิ่งขึ้น การนำเสนอภาษาอังกฤษในลักษณะนี้ของทางรายการเหมือนกับวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางในชั้นเรียน ผู้สอนจะให้ผู้เรียนฟังและปฏิบัติตามคำสั่งของผู้สอนก่อน ซึ่งการใช้ท่าทางในการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของ

ผู้สอนทำให้ผู้เรียนสามารถจดจำคำศัพท์ได้ เมื่อผู้เรียนสามารถจำคำศัพท์ได้ดีแล้วจึงจะสามารถต่อยอดไปสู่การเรียนรู้ทักษะอื่น ๆ ได้

ภาพที่ 4.3 การใช้วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางของรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม

4. วิธีสอนแบบชักชวน

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ช่วงการสัมภาษณ์แขกรับเชิญ ทางรายการได้ออกแบบบรรยากาศของฉากให้ดูสะอาดและสะดวกสบาย มีลักษณะเหมือนห้องนั่งเล่นในบ้าน การนำเสนอภาษาอังกฤษในลักษณะนี้ของทางรายการเหมือนกับแนวคิดการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนของวิธีการสอนแบบชักชวน นอกจากนี้วิธีสอนแบบชักชวนยังใช้รูปภาพสวย ๆ หรือแผ่นโปสเตอร์มาติดตามผนังรอบห้องเรียนเพื่อใช้เป็นสื่อในการสอนภาษาอังกฤษ สำหรับช่วงสัมภาษณ์แขกรับเชิญของรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ได้นำรูปถ่ายจากบนอินทราแกรมของแขกรับเชิญที่เป็นผู้มีชื่อเสียงและมีผู้ติดตามเป็นจำนวนมากมาใช้เป็นสื่อในการนำเสนอภาษาอังกฤษเพื่อพูดคุยและนำเสนอคำศัพท์ที่น่าสนใจจากรูปภาพจากอินทราแกรมเหล่านั้น การเรียนรู้ผ่านรูปภาพในบรรยากาศที่ผ่อนคลายจะช่วยให้ผู้ชมรายการรู้สึกสบายใจและไม่กังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ

ภาพที่ 4.4 การใช้วิธีการสอนแบบชักชวนของรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม

5. วิธีการสอนแบบผสมผสาน

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม แบ่งรายการออกเป็นหลายช่วง คือ ช่วงสัมภาษณ์แขกรับเชิญเพื่อพูดคุย ถามคำถามในประเด็นต่าง ๆ กับแขกรับเชิญ ช่วง Monkeying Around เพื่อนำเสนอสำนวนภาษาอังกฤษและตัวอย่างประโยคการใช้สำนวนนั้น ๆ ช่วง Learn Something เป็นการเรียนภาษาอังกฤษจากการแปลเพลงที่แขกรับเชิญได้เลือกเพลงที่ตนชื่นชอบมาแนะนำ และช่วง Play Time เป็นการเรียนภาษาอังกฤษจากการเล่นเกม เนื่องจากในวิธีการสอนแต่ละวิธีต่างมีข้อดีและข้อจำกัดแตกต่างกันไป ทางรายการจึงได้เลือกใช้วิธีการสอนในแต่ละช่วงที่มีข้อดีและข้อจำกัดตามความเหมาะสมของวัตถุประสงค์ของเนื้อหาที่จะนำเสนอในช่วงนั้น ๆ ดังนั้นการนำเสนอความรู้ภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแตกต่างกันไปของทางรายการจึงมีลักษณะเปรียบเทียบได้กับวิธีการสอนแบบผสมผสานในชั้นเรียน ความหลากหลายของวิธีการสอนนี้จะสร้างความสนุกสนานและดึงดูดใจผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนไม่รู้สึกเบื่อหน่ายในการเรียนได้เป็นอย่างดี

ภาพที่ 4.5 การใช้วิธีการสอนแบบผสมผสานของรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม

รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ในบางตอนใช้วิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติผสมกับวิธีการสอนแบบฟัง-พูด นอกเหนือจากการใช้วิธีการสอนแบบฟัง-พูดแล้วได้นำวิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติมาประกอบเพิ่มในการนำเสนอความรู้ภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้ชมรายการเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น เป็นการนำวิธีการสอนหลายวิธีมาใช้ผสมผสานกันเพื่อสอนผู้เรียน

ภาพที่ 4.6 การใช้วิธีการสอนแบบผสมผสานของรายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน

รายการมูฟวี่ แลงเกจ ได้ใช้วิธีการสอนโดยใช้ภาพยนตร์เพื่อนำเสนอการเล่าเรื่องจากฉากของภาพยนตร์มาประกอบวิธีการสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติ เพื่อให้ความรู้คำศัพท์ ประโยค และไวยากรณ์แก่ผู้ชมรายการ ดังนั้นการนำเสนอความรู้ด้วยวิธีการสอนลักษณะนี้จึงเหมือนกับวิธีการสอนแบบผสมผสานในชั้นเรียน

ภาพที่ 4.7 การใช้วิธีการสอนแบบผสมผสานของรายการมูฟวี่ แลงเกจ

6. วิธีการสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ

รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ใช้การแสดงบทบาทสมมติเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทบาทและสถานการณ์ตามสภาพความเป็นจริง โดยมีเรื่องราวกำหนดอยู่ก่อนแล้วในแต่ละตอน พิธีกรจะแสดงบทบาทสมมติเพื่อนำเสนอคำศัพท์และประโยคภาษาอังกฤษที่ผู้ชมสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันได้ เช่น สมมติว่ากำลังคุยโทรศัพท์ การนำเสนอภาษาอังกฤษในลักษณะนี้ของทาง

รายการเหมือนกับวิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติในชั้นเรียน ผู้สอนจะสร้างสถานการณ์และการแสดงบทบาทสมมติที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงขึ้นมาเพื่อสอนประโยคและคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่สามารถนำไปใช้ในสถานการณ์นั้น ๆ ได้

ภาพที่ 4.8 การใช้วิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติของรายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน

รายการมูฟวี่ แลงเกจ ใช้การแสดงบทบาทสมมติร่วมกับการเล่าเรื่องจากภาพยนตร์ในการนำเสนอความรู้ภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชมรายการ โดยนำผู้ชมเข้าสู่การเล่าเรื่องของภาพยนตร์ตามชื่อตอนของรายการซึ่งใช้เป็นชื่อเดียวกับชื่อของภาพยนตร์ พิธีกรแสดงบทบาทสมมติสอดคล้องกับการเล่าเรื่องจากฉากของภาพยนตร์เพื่อนำเสนอการสอนภาษาอังกฤษ โดยได้สร้างสถานการณ์และแสดงบทบาทสมมติตามฉากในภาพยนตร์เพื่อพาผู้ชมไปชมฉากในตอนนั้น ๆ และนำเสนอความรู้ให้แก่ผู้ชมรายการ

ภาพที่ 4.9 การใช้วิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติของรายการมูฟวี่ แลงเกจ

การสอนโดยการใช้บทบาทสมมติทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และเข้าใจเรื่องราวหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ง่ายมากขึ้น และมีผลดีต่อการเรียนรู้เนื่องจากเป็นแนวทางการสอนที่สนุกสนาน

7. วิธีการสอนโดยการใช้เกม

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชมูม ใช้เกมเป็นสื่อในการสอนภาษาอังกฤษช่วง Play Time โดยพิธีกรเล่นเกมต่าง ๆ ร่วมกับแขกรับเชิญเพื่อนำเสนอคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชมรายการ

ตอนที่ 217 คริส หอวัง ทางรายการได้นำเสนอคำศัพท์เกี่ยวกับการทำกิจกรรมต่าง ๆ โดยพิธีกรและแขกรับเชิญจะทำตามกิจกรรมต่าง ๆ ประกอบเสียงดนตรี เช่น ทายคำว่า เคียวเกี่ยวข้าว (sickle) จากการทำตามทางตามประโยค A person is harvesting rice, ทายคำว่า กระบอง (club) จากการทำตามทางตามประโยค A policeman is pursuing a thief, หรือทายคำว่า เสื้อผ้า (cloth) จากการทำตามทางตามประโยค A person is washing clothes เป็นต้น การเล่นเกมในรายการเป็นแข่งขันกันระหว่างพิธีกรและแขกรับเชิญ แต่ในระหว่างรับชมรายการผู้ชมรายการอาจใช้ความคิดนึกคำศัพท์ทายตามไปพร้อมกับพิธีกรและแขกรับเชิญได้ มีการจับเวลาและนับคะแนนเพื่อสร้างความสนุกสนานที่แฝงไปด้วยความรู้

ภาพที่ 4.10 การใช้วิธีการสอนโดยการใช้เกม ตอนที่ 217 คริส หอวัง

ตอนที่ 224 มินท์ I Roam Alone ทางรายการได้นำเสนอคำศัพท์ที่เป็นชื่อประเทศต่าง ๆ เนื่องจากแขกรับเชิญ คุณมินท์ เป็นนักเดินทางท่องเที่ยวประเทศต่าง ๆ รอบโลก ทีมงานจึงให้พิธีกรและแขกรับเชิญสลับกันจับสลากกระดาษที่มีตัวอักษรภาษาอังกฤษเขียนไว้ชิ้นมาครั้งละ 1 ใบ เพื่อให้อีกฝ่ายตอบชื่อประเทศใดก็ได้ในโลกที่ขึ้นต้นด้วยตัวอักษรที่เขียนอยู่บนกระดาษให้ทันภายในเวลาที่กำหนด หากฝ่ายใดตอบชื่อประเทศได้มากกว่าจะได้เป็นผู้ชนะ นอกจากนี้ในระหว่างรับชมรายการผู้ชมอาจใช้ความคิดนึกชื่อประเทศที่ขึ้นต้นด้วยตัวอักษรบนกระดาษสลากตามไปพร้อมกับแขกรับเชิญ ในตอนนี้ผู้ชมรายการจะได้เรียนรู้คำศัพท์ชื่อประเทศต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นจากการเล่นเกมระหว่างพิธีกรรายการและแขกรับเชิญ ซึ่งคำตอบบางประเทศที่พิธีกรและแขกรับเชิญตอบอาจเป็นชื่อประเทศที่ผู้ชมรายการไม่เคยรู้จักมาก่อน

ภาพที่ 4.11 การใช้วิธีการสอนโดยการใช้เกม ตอนที่ 224 มินท์ I Roam Alone

ตอนที่ 228 เดิร์ด และปอร์เซ่ พิธีกรและแขกรับเชิญเล่นเกมทำท่าทางใบ้คำเพื่อนำเสนอชื่อสถานียรถไฟฟ้าในประเทศไทย แม้ว่าในตอนนี้จะไม่ได้นำเสนอคำศัพท์หรือความรู้ที่เกี่ยวข้องวัฒนธรรมของภาษาอังกฤษ เนื่องจากชื่อสถานียรถไฟฟ้าที่ต้องทายในเกมเป็นคำภาษาไทย อย่างไรก็ตามทางรายการยังคงใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาตลอดการเล่นเกม

ภาพที่ 4.12 การใช้วิธีการสอนโดยการใช้เกม ตอนที่ 228 เดิร์ด และปอร์เซ่

ตอนที่ 233 ฮิวโก้ จุลจักร ทางรายการได้นำเสนอคำศัพท์เกี่ยวกับแมลงโดยพิธีกรทำท่าทางของแมลงแต่ละชนิดให้แขกรับเชิญทายคำตอบเป็นภาษาอังกฤษว่าเป็นแมลงชนิดใด เช่น แสดงท่าทางของแมลงสาบเพื่อใบ้คำว่า Cockroach, แสดงท่าทางของผึ้งเพื่อใบ้คำว่า Bee, แสดงท่าทางของตั๊กแตนเพื่อใบ้คำว่า Grasshopper, แสดงท่าทางของแมงป่องเพื่อใบ้คำว่า Scorpion, แสดงท่าทางของตะขาบเพื่อใบ้คำว่า Centipede, แสดงท่าทางของแมงมุมเพื่อใบ้คำว่า Spider, แสดงท่าทางของยุงเพื่อใบ้คำว่า Mosquito, แสดงท่าทางของผีเสื้อเพื่อใบ้คำว่า Butterfly เป็นต้น การเล่นเกมนี้นักชมรายการจะได้เรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับแมลงต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นจากการเล่นเกมระหว่างพิธีกรรายการและแขกรับเชิญ นอกจากนี้ในระหว่างรับชมรายการผู้ชมอาจใช้ความคิดนึกทายคำศัพท์ตามไปพร้อมกับพิธีกรและแขกรับเชิญได้

ภาพที่ 4.13 การใช้วิธีการสอนโดยการใช้เกม ตอนที่ 233 ฮิวโก้ จุลจักร

ตอนที่ 234 ตีซ่า กันติชา รายการนำเสนอคำศัพท์เกี่ยวกับตัวละครและภาพยนตร์ฮอลลีวูด ซึ่งเป็นคำศัพท์หรือสิ่งที่เกี่ยวข้องวัฒนธรรมของภาษาอังกฤษ ในตอนนี้แชนรับเชิญเป็นผู้ทำท่าทางสื่อความหมายแสดงถึงตัวละครจากภาพยนตร์ฮอลลีวูดที่ทุกคนรู้จักกันเป็นอย่างดี พิธีกรเป็นผู้ทายว่าคำศัพท์ภาษาอังกฤษว่าท่าทางนั้นสื่อถึงตัวละครเอกจากภาพยนตร์เรื่องใดและพิธีกรต้องตอบคำศัพท์ให้ถูกต้องและเร็วที่สุด ตัวอย่างเช่น ท่าทางของ E.T จากภาพยนตร์เรื่อง E.T. The Extra-Terrestrial, ท่าทางของ Minions จากภาพยนตร์เรื่อง Minions, ท่าทางของ Harry Potter จากภาพยนตร์เรื่อง Harry Potter, ท่าทางของ Iron Man จากภาพยนตร์เรื่อง Iron Man, ท่าทางของ James Bond จากภาพยนตร์เรื่อง James Bond 007 และท่าทางของ Maleficent จากภาพยนตร์เรื่อง Maleficent เป็นต้น

ภาพที่ 4.14 การใช้วิธีการสอนโดยการใช้เกม ตอนที่ 234 ตีซ่า กันติชา

การใช้เกมเพื่อการเรียนการสอนของรายการสอนภาษาอังกฤษช่วยให้บรรยากาศในการเรียนรู้มีความสนุกสนาน ไม่น่าเบื่อ คลายความเครียด ผู้ชมรายการจะได้เรียนรู้อย่างประจักษ์ชัดแจ้งด้วยตนเองและทำให้ผู้ชมรายการจดจำความรู้และคำศัพท์ต่าง ๆ จากเกมที่นำมาเล่นในรายการได้เป็นอย่างดี

8. วิธีการสอนโดยใช้เพลง

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ใช้เพลงเป็นสื่อเพื่อสอนภาษาอังกฤษในช่วง Learn Something ของรายการ โดยพิธีกรและแขกรับเชิญช่วยกันแปลเพลงที่แขกรับเชิญเป็นผู้เลือกมาเพื่อให้ผู้ชมได้ฝึกฝนทักษะการฟังและการแปลไปพร้อมกับพิธีกรและแขกรับเชิญ การนำเสนอของรายการลักษณะนี้ เหมือนกับการสอนโดยใช้เพลงในชั้นเรียน ผู้สอนนำเพลงมาให้ผู้เรียนเรียนรู้ประโยค คำศัพท์ และ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาจากเพลง ให้ผู้เรียนได้ฝึกแปลเนื้อเพลงเป็นภาษาไทย การเรียนรู้จากเพลง จะได้รู้ทั้งความหมายตรงและความหมายแฝง นอกจากการเรียนรู้ผ่านเพลงจะสามารถช่วยในการฝึก ทักษะการฟังแล้ว ยังสามารถช่วยในการฝึกทักษะอื่น ๆ เช่น การพูด การอ่าน การออกเสียง และการ เขียนอีกด้วย รวมถึงยังได้เรียนรู้วัฒนธรรม ความหมายตรงและความหมายแฝงจากประโยคในเนื้อ เพลงอีกด้วย

ภาพที่ 4.15 การใช้วิธีการสอนโดยการใช้เพลง ตอนที่ 217 คริส หอวัง

ภาพที่ 4.16 การใช้วิธีการสอนโดยการใช้เพลง ตอนที่ 224 มินท์ | Roam Alone

ภาพที่ 4.17 การใช้วิธีการสอนโดยใช้เพลง ตอนที่ 228 เดิร์ด และปอร์เช่

ภาพที่ 4.18 การใช้วิธีการสอนโดยใช้เพลง ตอนที่ 233 ฮิวโก้ จุลจักร

ภาพที่ 4.19 การใช้วิธีการสอนโดยใช้เพลง ตอนที่ 234 ดิชา กันติชา

9. วิธีการสอนโดยใช้สื่อภาพยนตร์

รายการมูฟวี่ แลงเกจ ใช้ภาพยนตร์เป็นสื่อหลักในการสอนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชมรายการ โดยรายการนี้ออกอากาศก่อนรายการ โปรแกรมหนังดี Premium Blockbuster และนำเสนอความรู้ ภาษาอังกฤษจากภาพยนตร์ที่จะนำมาออกอากาศ ผู้ชมรายการจะได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษก่อนการ รับชมภาพยนตร์ การนำเสนอของรายการในลักษณะนี้เหมือนกับวิธีการสอนโดยใช้สื่อภาพยนตร์ใน ชั้นเรียน การเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้ภาพยนตร์นอกจากจะช่วยดึงดูดความสนใจของผู้ชมรายการ

ด้วยเนื้อหาที่น่าสนใจของภาพยนตร์แล้วยังเป็นการฝึกทักษะทางภาษาหลายด้านให้แก่ผู้เรียน เช่น การฟัง การพูด การแปล และยังสามารถสร้างความรู้ทั้งทางด้านภาษาและวัฒนธรรมอีกด้วย

ภาพที่ 4.20 การใช้วิธีการสอนโดยการใช้สื่อภาพยนตร์ของรายการมูฟวี่ แลงเกจ

การวิเคราะห์การใช้วิธีการสอนเพื่อสอนภาษาอังกฤษของรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการข้างต้น สามารถสรุปได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.16 สรุปการใช้วิธีการสอนเพื่อสอนภาษาอังกฤษของรายการทั้ง 3 รายการ

วิธีการสอน	ลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม	อิงลิช อาฟเตอร์นูน	มูฟวี่ แลงเกจ
1. วิธีการสอนแบบตรง	✓	×	×
2. วิธีการสอนแบบไวยากรณ์ และแปล	×	×	×
3. วิธีการสอนแบบฟัง-พูด	×	✓	×
4. วิธีสอนแบบการตอบสนอง ด้วยท่าทาง	✓	×	×
5. วิธีสอนแบบชักชวน	✓	×	×
6. วิธีการสอนแบบผสมผสาน	✓	✓	✓
7. วิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ	×	✓	✓

วิธีการสอน	ลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม	อิงลิช อาฟเตอร์นูน	มูฟวี่ แลงเกวจ
8. วิธีการสอนโดยการใช้เกม	✓	✗	✗
9. วิธีการสอนโดยการใช้เพลง	✓	✗	✗
10. วิธีการสอนโดยการใช้ภาพยนตร์	✗	✗	✓

รายการลูกกอล์ฟอิงลิช รูม ใช้วิธีการสอนหลากหลายวิธีผสมผสานกันในแต่ละตอน คือ วิธีการสอนแบบตรง วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง วิธีการสอนแบบซักชวน วิธีการสอนโดยการใช้เกม และวิธีการสอนโดยการใช้เพลง ในขณะที่รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูนใช้วิธีการสอนเพียง 2 วิธี คือ บางตอนใช้วิธีการสอนแบบฟัง-พูด และบางตอนใช้วิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติผสมผสานการสอนแบบฟัง-พูด และรายการมูฟวี่ แลงเกวจใช้วิธีการสอนเพียง 2 วิธี คือ วิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ และวิธีการสอนโดยใช้ภาพยนตร์ นำทั้ง 2 วิธีมาใช้ผสมผสานกันในแต่ละตอน เพื่อนำการเล่าเรื่องจากฉากภาพยนตร์มาประกอบการสอนโดยแสดงบทบาทสมมติของพิธีกร จึงทำให้เป็นการใช้วิธีการสอนแบบผสมผสานด้วยเช่นเดียวกัน

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูมมีช่วงเวลาดำเนินรายการประมาณ 45 นาที มีการแบ่งรายการออกเป็นหลายช่วงและมีการพักเบรกให้ผู้ชมรับชมโฆษณา ระยะเวลาดำเนินรายการที่นานทำให้ทางรายการต้องนำวิธีการสอนมาใช้ในแต่ละช่วงผสมผสานกันไปและใช้การสอนหลากหลายวิธี เพราะหากใช้วิธีการสอนอย่างใดอย่างหนึ่งเพียงวิธีเดียวจะทำให้ผู้ชมรายการเกิดความรู้สึkBored ได้ ในขณะที่รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูนมีช่วงเวลาดำเนินรายการประมาณ 2-5 นาที และรายการมูฟวี่ แลงเกวจ มีช่วงเวลาดำเนินรายการประมาณ 5 นาที ทั้งสองรายการมีการนำเสนอเพียงช่วงเดียวจบไม่ได้แบ่งเป็นหลายช่วงและมีการพักชมโฆษณาแบบรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม จึงใช้วิธีการสอนน้อยกว่ารายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม

4.2.2 รูปแบบรายการโทรทัศน์ในรายการสอนภาษาอังกฤษ

รายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อทั้ง 3 รายการในงานวิจัยนี้เป็นรายการที่นำเสนอเนื้อหาผ่านช่องทางและสื่อหลายประเภท (One Content Multiscreen-Multiplatform) โดยเป็นรายการที่ออกอากาศทั้งทางโทรทัศน์และสื่อสังคมออนไลน์ หรือเป็นรายการที่เคยออกอากาศทางโทรทัศน์ก่อนเปลี่ยนมาเผยแพร่ผ่านทางสื่อสังคมออนไลน์ ดังนั้นการศึกษารูปแบบรายการของรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการในงานวิจัยนี้จึงสามารถนำรูปแบบของรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษามาใช้อ้างอิงในการวิเคราะห์ได้ รายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการจัดอยู่ในประเภทรายการความรู้ทั่วไป (General Education Program) และมีแนวทางในการนำเสนอแบบรายการสารบบันเทิง

(Edutainment) เป็นรายการทางการศึกษาที่สอดแทรกความบันเทิงทำให้ผู้ชมรายการเปิดรับสาระความรู้ได้โดยสมัครใจ

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ (2540) ได้จำแนกรูปแบบของรายการโทรทัศน์ที่นิยมใช้ในการจัดการรายการเพื่อการศึกษาออกเป็น 12 รูปแบบ คือ รายการนำเสนอคนเดียว รายการสนทนา รายการอภิปราย รายการสัมภาษณ์ รายการละคร รายการสารคดี รายการแข่งขันตอบปัญหาและเกม รายการสาธิตทดลอง รายการนิตยสาร รายการถ่ายทอดสด รายการได้วาที และรายการห้องเรียนจำลอง

ผู้วิจัยได้นำแนวทางการจำแนกรูปแบบของรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาดังกล่าวนี้มาวิเคราะห์รายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการในงานวิจัยนี้ ดังผลการวิเคราะห์ต่อไปนี้

1. รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม เป็นรายการที่มีความยาวประมาณ 45 นาที แบ่งเป็นหลายช่วงเพื่อนำเสนอเนื้อหาสาระที่หลากหลาย การนำเสนอในลักษณะนี้จัดเป็นรูปแบบรายการแบบนิตยสาร (Magazine) เพราะใช้หลายรูปแบบรวมกันในการจัดรายการ ในช่วงสัมภาษณ์แขกรับเชิญจัดเป็นรายการสัมภาษณ์ (Interview) โดยพิธีกรสัมภาษณ์แขกรับเชิญในหลากหลายประเด็น อย่างไรก็ตามพิธีกรจะเน้นสัมภาษณ์ประเด็นเกี่ยวกับประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษหรือการเรียนภาษาอังกฤษของแขกรับเชิญทุกครั้งเพื่อนำเสนอแนวทางการเรียนภาษาอังกฤษและให้กำลังใจในการเรียนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชมรายการ นอกเหนือจากการสัมภาษณ์ประเด็นเกี่ยวกับภาษาอังกฤษแล้วมักจะสัมภาษณ์ในเรื่องชีวิตส่วนตัว แรงคิดและข้อคิดในการใช้ชีวิต หรืองานในวงการบันเทิง นอกจากนี้ยังมีช่วง Monkeying Around ซึ่งทางรายการจะไปสัมภาษณ์นักเรียนตามโรงเรียนต่าง ๆ เพื่อนำเสนอสำนวนภาษาอังกฤษและตัวอย่างประโยคการใช้สำนวนนั้น ๆ

ภาพที่ 4.21 การใช้รูปแบบรายการสัมภาษณ์ของรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม

ภาพที่ 4.22 การใช้รูปแบบรายการสัมภาษณ์ของช่วง Monkeying Around

ช่วง Learn Something เป็นการเรียนภาษาอังกฤษจากการแปลเนื้อเพลง พิธีกรและแขกรับเชิญช่วยกันแปลเนื้อเพลงจัดเป็นรูปแบบรายการสนทนา (Dialogue) และช่วงสุดท้าย Play Time เป็นการเรียนภาษาอังกฤษจากการเล่นเกมจัดเป็นรูปแบบรายการแข่งขันตอบปัญหาและเกม (Quiz & Game) มีทั้งการแข่งขันเล่นเกมกันระหว่างพิธีกรและแขกรับเชิญ รวมถึงการให้ผู้ชมรายการจากทางบ้านร่วมสนุกตอบคำถามผ่านช่องทางสื่อสังคมออนไลน์ เช่น Instagram หรือ Facebook เพื่อชิงของรางวัลจากทางรายการ

ภาพที่ 4.23 การใช้รูปแบบรายการสนทนาของรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม

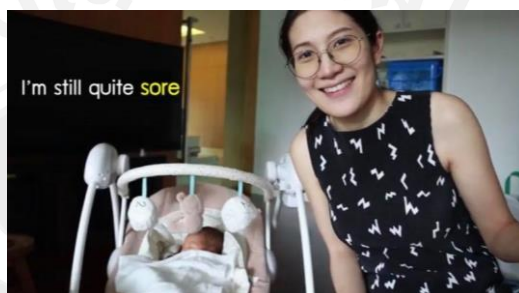

ภาพที่ 4.24 การใช้รูปแบบรายการแข่งขันตอบปัญหาและเกมของรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม

2. รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน

รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน มีความยาวประมาณ 3-5 นาที ในแต่ละตอนอาจใช้รูปแบบใดรูปแบบหนึ่งแตกต่างกันไปตามความเหมาะสมของการนำเสนอในตอนนั้น ๆ

ตอน V.to เจ็บปวด และ ตอน V.to โทรหาหนอยนะ ได้นำรูปแบบรายการนำเสนอคนเดียว (Monologue) มีผู้ดำเนินรายการเพียงคนเดียว พูดคนเดียวแบบมองไปที่กล้องเพื่อนำเสนอความรู้ภาษาอังกฤษให้ผู้ชมรายการ

ภาพที่ 4.25 การใช้รูปแบบรายการนำเสนอคนเดียวของรายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ตอน V.to เจ็บปวด

ภาพที่ 4.26 การใช้รูปแบบรายการนำเสนอคนเดียวของรายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ตอน V.to โทรหาหนอยนะ

ตอน ปลายทางยังงี้ให้ได้หยุด จัดเป็นรายการรูปแบบสนทนา (Dialogue) เนื่องจากพิธีกรและผู้ช่วยมาร่วมพูดคุยกันในประเด็นหัวข้อใดหัวข้อหนึ่ง ในตอนนี้พิธีกรและผู้ช่วยได้พูดคุยกันว่าจะพูดภาษาอังกฤษเพื่อขอลางานอย่างไรได้บ้าง

ภาพที่ 4.27 การใช้รูปแบบรายการสนทนาของรายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ตอน ลางานยังงี้ให้ได้หยุด

รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ตอน V.to นอนคว่ำ/หงาย/ตะแคง ได้ใช้รูปแบบรายการสนทนา (Dialogue) พิธีกรและแขกรับเชิญพูดคุยกันในเรื่องหัวข้อใดหัวข้อหนึ่ง ในตอน V.to นอนคว่ำ/หงาย/ตะแคง พิธีกรและแขกรับเชิญ คือ พี่บ๊ยะ หมอนวด สนทนาพูดคุยกันว่าปกติพี่บ๊ยะทำอะไรเพื่อสื่อสารกับชาวต่างชาติ

ภาพที่ 4.28 การใช้รูปแบบรายการสนทนาของรายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ตอน V.to นอนคว่ำ/หงาย/ตะแคง

รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ตอน สั่งโรตียังงี้ให้กรอบ จัดเป็นรูปแบบรายการสนทนา (Dialogue) พิธีกรและแขกรับเชิญพูดคุยกันในเรื่องหัวข้อใดหัวข้อหนึ่ง ในตอน สั่งโรตียังงี้ให้กรอบ พิธีกรและแขกรับเชิญคือบังนู คนขายโรตีสาวโรตียา สนทนาพูดคุยว่าปกติบังนูสื่อสารกับชาวต่างชาติอย่างไรเพื่อขายโรตีส

ภาพที่ 4.29 การใช้รูปแบบรายการสนทนาของรายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ตอน สิ่งไรที่ยังไงให้กรอบ

3. รายการมูฟวี่ แลงเกวจ

รายการมูฟวี่ แลงเกวจ จัดเป็นรูปแบบรายการสนทนา (Dialogue) พิธีกรทั้งสองสนทนาพูดคุยกัน ถามและตอบกันไปมา เพื่อนำเสนอความรู้ภาษาอังกฤษให้ผู้ชมรายการ

ภาพที่ 4.30 การใช้รูปแบบรายการสนทนาของรายการมูฟวี่ แลงเกวจ

การวิเคราะห์การใช้รูปแบบในการจัดรายการของรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการข้างต้น สามารถสรุปได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.17 สรุปการใช้รูปแบบการจัดรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาของทั้ง 3 รายการ

รูปแบบรายการ	ลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม	อิงลิช ออฟเตอร์นูน	มูฟวี่ แลงเกวจ
1. รายการนำเสนอคนเดียว	✗	✓	✗
2. รายการสนทนา	✓	✓	✓
3. รายการอภิปราย	✗	✗	✗
4. รายการสัมภาษณ์	✓	✗	✗
5. รายการละคร	✗	✗	✗

รูปแบบรายการ	ลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม	อิงลิช อาฟเตอร์นูน	มูฟวี่ แลงเกวจ
6. รายการสารคดี	✕	✕	✕
7. รายการแข่งขันตอบ ปัญหาและเกม	✓	✕	✕
8. รายการสาธิตทดลอง	✕	✕	✕
9. รายการนิตยสาร	✓	✕	✕
10. รายการถ่ายทอดสด	✕	✕	✕
11. รายการไต่ว่าที	✕	✕	✕
12. รายการห้องเรียนจำลอง	✕	✕	✕

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม เป็นรายการที่ใช้รูปแบบการจัดรายการหลายรูปแบบ โดยรวมจึงเป็นรูปแบบการจัดรายการแบบนิตยสาร ซึ่งนำรูปแบบการจัดรายการหลายรูปแบบมาใช้ในทุกตอน เนื่องจากรายการมีความยาวประมาณ 45 นาที มีการแบ่งรายการออกเป็นหลายช่วงเพื่อนำเสนอเนื้อหาสาระที่หลากหลายในช่วงเวลาที่กำหนด ในช่วงสัมภาษณ์แขกรับเชิญจัดเป็นรายการสัมภาษณ์ช่วง Learn Something จัดเป็นรายการสนทนาเนื่องจากพิธีกรและแขกรับเชิญร่วมกันพูดคุยเพื่อช่วยกันแปลเนื้อเพลง และช่วง Play Time เป็นการเรียนภาษาอังกฤษจากการเล่นเกมจึงจัดเป็นรายการแข่งขันตอบปัญหาและเกม การใช้รูปแบบการจัดรายการของรายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม ทำให้รายการมีความหลากหลายและน่าสนใจ การใช้รูปแบบดังกล่าวนี้จะต้องเชื่อมโยงส่วนต่าง ๆ ของทุกช่วงของรายการเข้ามาเป็นส่วนเดียวกันอย่างสอดคล้องเหมือนรูปแบบการนำเสนอของหนังสือหรือนิตยสาร จึงจะทำให้รายการน่าสนใจและผู้ชมไม่รู้สึกจำเจที่จะต้องรับชมรายการที่มีความยาวมาก

รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ใช้รูปแบบการจัดรายการ 2 รูปแบบ หากตอนใดพิธีกรดำเนินรายการเพียงคนเดียวจัดเป็นรูปแบบรายการนำเสนอคนเดียว ซึ่งเป็นรูปแบบที่สามารถถ่ายทำได้ง่าย เนื่องจากรายการมีความยาวสั้น 2-5 นาทีเท่านั้นจึงเหมาะสมจะใช้รูปแบบรายการนำเสนอคนเดียว การที่พิธีกรต้องปรากฏอยู่ในจอภาพเพียงคนเดียววนไปอาจทำให้ผู้ชมเกิดความเบื่อหน่ายได้ ในรายการที่มีระยะเวลาการนำเสนอยาวมากแบบรายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม จึงไม่เหมาะสมนักกับการใช้รูปแบบนี้ หากในตอนใดที่รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูนมีแขกรับเชิญมาร่วมรายการจะใช้รูปแบบรายการแบบสนทนา เพื่อพูดคุยกับแขกรับเชิญที่มาร่วมรายการเพื่อนำเสนอประโยชน์และคำศัพท์ในประเด็นหัวข้อใดหัวข้อหนึ่ง

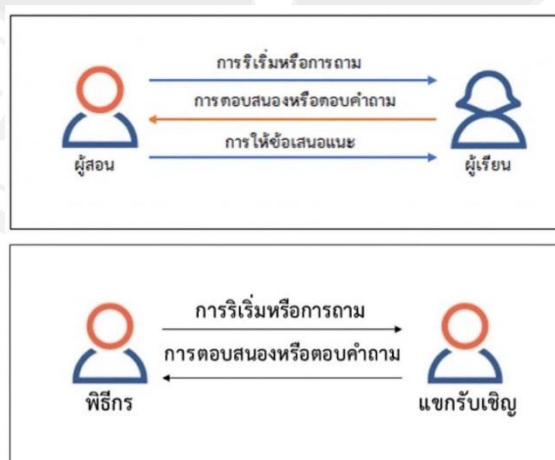
รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ใช้รูปแบบการจัดรายการแบบสนทนาเท่านั้น เนื่องจากรายการมีความยาวสั้นประมาณ 5 นาที พิธีกรทั้งสองพูดคุยสนทนากันไปมา เพื่อนำเสนอความรู้ภาษาอังกฤษให้ผู้ชมรายการ

จากตารางจะเห็นได้ว่าทุกรายการใช้รูปแบบรายการแบบสนทนาในการจัดรายการ การจัดรายการสนทนาจะมีพิธีกรหรือแขกรับเชิญพูดคุยสนทนากัน ซึ่งการสนทนาเป็นการสื่อสารอันสำคัญของมนุษย์ เนื่องจากมนุษย์ต้องพูดคุยกับผู้อื่นในชีวิตประจำวันเพื่อปรึกษา แลกเปลี่ยนความรู้ และประสบการณ์ หรือพูดคุยกันเพื่อความสนุกสนานผ่อนคลายความเครียด การสนทนาเป็นการส่งสารและรับสารที่ง่ายที่สุด สามารถทำได้รวดเร็ว เมื่อนำการสื่อสารลักษณะนี้มาใช้จัดรายการจึงทำให้ได้รับความนิยมจากผู้ชมรายการ

4.2.3 รูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ในรายการสอนภาษาอังกฤษ

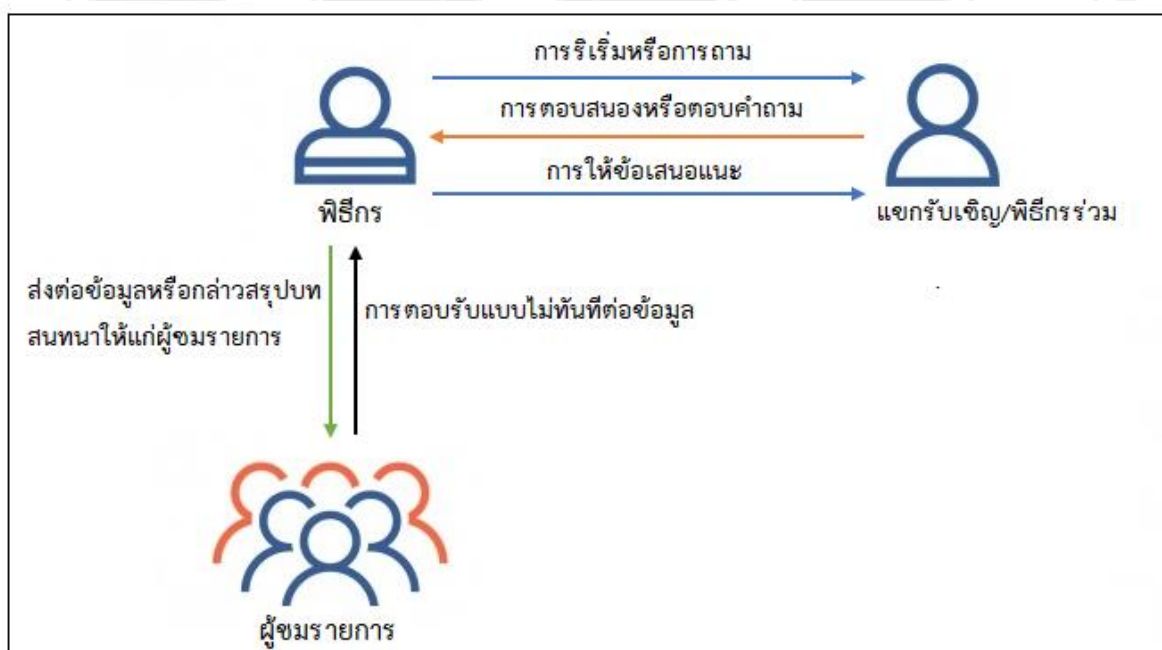
รูปแบบทั่วไปของการปฏิสัมพันธ์ที่มักเกิดขึ้นบ่อยครั้งในบริบทของชั้นเรียน คือ รูปแบบ IRF (Initiation-Response-Feedback/Follow-up) ซึ่งมีลักษณะเป็นวงจรการสื่อสารที่ประกอบด้วย การริเริ่มหรือการถามคำถาม การตอบสนองหรือการตอบคำถาม และการให้ข้อเสนอแนะกลับ (Feedback) หรือการถามต่อ (Follow-up) เนื่องจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างพิธีกรและผู้ชมรายการสอนภาษาอังกฤษไม่ได้เกิดขึ้นจริง ดังนั้นจึงไม่มีการตอบสนองหรือตอบคำถามของผู้สอนกลับมาจากผู้เรียนโดยทันทีเหมือนกับบริบทของชั้นเรียน รูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ในรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการจึงมีลักษณะแตกต่างไปจากแบบที่เกิดขึ้นในบริบทของชั้นเรียน

IRF เป็นรูปแบบการใช้ภาษาและการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนที่มีลักษณะเป็นวงจร มีการริเริ่มหรือการถามคำถามโดยผู้สอน ก่อนมีการตอบสนองหรือตอบคำถามกลับมาจากผู้เรียน แล้วผู้สอนจึงจะให้ข้อเสนอแนะแก่ผู้เรียนกลับไป นอกจากนี้การสนทนาในบริบทของสื่อมักพบรูปแบบ IR (Initiation-Response) เป็นส่วนใหญ่ เพราะพิธีกรไม่นิยมให้คำติชมหรือข้อเสนอแนะต่อคำตอบที่ได้จากแขกรับเชิญหรือผู้ร่วมรายการ

ภาพที่ 4.31 รูปแบบการปฏิสัมพันธ์แบบ IRF และ IR

วงจรทั้ง 2 วงจรดังกล่าวที่เป็นรูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ในบริบทของชั้นเรียนและบริบทของสื่อ เป็นวงจรที่เกิดจากการสนทนา ซึ่งการสนทนาเป็นสิ่งสำคัญที่มีส่วนช่วยในการเรียนรู้เป็นอย่างยิ่ง จากผลการวิเคราะห์ในหัวข้อ 4.2.2 รูปแบบรายการโทรทัศน์ในรายการสอนภาษาอังกฤษ ที่ผ่านมามองเห็นได้ว่าทุกรายการมีการนำรูปแบบรายการแบบสนทนามาใช้ในการจัดรายการ การสนทนาเป็นการส่งสารและรับสารที่ง่ายที่สุด สามารถทำได้รวดเร็ว การสื่อสารระหว่างพิธีกรและแขกรับเชิญเป็นการสื่อสารแบบสองทางโดยการสนทนากัน แต่การสื่อสารระหว่างพิธีกรและผู้ชมรายการผ่านทางการรับชมรายการสอนภาษาอังกฤษเป็นการสื่อสารแบบทางเดียว ผู้ชมรายการไม่สามารถตอบสนองหรือตอบคำถามแบบทันทีทันใดได้เหมือนผู้เรียนในชั้นเรียน พิธีกรจึงต้องเพิ่มการพูดส่งต่อ การพูดสรุปบทสนทนา หรือการพูดให้ข้อมูลเพิ่มเติมจากการสนทนานั้น ๆ ให้แก่ผู้ชมรายการอีกครั้งเพื่อส่งสารไปยังผู้ชมรายการ ผู้วิจัยจะขอเรียกขั้นตอนนี้ว่าการส่งต่อข้อมูลจากบทสนทนากับแขกรับเชิญไปยังผู้ชมรายการ หรือ Transfer และใช้ตัวย่อเป็นตัวทีใหญ่ (T) ในวงจรของการปฏิสัมพันธ์ในรายการสอนภาษาอังกฤษ เมื่อผู้ชมรายการได้รับการสรุปหรือรับข้อมูลจากพิธีกรแล้ว ผู้ชมอาจตอบรับแบบไม่ทันทีต่อสารที่พิธีกรส่งมา (Delay Feedback) กล่าวคือผู้ชมรายการอาจตอบรับข้อมูลแบบล่าช้า ภายหลังจากการรับชมรายการจบแล้ว ด้วยการแสดงความคิดเห็นต่อรายการผ่านช่องทางการติดต่อรายการตามสื่อสังคมออนไลน์ต่าง ๆ สามารถสรุปได้ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 4.32 รูปแบบการปฏิสัมพันธ์ในบริบทของรายการสอนภาษาอังกฤษ

ตัวอย่างที่ 1 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม ตอนที่ 224 มินท์ I Roam Alone

- (I) ลูกกอล์ฟ: I think the world sometimes is run by extroverts.
- (R) มินท์: Exactly.
- (F) ลูกกอล์ฟ: You know what I mean?
- (R) มินท์: They are so loud.
- (F) ลูกกอล์ฟ: Think of all activities that you have to go through.
- (T) ลองดูกิจกรรมในชีวิตที่คุณจะต้องแบบ อะไรก็รู้อะที่แบบไ่อย่างถูกเผา ไ่อย่างถูกเผา หรือ แจวมาแจวจ้ำจิกอะ เข้าใจอารมณ์ปะ And if you are different, you have to try really hard. I would say sometimes too hard. แล้วบางครั้งมันลืมไปว่าแบบ อ้าว มันไม่เห็นเป็นอะไรเลยที่เราจะเป็นตัวเอง เข้าใจอารมณ์ปะ It is okay to be an introvert, and it is okay to be an extrovert. But it is not okay to make people to force people to change. You know what I mean? Without their consent. Without asking them whether they want to change.

จากตัวอย่างดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรได้เริ่มพูดถึงประเด็นกลุ่มคนที่ชอบเข้าสังคม (Extrovert) กับแขกรับเชิญ (Initiation) ซึ่งแขกรับเชิญตอบสนองว่าเห็นด้วยกับพิธีกร (Response) พิธีกรได้ถามแขกรับเชิญต่อ (Follow-up) ดังข้อความ You know what I mean? แขกรับเชิญได้ตอบกลับมาอีกครั้ง (Response) ดังข้อความ They are so loud. ก่อนที่พิธีกรจะพูดให้ข้อเสนอแนะ (Feedback) กับแขกรับเชิญให้ลองนึกถึงกิจกรรมที่ผ่านมาในชีวิตที่เคยทำร่วมกับคนที่ชอบเข้าสังคมว่า Think of all activities that you have to go through. ซึ่งคำสรรพนาม you ที่ขีดเส้นใต้ในประโยคนี้หมายถึงแขกรับเชิญ จากนั้นจึงหันมามองกล้องเพื่อพูดกับผู้ชมรายการเกี่ยวกับประเด็นนี้ (Transfer) ในข้อความตัวเอนที่ขีดเส้นใต้ในตัวอย่างข้างต้นนี้ สรรพนามทั้ง คุณ และ you ในประโยคที่เป็นข้อความตัวเอนหมายถึงผู้ชมรายการที่ชมรับอยู่ทางบ้านเพื่อให้ผู้ชมได้ลองคิดตามไปกับพิธีกรและแขกรับเชิญ ผู้ชมรายการสามารถตอบรับแบบล่าช้า ไม่ทันทีทันใด (Delay Feedback) ต่อสารของพิธีกรผ่านทางช่องทางสื่อสังคมออนไลน์ต่าง ๆ

ตัวอย่างที่ 2 รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ตอน ลางานยังงิให้ไ้หยุด

- (I) นุ่น: ถ้าเกิดว่าจะลา ลาวันศุกร์นี้ Can I take ... off?
- (R) ผู้ช่วย: Can I have this friday off?
- (F) นุ่น: ได้ค่ะ ถือว่าผ่าน
- (T) *ฟอร์มนี้้ง่ายสุดเลยนะคะ สำหรับใครที่อยากจะทำแบบว่าคุยระดับหนึ่ง คุยกับคนร่วมงานจะขอลาแบบพรุ่งนี้ ศุกร์หน้า หรือเมื่อไรก็ตามแต่ Can I have, or can I take off please? หวานหวานแล้วก็ทำตาปริบ ๆ*

จากตัวอย่างที่ 2 ข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรได้ริเริ่มด้วยการถามคำถามเพื่อให้ผู้ช่วยตอบคำถาม (Initiation) ภายหลังผู้ช่วยตอบคำถามแล้ว (Response) พิธีกรจึงให้ข้อเสนอแนะว่าผู้ช่วยพูดได้ถูกต้องแล้ว (Feedback) ก่อนหันมามองกล้องพูดส่งสารกับผู้ชมว่าประโยค Can I take ... off? เป็นรูปประโยคที่ง่ายที่สุดที่ผู้ชมจะนำไปใช้พูด ก่อนเน้นย้ำประโยคดังกล่าวอีกครั้ง (Transfer) สรรพนาม *ใคร* ในข้อความที่เป็นตัวเอนที่ขีดเส้นใต้ในตัวอย่าง หมายถึงผู้ชมรายการคนไหนก็ตามที่จะนำความรู้นี้ไปใช้เพื่อสื่อสาร โดยผู้ชมรายการสามารถตอบรับแบบไม่ทันที่ทันใด (Delay Feedback) ต่อสารของพิธีกรได้ผ่านทางช่องทางสื่อสังคมออนไลน์ต่าง ๆ

ตัวอย่างที่ 3 รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Speed (1994)

- คริส: ก่อนที่คุณจะเก็บตังค์ผมเร็ว คุณช่วยไปบอกให้คนขับรถเนี่ย Decelerate the bus หน่อยได้ไหมครับ
- (I) เต้: Decelerate ใช้คำนี้เลยหรือน้า
- (R) คริส: ใช่ Decelerate คือ ลดความเร็ว แล้วก็ Accelerate คือจะเร่งความเร็ว
- (F) เต้: น้าก็แค่บอกว่าให้ Slow down
- (R) คริส: อ้อ อ้อ Slow down ก็ได้ใช่ไหม ไม่ต้องใช้คำเวอร์ ใช้ Slow down. Slow down. ว่าแต่ขับเป็น High-speed อย่างนี้ทำไมละครับ
- (T) เต้: คือคุณผู้ชมครับ คำว่า speed นะครับคุณผู้ชมครับ เหมือนกับชื่อของภาพยนตร์ของเรา แปลว่าความเร็ว แต่ถ้าเกิดว่า velocity หมายถึง ความเร่ง แปลว่าความเร็วที่เร็วขึ้นเรื่อย ๆ นะฮะ อย่าสับสนกันนะฮะ

จากตัวอย่างที่ 3 ข้างต้นแสดงให้เห็นว่าคุณได้เริ่มการสนทนา (Initiation) โดยการถามคุณครูว่าจะใช้คำว่า Decelerate ในบริบทนี้ใช่หรือไม่ คุณครูตอบสนองกลับ (Response) ว่า ใช่ และนำเสนอคำศัพท์มา 2 คำ คือ Decelerate และ Accelerate คุณได้จึงได้ให้ข้อเสนอแนะกลับไป (Feedback) ว่าให้ใช้คำว่า Slow down ก็ได้ คุณครูได้ตอบสนองต่อข้อเสนอแนะของคุณได้แล้วจึงถามกลับอีกว่าจะขับรถเร็วแบบ high-speed ทำไม (Response) หลังจากนั้นคุณได้จึงหันมามองกล้องพูดส่งสารกับผู้ชมรายการเพื่อให้ข้อมูล (Transfer) ของคำศัพท์คำว่า speed (ความเร็ว) และ velocity (ความเร่ง) เพื่อนำเสนอข้อมูลความรู้ ไม่ให้ผู้ชมสับสนและใช้คำศัพท์ 2 คำนี้ผิด ดังข้อความที่เป็นตัวเอนในตัวอย่างดังกล่าวข้างต้น และผู้ชมรายการสามารถตอบรับแบบไม่ทันทีทันใด (Delay Feedback) ต่อสารของพิธีกรได้ผ่านทางช่องทางสื่อสังคมออนไลน์ต่าง ๆ

การปฏิสัมพันธ์และการสนทนาในชั้นเรียนเป็นสิ่งสำคัญต่อการเรียนรู้ เพราะการเรียนการสอนถือเป็นการสื่อสารอย่างหนึ่ง การสื่อสารในบริบทของชั้นเรียนสามารถสื่อสารได้สองทาง (Two-way Communication) ในขณะที่การสอนภาษาอังกฤษผ่านทางสื่อเป็นการสื่อสารทางเดียว (One-way Communication) ผู้ชมรายการไม่สามารถตอบสนองต่อพิธีกรได้ทันทีทันใดเหมือนกับผู้สอนและผู้เรียนในชั้นเรียน จึงต้องมีการพูดสรุปบทสนทนาหรือพูดให้ข้อมูลเพิ่มเติมจากการสนทนานั้น ๆ ให้แก่ผู้ชมรายการอีกครั้งเพื่อส่งสารไปยังผู้ชมรายการ (Transfer) พิธีกรจะพูดไปพร้อมกับจำลองกล้องเพื่อสื่อสารกับผู้ชม ในระหว่างรับชมรายการผู้เรียนจะได้เรียนภาษาอังกฤษไปพร้อมกับเกิดการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงกับพิธีกรผ่านทางสื่อ นอกจากนี้เทคโนโลยีที่ก้าวหน้าในปัจจุบันผู้ชมสามารถตอบรับแบบไม่ทันทีทันใดต่อสารที่พิธีกรส่งมาให้ (Delay Feedback) ผ่านทางช่องทางสื่อสังคมออนไลน์ต่าง ๆ ของทางรายการได้มากมาย อย่างไรก็ตามเมื่อผู้ชมไม่สามารถตอบสนอง (Response) ต่อพิธีกรได้ด้วยตนเองแบบทันทีทันใด แต่ในการเรียนรู้จำเป็นจะต้องมีขั้นตอนการให้คำติชมหรือข้อเสนอแนะ (Feedback) เพื่อตรวจสอบความเข้าใจในการเรียน แยกบริบทในรายการจึงมีหน้าที่เป็นผู้ตอบสนองต่อการสื่อสารของพิธีกรแทนผู้ชมทางบ้านเพื่อให้จุดประสงค์ของบริบทการเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์ไปได้

สรุปได้ว่ารูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในรายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อมีขั้นตอนที่เพิ่มขึ้นจากรูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ในบริบทของชั้นเรียนอีก 1 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนการส่งสารไปยังผู้ชมรายการ (Transfer) เพื่อสรุปหรือให้ข้อมูลเพิ่มเติมแก่ผู้ชม หลังจากนั้นอาจเกิดการตอบรับแบบไม่ทันทีทันใดของผู้ชมรายการ (Delay Feedback) เป็นการตอบสนองต่อสิ่งที่ได้รับชมจากรายการสอนภาษาอังกฤษ รูปแบบการปฏิสัมพันธ์ของการสนทนาในรายการสอนภาษาอังกฤษจึงมีรูปแบบ IRFT (Initiation-Response-Feedback/Follow-up-Transfer) เพิ่มขึ้น

4.2.4 สหบทในรายการสอนภาษาอังกฤษ

รายการสอนภาษาอังกฤษเป็นการศึกษาวาทกรรมในบริบทของสื่อร่วมกับบริบทของการเรียนการสอน การศึกษาสหบทในตัวของวาทกรรมมีความแตกต่างจากการศึกษาสหบทในตัวของ การศึกษาด้านวรรณกรรม ละคร หรือภาพยนตร์ เนื่องจากการศึกษาสหบทของตัวบทในวาทกรรมจะเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวบทในแง่ที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดและการสร้างความหมายให้กับบางสิ่งบางอย่างที่มีอยู่ในวาทกรรม โดยจะเป็นการศึกษาการผสมคำพูดจากตัวบทอื่น ๆ ที่มาแทรก รวมกับคำพูดของตัวบทปัจจุบัน

การศึกษาสหบทสามารถทำความเข้าใจได้ในสองระดับ นอกจากศึกษาการผสมของคำพูดที่กล่าวไปข้างต้นแล้วยังสามารถทำความเข้าใจในระดับการผสมผสานระหว่างวาทกรรมประเภทต่าง ๆ หรือวาทกรรมที่แตกต่างกัน รายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการมีการผสมผสานระหว่างวาทกรรมที่แตกต่างกัน เป็นการผสมผสานระหว่างวาทกรรมในบริบทของชั้นเรียนและบริบทของสื่อ คือ รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม เป็นการผสมผสานระหว่างการเรียนรู้การสอนกับรายการสัมภาษณ์ พิธีกรได้สอนภาษาอังกฤษพร้อมไปกับการสัมภาษณ์แขกรับเชิญ รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน เป็นการผสมผสานระหว่างการเรียนรู้การสอนกับรายการท่องเที่ยว พิธีกรนำเสนอแบบพาผู้ชมไปยังนอกสถานที่ มีการทำกิจกรรม และพบปะผู้คนที่อยู่ในสถานที่นั้น ๆ เช่น พาไปนวดกับพี่บ๊ะ หรือพาไปทำโรตี้กับบังนู และรายการมูฟวี่ แลงเกจ ทางรายการได้สอนภาษาอังกฤษผสมกับการนำเสนอโครงเรื่องของภาพยนตร์

การทำความเข้าใจระดับการผสมคำพูดจากตัวบทอื่น ๆ ที่มาแทรกรวมกับคำพูดของตัวบทปัจจุบันที่ปรากฏในรายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อวิเคราะห์ได้ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รูม ตอนที่ 217 คริส หอวัง

คริส: I went to Ruamrudee International School – RIS and I entered from 6th grade until 9th grade. So, four years. And I was in ESL. ESL is a class for people who do not speak English. And entering international school everything was taught in English. So, they have to have an ESL class for slower learners. So, for those four years, I was in ESL. And I refused to speak English at home because my parents. My mom went to ISB, so she tried to speak English to me all the time. And every time I go home, I just feel like. หนูไม่อยากพูดภาษาอังกฤษ หนูรู้สึกกระแฉะ

มากอะ หนูไม่อยากพูดอะ คือทำไมหนูอยู่เมืองไทย หนูต้องพูดด้วย ภาษาอังกฤษอะ So my mom is like “Cris, please. Because it is important. **We sent you** to international school, so **you** can practice your English. Because once **you** get older, **you** are really gonna get to use it.”

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการพูดเล่าเรื่องราวประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของแขก รับเชิญหรือคุณคริส จะเห็นได้ว่าส่วนที่เป็นคำพูดของผู้อื่นที่แทรกอยู่ คือข้อความที่เป็นตัวเอนอยู่ในเครื่องหมายอัญประกาศ มีประโยค my mom is like แสดงให้เห็นว่าข้อความดังกล่าวแขกรับเชิญเป็นผู้กล่าวเอง เพื่อแบ่งขอบเขตให้รู้ว่าหลังจากนั้นข้อความที่ตามมาในอัญประกาศจึงจะเป็นคำพูดของแม่ที่พูดกับแขกรับเชิญว่า “Cris, please. Because it is important. We sent you to international school, so you can practice your English. Because once you get older, you are really gonna get to use it.” ซึ่งคำพูดประโยคดังกล่าวนี้เป็นตัวบทอื่นแทรกอยู่ในตัวบทปัจจุบัน มีการใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 คือ We แทนตัวเองของผู้พูดของบทแทรก หมายถึง พวกเรา คือ พ่อและแม่ของแขกรับเชิญ และสรรพนามบุรุษที่ 2 คือ You หมายถึง แขกรับเชิญหรือคุณคริส เป็นคำพูดในอดีตที่แม่ของคุณคริสกล่าวกับคุณคริส และคุณคริสได้ยกคำพูดนี้มาเล่าว่าแม่พูดกับเธออย่างไรในตอนนั้น

ตัวอย่างที่ 2 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รूम ตอนที่ 224 มินท์ I Roam Alone

มินท์: Before I started, I Roam alone. I gave a proposal to my mom. I was like “Can **you** give **me** one year? I will prove that I can make traveling my career.” She signed papers. She was like “Yeah, okay.” I told her that this is my project, and this is what I was going to do. I asked her for a year of traveling. for with sponsorships. And then she said yes.

จากตัวอย่างเป็นการเล่าเรื่องราวถึงเหตุการณ์ในอดีตตอนที่แขกรับเชิญหรือคุณมินท์ได้ขออนุญาตแม่เพื่อทำอาชีพนักท่องเที่ยวยุโรปโลก จะเห็นได้ว่าส่วนที่เป็นสทหมีประโยค I was like เป็นการบอกว่าแขกรับเชิญเป็นผู้พูดประโยคนี้เอง จากนั้นจึงตามด้วยข้อความที่เป็นตัวเอนอยู่ในเครื่องหมายอัญประกาศ คือ ตัวบทแทรกที่เป็นคำพูดในอดีตของแขกรับเชิญเองว่า “Can you give me one year? I will prove that I can make traveling my career.” มีการใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 คือ I และ Me แทนตัวเองเมื่อพูดกับแม่ และใช้สรรพนามบุรุษที่ 2 คือ You เพื่อหมายถึง แม่ของ

แขกรับเชิญ ก่อนตามด้วยประโยค She signed papers. She was like แสดงให้รู้ว่าข้อความนี้แขกรับเชิญเป็นผู้กล่าวเองเพื่อแบ่งขอบเขตให้รู้ว่าหลังจากนั้นข้อความที่ตามมาในอัญประกาศจึงเป็นข้อความที่เป็นตัวบทแทรกตอบกลับมาจากแม่ว่า “Yeah, okay.” นอกจากนี้ยังมีประโยค *she said yes.* เป็นตัวบทแทรกเพื่อเล่าว่าในตอนนั้นแม่ได้ตอบตกลงในข้อเสนอของแขกรับเชิญ ดังนั้นตัวบทแทรกในตัวอย่างนี้จึงมีทั้งการพูดโดยแขกรับเชิญที่พูดขึ้นเองและการพูดโดยแม่ เป็นคำพูดที่เกิดขึ้นในอดีตที่แขกรับเชิญยกขึ้นมาเล่าเพื่อให้สัมภาษณ์ถึงเหตุการณ์ในตอนนั้น

ตัวอย่างที่ 3 อิงลิช อาฟเตอร์นูน ตอน V.to เจ็บปวด

นุ่น: มีอีกคำหนึ่งเนี่ยที่เราจะใช้กัน ผิด ๆ ถูก ๆ บ้าง ก็คือคำว่า Hurt ที่แปลว่าเจ็บ หลายคนบอกว่า “แปลว่าเจ็บ” ก็เลยบอกว่า “โอย I so hurt. I so hurt.” จะงงนิดนึงนะคะคือ คือคำว่า Hurt มันเป็น verb ค่ะ คำนี้มันต่างจาก Pain ต่างจาก Sore เพราะคำว่า Hurt เป็น verb นะคะ V.to ทำให้เจ็บหรือแบบทำร้าย เพราะฉะนั้นเวลาเราถามว่าเจ็บไหม ก็มักจะถามว่า Does it hurt? เจ็บหรือเปล่า หรือ Does it still hurt?

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าส่วนที่เป็นคำพูดแทรกอยู่ในตัวบทของพิธีกร คือ ข้อความที่เป็นตัวเอนอยู่ในเครื่องหมายอัญประกาศ โดยคำว่า บอกว่า แสดงให้เห็นว่าหลังจากนั้นข้อความที่ตามมาในอัญประกาศเป็นข้อความที่เป็นตัวบทแทรก คือ “แปลว่าเจ็บ” และ “โอย I so hurt. I so hurt.” ซึ่งคำพูดในบทแทรกจะใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 คือ I แทนตัวเองของใครหลายคนที่ยังพูดประโยคนี้นี้อยู่ พิธีกรจึงนำประโยคที่พูดผิดนี้มายกตัวอย่างเพื่อนำเสนอประโยคที่ถูกต้องให้ผู้ชมรายการทราบ

ตัวอย่างที่ 4 รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ตอน สักไรดียังไงให้กรอบ

นุ่น: ทอดนาน ๆ หน่อย ก็จะเป็นแบบไหม้ ๆ นี้ออกไหม้คะ บางคนมาถึง “You know. Burnt. เบิร์นเบิร์น” ใจเย็นนะ เบิร์นเบิร์น เดียวมันจะดำนะคะ อีกหนึ่งวิธีอันนี้ง่ายที่สุดเลยถ้าเกิดว่าใครเขามาสั่งแล้วอยากได้โรตีกกรอบ ๆ crispy คำนี้เอาไปใช้เลยคะ

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าส่วนที่เป็นคำพูดแทรกอยู่ในตัวบทของพิธีกร คือ ข้อความที่เป็นตัวเอนอยู่ในเครื่องหมายอัญประกาศ โดยมีประโยค บางคนมาถึง เป็นประโยคที่แสดงให้รู้ว่าข้อความ

ดังกล่าวพิธีกรเป็นผู้กล่าวเอง หลังจากนั้นข้อความที่ตามมาจึงเป็นตัวบทแทรก “*You know. Burnt. เบิร์นเบิร์น*” ซึ่งเป็นคำพูดของใครบางคนที่เคยพูดประโยคนี้นี้ผิด พิธีกรจึงนำประโยคที่พูดผิดนี้มา ยกตัวอย่าง เพื่อนำเสนอประโยคที่ถูกต้องให้ผู้ชมรายการทราบ

ตัวอย่างที่ 5 รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน The Pool (2018)

คริส: เขาถามว่า “*Why did you put him on a leash?*” ทำไมถึงทำอย่างนี้ *Why did you* ถ้าเป็น *did* ตามด้วย verb เราจะได้เรียนรู้ได้เลยนะครับว่ามันเป็นคำถามเกี่ยวกับอดีต ที่มีการ เกี่ยวกับการใช้กริยา เป็นต้นนะครับ และประโยคที่เขาย้อนกลับมา “*Consider yourself*” เนี่ยนะครับ นายควรจะพิจารณาตัวเองแล้ว

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าส่วนที่เป็นคำพูดแทรกอยู่ในตัวบทของพิธีกร คือ ข้อความที่เป็นตัว เอนอยู่ในเครื่องหมายอัญประกาศ โดยคำว่า ถามว่า และ ย้อนกลับมา แสดงให้เห็นว่าข้อความที่ ตามมาหลังจากนี้ในอัญประกาศเป็นข้อความที่เป็นตัวบทแทรก คือ “*Why did you put him on a leash?*” และ “*Consider yourself*” ตัวบทแทรกในตัวอย่างนี้เป็นคำพูดที่กล่าวโดยตัวละครจากฉาก ของภาพยนตร์ เป็นประโยคที่พิธีกรนำมายกตัวอย่างเพื่อสอนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชมรายการ

ตัวอย่างที่ 6 รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Baywatch (2017)

คริส: “*No one can claw their way to the top ...*” เป็นสำนวนที่แปลว่าไม่มีใคร สามารถที่จะปีนขึ้นไปจุดสูงสุดในวงการใดวงการหนึ่งด้วยความยากลำบาก “... *without getting a little dirt under their fingernails.*” โดยที่ไม่มีสิ่งสกปรก อาจจะเล็ดลอดเข้าไปอยู่ใต้เล็บ ไปอยู่ในเล็บกันบ้าง แต่สุดท้ายก็บอกว่า “*Clearly, I overestimated you.*” ชัดเจนเลยว่าฉันประเมินค่าคุณสูงเกินไป หรือมองข้าม คุณเกินไป

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าส่วนที่เป็นคำพูดแทรกอยู่ในตัวบทของพิธีกร คือ ข้อความที่เป็นตัว เอนอยู่ในเครื่องหมายอัญประกาศ คือ และ “*No one can claw their way to the top ...*” “... *without getting a little dirt under their fingernails.*” “*Clearly, I overestimated you.*” โดยมีคำว่า บอกว่า แสดงให้เห็นว่าข้อความที่ตามมาหลังจากนี้ในอัญประกาศเป็นข้อความที่เป็นตัว

บทแทรก ตัวบทแทรกในตัวบทนี้เป็นคำพูดที่กล่าวโดยตัวละครจากฉากของภาพยนตร์ เป็นประโยคที่พิธีกรนำมายกตัวอย่างเพื่อสอนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชมรายการ

จากตัวอย่างการใช้สัทบททั้งหมดข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่ามักมีคำพูดแบ่งขอบเขตแสดงให้เห็นว่าตัวบทแทรกเป็นคำพูดในอดีตหรือคำพูดของผู้อื่นที่มาแทรกอยู่ในตัวบทปัจจุบัน เช่น บอกว่า ถามว่า ซึ่งคำกริยาเช่น บอก ถาม กล่าว เป็นคำกริยาที่มักถูกนำมาใช้พูดเพื่อถ่ายทอดคำพูดของผู้อื่นมาผสมผสานรวมกับคำพูดของตนเอง รวมถึงการใช้สรรพนามของตัวบทแทรกยังทำให้สามารถตีความถึงความสัมพันธ์ของตัวบทอื่นที่มาแทรกอยู่ในตัวบทปัจจุบันได้ นอกจากนี้ตัวอย่างข้างต้นทำให้สรุปได้ว่ารายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รูม พบตัวบทอื่นแทรกในตัวบทปัจจุบันเพื่อเล่าเรื่องราวหรือเหตุการณ์ในอดีตเป็นการยกคำพูดที่เกิดขึ้นในขณะนั้นมาเล่าหรือถ่ายทอดให้ผู้ชมรายการได้ทราบ รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน พบตัวบทอื่นแทรกในตัวบทปัจจุบันเพื่อนำประโยคที่คนอื่นหรือใครก็ตามยังพูดภาษาอังกฤษผิดมายกตัวอย่างเพื่อนำเสนอประโยคที่ถูกต้องให้ผู้ชมรายการทราบ และรายการมูฟวี่ แลงเกจ พบตัวบทอื่นแทรกในตัวบทปัจจุบันเพื่อนำประโยคคำพูดที่กล่าวโดยตัวละครจากฉากของภาพยนตร์มายกตัวอย่างเพื่อสอนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชมรายการ

4.2.5 การปฏิสัมพันธ์เพื่อการสอนภาษาอังกฤษ

การปฏิสัมพันธ์เป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาความรู้ของผู้เรียน ผู้วิจัยได้นำกรอบแนวคิดการวิเคราะห์การปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศของ Moskowitz ที่พัฒนาปรับปรุงขึ้นใหม่โดย Brown (2000) มาใช้วิเคราะห์การปฏิสัมพันธ์เพื่อการสอนภาษาอังกฤษเพื่อหาว่าพิธีกรใช้พฤติกรรมที่แสดงอิทธิพลทางตรงหรืออิทธิพลทางอ้อมประเภทใดบ้าง โดยงานวิจัยนี้เน้นเพียงแค่พฤติกรรมของผู้สอนมาวิเคราะห์เท่านั้น ไม่ได้นำพฤติกรรมของผู้เรียนและพฤติกรรมของผู้สอนที่ตอบสนองต่อผู้เรียนแบบทันทีทันใดมาวิเคราะห์ เนื่องจากการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงไม่ได้เกิดขึ้นจริง ทั้งผู้สอนและผู้เรียนไม่ได้ตอบสนองต่อกันแบบทันทีทันใด ดังนั้นการปฏิสัมพันธ์เพื่อการสอนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ในงานวิจัยนี้จึงมี 8 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. การจัดการกับความรู้สึก (Deals with feelings)
2. การชมเชยหรือให้กำลังใจ (Praises or encourages)
3. การถามคำถาม (Asks question)
4. การให้ข้อมูล (Gives information)
5. การชี้แนะแนวทาง (Gives directions)
6. การวิจารณ์พฤติกรรมผู้เรียน (Criticizes student behavior)
7. การใช้ภาษาแม่ (Use the native language)
8. อวัจนภาษา (Nonverbal)

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์การปฏิสัมพันธ์เพื่อการสอนภาษาอังกฤษของรายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อทั้ง 3 รายการ ดังต่อไปนี้

1. รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม ใช้การปฏิสัมพันธ์เพื่อการสอนภาษาอังกฤษ 6 ประเภท คือ การจัดการความรู้สึก การชมเชยหรือการให้กำลังใจ การให้ข้อมูล การชี้แนะแนวทาง การใช้ภาษาแม่ และอวัจนภาษา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. การจัดการความรู้สึก

ตัวอย่างที่ 1 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม ตอนที่ 224 มินท์ I Roam Alone

ลูกกอล์ฟ: I have been telling you guys like this for four years, all right? For four years, and you have to listen. It is time to listen. *Stop being afraid. Seriously. I know. I know it is not easy, but you have to do it. We all make mistake. Okay, Just say something.*

จากข้อความที่เป็นตัวเอนในตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรพยายามพูดคุยเพื่อทำความเข้าใจกับผู้ชมรายการ ช่วยจัดการกับความรู้สึกของผู้ชมรายการให้หยุดกลัวการพูดภาษาอังกฤษ และยังบอกอีกว่าตนเข้าใจความรู้สึกของผู้ชมรายการดีว่า การพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ไม่ง่าย ถึงแม้ว่าอาจจะพูดออกมาผิด แต่ผู้ชมรายการต้องกล้าพูดภาษาอังกฤษ เป็นการจัดการกับความรู้สึกในอดีตที่ผู้ชมรายการรู้สึกไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษ และพยายามทำให้ผู้ชมรายการเริ่มเกิดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษในอนาคต

ตัวอย่างที่ 2 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม ตอนที่ 233 ฮิวโก้ จุลจักร

ลูกกอล์ฟ: ดังนั้นวันนี้เลย บอกจริง ๆ คือ คุณอาจจะต้องสำรวจตัวเองจริง ๆ หรือว่าจริง ๆ เราก็แค่แตกต่างกัน แล้วคนที่เป็นอีแบบ ที่เป็นรุ่นพี่ แล้วกำลังทำเหมือนกับแบบว่า Sometimes you are just. You force people, right? You force people to do things they hate. They despise and that is just bad. So, listen well. Listen to people. Try to understand people a little bit more because that is what I mean. *I made some silly mistakes in my class. And I*

encouraged my students to be like, very expressive. And then I did not listen to them.

อิ๋วไก้: Yeah.

ลูกกอล์ฟ: *If I could turn back time, I would listen to them a bit more. ดังนั้นจริง ๆ วันนี้อาจจะบอกเลยว่ามันไม่ได้มีอะไรผิด เขาแค่ชอบอยู่คนเดียว เขาแค่ชอบอ่านหนังสือ คือไม่ได้หมายความว่า คุณจะไปบังคับเขาให้เขาลุกขึ้นมา วางหนังสือ หรือ เต็ม อะไอย่างเงี้ย ไม่ได้*

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าในข้อความที่เป็นตัวเอนเป็นคำพูดที่พิธีกรสื่อสารแสดงความเข้าใจและยอมรับความรู้สึกของผู้เรียน พิธีกรบอกว่าตนก็เคยทำผิดพลาดในชั้นเรียนของตนเพราะเคยพยายามกระตุ้นให้ผู้เรียนกล้าแสดงออกเยอะ ๆ และไม่ยอมเปิดใจรับฟังผู้เรียนเลย ถ้าตนสามารถย้อนเวลากลับไปได้จะเปิดใจรับฟังผู้เรียนให้มากกว่านี้ พิธีกรแสดงความเข้าอกเข้าใจในความรู้สึกของผู้เรียนว่าการไม่กล้าแสดงออกในชั้นเรียนเป็นสิ่งที่ไม่ผิดและจะไปบังคับไม่ได้ ผู้เรียนบางคนอาจจะไม่ได้ชอบการลุกขึ้นมาแสดงออกเท่ากับเพื่อนร่วมชั้นคนอื่น ๆ ในชั้นเรียน การที่พิธีกรแสดงความเข้าอกเข้าใจความรู้สึกของผู้ชมรายการจะทำให้ผู้ชมรายการรู้สึกสบายใจมากขึ้นและอยากเรียนภาษาอังกฤษ

2. การชมเชยหรือการให้กำลังใจ

ตัวอย่างที่ 1 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม ตอนที่ 217 คริส หอวัง

คริส: หมายความว่า If you use a word 'Investor'. เราอยากจะให้คุณมองไปอีกมุมหนึ่งว่าเขาเลี้ยงเรามา They spend a lot of money. They do everything. They sacrifice their own happiness to make you happy. Some parent. Business ก็ไม่ได้จะ go well, but they do everything for you to finish school. Okay. They are the investors. Now it is our time like this. I feel like we have to invest in them for their happiness too. It is our time. It is my time. So, this is why me and Ploy are still working really hard. My parents stop working and they are always traveling out of the country. And they send pictures พ่อแม่ชอบส่งรูปดอกไม้สวัสดีวันจันทร์มาอย่างเงี้ย แต่ตอนนี้เป็นสวัสดีวันจันทร์ด้วยบวกกับรูปอยู่ทะเลด้วย แล้วใส่หมวกตลอดเวลา ไปเที่ยวตลอด เราก็ได้แต่ Happy ไร Because I think this word

‘Invest’ I think it hits me a little bit. It is a good thing. It gives me power to work more. สายไหมคะ

ลูกกอล์ฟ: ให้อดทนนะเด็ก ๆ สู้ ๆ เพราะทุกวันนี้ะ เวลาบอกป๊าว่าป๊าลูกอยากเป็นเงือก ป๊าบอกว่าไม่รู้ไหม เดี่ยวป๊าเป็นอควาแมนเอง

คริส: จริงหรือ

ลูกกอล์ฟ: ใช่ เดี่ยวนี้น่ารักมาก

คริส: น่ารักมาก

ลูกกอล์ฟ: ถ้าเป็นเมื่อก่อน แทบจะตีให้ตายเลย *So just be patient.*

จากตัวอย่างดังกล่าวข้างต้นพิธีกรและแขกรับเชิญพูดคุยเกี่ยวกับความไม่เข้าใจระหว่างผู้ปกครองกับผู้เรียนในเรื่องความต้องการด้านการเรียน ผู้ปกครองอาจไม่เห็นด้วยกับความต้องการของผู้เรียน แขกรับเชิญได้บอกเล่าเรื่องราวของตนเอง รวมถึงพิธีกรเองยังเคยบอกพ่อว่าตนไม่อยากจะเรียนหนังสือ อยากเป็นนางเงือกจนต้องทะเลาะกับพ่อ แต่เมื่อโตขึ้นได้ผ่านการอดทนทำหน้าที่ของตนเองและในตอนนี้เข้าใจกันกับพ่อแล้ว ข้อความที่เป็นตัวเอน *ให้อดทนนะเด็ก ๆ สู้ ๆ* และ *So just be patient.* เป็นคำพูดของพิธีกรที่ทำให้กำลังใจผู้ชมรายการเพื่อส่งเสริมให้ผู้ชมรายการอดทนทำหน้าที่ของตนในตอนนี้เพื่ออนาคตและให้กำลังใจผู้ชมให้ตั้งใจเรียนหนังสือต่อไป

ตัวอย่างที่ 2 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม ตอนที่ 228 เวิร์ด และปอร์เซ่

เวิร์ด: It is continuously training without knowing when it will end. We had been doing it every day and we were so tired. And we did not even know when we could actually make some music.

ลูกกอล์ฟ: *Yeah. And you did not even know if it would work.*

เวิร์ด: Yeah.

ปอร์เซ่: Right.

ลูกกอล์ฟ: You know what I mean. But you remind me of something, actually.

มันมีประโยคหนึ่งที่บอกว่า “When the going gets tough, the tough get going.” Do you know what that means?

เวิร์ด: Yeah.

ปอร์เซ่: Yeah.

ลูกกอล์ฟ: *When the going gets tough, the tough get going.* ก็หมายความว่าเมื่อการไปต่อข้างหน้าดูยากลำบาก มันมีสถานการณ์ที่มันยากลำบากเกิดขึ้นใช่ไหม คนที่แข็งแกร่งเท่านั้นถึงจะได้ไปต่อ

จากตัวอย่างดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าแฮกรับเชิญได้เล่าเรื่องราวของตนว่า กว่าจะได้ทำผลงานเพลงจนมีชื่อเสียงขึ้นมาได้ ต้องผ่านการฝึกฝนมาอย่างหนักทำให้พิธีกรนึกถึงประโยคหนึ่งขึ้นมาได้ ข้อความที่เป็นตัวเอนเป็นคำพูดของพิธีกรที่ยกตัวอย่างประโยคหนึ่งขึ้นมาเพื่อให้กำลังใจทั้งแฮกรับเชิญและผู้ชมรายการ “*When the going gets tough, the tough get going.* ก็หมายความว่าเมื่อการไปต่อข้างหน้าดูยากลำบาก มันมีสถานการณ์ที่มันยากลำบากเกิดขึ้นใช่ไหม คนที่แข็งแกร่งเท่านั้นถึงจะได้ไปต่อ” เป็นการพูดเพื่อส่งเสริมให้ทั้งแฮกรับเชิญและผู้ชมรายการลงมือทำสิ่งที่ตั้งใจทำอยู่ต่อไป แม้ว่าต้องเจอกับความยากลำบาก หากพยายามและฝึกฝนบ่อย ๆ จะทำให้แข็งแกร่งขึ้นและประสบความสำเร็จได้

3. การให้ข้อมูล

ตัวอย่างที่ 1 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 228 เดิร์ด และปอร์เซ

ลูกกอล์ฟ: *The reason why I do this. You know I am doing this is because all of us know so little about the people we love. Why do not you guys, just you start asking these questions today?*

ปอร์เซ: *What film? (หันไปถามเดิร์ด)*

ลูกกอล์ฟ: ภูเก็ต? You think you know that person and it might surprise you to find out that. In fact, you know so little about that person. I did that with my mum like, a few years ago. You know. I asked her like. “Mum, what is your favorite dish? What is your favorite color? เป็นแม่ลูกกันเราไม่รู้สิโปรดแม่ได้ยังไง ในขณะที่แม่รู้ทุกอย่าง Do that at home. It is really cute exercise. Okay. กลับไปจะต้องไปถามกัน

จากตัวอย่างดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าข้อความตัวเอนคือการใช้คำถามเชิงวาทศิลป์เพื่อถามแฮกรับเชิญและผู้ชมรายการ คำถามเชิงวาทศิลป์จัดเป็นการให้ข้อมูล เนื่องจากการตั้งคำถามแบบไม่ต้องการคำตอบ หลังจากการเล่นเกมหาขบความชอบเป็นภาษาอังกฤษกับแฮกรับเชิญเสร็จแล้วพิธีกรได้ตั้งคำถามกับแฮกรับเชิญและผู้ชมรายการว่าทำไมไม่เริ่มลองไปถามคำถามนี้กับคนที่เรารัก

Why do not you guys, just you start asking these questions today? เป็นการถามเพื่อให้เกิดความคิดและตระหนักว่าทำไมแฆกรับเชิญและผู้ชมรายการที่กำลังรับชมอยู่ถึงไม่เริ่มไปลองถามคำถามพวกนี้กับคนที่บ้านหรือคนที่เรารัก เพื่อที่จะได้รู้จักเขาดีขึ้น คำถามนี้ของพิธีกรไม่คาดหวังคำตอบ แต่ถามโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อชี้แนะและให้ข้อมูลแก่แฆกรับเชิญและผู้ชมรายการเกิดความคิดที่จะลองนำคำถามทายความชอบนี้กลับไปถามคนที่บ้านเพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดีภายในครอบครัว

ตัวอย่างที่ 2 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม ตอนที่ 234 ดิชา

ดิชา: I like solitude from time to time. I like to read. I like to play games.
I like to do my own thing.

ลูกกอล์ฟ: *That is a great word right there. Solitude. Translate this word now.*
เราไม่ชินกับ Solitude.

ดิชา: ไม่ ดิชาจะบอกว่า แปลไม่เป็นอยู่ดี จะบอกว่าแปลไปเลย เพราะหนูไม่รู้ว่าจะพูดมัน
ยังไง

ลูกกอล์ฟ: *ความสันโดษ*

ดิชา: อ้อ แปลว่าสันโดษหรือคะ

ลูกกอล์ฟ: *ความสันโดษ Solitude. It is such a great word right there.*

ดิชา: หนูไม่เคยรู้เลยว่าสันโดษแปลว่าสันโดษ

ลูกกอล์ฟ: Solitude.

ดิชา: I know what solitude is, yes.

ลูกกอล์ฟ: *ความสันโดษ การอยู่คนเดียวอะไรอย่างเงี้ย*

จากตัวอย่างดังกล่าวข้างต้นเป็นการพูดของพิธีกรเพื่อให้ข้อมูลความรู้แก่แฆกรับเชิญและผู้ชมรายการ ข้อความที่เป็นตัวเอนแสดงให้เห็นว่าพิธีกรพูดเพื่อให้ข้อมูลความรู้ *ความสันโดษ Solitude. It is such a great word right there.* และ *ความสันโดษ การอยู่คนเดียวอะไรอย่างเงี้ย* พิธีกรอธิบายความหมายของคำศัพท์ Solitude ว่าคำนี้มีความหมายในภาษาไทยว่า ความสันโดษ หรือหมายถึงการอยู่คนเดียว

4. การชี้แนะแนวทาง

ตัวอย่างที่ 1 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม ตอนที่ 217 คริส หอวัง

ลูกกอล์ฟ: แต่ว่าเด็กที่กำลังฟังอยู่ อาจจะบอกเลยว่าเวลาพ่อแม่เริ่มบ่น *You have to try to understand them as well.* I did not understand him at all until recently. เพราะว่าพอมารู้จักกันแล้ว เขาก็บอกเราตรง ๆ นะว่า ลูกเข้าใจไหมว่า แต่ก่อนอะ... I was your investor and I knew that something. Things might not go the way I expected, right? ผู้ลงทุนเขาว่าการลงทุนมีความเสี่ยง เขาก็ไม่ได้คิดว่ามันจะเสี่ยงถึงขนาดนี้ จำได้เลยว่ามีครั้งหนึ่ง We had a row. Row ตรงนี้ แปลว่า การทะเลาะ We had a row and I shouted at him. And then we were arguing. And I told him อยากเป็นเจ๊อ ก็ไม่เรียน บางครั้งก็ให้เข้าใจด้วยว่า พ่อแม่กำลังทำงาน They work hard for you. They are your investors. And they spend time and money. Lots of time and lots of money.

จากข้อความดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรพูดกับผู้ชมรายการเพื่อชี้แนะแนวทางให้ผู้ชมปฏิบัติตาม ข้อความที่เป็นตัวเอนเป็นการชี้แนะให้ผู้ชมรายการเปิดใจรับฟังความคิดเห็นของพ่อแม่ *You have to try to understand them as well.* แม้ว่าผู้ชมรายการอาจจะยังไม่เข้าใจความรู้สึกของพ่อแม่ทั้งหมดในตอนนั้น แต่ในอนาคตอาจเข้าใจมากขึ้นว่าพ่อแม่พยายามทำงานหนักเพื่อส่งเสียเลี้ยงดูลูกและบางอย่างที่ลูกคิดไว้หรือวางแผนว่าอยากจะทำ อาจเป็นเรื่องที่เสี่ยงเกินไปต่ออนาคตของลูก ซึ่งพ่อแม่เป็นคนลงทุนทั้งเงินทองและเวลา เนื่องจากผู้ชมรายการส่วนใหญ่เป็นวัยกำลังศึกษาเล่าเรียน การชี้แนะแนวทางของพิธีกรให้ผู้เรียนปฏิบัติตามนี้จะช่วยให้ผู้ชมรายการเปิดใจและเข้าใจความรู้สึกพ่อแม่เพิ่มมากขึ้นได้

5. การใช้ภาษาแม่

ตัวอย่าง รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม ตอนที่ 234 ดิชา

ลูกกอล์ฟ: Tell us a little bit about #EnglishwithTicha. Is that your new career?

You want to be an English teacher?

ดิชา: No. But I feel like. There are many things that I talk about and portray myself as I could be funny. Entertaining. But I was thinking จะทำยังไงให้ตัวเองมีสาระได้บ้าง สักนิดหนึ่งก็ยังดีนะ How do I make myself beneficial

and useful. At least I can give something back. Even small. It might help just a minority of people. I do not know. You know. So, I was thinking like how to make it fun? And also, teach them something. So that is why I have English with Ticha. Because I actually wish to talk about more things that I care about. Things that matter. But I can start with something as simple as this first and see how it goes. And I did from time to time. Because I film my own with my phone. I edit in the app. I do it by myself.

ลูกกอล์ฟ: Do you know what you can teach your followers today?

ติชา: What?

ลูกกอล์ฟ: The definition of the word 'solitude'.

ติชา: Oh, yes. Oh, yeah.

ลูกกอล์ฟ: Is not that a great word?

ติชา: Yes, it is.

ลูกกอล์ฟ: เป็นคำที่ไปเป็น English with Ticha ได้นะ Solitude.

ติชา: Solitude.

ลูกกอล์ฟ: แล้วพอสอนพูดปั๊บ ติชาก็บอกว่า อ้อ จำภาษาไทยไม่ได้แล้วค่ะ

ติชา: จบเลย หนูเพิ่งรู้ว่าสันโดษแปลว่าสันโดษ พี่คิดดูสิ

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าพิธีกรใช้ภาษาแม่หรือภาษาไทยในการสนทนากับแขกรับเชิญเพียงเล็กน้อยเท่านั้น การพูดคุยสัมภาษณ์ส่วนใหญ่ใช้ภาษาอังกฤษ จะใช้ภาษาแม่ในการอธิบายแทรกหรือพูดขยายความเพิ่มเติมในประเด็นนั้น เมื่อพิธีกรต้องการถามคำถามแขกรับเชิญในประเด็นคำถามต่อไปจะกลับมาใช้ภาษาอังกฤษต่อเพื่อให้ผู้ชมรายการได้ฝึกการฟังภาษาอังกฤษ สำหรับผู้ชมรายการที่ยังมีทักษะภาษาอังกฤษในระดับเริ่มต้นหรือยังฟังไม่รู้เรื่อง ทางรายการได้ใส่ข้อความคำบรรยายไว้ด้านล่างของภาพบนหน้าจอเพื่อให้ผู้ชมได้อ่านทั้งประโยคภาษาอังกฤษและคำแปลภาษาไทย

6. อวัจนภาษา

พิธีกรรายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม ใช้อวัจนภาษาเพื่อสื่อสารกับผู้ชมรายการไปพร้อมกับแสดงพฤติกรรมอื่น ๆ ในการปฏิสัมพันธ์ นับตั้งแต่ตอนปรากฏตัวเพื่อเริ่มรายการจนจบรายการ ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกาย การใช้ท่าทาง การเคลื่อนไหวมือและแขน การแสดงออกทางสีหน้า รวมถึงการสื่อสารผ่านทางสายตา

ภาพที่ 4.33 การใช้วัจนภาษาในรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม

จากภาพจะเห็นได้ว่าพิธีกรแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่มีสีสันทันเข้ากับฉากของรายการ มีความเหมาะสมกับกาลเทศะ มีการแสดงออกทางสีหน้า เคลื่อนไหวร่างกาย รวมทั้งใช้การสื่อสารด้วยสายตา ที่เป็นการสื่อสารที่ทรงพลังมากที่สุด ดำเนินรายการด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสเป็นกันเอง ใช้สายตาจ้องมองกล้องเพื่อสื่อสารและดึงดูดความสนใจจากผู้ชมรายการ แม้ในบางช่วงพิธีกรอาจจะหัวเราะเสียงดัง หรือทำท่าทางตามสบาย แต่ไม่มากเกินไป เป็นการสร้างความสนุกสนานในขณะเล่นเกม

2. รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน

รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ใช้การปฏิสัมพันธ์เพื่อการสอนภาษาอังกฤษ 5 ประเภท คือ การชมเชยหรือการให้กำลังใจ การให้ข้อมูล การชี้แนะแนวทาง การใช้ภาษาแม่ และอวัจนภาษา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. การชมเชยหรือการให้กำลังใจ

ตัวอย่าง รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ตอน สั่งโรตียังไงให้กรอบ

นุ่น: บังคะบอกหน่อยค่ะว่าแบบภาษาอังกฤษมันสำคัญยังไง เพราะว่าบังก็ขายโรติจนฝรั่งนี่เขามาซื้อเยอะแยะ

บังนุ: เราต้องตั้งใจเรียน ตั้งใจฟังเขาว่าเขาจะสั่งอะไร เพราะว่าไม่ใช่ภาษาแม่ ใช่มั้ยครับ? เพราะว่าผมจะเป็นคนโรตียาใช่ไหม? ผมพูดภาษาไทยยังไม่ชัด เจอฝรั่งอีก หนักกว่าเก่าไหม เราต้องมีความตั้งใจ

นุ่น: ความตั้งใจ และถ้าคนซื้อเยอะละบัง อยากจะบอกอะไรกับเขา คนที่เขาอายุ ดูบังอยู่แล้วแบบอายไม่กล้าพูดเลย

บังนุ: ไม่ได้ ความอายทำให้เราโง่

นุ่น: โอ้ เพราะฉะนั้นก็ต้อง?

บังนุ: ตั้งใจและไม่อายด้วย

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าพิธีกรและแขกรับเชิญ คือ บังนุ พูดเพื่อให้กำลังใจผู้ชมรายการ จากข้อความที่เป็นตัวเอนแสดงให้เห็นว่าพิธีกรและแขกรับเชิญพยายามพูดเพื่อให้กำลังใจผู้ชมรายการในการเรียนภาษาอังกฤษเนื่องจากภาษาอังกฤษมีความสำคัญ แม้ว่าบังนุจะเป็นคนโรยงยาแต่ก็สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ หากผู้ชมรายการมีความตั้งใจในการเรียนรู้และไม่อายที่จะพูดภาษาอังกฤษเหมือนกับบังนุก็จะสามารถพูดภาษาอังกฤษได้เช่นเดียวกัน

2. การให้ข้อมูล

ตัวอย่าง รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ตอน v.to เจ็บปวด

นุ่น: คำว่า Hurt มันเป็น verb ค่ะ คำนี้มันต่างจาก Pain ต่างจาก Sore เพราะคำว่า Hurt เป็น verb นะคะ V.to ทำให้เจ็บหรือแบบทำร้าย เพราะฉะนั้นเวลาเราถามว่า เจ็บไหม ก็มักจะถามว่า Does it hurt? เจ็บหรือเปล่า หรือ Does it still hurt? ยังเจ็บอยู่ไหม เพิ่ม still ไปก็ได้ Does it still hurt? หรือถ้าเกิดจะถามย้อนกลับไปที่ moment ตอนนั้นเลย หรืออย่างผู้หญิงเนี่ยตอนคลอดเลยเนี่ยเจ็บไหม ก็เปลี่ยนเป็น Did เพราะมันเป็นอดีตมาแล้ว Did it hurt a lot? Did it hurt a lot? คือมันเจ็บมากไหมตอนนั้นนะ ถ้ามันเจ็บก็ It hurt. ไป ไม่ต้อง It hurted. นะคะ ไม่ต้องไปเติม -ed เพราะคำว่า hurt เป็นกริยาตัวเดียวกันหมดทั้งสามช่องเลยจะ hurt hurt hurt เหมือนกันทุกอย่าง ไม่ต้องเติมอะไรนะคะ

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าเป็นการพูดเพื่ออธิบายความหมายของคำว่า Hurt ว่ามีความแตกต่างจากคำว่า Pain และคำว่า Sore เนื่องจากเป็นคำกริยา พร้อมทั้งพิธีกรได้ยกตัวอย่างประโยคที่มีคำว่า Hurt และอธิบายการใช้ไวยากรณ์ เป็นการให้ข้อมูลความรู้เพื่อสอนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชมรายการ

3. การชี้แนะแนวทาง

ตัวอย่าง รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ตอน สัปดาห์ยังงี้ให้กรอบ

นุ่น: เป็นคนชอบแบบไหม้ ๆ หมายถึงว่าไหม้

บั้งนุ: Very fried.

นุ่น: very อะไรนะคะ?

บั้งนุ: Very fried.

นุ่น: Very fried. ก็ได้นะ

บั้งนุ: Long time.

นุ่น: Long time

บั้งนุ: Very fried. Long time.

นุ่น: โอเค ชอบความพยายามของบั้งมาก Fried long time ใจ ทอดนาน ๆ หน่อย ก็แบบไหม้ไหม้ นี่ก็ออกไหม้คะ บางคนมาถึง You know. burnt burnt burned burned ใจเย็นเนอะ เบิร์นเบิร์น เต็มมันจะดำนะคะ อีกหนึ่งวิธี อันนี้ง่ายที่สุดเลย ถ้าเกิดว่าใครเขามาสั่งแล้วอยากได้โรตีสกรอบ ๆ ไหม crispy คำนี้เอาไปใช้ได้เลยคะ I want it crispy.

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรพูดกับผู้ชมรายการเพื่อชี้แนะแนวทางให้ผู้ชมรายการปฏิบัติตาม ข้อความที่เป็นตัวเอน อีกหนึ่งวิธีอันนี้ง่ายที่สุดเลยถ้าเกิดว่าใครเขามาสั่งแล้วอยากได้โรตีสกรอบ ๆ ไหม crispy คำนี้เอาไปใช้ได้เลยคะ I want it crispy. เป็นการชี้แนะให้ผู้ชมรายการปฏิบัติตาม โดยให้นำคำและประโยคที่พิธีกรสอนไปใช้พูดในชีวิตประจำวัน

4. การใช้ภาษาแม่

ตัวอย่าง รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ตอน V.to โทรหาหน่อยนะ

นุ่น: อันแรกเลย Give me a call. Give me a bell. กริ่ง ๆ ไม่ได้จะเอา bell ไปให้ใครนะคะ Give me a bell คือการโทรศัพท์หาใครสักคน หรือจะบอกว่า Give me a ring. ก็ได้ โอ้โห Ring ชอบเลย ก็ไม่ได้หมายถึง Actually แหวน นี่ก็ออกปะ ring ในที่นี้ก็แบบว่า Give me a ring กริ่งหาหน่อยนะจ๊ะ หรือจะ Give me a buzz ก็ได้ Give me a buzz. So, Give me a call, Give me a bell, Give me a ring, or Give me a buzz. หรือจะใช้สำนวน Hit me up ไม่ได้ทำร้ายใคร ตบตีใคร Hit

me up. โทรหาด้วยนะจ๊ะ Hit me up. Okay. หรือเราอาจจะบอกว่า Give me a shout. Give me a shout. Shout ก็คือการตะโกนหาอะไรอย่างนี้ นี่ก็ออกปะ ก็คือการเรียกร้องความสนใจ Hey give me a shout, okay. Get in touch. Give me a shout, all right?

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรใช้ภาษาแม่ในการที่สื่อสารกับผู้ชมรายการเป็นส่วนใหญ่ จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อพูดคำศัพท์ วลี สำนวน และประโยคเพียงเท่านั้น ส่วนการอธิบายให้ข้อมูลหรือพูดคุยกับผู้ชมรายการจะใช้ภาษาแม่ทั้งหมด

5. การใช้วัจนภาษา

ตัวอย่าง รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ตอน ลงงานยังงี้ให้ได้หยุด

พิธีกรรายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ใช้วัจนภาษาเพื่อสื่อสารกับผู้ชมรายการไปพร้อมกับแสดงพฤติกรรมอื่น ๆ ในการปฏิสัมพันธ์ ไม่ว่าจะเป็นการใช้ท่าทาง การเคลื่อนไหวมือ การแสดงสีหน้า การแต่งกาย และการใช้สายตา

ภาพที่ 4.34 การใช้วัจนภาษาในรายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน

จากภาพจะเห็นได้ว่าพิธีกรแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่สุภาพเรียบร้อยเหมาะสม มีการแสดงออกทางสีหน้าและการเคลื่อนไหวมือ รวมทั้งใช้การสื่อสารด้วยสายตา เช่น การจ้องมองกล้องและชี้นิ้วเพื่อสื่อสารและดึงดูดความสนใจจากผู้ชมรายการ พิธีกรดำเนินรายการด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสเป็นกันเอง ใช้น้ำเสียงที่ไม่ดังหรือเบาจนเกินไป

3. รายการมูฟวี่ แลงเกวจ

รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ใช้การปฏิสัมพันธ์เพื่อการสอนภาษาอังกฤษ 6 ประเภท คือ การชมเชยหรือการให้กำลังใจ การให้ข้อมูล การชี้แนะแนวทาง การวิจารณ์พฤติกรรมผู้เรียน การใช้ภาษาแม่ และอวัจนภาษา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. การชมเชยหรือการให้กำลังใจ

ตัวอย่าง รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Alpha (2018)

คริส: ต้องมีความอดทน ใจเย็น มีความพยายามสักหน่อยนะครับ ในยุคนี้อาจจะไม่ใช่แค่ be patient นะครับคุณผู้ชม อาจจะต้อง be tolerant

เต้: คล้าย ๆ ว่า patient มันจะมีเงื่อนไขของเวลา แต่ tolerant จะเป็นเงื่อนไขของสิ่งที่มากระทบเราแล้วเราต้องอดทน

คริส: ความรุนแรงที่มันเข้ามาหาเรานะครับ สุดท้ายนะครับเขาบอกว่า *We must not give up* เราห้ามยอมแพ้เด็ดขาด ดังนั้นนะครับอยากจะบอกเป็นสิ่งที่สุดท้ายนะครับไม่ว่าจะเป็นการใช้ชีวิต ธุรกิจ การทำงาน หรือการฝึกภาษาอังกฤษครับ นะฮะ *You must focus on the good and the positive. ผม 2 คนเนี่ยเอาใจช่วยคุณเสมอ*

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรพูดเพื่อให้กำลังใจผู้ชมรายการ ให้ผู้ชมอดทน ใจเย็น และมีความพยายาม ทั้งในเรื่องการใช้ชีวิต ธุรกิจ การทำงาน หรือการฝึกภาษาอังกฤษ อวยอ้อมแพ้พิธีกรคอยเอาใจช่วยอยู่เสมอ ข้อความที่เป็นตัวเอนในตัวอย่างเป็นการสื่อสารเพื่อให้กำลังใจผู้ชมรายการของพิธีกร พูดส่งเสริมให้ผู้ชมรายการไม่ยอมแพ้และพยายามเรียนภาษาอังกฤษให้ประสบความสำเร็จ

2. การให้ข้อมูล

ตัวอย่าง รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Baywatch (2017)

คริส: You know that no one can claw their way to the top ...

เต้: ตะกุกขึ้นไป

คริส: Claw นะครับ ก็คือเป็นกรงเล็บของพวกสัตว์ไช้ไหม?

เต้: ใช่ครับ

คริส: แล้วกลายเป็น verb ที่แปลว่าปีนขึ้นไปโดยใช้กรงเล็บจิกขึ้นไป

จากตัวอย่างดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรพูดเพื่อให้ข้อมูลความรู้ภาษาอังกฤษ โดยได้อธิบายความหมายคำศัพท์คำว่า Claw ซึ่งถ้าเป็นคำนามจะหมายถึงกรงเล็บสัตว์ แต่ถ้าเป็นคำกริยาจะหมายถึงการปีนโดยใช้เล็บจิกขึ้นไป เป็นการให้ข้อมูลความรู้คำศัพท์แก่ผู้ชมรายการ

3. การชี้แนะแนวทาง

ตัวอย่าง รายการมูฟวี่ แลงเกจ ตอน Harry Potter and the Chamber of Secrets (2002)

คริส: ผมชอบคำนี้มากเลยนะครับ 2 s ที่เราบอกเสมอ 2 s ของการมีชีวิตที่ดีคือ *survive and succeed* เอาตัวรอดแล้วก็จะได้รู้เรื่องนะฮะ ประสบความสำเร็จ วิธีการที่เราจะ *survive* หรือ *succeed* นะครับคุณผู้ชม คือเราจะต้องโฟกัสนั่นเองครับ หลายคนนั้นมักจะโฟกัสในสิ่งที่อะไรรู้ใหม่ ในสิ่งผิดหรือในสิ่งที่ลบ

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรพูดกับผู้ชมรายการเพื่อชี้แนะแนวทางให้ผู้ชมปฏิบัติ ตามหลักจากคำ 2 คำ หรือ 2 s คือ *survive* และ *succeed* จากข้อความที่เป็นตัวเอนคือคำพูดของพิธีกรที่พูดชี้แนะแนวทางให้ผู้ชมรายการจดจ่อมีสมาธิหรือโฟกัสในสิ่งที่ถูกต้อง ไม่ทำในสิ่งที่ผิดหรือสิ่งที่ลบ หากสามารถทำได้จะทำให้ประสบความสำเร็จในชีวิตได้

4. การวิจารณ์พฤติกรรมผู้เรียน

ตัวอย่าง รายการมูฟวี่ แลงเกจ ตอน Alpha (2018)

คริส: พ่อสอนเด็กว่า “To survive we must be focus.” แล้วอย่าลืมนะครับ *must* ไม่มี *to* พูดมาประมาณ 88 รอบแล้วนะครับในรายการของเรา

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรวิจารณ์ผู้ชมรายการที่ไม่สามารถจำกฎทางไวยากรณ์ได้ แม้ว่าพิธีกรจะนำเสนอความรู้ไปหลายครั้งแล้วในรายการ ข้อความที่เป็นตัวเอนเป็นการวิจารณ์เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้ชมรายการ “พูดมาประมาณ 88 รอบแล้วนะครับในรายการของเรา” เนื่องจากพิธีกรต้องการให้ผู้ชมรายการจดจำวิธีการใช้คำว่า *must* ในประโยคได้ จึงเกิดการใช้พฤติกรรมวิจารณ์ผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาในเรื่องนี้ขึ้น

5. การใช้ภาษาแม่

ตัวอย่าง : รายการมูฟวี่ แลงเกจ ตอน Harry Potter and the Chamber of Secrets (2002)

เต้: It is not our abilities แค่นี้ก่อน แปลว่าอะไร

คริส: มันไม่ได้เป็นแค่ความสามารถนะครับ that ตัวนี้ก็คือ ที่ ที่จะแสดงออกให้เห็นว่าเรา เนี่ยต้นลึกหนาบางเป็นอะไร หรือเก่งอะไร หรือเก่งด้านไหน

เต้: เป็นใครที่แท่ทรอะไรประมาณนี้ ability แปลว่าความสามารถ

คริส: มาจากคำว่า able นั้นเองนะครับ เช่น Are you able to do it? นี่คือการที่คุณสามารถจะทำได้หรือเปล่า?

เต้: เพราะฉะนั้นถ้า disability เนี่ย แปลว่าไม่สามารถ

คริส: ไม่สามารถนะครับ ไม่สามารถที่จะไปไหนมาไหนได้สะดวก หรือก็อาจจะทำอะไรได้ยาก ก็จะกลายเป็นคำว่าผู้พิการ disabled

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรใช้ภาษาแม่เป็นส่วนใหญ่ โดยใช้ภาษาแม่ทั้งในการสื่อสารกับพิธีกรร่วมและผู้ชมรายการ จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อพูดคำศัพท์ วลี สำนวน และประโยคเพียงเท่านั้น ส่วนการอธิบายให้ข้อมูลแก่ผู้ชมรายการหรือพูดคุยกับพิธีกรร่วมจะใช้ภาษาแม่ในการสื่อสารทั้งหมด

6. การใช้วัจนภาษา

พิธีกรรายการมูฟวี่ แลงเกจ ใช้วัจนภาษาเพื่อสื่อสารกับผู้ชมรายการไปพร้อมกับแสดงพฤติกรรมอื่น ๆ ในการปฏิสัมพันธ์ เช่น การแต่งกาย การใช้น้ำเสียง และการใช้ท่าทาง เป็นต้น

ภาพที่ 4.35 การใช้วัจนภาษาในรายการมูฟวี่ แลงเกจ

จากภาพจะเห็นได้ว่าพิธีกรแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่เข้ากับฉากพื้นหลังที่เป็นภาพจากฉากของภาพยนตร์ที่นำเสนอในตอนนั้น มีการใช้ท่าทางเพื่อสื่อสารและดึงดูดความสนใจจากผู้ชมรายการ แม้ว่าการใช้ส่ายตาจะเป็นการสื่อสารที่มีพลังที่สุดในอวัจนภาษา แต่พิธีกรรายการนี้ทั้งสองท่านสวมแว่นตาดำตลอดเวลา จึงไม่มีการใช้ส่ายตาเพื่อสร้างความสัมพันธ์กับผู้ชม ทำให้พิธีกรทั้งสองใช้ท่าทางและเคลื่อนไหวร่างกายเพิ่มมากขึ้นเพื่อสร้างการปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมแทนการใช้ส่ายตา

การวิเคราะห์การปฏิสัมพันธ์เพื่อการสอนภาษาอังกฤษที่พบในรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการข้างต้น สามารถสรุปได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.18 สรุปการปฏิสัมพันธ์ในการสอนภาษาต่างประเทศที่พบในทั้ง 3 รายการ

การปฏิสัมพันธ์ในการสอน ภาษาต่างประเทศ	ลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม	อิงลิช อาฟเตอร์นูน	มูฟวี่ แลงแกวจ
1. การจัดการกับความรู้สึก	✓	✗	✗
2. การชมเชยหรือให้กำลังใจ	✓	✓	✓
3. การถามคำถาม	✗	✗	✗
4. การให้ข้อมูล	✓	✓	✓
5. การชี้แนะแนวทาง	✓	✓	✓
6. การวิจารณ์พฤติกรรมผู้เรียน	✗	✗	✓
7. การใช้ภาษาแม่	✓	✓	✓
8. อวัจนภาษา	✓	✓	✓

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่าทุกรายการมีการใช้พฤติกรรมที่เหมือนกัน 5 ประเภท คือ การชมเชยหรือให้กำลังใจ การให้ข้อมูล การชี้แนะแนวทาง การใช้ภาษาแม่ และอวัจนภาษา แสดงให้เห็นว่าพิธีกรใช้พฤติกรรมทั้งอิทธิพลทางอ้อมและทางตรงเพื่อปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมรายการ ซึ่งพฤติกรรมในการสอนภาษาอังกฤษที่พบในรายการสอนภาษาอังกฤษดังกล่าวนี้เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งในชั้นเรียนจริงเช่นเดียวกัน คือ การชมเชยและให้กำลังใจ การให้ข้อมูล และการชี้แนะแนวทาง ส่วนการใช้ภาษาแม่และอวัจนภาษานั้นจะเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นไปพร้อมกับการแสดงพฤติกรรมอื่น ๆ

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช เป็นรายการเดียวที่พบการใช้พฤติกรรมการจัดการกับความความรู้สึกเพื่อปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมรายการ นอกจากรายการนี้จะมีระยะเวลาในการนำเสนอยาวนานจนทำให้พิธีกรมีเวลาในการสื่อสารกับผู้ชมได้มากกว่ารายการอื่นแล้ว พิธีกรรายการยังแสดงออกถึงพฤติกรรมการ

จัดการกับความรู้สึก การยอมรับความรู้สึก หรือเข้าอกเข้าใจผู้เรียนอยู่บ่อยครั้งผ่านสื่อสังคมออนไลน์ต่าง ๆ ดังนั้นจึงเป็นรายการเดียวที่พบพฤติกรรมการจัดการกับความรู้สึกในงานวิจัยนี้

รายการมูฟวี่ แลงเกจ มีการใช้การวิจารณ์พฤติกรรมของผู้เรียนเพียงรายการเดียว อย่างไรก็ตามจากการวิเคราะห์คลิปวิดีโอรายการนี้ทั้ง 5 ตอน พบว่าพิธีกรพูดถึงพฤติกรรมของผู้เรียนเพียงครั้งเดียวเท่านั้น

รายการทั้ง 3 รายการใช้อวัจนภาษาในการสื่อสารกับผู้ชมรายการ อวัจนภาษาเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสร้างการปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสารได้ เกิดขึ้นไปพร้อมกับการสื่อสารโดยใช้วัจนภาษา โดยเฉพาะการใช้สายตาเป็นการสร้างและรักษาความสัมพันธ์ระหว่างพิธีกรและผู้ชมรายการได้ดีที่สุด แม้ว่าพิธีกรรายการมูฟวี่ แลงเกจ จะสวมแว่นตาตลอดเวลาจนไม่ได้ใช้สายตาเพื่อสื่อสารกับผู้ชม แต่ก็มีการใช้ท่าทางและการเคลื่อนไหวเพิ่มมากขึ้นมาทดแทนการใช้สายตาเพื่อสร้างความสัมพันธ์กับผู้ชมรายการ

การศึกษาหน้าในชั้นเรียนจริงพบว่าการถามคำถามเป็นพฤติกรรมที่ผู้สอนใช้บ่อยมากที่สุด ในชั้นเรียน เนื่องจากผู้สอนต้องการถามคำถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ โน้มน้าวให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมหรือดึงดูดความสนใจจากผู้เรียนเพื่อให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จ แต่การปฏิสัมพันธ์เพื่อการสอนภาษาอังกฤษของทุกรายการไม่พบพฤติกรรมการถามคำถาม เนื่องจากผู้ชมรายการไม่สามารถตอบสนองต่อคำถามจากพิธีกรได้ทันทีเหมือนผู้เรียนในชั้นเรียน จึงทำให้พิธีกรทุกรายการไม่ใช้พฤติกรรมนี้เพื่อสื่อสารกับผู้ชม อย่างไรก็ตามพิธีกรได้ใช้พฤติกรรมการถามคำถามกับแขกรับเชิญหรือพิธีกรร่วมแทนเพื่อให้เกิดการสนทนา เพราะการถามคำถามเป็นสิ่งที่ทำให้การสนทนาเริ่มขึ้นได้ และการสนทนาเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งต่อกระบวนการเรียนรู้ แต่ไม่ได้เป็นการถามคำถามแบบคาดหวังคำตอบจากผู้ชมรายการเพื่อตรวจสอบความเข้าใจในการเรียน โน้มน้าวให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม หรือดึงดูดความสนใจจากผู้เรียนเหมือนการถามในชั้นเรียน

4.2.6 กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันในรายการสอนภาษาอังกฤษ

อารมณ์ขันเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้ผู้ชมได้รับความบันเทิง สนุกสนาน อยากติดตามรับชมรายการ ส่งผลให้รายการได้รับความนิยมจากผู้ชม การเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยากสำหรับคนไทยส่วนใหญ่ การเรียนรู้เนื้อหาคำศัพท์ ประโยค ไวยากรณ์ หรือหลักภาษาต่าง ๆ อาจทำให้ผู้ชมรายการเบื่อหน่ายได้ เพื่อดึงดูดความสนใจจากผู้ชมและสร้างความนิยมให้รายการ พิธีกรจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสร้างอารมณ์ขันมาแทรกในระหว่างการนำเสนอสาระความรู้ขณะดำเนินรายการ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดกลวิธีการสร้างสรรค์ความตลกในรายการโทรทัศน์ไทย 7 กลวิธี จากการศึกษาของ ปวริส มินา (2561) ที่ให้นิยามไว้ในการทบทวนวรรณกรรมหัวข้อที่ 2.7 อารมณ์ขันในการสอนภาษาผ่านสื่อ มาวิเคราะห์การสร้างอารมณ์ขันของพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษ

กลวิธีการสร้างสรรค์ความตลกในรายการโทรทัศน์ไทย 7 กลวิธี มีดังนี้

1. **การเล่นตลกกับภาษา** พิจารณาสร้างอารมณ์ขันด้วยการพูดผ่านการเล่นถ้อยคำ
2. **การแสดงท่าทางที่ขบขัน** เป็นการสร้างอารมณ์ขันโดยการแสดงกิริยาท่าทาง
3. **การล้อเลียนเสียดสี** เป็นการล้อเลียนเสียดสีลักษณะหรือพฤติกรรม หรือล้อเลียนเสียดสีข้อบกพร่องในความคิดและพฤติกรรมของมนุษย์ ทำให้เห็นถึงความคิดและพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมหรือไม่เป็นที่ยอมรับในสังคม
4. **ตลกโครมคราม** เป็นแสดงออกในลักษณะเอะอะตึงตัง การแสดงออกประเภทวิ้งไล่จับกัน รวมถึงการสร้างควมเจ็บตัวให้เกิดขึ้น
5. **การพลิกความคาดหมายทางสถานการณ์** เป็นการสร้างความตลกโดยพลิกความหมายหรือประเด็นที่ดำเนินอยู่ในตอนแรก หรือพูดในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับการรับรู้โดยทั่วไป
6. **ตลกโปกฮา** เป็นการสร้างความตลกผ่านการพูดหรือการแสดงกิริยาท่าทางหยาบโลนและลามกอนาจาร
7. **การสร้างความตลกผ่านข้อความในหน้าจอและเสียง** เป็นการสร้างความตลกผ่านการนำเสนอคำหรือข้อความบนหน้าจอโทรทัศน์ หรือผ่านการใส่เสียงพิเศษโดยกระบวนการตัดต่อ

การวิเคราะห์งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาในเชิงคุณภาพโดยใช้แนวคิดกลวิธีการสร้างสรรค์ความตลกในรายการโทรทัศน์ไทย 7 กลวิธี ของ ปวริศ มินา (2561) ผู้วิจัยไม่ได้ศึกษาในเชิงปริมาณโดยดูความถี่ของการเกิดอารมณ์ขันหรือการวิเคราะห์พฤติกรรมของผู้ชมรายการว่าหัวเราะกับมุกตลกจริงหรือไม่ เนื่องจากเกินขอบเขตความสนใจของการวิจัยนี้ นอกจากนี้ด้วยระยะเวลาในการดำเนินรายการของแต่ละรายการที่แตกต่างกัน การใช้การศึกษาเชิงปริมาณเพื่อดูความถี่จึงอาจไม่เหมาะสม

ผู้วิจัยวิเคราะห์กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันที่พบในรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ ได้ดังต่อไปนี้

1. รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช ใช้กลวิธีในการสร้างอารมณ์ขันในการสอนภาษาอังกฤษ 7 กลวิธี คือ การเล่นตลกกับภาษา การแสดงท่าทางที่ขบขัน การล้อเลียนเสียดสี ตลกโครมคราม การพลิกความคาดหมายทางสถานการณ์ ตลกโปกฮา และการสร้างความตลกผ่านข้อความในหน้าจอและเสียง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. การเล่นตลกกับภาษา

ตัวอย่างที่ 1 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม ตอนที่ 224 มินท์ I Roam Alone

ลูกกอล์ฟ: Perro

มินท์: Perro แปลว่าหมาค่ะ

ลูกกอล์ฟ: Perro เอ่อ *Estoy* คือ *I am* *Estoy Perro* ได้ไหม *I am a dog*.

มินท์: (หัวเราะ)

ลูกกอล์ฟ: ลูกไหม หรือแบบนี้ไม่ถูกเหรอ?

มินท์: ต้อง *Essoy Perro* มันจะมี

ลูกกอล์ฟ: *soy* ได้ด้วย *soy* ก็แปลว่า *I am* เหมือนกัน

มินท์: *Estoy* มันจะเป็นเหมือนแบบ *Doing Being*

ลูกกอล์ฟ: แต่ *soy I am* มีประโยคหนึ่งเพื่อนสอน เพื่อนสอน เพื่อนสอน

มินท์: อะไรอะคะ ลุ้นเหลือเกิน

ลูกกอล์ฟ: เพื่อนสอนให้พูดว่า *soy maricon* คือจะสอนทำไมแบบนี้ นี่ก็ไปพูดแบบไม่รู้

ความหมาย ไข่ปะ อันนี้คือถูกปะ

มินท์: ไข่ ถูกค่ะ ไข่ค่ะ

ลูกกอล์ฟ: แปลว่า?

มินท์: ฉันทันที

ลูกกอล์ฟ: ทำไมไม่สอนว่าฉันทันที ไม่สอนว่าสถานนีไปทางไหน แล้วเพื่อนสอนให้พูด
ประโยคนี้

มินท์: To make friends, maybe.

ลูกกอล์ฟ: แล้วไม่ลืมเลยเนี่ย See? Right?

มินท์: แล้วมันเป็นคำที่ คำที่แรงด้วย ไม่เป็นไรค่ะ มีประโยชน์ มันต้องมีประโยชน์สักวัน
บอกมินท์ด้วยนะค่ะ ถ้าเจอวันที่มีประโยชน์

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรได้ใช้กลวิธีการเล่นตลกกับภาษา โดยการเล่นถ้อยคำมา ทำให้ผู้ชมรายการเกิดอารมณ์ขัน พิธีกรได้ใช้การเล่นถ้อยคำ นำคำว่า *Estoy* ซึ่งแปลว่า *I am* มาแต่ง ประโยคเพื่อสร้างความตลก ดังข้อความที่เป็นตัวเอน *Estoy Perro* หมายความว่า ฉันทันที และ พิธีกรยังเล่าอีกว่าเพื่อนเคยสอนให้ตนพูดประโยคว่า *soy maricon* แปลว่า ฉันทันที และตนก็ได้ นำไปพูดแบบไม่รู้ความหมาย แขกรับเชิญจึงรับมุกตอบกลับว่าอาจจะประโยคที่สามารถใช้ทำ

ความรู้จักเพื่อนใหม่ได้และมีประโยชน์ในสักวันหนึ่ง ถ้าเกิดประโยชน์เมื่อไรให้มาบอกตนด้วย การเล่นถ้อยคำของพิธีกรจึงสร้างอารมณ์ขันให้แก่ผู้ชมรายการได้

ตัวอย่างที่ 2 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รুম ตอนที่ 224 มินท์ I Roam Alone

มินท์: Because there, I took an iron ore train. It's like an open train with lots of iron ore. And then like somehow, I got inspired by a blog. Saying like. Oh, when you are there, you are gonna see lots of people with goats. Because this train would pass the desert there. And there is no other method of transportation, so like people would just have to go there and put all the animals to go to the port. That should be fun. And I read about it. You have eight minutes to get on the train, so you have to throw everything. I was with my interpreter. We threw everything in and ran up there. I was there. Then I have got fourteen hours. I have got to be on the top of the train. I was so cold. The first two. No, it was just like the first one hour after all the excitement was gone. *I started asking myself like why do you do this? Why?*

ลูกกอล์ฟ: เสียงคือเจ๊ มินท์มาทำอะไรที่นี่ มินท์มาทำอะไรที่นี่

มินท์: ไซ้ ๆ เพลงขึ้น (หัวเราะ) จริง คือมันหนาว แบบมันหนาวมาก แล้วก็สกปรก

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าเมื่อแขกรับเชิญเล่าเรื่องราวประสบการณ์ตอนไปท่องเที่ยวและตนอยากนั่งรถไฟขบวนแรกที่ลำบากมากจนต้องถามตนเองว่าทำไมต้องมาทำอะไรแบบนี้ ดังข้อความที่เป็นตัวเอน *I started asking myself like why do you do this? Why?* พิธีกรจึงได้ใช้กลวิธีการเล่นตลกกับภาษา โดยได้ใช้การเปรียบเทียบมาเปรียบเทียบประโยคที่แขกรับเชิญพูดกับประโยคจากเนื้อเพลง ฉันมาทำอะไร เป็นเพลงที่ขับร้องโดย เบิร์ด ธงชัย แมคอินไตย์ เผยแพร่ตั้งแต่ปี พ.ศ.2542 และประโยคจากเนื้อเพลง ‘ฉันมาทำอะไรที่นี่’ ได้กลายมาเป็นประโยคติดปากยอดนิยมของคนในยุคปัจจุบัน พิธีกรนำประโยคนี้อาเปลี่ยนคำว่า ‘ฉัน’ เป็นชื่อของแขกรับเชิญคือ ‘มินท์’ ดังข้อความที่เป็นตัวเอน *เสียงคือเจ๊ มินท์มาทำอะไรที่นี่ มินท์มาทำอะไรที่นี่* เป็นการดัดแปลงคำสร้างเป็นประโยคใหม่เลียนแบบเนื้อเพลงที่กำลังติดปากของผู้ชมในยุคปัจจุบัน พิธีกรพูดประโยคเนื้อเพลงดังกล่าวนี้โดยใส่ทำนองเพลงเพื่อสร้างอารมณ์ขันให้แก่ผู้ชมรายการ

2. การแสดงท่าทางที่ขบขัน

ตัวอย่างที่ 1 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รูม ตอนที่ 224 มินท์ I Roam Alone

ลูกกอล์ฟ: What are three safety tips for solo travelers?

มินท์: Common sense.

ลูกกอล์ฟ: Common sense.

มินท์: You have to look confident. Especially, when you are a girl. You have to look and seem confident, although you are not.

ลูกกอล์ฟ: Why? Why?

มินท์: Because when people feel the confidence from you. They would not dare to attack you or anything. I would walk around like this (ทำท่าทางมั่นใจ)

ลูกกอล์ฟ: But if you. Let's just say. If you walk around like this. (ทำท่าทางหวาดระแวง)

มินท์: People sense that. You know.

ลูกกอล์ฟ: อันนี้อ่าไปเที่ยวเลย อันนี้อ่าเพิ่งไปเที่ยวก่อน ถ้าไปเมืองนอกแล้ว ถ้าเป็นแบบนี้
อย่าเที่ยวก่อนแป๊บหนึ่ง (ทำท่าทางหวาดระแวง)

ภาพที่ 4.36 การแสดงท่าทางที่ตลกขบขันจากรายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รูม ตอนที่ 224

จากตัวอย่างและภาพข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรใช้กลวิธีในการแสดงท่าทางที่ตลกขบขันเพื่อให้ผู้ชมรายการเกิดอารมณ์ขัน แกรับเชิญกำลังเล่าว่า จะต้องทำท่าทางมั่นใจ ถึงแม้ว่าจะรู้สึกกลัวเวลาไปท่องเที่ยวต่างประเทศคนเดียวก็ตาม พิธีกรเลยแสดงท่าทางเพื่อยกตัวอย่างให้ผู้ชมเห็น หากทำท่าทางไม่มั่นใจ หวาดระแวงสภาพแวดล้อมรอบ ๆ ผู้คนรอบตัวจะสัมผัสได้และอาจจะเกิดอันตราย พิธีกรทำท่าทางหวาดระแวงพร้อมกับพูดตั้งข้อความที่เป็นตัวเอน อันนี้อ่าไปเที่ยวเลย อันนี้อ่าเพิ่ง

ไปเที่ยวก่อน ถ้าไปเมืองนอกแล้วถ้าเป็นแบบนี้ อย่าเที่ยวก่อนแป๊บหนึ่ง ซึ่งการพูดพร้อมทำท่าทางเลียนแบบกิริยาอาการหาตระแวงสภาพแวดล้อมในการท่องเที่ยวต่างถิ่นนี้สามารถสร้างอารมณ์ขันให้แก่ผู้ชมรายการได้

ตัวอย่างที่ 2 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 233 ฮิวโก้ จุลจักร

ลูกกอล์ฟ: Maybe you can write a song about me.

ฮิวโก้: I could.

ลูกกอล์ฟ: Maybe น้องเสื่อม่วง น้องเสื่อหม่วง

ฮิวโก้: With Thai. If you wanted it to be in Thai, I may have to get some help.

ลูกกอล์ฟ: เพลงน้องเสื่อม่วง น้องเสื่อม่วง น้องเสื่อหม่วง (ทำท่าเลียนแบบฮิวโก้ร้องเพลง)

ฮิวโก้: I will take it under advisement.

ลูกกอล์ฟ: Maybe think about that. Please consider it. Consider. Consider.

ฮิวโก้: Maybe after dinner if you have to get a bit more information.

ภาพที่ 4.37 การแสดงท่าทางที่ตลกขบขันจากรายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รูม ตอนที่ 233

จากตัวอย่างและภาพข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรแสดงท่าทางที่ตลกขบขันเพื่อให้ผู้ชมรายการเกิดอารมณ์ขัน พิธีกรขอให้แขกรับเชิญหรือคุณฮิวโก้แต่งเพลงให้ตนบ้าง การแต่งกายด้วยเสื้อสีม่วงของพิธีกร เพลงที่แขกรับเชิญแต่งให้จึงควรมีเนื้อร้องว่าน้องเสื่อม่วงดังข้อความที่เป็นตัวเอน พิธีกรได้ทำเสียงร้องเพลงและแสดงท่าทางเลียนแบบบุคลิกของคุณ ฮิวโก้ จุลจักร ขณะร้องเพลงและเล่นดนตรีบนเวที ซึ่งท่าทางที่พิธีกรทำเลียนแบบนี้เป็นลักษณะบุคลิกที่โดดเด่นของแขกรับเชิญ การแสดงท่าทางล้อเลียนแขกรับเชิญของพิธีกรนี้สามารถทำให้ผู้ชมรายการเกิดอารมณ์ขันขึ้นได้

3. การล้อเลียนเสียดสี

ตัวอย่างที่ 1 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม ตอนที่ 233 ฮิวโก้ จุลจักร

ลูกกอล์ฟ: *Can we quickly talk about your family? (ใช้เสียงร่าเริง)*

ฮิวโก้: *By all means.*

ลูกกอล์ฟ: *See? This is my extroverted voice. Can we quickly. Can we quickly.*

(ทำเสียงร่าเริงอีกครั้ง) พี่ ๆ รำคาญไหม พี่ฮิวโก้ (เสียงสูง)

ฮิวโก้: *I am very ...*

ลูกกอล์ฟ: *Am I annoying you? Seriously. (ชะงักหน้าเข้าไปใกล้แขกรับเชิญ)*

ฮิวโก้: *You have to look at my wife's circle. The stuff I have to deal with is beyond anything you are going to be able to do here.*

ลูกกอล์ฟ: *Words cannot describe. Beyond imagination.*

ฮิวโก้: *This is very mild compared to the stuff.*

ลูกกอล์ฟ: *I like that. No one has ever described me as being mild.*

ฮิวโก้: *I live in an extremely queeny world.*

ลูกกอล์ฟ: *(ขมื่อติดนิ้วด้วยความมั่นใจ)*

ฮิวโก้: *Fierceness is all around.*

ในตอนนี้พิธีกรได้พูดคุยกับแขกรับเชิญเกี่ยวกับบุคคลที่กล้าแสดงออกกับบุคคลที่ชอบอยู่แบบเงิบ ๆ จากตัวอย่างข้างต้นนี้พิธีกรใช้กลวิธีการล้อเลียนเสียดสี โดยเสียดสีบุคลิกภาพของตนเองที่เป็นคนกล้าพูดกล้าแสดงมาก ชอบเข้าสังคม ดังข้อความที่เป็นตัวเอนทั้งหมดในตัวอย่างนี้ แขกรับเชิญหรือคุณฮิวโก้ที่เป็นคนมีบุคลิกชอบอยู่แบบเงิบ ๆ ไม่นิยมการเข้าสังคม จึงตอบว่าเป็นเรื่องปกติที่ตนต้องรับมืออยู่แล้ว เพราะภรรยาคุณฮิวโก้และกลุ่มเพื่อน ๆ ของเธอก็มีบุคลิกแบบนี้เช่นเดียวกันและทำมากกว่าที่พิธีกรกำลังทำอยู่ เป็นสิ่งที่ไม่สามารถบรรยายหรือจินตนาการได้ พิธีกรยังแสดงออกน้อยกว่าภรรยาของคุณฮิวโก้มาก การล้อเลียนพูดถึงบุคลิกที่เป็นเอกลักษณ์อันโดดเด่นของพิธีกรและแขกรับเชิญตอบกลับโดยการพูดถึงบุคลิกเช่นเดียวกันนี้ของภรรยาและกลุ่มเพื่อนจึงทำให้ผู้ชมรายการเกิดอารมณ์ขันขึ้นได้

ตัวอย่างที่ 2 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม ตอนที่ 224 มินท์ I Roam Alone

มินท์: For me. There is no country that is super dangerous. It is about how you. If you are ready or not. That's it. If you are not ready, everywhere can be dangerous.

ลูกกอล์ฟ: พระโขง *can be dangerous*.

มินท์: Exactly. พระประแดง during the Songkran festival can be dangerous, right?

ลูกกอล์ฟ: Right. Right. สามย่าน *can be dangerous*.

มินท์: I know. Thailand is not like the safest place.

ลูกกอล์ฟ: ตกท่ออย่างเจ๊

มินท์: Right.

ลูกกอล์ฟ: อืย อาก You know what I mean.

มินท์: Yeah.

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าเมื่อแขกรับเชิญซึ่งเป็นนักท่องเที่ยวรอบโลกบอกว่าหากไม่เตรียมตัวให้พร้อมในการเดินทาง ทุกสถานที่สามารถเป็นสถานที่อันตรายได้หมด พิธีกรจึงใช้กลวิธีการล้อเลียนเสียดสี ดังข้อความที่เป็นตัวเอนในตัวอย่างข้างต้นว่า พระโขง *can be dangerous*. สามย่าน *can be dangerous*. ซึ่งเป็นสถานที่ในประเทศไทยสามารถเป็นสถานที่อันตรายได้เช่นเดียวกัน จากนั้นล้อเลียนต่อดังข้อความที่เป็นตัวเอน ตกท่ออย่างเจ๊ เพื่อเสียดสีถึงเหตุการณ์อุบัติเหตุที่มักเกิดขึ้นในประเทศไทย การเดินทางทางเท้าในเมืองหลวงสามารถทำให้เกิดอุบัติเหตุตกท่อระบายน้ำได้ เนื่องจากการก่อสร้างที่ไม่ได้มาตรฐาน ทำให้มีคนเหยียบฝาท่อแล้วตกลงไปในท่อระบายน้ำได้รับบาดเจ็บอยู่บ่อยครั้ง การเสียดสีถึงความปลอดภัยจากการก่อสร้างทางเดินในเมืองหลวงของประเทศไทยทำให้ผู้ชมรายการเกิดอารมณ์ขันได้

4. ตลกโครมคราม

ตัวอย่างที่ 1 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม ตอนที่ 217 คริส หอวัง

ลูกกอล์ฟ: I just want to talk to her right now. Please welcome คุณคริส หอวัง ค่ะ

คริส: สวัสดีค่ะ

ลูกกอล์ฟ: Finally! You need that. You want that. (ไปหยิบค้อนของเล่น)

คริส: ได้ค่ะ *I am sitting and waiting for you to call me in. And everybody is like. (เคาะค้อนของเล่น) Going like this. (เคาะค้อนของเล่น) Making so much noise (เคาะค้อนเด็กเล่น)*

ภาพที่ 4.38 การใช้กลวิธีตลกโครมครามจากรายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุ่ม ตอนที่ 217

จากข้อความและภาพข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรใช้กลวิธีตลกโครมครามโดยการใช้ค้อนของเล่นมาเคาะให้เกิดเสียงดังในตอนเปิดรายการและตอนเข้าแต่ละช่วงของรายการ จากข้อความที่เป็นตัวเอน *Finally! You need that. You want that.* เป็นคำพูดของพิธีกรขณะนำค้อนของเล่นมาให้แขกรับเชิญเคาะให้เกิดเสียงดัง เนื่องจากแขกรับเชิญเห็นทีมงานเคาะค้อนของเล่นเสียงดังจึงอยากเล่นบ้างตั้งแต่ขณะกำลังรอพิธีกรเรียกเข้ารายการ ดังข้อความที่เป็นตัวเอน *I am sitting and waiting for you to call me in. And everybody is like. (เคาะค้อนของเล่น) Going like this. (เคาะค้อนของเล่น) Making so much noise (เคาะค้อนเด็กเล่น)* เป็นการแสดงออกในลักษณะเอะอะดังดังเพื่อสร้างความสนุกสนานและอารมณ์ขันให้แก่ผู้ชมรายการ

ตัวอย่างที่ 2 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรุ่ม ตอนที่ 228 เดิร์ด และปอร์เซ่

ลูกกอล์ฟ: Come on. Now.

เดิร์ด: (ทำปากใบ้คำ)

ลูกกอล์ฟ: Do it again.

เดิร์ด: (ทำปากใบ้คำ)

ลูกกอล์ฟ: พระโขนง

ปอร์เซ่: โอเค โอเค (ทำปากใบ้คำ)

เดิร์ด: (ทำปากใบ้คำ)

ลูกกอล์ฟ: Say it again.

เตีร์ด: (ทำปากใบคำ)

ลูกกอล์ฟ: สนามกีฬาแห่งชาติ

ปอร์เซ: Yes (ทำปากใบคำ)

ลูกกอล์ฟ: ได้ตรงคำว่าแห่งชาตินี้แหละ

ปอร์เซ: (ทำปากใบคำ)

ลูกกอล์ฟ: เร็ว

เตีร์ด: (ทำปากใบคำ)

ลูกกอล์ฟ: สะพานควาย

ภาพที่ 4.39 การใช้กลวิธีตลกโครมครามจากรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 228

จากตัวอย่างและภาพข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรใช้กลวิธีตลกโครมคราม ในขณะที่เล่นเกมพิธีกรใช้เสียงดังเอะอะในการตอบคำถามด้วยความรวดเร็วเพื่อสร้างความสนุกสนาน นอกจากนี้ยังใช้เสียงสูงในคำหลังตอนตะโกนตอบ ดังข้อความที่เป็นตัวเอนและขีดเส้นใต้ พระโขมง สนามกีฬาแห่งชาติ สะพานควาย เพื่อให้แขกรับเชิญและผู้ชมรายการรู้สึกสนุกสนานและเกิดอารมณ์ขันจากการทำเสียงเอะอะดังดัง รวมถึงมีการเคลื่อนไหวเดินไปเดินมา เป็นการสร้างบรรยากาศคึกคักและสนุกสนานในระหว่างเล่นเกม

5. การพลิกความคาดหมายทางสถานการณ์

ตัวอย่างที่ 1 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 217 คริส หอวัง

คริส: โลกเราเนี่ย ทำไมพวกเราอยู่กันเป็นแบบล้าน ๆ ชีวิต We are only using one third of the world so that means the other two thirds are under the sea really deep. ที่เรายังไปไม่ถึงอะ มันต้องมี civilization อะไรบางอย่าง

ลูกกอล์ฟ: มันอาจจะต้องมีอะไรใหม่?

คริส: อะไรคะ?

ลูกกอล์ฟ: Ariel's English Room

คริส: ใช่ แล้วก็หมุนตัวแบบนี้ใช่ไหมคะ

ลูกกอล์ฟ: แล้วนางกำลังร้องเพลงอยู่ นางกำลังสัมภาษณ์เพื่อนางอยู่

คริส: ผมแดงอะไรอย่างเงี้ย

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่าเมื่อแขกรับเชิญเล่าว่าตนมีความเชื่อว่าใต้ท้องทะเลลึกจะต้องมีสิ่งมีชีวิตและอารยธรรมอื่นอยู่อีก พิธีกรจึงใช้กลวิธีการพลิกความหมายทางสถานการณ์พลิกประเด็นด้วยการถามกลับว่า มันอาจจะต้องมีอะไรรู้ไหม? ทำให้แขกรับเชิญแสดงความสงสัยว่าใต้ท้องทะเลลึกมีอะไรอยู่ พิธีกรได้ตอบว่า Ariel's English Room เป็นการพลิกสถานการณ์ว่าใต้ทะเลลึกจะต้องมีรายการสอนภาษาอังกฤษแบบรายการของตนเอง โดยมีนางเงือกชื่อว่าเอเรียลเป็นพิธีกร ทำให้เปลี่ยนสถานการณ์จากตอนแรกแขกรับเชิญกำลังพูดเรื่องสิ่งมีชีวิตและอารยธรรมใต้ท้องทะเลลึกอยู่ เมื่อพิธีกรพลิกสถานการณ์มาพูดถึงรายการอิงลิชรูมที่มีนางเงือกเป็นพิธีกร แขกรับเชิญจึงรับมุกจากพิธีกรต่อว่านางเงือกต้องกำลังเดินหมุนตัวอยู่และมีผมเป็นสีแดง ดังข้อความที่เป็นตัวเอนในตัวอย่าง การพูดของพิธีกรเช่นนี้เป็นการใช้กลวิธีพลิกความหมายทางสถานการณ์เพื่อสร้างอารมณ์ขันให้ผู้ชมรายการ

ตัวอย่างที่ 2 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 233 ฮิวโก้ จุลจักร

ลูกกอล์ฟ: ครั้งแรกที่ลูกกอล์ฟเจอลูกชายของพี่ฮิวโก้เนะคะ คนโต We were walking and then พี่ฮานา asked him a question. Just to basically clear the air. พี่ฮานาได้ถามน้องฮาร์เปอร์ว่า “พี่เขาน่ารักไหมคะฮาร์เปอร์” He turned to me and he said, ‘No.’

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรเล่าเหตุการณ์โดยใช้กลวิธีพลิกความคาดหวังของสถานการณ์มาสร้างอารมณ์ขันให้แก่ผู้ชมรายการ ในตอนต้นพิธีกรเล่าถึงเหตุการณ์ที่ตนได้เจอกับลูกชายคนโตของแขกรับเชิญเป็นครั้งแรก ขณะที่กำลังเดินอยู่ด้วยกัน คุณฮานาซึ่งเป็นภรรยาของคุณฮิวโก้หรือแขกรับเชิญได้ถามลูกชายว่าพิธีกรน่ารักไหม พิธีกรได้พลิกความหมายของสถานการณ์โดยเล่าต่อว่าลูกชายของแขกรับเชิญหันมามองที่ตนก่อนจะตอบว่าไม่ ดังข้อความที่เป็นตัวเอน He turned to me and he said, ‘No.’ ซึ่งเป็นการเล่าเรื่องตลกแบบมีการพลิกความคาดหวังทางสถานการณ์แบบหักมุมที่ทำให้ผู้ชมเกิดอารมณ์ขันได้

6. ตลกโปกฮา

ตัวอย่างที่ 1 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 217 คริส หอวัง

คริส: A policeman pursuing a thief.

ลูกกอล์ฟ: Okay.

คริส: So I am pursuing the thief.

ลูกกอล์ฟ: I am a thief.

คริส: You are the thief.

ลูกกอล์ฟ: Yes. Fine. And you need this as well. Hang on. How do I get this to work? There you go.

คริส: ตายแล้ว ใช้บ่อยหรือกอล์ฟ

ลูกกอล์ฟ: Nah ดูหนังบ่อย

คริส: ดูหนังบ่อย

ภาพที่ 4.40 การใช้กลวิธีตลกโปกฮาจากรายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รูม ตอนที่ 217

จากข้อความดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นถึงการใช้กลวิธีตลกโปกฮาที่มีความหยาบโลนหรือลามกอนาจารเพื่อทำให้ผู้ชมรายการเกิดอารมณ์ขัน แกร็บเซียวแสดงเป็นตำรวจและพิธีกรแสดงเป็นโจรเพื่อเต้นประกอบเพลงในขณะเล่นเกม เมื่อพิธีกรหยิบกุญแจมือที่เป็นอุปกรณ์ประกอบฉากขึ้นมาและแกะล้อของกุญแจมือส่งให้แกร็บเซียว แกร็บเซียวได้เล่นมุกตลกโปกฮาด้วยการเริ่มถามพิธีกรว่าใช้กุญแจมือบ่อยหรือ สื่อถึงการใช้อุปกรณ์ในการทำกิจกรรมทางเพศแบบรุนแรงและทรมาณ หรือการมีเพศสัมพันธ์ที่นอกเหนือบรรทัดฐานปกติ พิธีกรจึงตอบกลับด้วยมุกตลกโปกฮาเช่นกันดังข้อความที่เป็นตัวเอนว่า ดูหนังบ่อย ซึ่งเป็นการตอบที่มีความหมายแฝง เนื่องจากหนังที่จะมีฉากที่ใช้กุญแจมือได้นั้นเป็นภาพยนตร์แนวอีโรติก

ตัวอย่างที่ 2 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รুম ตอนที่ 234 ดิชา

ลูกกอล์ฟ: Would you say your view on love has changed at all in recent years?

ดิชา: Yeah, I think it has a lot. Because before, as a kid, as a teenager. When you lost someone. You are like. Oh my god. He is handsome. He is so cute. I want to talk to him. You get attached way too fast. Everything happened at the speed of light.

ลูกกอล์ฟ: You feel like the fire. The passion.

ดิชา: You feel like the fire. And then you say like, you are the love of my life. I am gonna marry you. You know. Shit like that.

ลูกกอล์ฟ: Calm down.

ดิชา: *Calm your tits.* Calm down, Ticha.

ลูกกอล์ฟ: *Calm your tits?*

ดิชา: In the beginning, I like you. I love you. But now calm down.

ลูกกอล์ฟ: Can I say something? It is such a wonderful phrase. It is a sentence. Such a creative sentence right there. Calm your tits. สงบนมลงหน่อย

ดิชา: ดิชา สงบนมของเธอลงหน่อย แต่ก่อนมันสั้นเลยเวลาเห็นใคร *I like you. I like you. Woo, I like you.* แต่ตอนนี้มันแบบใจเย็น ๆ *Calm down.* ใจเย็น ๆ Yeah. *It is like that.*

ภาพที่ 4.41 การใช้กลวิธีตลกโปกฮาจากรายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รুম ตอนที่ 234

จากข้อความดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นถึงการใช้กลวิธีตลกโปกฮา แกร็บเชิฐได้เล่าถึงมุมมองความรักของตนและได้ยั่วกลิ *Calm your tits* ขึ้นมา พิธีกรจึงถามย้ำเพื่อเน้นอีกครั้งถึงวลีนี้ ก่อนจะแปลวลีนี้ให้ผู้ชมทราบคำแปลในภาษาไทย คือ สงบนมลงหน่อย ก่อนที่แกร็บเชิฐจะตอบดัง

ข้อความเป็นตัวเอนพร้อมทำท่าทาง ดีว่า สงบนมของเธอลงหน่อย แต่ก่อนมันลั่นเลยเวลาเห็นใคร / like you. I like you. Woo, I like you. แต่ตอนนี้มันแบบใจเย็น ๆ Calm down. ใจเย็น ๆ Yeah. It is like that. ซึ่งใช้วลีที่สื่อไปทางตลกโปกฮาและประกอบกับการทำท่าทางที่ไม่สุภาพของแขกรับเชิญ การเล่นตลกที่ดูหยาบคายเล็กน้อยนี้สามารถทำให้ผู้ชมรายการเกิดอารมณ์ขันได้

7. การสร้างความตลกผ่านข้อความในหน้าจอหรือเสียง

ตัวอย่างที่ 1 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม ตอนที่ 224 มินท์ I Roam Alone

มินท์: พระประแดง during the Songkran festival can be dangerous, right?

ลูกกอล์ฟ: Right. Right. สามย่าน can be dangerous.

มินท์: I know. Thailand is not like the safest place.

ลูกกอล์ฟ: ตกท่อย่างเงี้ย (เอฟเฟกต์ภาพ) (เอฟเฟกต์เสียงตบมุก)

มินท์: Right.

ลูกกอล์ฟ: อู๊ อาก You know what I mean.

มินท์: Yeah.

ภาพที่ 4.42 การสร้างความตลกผ่านข้อความและเสียงจากรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรุม ตอนที่ 224

จากตัวอย่างและภาพดังกล่าวข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่าทางรายการได้ใช้กลวิธีการสร้างความตลกผ่านข้อความในหน้าจอและเสียง มีการใส่เอฟเฟกต์ภาพและเสียงตบมุกเพื่อเน้นการเล่นมุกของพิธีกรกับแขกรับเชิญ แขกรับเชิญที่เป็นนักเดินทางรอบโลกได้พูดให้ผู้ชมไม่ต้องกลัวการเดินทางไปเที่ยวต่างประเทศและประเทศไทยไม่ใช่สถานที่ปลอดภัยที่สุดในโลก พิธีกรจึงรับมุกว่าอยู่ในเมืองหลวงของประเทศไทยก็เดินตกท่อได้ การใส่เอฟเฟกต์ภาพและเสียงตบมุกดังกล่าวช่วยดึงดูดความสนใจให้ผู้ชมรู้สึกตลกมากขึ้น

ตัวอย่างที่ 2 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 233 ฮิวโก้ จุลจักร

ลูกกอล์ฟ: A signature phrase of Hana when no one else is around.

ฮิวโก้: *ใกล้ถึงแล้วอยู่บนทางด่วน*

ลูกกอล์ฟ: (หัวเราะเสียงดัง)

(เอฟเฟกต์เสียง)

ลูกกอล์ฟ: I love that. That is what I say all the time.

ภาพที่ 4.43 การสร้างความตลกผ่านเสียงจากรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 233

จากตัวอย่างและภาพดังกล่าวข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่าทางรายการได้ใช้กลวิธีการสร้างความตลกผ่านเสียงมาประกอบการทำท่าทางหัวเราะขบขันของพิธีกร พิธีกรถามคำถามแบบ speedy quiz ว่าคำพูดประจำตัวที่ภรรยาคุณฮิวโก้พูดเมื่อไม่มีใครอยู่ด้วยคืออะไร ภายหลังได้ยินคำตอบจากแขกรับเชิญที่ตอบว่า *ใกล้ถึงแล้วอยู่บนทางด่วน* พิธีกรจึงหัวเราะเสียงดังมาก รายการได้ใส่เอฟเฟกต์เสียงหัวเราะเพื่อดึงดูดความสนใจให้ผู้ชมรายการเกิดอารมณ์ขันตามไปด้วย

2. รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน

รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ใช้กลวิธีในการสร้างอารมณ์ขันในการสอนภาษาอังกฤษ 3 กลวิธี คือ การเล่นตลกกับภาษา การล้อเลียนเสียตีสี่ และการสร้างความตลกผ่านข้อความในหน้าจอหรือเสียง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. การเล่นตลกกับภาษา

ตัวอย่างที่ 1 รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ตอน สักโรตียังไงให้กรอบ

นุ่น: plain

บังนุ: แปลว่าธรรมดา

นุ่น: อ่า ถูกต้อง นี่บัง แล้วลองเอาแบบไม่ไหม้ะบัง ไม่ไหม้

บังนุ: ไหม้ ๆ ทำดำ ๆ เลยใช่ไหม?

นุ่น: จริง ๆ เป็นคนชอบมาก ไหม้ ๆ แต่ว่าบางคนก็บอกว่า ไม่ไหม้ ะคะ บังเข้าใจไหม?

จากตัวอย่างดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรได้ใช้กลวิธีการเล่นตลกกับภาษาดังข้อความที่เป็นตัวเอน *ไหม้ ๆ* และ *ไม่ไหม้* ซึ่งเป็นการเล่นคำที่ออกเสียงเหมือนกันแต่สื่อความหมายแตกต่างกัน แขกรับเชิญหรือบังนุได้รับมุกตลกกว่า ไม่ไหม้ ๆ หมายถึง ทำโรตีให้ดำ ๆ หรือโรตีไหม้ ซึ่งเป็นกลวิธีการสร้างความตลกที่สร้างขึ้นด้วยการพูดผ่านการเล่นถ้อยคำเพื่อสร้างอารมณ์ขันให้แก่ผู้ชมรายการ

ตัวอย่างที่ 2 รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ตอน ลางานยังงี้ให้ได้หยุด

นุ่น: ถ้าจะลาอาทิตย์หน้าทั้งอาทิตย์เลยไปเที่ยว เพราะนางจะไปเที่ยวจริง ๆ

ผู้ช่วย: *Fly fly one week away away, okay?*

นุ่น: กลัวแล้ว (ยกมือไหว้)

จากตัวอย่างดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าผู้ช่วยได้ใช้การเล่นถ้อยคำในการสร้างอารมณ์ขันให้แก่ผู้ชมรายการ ดังข้อความที่เป็นตัวเอน *Fly fly one week away away, okay?* เป็นการพูดภาษาอังกฤษที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเพื่อสร้างความตลกให้ผู้ชมเกิดอารมณ์ขัน

2. การล้อเลียนเสียดสี

ตัวอย่าง รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ตอน ลางานยังงี้ให้ได้หยุด

นุ่น: อย่างเมื่อก็จะมาจะลางาน ทำเป็นป่วยมาก่อน *ปากซีดมาก ดูก็รู้* I am feeling quiet sick today. Can I please have today off?

ภาพที่ 4.44 การใช้กลวิธีล้อเลียนเสียดสีในรายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน

จากตัวอย่างดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรได้ล้อเลียนเสียดสีผู้ช่วยของตนตั้งข้อความที่เป็นตัวเอน *ปากซีดมาก ดูก็รู้* ซึ่งตรงกันข้ามกับความเป็นจริงที่ผู้ช่วยทาทาปากด้วยลิปสติกสีแดงเข้มมาก และดูไม่เหมือนคนที่กำลังป่วยเพื่อสร้างอารมณ์ขันให้แก่ผู้ชมรายการ

3. การสร้างความตกผ่านข้อความในหน้าจอหรือเสียง

ตัวอย่าง รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ตอน สัปดาห์ยังงี้ให้กรอบ

ภาพที่ 4.45 การสร้างความตกผ่านข้อความและเสียงในรายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน

นุ่น: ชวนบังคุย คุยไปคุยมาเราก็กำลังจะได้ไหม้ ๆ ปะ? ว้าว ร้อน ๆ ร้อน ๆ อย่าลืมนะ เตี่ยวขออีกอันหนึ่งด้วยนะ *plain roti extra crispy* เติม *extra* เข้าไปคะ ก็คือแบบ *very very* คือแบบขอแบบกรอบเป็นพิเศษ (เอฟเฟ็กต์เสียงกรอบ) โอ้ย กล้วยนี้ก็ไหม้แล้วนะบัง (เอฟเฟ็กต์ข้อความและเสียงหัวเราะรับมุก)

จากตัวอย่างดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่ามีการใช้ข้อความบนหน้าจอและเสียงช่วยในการสร้างอารมณ์ขันให้แก่ผู้ชมรายการ เป็นการใส่ข้อความประกอบกับถ้อยคำเพื่อช่วยในการสร้างอารมณ์ขัน ดังข้อความที่เป็นตัวเอนข้างต้นที่สื่อถึงการเปรียบเทียบความกรอบของโรตีสและกล้วยที่สุกจนงอม

กลายเป็นสีดำ พิธีกรจึงนำมาเชื่อว่า กล้วยของร้านบังนุเป็นกล้วยใหม่เหมือนกันกับโรตีสีที่ทอดกรอบจนไหม้ การใส่ข้อความและเสียงพิเศษประกอบจากกระบวนการตัดต่อจะทำให้ผู้ชมรายการเกิดอารมณ์ขันร่วมไปกับพิธีกรและประเด็นของรายการได้

3. รายการมูฟวี่ แลงเกวจ

รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ใช้กลวิธีในการสร้างอารมณ์ขันในการสอนภาษาอังกฤษ 6 กลวิธี คือ การเล่นตลกกับภาษา การแสดงท่าทางที่ขบขัน การล้อเลียนเสียดสี การพลิกความคาดหมายทางสถานการณ์ ตลกโปกฮา และการสร้างความตลกผ่านข้อความในหน้าจอและเสียง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. การเล่นตลกกับภาษา

ตัวอย่างที่ 1 รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Alpha (2018)

เต้: น้ำ focus กับ concentrate ต่างกันยังไง

คริส: concentrate คือตั้งใจสมาธิ ตั้งใจดูอะไรบางอย่าง focus คือเน้น หรือว่ามุ่งเน้น จะดูรับข้อมูลแต่สิ่งนี้มุมนี้หรือด้านนี้เท่านั้น อันต่อไปเลย เขาบอกว่า *be patient*. ลูกถ้าเป็นคนไข้แล้ว...

เต้: ตายแล้ว น้ำ *be patient* แปลว่า ให้ออดทน

คริส: แล้วคนไข้พูดว่ายังไงละครับ

เต้: เหมือนกันเลย

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรรายการทั้งสองใช้กลวิธีการเล่นตลกกับภาษา เนื่องจากคำว่า *patient* เป็นคำคุณศัพท์แปลว่า ออดทน ถ้าเป็นคำนามแปลว่า คนไข้ ซึ่งในประโยคนี้นี้เหมาะสมกับบริบทที่ต้องแปลว่า ออดทน มากกว่า เพราะตัวละครในเรื่องบอกให้ลูกอดทน แต่พิธีกรได้แก้งแปลประโยคนี้นี้ผิดพร้อมทำเสียงเลียนแบบตัวละคร ดังข้อความที่เป็นตัวเอน เขาบอกว่า *be patient* ... ลูกถ้าเป็นคนไข้แล้ว ซึ่งเป็นการแปลที่ผิดไปจากบริบทของฉากจากภาพยนตร์และทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนแปลงไป การเล่นตลกกับคำที่ออกเสียงเหมือนกันนั้นนอกจากจะทำให้พิธีกรทั้งสองได้นำเสนอความหมายของคำศัพท์แล้วยังช่วยสร้างความตลกให้ผู้ชมรายการเกิดอารมณ์ขันได้อีกด้วย

ตัวอย่างที่ 2 รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน The Pool (2018)

คริส: อ้าก พี่เต้ครับ เกาะกะได เกาะกะได

เต้: เกาะ เกาะ อะไร

คริส: เกาะกะได

เต้: อะไร!

คริส: เกาะกะได ก็จระเข้สิครับ

เต้: อ้อ น้า ก็คือจะบอกว่า crocodile

คริส: ผมสำเนียงไทยไปหน่อย เหมือนจิงโจ้ แกงกะรุ แกงกะรุ ก็เป็น kangaroo เกาะกะไดก็ต้องเป็น crocodile

จากข้อความตัวเอนในตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรใช้กลวิธีการเล่นตลกกับภาษาด้วยการพูดออกเสียงคำภาษาอังกฤษด้วยสำเนียงภาษาไทย เกาะกะได หมายถึงคำว่า Crocodile แปลว่า จระเข้ และออกเสียง แกงกะรุ หมายถึงคำว่า Kangaroo แปลว่า จิงโจ้ นอกจากการพูดภาษาอังกฤษด้วยสำเนียงแบบไทยจะทำให้ผู้ชมรายการเกิดอารมณ์ขันได้แล้วยังช่วยให้ผู้ชมรายการได้เรียนรู้ว่าการออกเสียงลักษณะนี้เป็นการออกเสียงที่ผิด ชาวต่างชาติอาจจะฟังแล้วไม่เข้าใจ ดังนั้นจำเป็นต้องแก้ไขการออกเสียงให้ถูกต้อง

2. การแสดงท่าทางที่ขบขัน

ตัวอย่าง รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Alpha (2018)

คริส: To survive we must be focus. Be patient. We must not give up. (bird calls) (chuckle) (ทำท่าทางหัวเราะและนกร้องตามคำบรรยายได้ภาพ)

ภาพที่ 4.46 การแสดงท่าทางที่ขบขันของรายการมูฟวี่ แลงเกวจ

จากตัวอย่างและภาพข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรแสดงท่าทางที่ดูตลกเพื่อให้ผู้ชมรายการเกิดอารมณ์ขัน พิธีกรทำท่าทางและเสียงเลียนแบบตัวละครและเสียงกร้องจากฉากภาพยนตร์ที่นำมาเสนอในตอนนี้ การแสดงท่าทางและทำเสียงเลียนแบบตัวละครของพิธีกรเพื่อนำเสนอประโยคภาษาอังกฤษจากภาพยนตร์จะทำให้ผู้ชมรายการเกิดอารมณ์ขันพร้อมกับได้รับความรู้

3. การล้อเลียนเสียดสี

ตัวอย่างที่ 1 รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Harry Potter and the Chamber of Secrets (2002)

- คริส: แต่ที่เราอยู่ตรงนี้นะเนี่ยไม่น่าจะเป็นเซมเบอร์นะครับคุณผู้ชม น่าจะเป็น Corridor นะครับ
- เต้: Corridor ซึ่งแปลว่า ...
- คริส: ทางเดิน หรือเรียกได้ว่า Hallway ก็ได้
- เต้: แต่น้า ผมว่า ดูทรงที่พื้นแล้วเนี่ย ผมมันออกแบบจะแนว Sewer นิดหนึ่ง
- คริส: อ้อ ที่เขาใส่กับขนมจิ้นกับมะละกอเนี่ยนะฮะ
- เต้: อันนั้นดำชั่ว
- คริส: อ้อ นั่นดำชั่ว แต่วิธีการจำเนอะ Sewer ก็คือ ท่อระบายน้ำ
- เต้: ครับผม
- คริส: หรือจะเรียกว่า Drain ก็ได้ Drain นะครับ
- เต้: ตรงนี้ท่อระบายน้ำ
- คริส: ไม่ใช่ เราไม่ใช่หนูท่อ
- เต้: อ้าวเหอ
- คริส: แล้วนี่ก็ไม่ใช่ Sewer หรือ Drain และอันนี้มันคือ Corridor แต่มันมี flood แค่นั้นเอง
- เต้: ไม่ ไม่ น้ำรอการระบาย ไม่ใช่ น้ำท่วมนะ

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าพิธีกรใช้กลวิธีการล้อเลียนเสียดสีพูดถึงวาทกรรมสู้น้ำท่วมของอดีตผู้ว่าราชการจังหวัดกรุงเทพมหานคร ม.ร.ว. สุขุมพันธุ์ บริพัตร ที่เคยกล่าวตอบสื่อมวลชนเรื่องการแก้ปัญหาน้ำท่วมในถนนสายหลักในขณะยังดำรงตำแหน่งอยู่ คุณคริสนำเสนอคำศัพท์โดยการแสดงบทบาทสมมติว่าพิธีกรทั้งสองกำลังอยู่ในฉากของภาพยนตร์ที่เป็นโถงทางเดิน หรือ Corridor ที่มี flood ไม่ใช่ท่อระบายน้ำ คุณเต้จึงได้ใช้กลวิธีการล้อเลียนเสียดสีตั้งข้อความที่เป็นตัวเอน ไม่ ไม่ น้ำรอ

การระบาย ไม่ใช่ น้ำท่วมนะ เพื่อสื่อถึงวาทกรรมของอดีตผู้ว่าที่เคยบอกว่า “กทม.ไม่มีน้ำท่วม มีแต่น้ำขังรอการระบาย” การเสียดสีถึงวาทกรรมของอดีตผู้ว่าที่เคยสร้างสี่ล้นบนสื่อสังคมออนไลน์มาแล้วนั้น ทำให้ผู้ชมรายการเกิดอารมณ์ขันได้

ตัวอย่างที่ 2 รายการมูฟวี่ แลงแกวจ ตอน Speed (1994)

คริส: speed ก็คือการกล่าวสุนทรพจน์ได้เหมือนกันนะครับผม นะฮะ

เต้: อันนั้นเรียกว่า speech

คริส: ซ.ข้างเหรอ?

เต้: ใช่ แล้วก็ make a speech อะอย่างนี้

คริส: อ้อ เพราะ speech เป็นคำนาม จะไปบอกว่า I am going to speech today อันนั้นไม่ได้ I am going to ต้องตามด้วย verb ต้อง Give a speech หรือ Make a speech และอย่าลืมให้เกียรติ -ch รัชกาล ดัชนี เพชรบูรณ์ ไม่ใช่ รัตกาน เพดบูล ดัดนี อย่างนี้

เต้: ถูก

จากตัวอย่างดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรใช้กลวิธีล้อเลียนเสียดสีเพื่อทำให้ผู้ชมรู้สึกตลก และเกิดอารมณ์ขัน พิธีกรนำเสนอคำว่า speech แปลว่า การกล่าวสุนทรพจน์ พร้อมทั้งยังอธิบายวิธีการใช้และเน้นย้ำการออกเสียง -ch จากข้อความที่เป็นตัวเอน อย่าลืมให้เกียรติ -ch รัชกาล ดัชนี เพชรบูรณ์ ไม่ใช่ รัตกาน เพดบูล ดัดนี อย่างนี้ เป็นการล้อเลียนเสียดสีเพื่อสร้างความตลก โดยพิธีกรได้ล้อเลียนถึงวิธีการออกเสียงภาษาไทยเวลากล่าวสุนทรพจน์ของนายกรัฐมนตรี คือ พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ที่มีออกเสียงในลักษณะดังกล่าวเป็นประจำจนสื่อต่าง ๆ เรียกว่า ศัพท์ลุ่มตุ่ การใช้กลวิธีล้อเลียนในตัวอย่างนี้สร้างความตลกให้กับผู้ชมรายการที่อยู่ในบริบทสังคมไทยเกิดอารมณ์ขันได้

4. การพลิกความคาดหวังทางสถานการณ์

ตัวอย่างที่ 1 รายการมูฟวี่ แลงแกวจ ตอน The Pool (2018)

คริส: แล้วเรื่องนี้มันเกี่ยวอะไรกันครับ พี่เคนกับจระเข้ กับสระน้ำ มันมาอยู่ด้วยกันในระยะหกเมตรได้ยังไง

เต้: คือพี่เคนเนี่ยนะ เขารู้ว่าที่นี่มีจระเข้ เขาเลยถือหอกไล่ไล่หะกับเตียนลงไปประเบิดน้ำ

คริส: นันมันไกรทอง คนละเรื่องแล้ว

เต้: ไม่ใช่นะ กลับมาที่นรกหกเมตรของเราเนะครับ คือพอเสร็จงานจากกองถ่ายเสร็จเนี่ย พี่เคยเขาเผลอหลับไประหว่างพักผ่อนในสระที่กำลังปล่อยน้ำออก รู้อีกทีระดับเนี่ย มันต่ำเกินกว่าที่เราจะป็นออกมาได้นะครับ

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรใช้กลวิธีการพลิกความคาดหวังทางสถานการณ์ จากตอนต้นคุณคริสได้เริ่มต้นถามคุณเต้เพื่อให้เล่าเรื่องราวของภาพยนตร์ให้ผู้ชมทราบ แต่คุณเต้ได้พลิกความคาดหวังทางสถานการณ์ ดังข้อความที่เป็นตัวเอน *เขาเลยถือหอกสตั๊ดโลหะกับเทียนลงไประเบิดน้ำ* เป็นการพลิกความคาดหวังทางสถานการณ์จากตอนต้นที่กำลังจะเริ่มพูดเรื่องราวของฉากจากภาพยนตร์ที่นำมาให้ผู้ชมรายการรับชม พลิกมาเป็นการพูดถึงเรื่องไกรทองแทนเพื่อสร้างอารมณ์ขันให้ผู้ชมรู้สึกตลกกับการนำเสนอของพิธีกร

ตัวอย่างที่ 2 รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Baywatch (2017)

เต้: กลับมาสู่ภารกิจหลักของเราดีกว่า
 คริส: เดี่ยวพี่ได้ครับ เดี่ยว เดี่ยว
 เต้: One Mississippi, Two Mississippi
 คริส : พี่ได้ครับ พี่ได้ครับ คุณอย่าไปจับนมเขาสิครับ มันน่าเกลียด บัดสีบัดเถลิง
 เต้: น้ำ นี่ ๆ ต้องบอกก่อนตรงนี้เขาเรียกว่า chest
 คริส: ส่วนนี้คือ Six pack ไซ้ไหมฮะ
 เต้: โอ้โหนี่เลย สอง สี หก ซิกแพค
 คริส: ซิกแพคนะฮะ อ่า ซิกแพค (ชี้หน้าท้องตัวเอง)
 เต้: อันนั้นไม่ใช่ อันนี้ไซ้
 คริส: อันนี้วันแพค
 เต้: ไซ้
 คริส: อันนี้ซิกแพคนะฮะ
 เต้: โอเค ได้เวลาผายปอดแล้วน้ำ *ฮ้าก ไม่มีหัว*
 คริส: *ไม่มีตั้งแต่แรก*

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรใช้กลวิธีการพลิกความคาดหวังทางสถานการณ์ จากตอนต้นพิธีกรแสดงบทบาทกำลังกู้ชีพช่วยชีวิตอยู่ที่ริมชายหาด เหตุการณ์พลิกจากที่ดำเนินอยู่ในตอนแรก เมื่อกำลังจะผายปอดต่อแล้วพบว่าเป็นคนไม่มีหัว ทำให้พิธีกรแสดงอาการตกใจกลัว ทั้งที่จริง

แล้วเป็นหุ่นก๊อปปี้ไม่มีหัวตั้งแต่เริ่มต้นรายการ ดังข้อความที่เป็นตัวเอนในตัวอย่าง “*อ้าว ไม่มีหัว*” “*ไม่มีตั้งแต่แรก*” เป็นการพลิกความคาดหมายทางสถานการณ์เพื่อสร้างอารมณ์ขันให้แก่ผู้ชมรายการก่อนปิดจบรายการ

5. ตลกโปกฮา

ตัวอย่าง รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Baywatch (2017)

- เต้: โอเคน้า Watch me! น้า น้า Look at me!
- คริส: (ไม่สนใจเสียงเรียก มองผู้หญิง) โฮ โฮ
- เต้: Hey man! What are you staring at?
- คริส: อะไรเล่า
- เต้: นี่สามมองแล้วนะที่ผมใช้ไปเนี่ย ทั้ง look ทั้ง watch ทั้ง stare น้าก็ยังไม่มองผมอยู่ดิอะ
- คริส: look ก็แปลว่าดู watch จ้องมอง stare คือจ้องเลยใช้ไหมอะ
- เต้: จ้องเลย
- คริส: อ้าว หนึ่งเรื่องนี้มันชื่อเรื่องว่าอะไร *Babe watch. I am looking at the babes. I am watching at the babes.*
- เต้: Babe Watch โอโห น้า หนึ่งมันชื่อเรื่องว่า Baywatch Bay ที่แปลว่าอ่าวอะ ไม่ใช่ Babe ที่แปลว่า สาวสวย สาวเซ็กซี่ มองอยู่นั่นแหละผู้หญิง

ภาพที่ 4.47 การใช้กลวิธีตลกโปกฮาจากรายการมูฟวี่ แลงเกวจ

จากตัวอย่างดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรสร้างความตลกโดยการแสดงกิริยาหยาบโลน และลามกอนาจาร พิธีกรได้ทำท่าทางมองลวนลามผู้หญิงบนชายหาดเพื่อนำเสนอความหมายของคำศัพท์ look, watch และ stare จากภาพยนตร์เรื่อง Baywatch พิธีกรแสดงอาการว่าตนสับสนคิด

ว่าคำว่า Baywatch คือ Babe Watch ดังข้อความที่เป็นตัวเอนดั่งกล่าวข้างต้น *Babe watch. I am looking at the babes. I am watching at the babes.* จึงทำท่าทางส่งสายตาลวนลามสาวสวย เช็กซีเพื่อสร้างความตลกให้แก่ผู้ชมรายการ

6. การสร้างความตลกผ่านข้อความในหน้าจอหรือเสียง

ตัวอย่าง รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน The Pool (2018)

คริส: หลายคนถามว่า -CH กับ -SH ออกเสียงแตกต่างกันยังไง ไม่ยากเลยครับคุณผู้ชมครับ ถ้าเป็นเสียง -CH leech มันเหมือนกับเราต้อง เราต้องอั้นไว้อะครับ

เต้: เทอะๆ

คริส: เราต้องอั้นไว้ leech นะครับ อั้นไว้ ะ สั้น ะ leech

เต้: นั่นคือปลิง

คริส: นั่นคือปลิง แต่ถ้าเป็นเสียง -SH คือเปล่งออกมาเลยครับ

เต้: ว่ามา

คริส: leash เห็นไหมชะ leash (เสียงชาวด์ผายลม)

เต้: เปียกเลยครับผม

คริส: เล็ดเลยครับ

ภาพที่ 4.48 การสร้างความตลกผ่านข้อความและเสียงในรายการมูฟวี่ แลงเกวจ

จากตัวอย่างดังกล่าวจะเห็นได้ว่าพิธีกรรายการยกตัวอย่างคำว่า leech และ leash เพื่อสอนวิธีการออกเสียง -CH และ -SH พิธีกรสร้างความตลกขบขันด้วยการนำเสนอเคล็ดลับในการออกเสียง -CH จะต้องอั้นเสียงไว้และ -SH ให้เปล่งออกมา ในขณะที่นำเสนอวิธีการออกเสียง leash ซึ่งเป็นเสียงที่ต้องเปล่งออกมา ไม่ต้องอั้นเสียงไว้ รายการได้นำเสียงชาวด์ผายลมมาใส่ประกอบเพื่อสร้างอารมณ์ขันให้แก่ผู้ชมรายการ

การวิเคราะห์กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันของพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการข้างต้น สามารถสรุปได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.19 สรุปกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันที่พบในรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ

กลวิธีการสร้างอารมณ์ขัน	ลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม	อิงลิช อาฟเตอร์นูน	มูฟวี่ แลงแกวจ
1. การเล่นตลกกับภาษา	✓	✓	✓
2. การแสดงท่าทางที่ขบขัน	✓	✗	✓
3. การล้อเลียนเสียดสี	✓	✓	✓
4. ตลกโครมคราม	✓	✗	✗
5. การพลิกความคาดหมายทางสถานการณ์	✓	✗	✓
6. ตลกไปกฮา	✓	✗	✓
7. การสร้างความตลกผ่านข้อความในหน้าจอและเสียง	✓	✓	✓

จากตารางสรุปดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่ารายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรุมมีการใช้กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันในรายการครบทุกกลวิธี ในขณะที่รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน และรายการมูฟวี่ แลงแกวจ นำกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันมาใช้ไม่ครบทุกกลวิธี

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรุม เป็นรายการที่ระยะเวลานำเสนอนานกว่าอีก 2 รายการ แซกรับเชิญหลากหลายเพศ ลักษณะนิสัย และบุคลิก รวมถึงยังใช้รูปแบบรายการโทรทัศน์ที่ใช้จัดรายการหลากหลายรูปแบบ ดังนั้นจึงมีการใช้กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันครบทุกกลวิธี

การสร้างอารมณ์ขันจำเป็นต้องมีความเหมาะสมกับโอกาสและไม่เยอะจนเกินไป จึงจะเกิดประโยชน์ต่อการเรียนรู้ รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ดำเนินรายการโดยพิธีกรที่เป็นผู้หญิงเพียงคนเดียว การแสดงมุขตลกบางกลวิธีจึงอาจไม่เหมาะสมกับผู้หญิง เช่น การทำท่าทางไม่เรียบร้อย การพูดจาตลกไปกฮา และการตะโกนโครมคราม

รายการมูฟวี่ แลงแกวจ มักนำกลวิธีการพลิกความคาดหมายทางสถานการณ์มาใช้สร้างความขบขันให้ผู้ชมก่อนปิดจบรายการ เนื่องจากรายการใช้รูปแบบรายการสนทนาที่พิธีกรทั้งสองพูดคุยกันเพื่อนำเสนอเนื้อหาของภาพยนตร์ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติเท่านั้น ไม่มีการเล่นเกม หรือกิจกรรมอื่น ๆ จึงไม่จำเป็นต้องใช้กลวิธีตลกโครมครามเสียงดังโวยวายในการสื่อสาร

อารมณ์ขันมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ช่วยผ่อนคลาย ลดความตึงเครียด สอดแทรกอยู่ระหว่างเนื้อหาสาระ จึงมีส่วนช่วยในการเรียนรู้ ทำให้พิธีกรและผู้ชมมีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน การสร้างอารมณ์ขันนั้นจำเป็นต้องเหมาะสมต่อโอกาสและกาลเทศะจึงจะเกิดประโยชน์ต่อการเรียนรู้ รายการทั้ง 3 รายการมีกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันที่ปรากฏในรายการตามความเหมาะสมของพิธีกร แกรับเชิญ และรูปแบบรายการแต่ละรายการ และไม่มีการใช้มุกตลกที่มีคำพูดรุนแรงต่อความรู้สึกของผู้อื่นหรือใช้คำหยาบคายจนเกินไป ความเหมาะสมของการใช้อารมณ์ขันของรายการสอนภาษาอังกฤษก่อให้เกิดประโยชน์และทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนได้

4.2.7 กลวิธีสร้างแรงจูงใจในรายการสอนภาษาอังกฤษ

กลวิธีสร้างแรงจูงใจเป็นวิธีการที่ผู้สอนนำมาใช้เพื่อทำให้การเรียนรู้น่าสนใจและทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้มากขึ้น เนื่องจากการเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยากสำหรับผู้เรียนหลายคน การสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษจะทำให้ผู้เรียนไม่เบื่อหน่ายและกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในการเรียนรู้ การเรียนภาษาอังกฤษจากรายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อนั้นผู้เรียนต้องควบคุมตนเอง และมีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ จึงจะสามารถเรียนรู้แบบนำตนเองหรือเรียนรู้ด้วยตนเองได้ แรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเรียนรู้แบบนำตนเอง การสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียนจะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและอยากเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการกลวิธีสร้างแรงจูงใจที่พิธีกรใช้ในรายการเพื่อสร้างและรักษาแรงจูงใจของผู้ชมรายการ เพื่อให้ผู้ชมรายการติดตามรับชมรายการอย่างต่อเนื่องจนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยใช้แนวคิดของ Dörnyei และ Csizer (1998) ที่ให้นิยามไว้ในการทบทวนวรรณกรรม หัวข้อที่ 2.6 แรงจูงใจกับการเรียนรู้ภาษา ซึ่งได้แบ่งกลวิธีการสร้างแรงจูงใจออกเป็น 10 กลวิธี มาใช้วิเคราะห์หัตถบทในงานวิจัยนี้ เนื่องจากการศึกษาการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงระหว่างพิธีกรและผู้ชมรายการ จึงมีกลวิธีที่นำมาใช้ในการศึกษานี้ไม่ได้ คือ กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียนและกลวิธีในการมอบหมายงาน เนื่องจากการเรียนรู้จากรายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อไม่ได้มีการมอบหมายงานและไม่ได้มีหลักสูตรการศึกษากำหนดไว้อย่างชัดเจนเหมือนในชั้นเรียน กลวิธีดังกล่าวจึงไม่สามารถนำมาใช้ในการวิเคราะห์ได้ ดังนั้นกลวิธีสร้างแรงจูงใจที่จะนำมาวิเคราะห์ 8 กลวิธี มีดังนี้

1. กลวิธีในการเป็นแบบอย่างที่ดีในชั้นเรียน ผู้สอนวางตัวเป็นแบบอย่างที่ดีเพื่อสร้างแรงจูงใจและทัศนคติที่ดีในการเรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดความพยายามในการเรียนรู้
2. กลวิธีในการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน ผู้สอนสร้างบรรยากาศที่ไม่ตึงเครียด เนื่องจากความตึงเครียดมีอิทธิพลอย่างมากในการทำลายแรงจูงใจในการเรียนรู้

3. กลวิธีในการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้เรียน ผู้สอนสร้างความสัมพันธ์อันดีและใส่ใจในความก้าวหน้าของผู้เรียน สร้างความไว้วางใจ ทำให้ผู้เรียนรู้สึกพึงพอใจและกระตือรือร้นในการเรียน

4. กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน ผู้สอนสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้เรียน แม้ผู้เรียนจะมีความรู้ยังไม่มากนัก หากมีความมั่นใจจะทำให้กล้านำความรู้มาใช้ในการสื่อสาร

5. กลวิธีในการทำให้ชั้นเรียนมีความน่าสนใจ ผู้สอนทำให้ชั้นเรียนมีความน่าสนใจเพื่อสร้างประสบการณ์ในการเรียนรู้ที่ดีให้แก่ผู้เรียน ประสบการณ์ส่วนตัวที่ดีทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ได้

6. กลวิธีในการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้ด้วยตนเองและแรงจูงใจต้องเกิดขึ้นไปด้วยกัน การส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเองจะทำให้เกิดความพยายามและประสบความสำเร็จในการเรียนได้

7. กลวิธีในการส่งเสริมให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมาย ผู้สอนส่งเสริมให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมายในการเรียนรู้ภาษา หากผู้เรียนมีเป้าหมายในการเรียนจะทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจขึ้นได้

8. กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความชื่นชอบหรือหลงใหลในวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาจะทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น

ผู้วิจัยวิเคราะห์กลวิธีการสร้างแรงจูงใจที่พึงใช้ใ้ในรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการได้ดังต่อไปนี้

1. รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ใช้กลวิธีในการสร้างแรงจูงใจ 8 กลวิธี คือ การเป็นแบบอย่างที่ดีในชั้นเรียน การสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน การสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้เรียน การสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน การทำให้ชั้นเรียนมีความน่าสนใจ การส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง การส่งเสริมให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมาย และการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. กลวิธีในการเป็นแบบอย่างที่ดีในชั้นเรียน

การวางตัวของพิธีกรหรือผู้สอนเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้ชมรายการพิธีกรรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม หรือคุณลูกกอล์ฟ คณาธิป สุนทรรักษ์ มีบุคลิกภาพการแต่งกายและทรงผมที่เหมาะสมกับบทบาท แต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่สะอาดและถูกกาลเทศะ สวมใส่เสื้อผ้าที่เหมาะสมกับรูปร่าง เพศ และวัย แม้ว่าพิธีกรจะมีบุคลิกกล้าแสดงออก ยิ้มแย้มแจ่มใส พูดด้วยลีลาที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเพื่อสร้างความบันเทิงให้แก่ผู้ชม อย่างไรก็ตามการแสดงกิริยาอาการยังคงอยู่ใน

ขอบเขตที่เหมาะสม นอกจากนี้พิธีกรรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม เคยเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนของโครงการ AFS ที่ประเทศเยอรมนี จบการศึกษาระดับปริญญาโทจากประเทศอังกฤษ และได้รับรางวัลครูผู้สอนภาษาอังกฤษ EF Excellence Award in Language Teaching 2019 จึงเป็นผู้มีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษและมักพยายามส่งเสริมให้ผู้ชมมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

2. กลวิธีในการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน

ตัวอย่าง รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 233 ฮิวโก้ จุลจักร

ลูกกอล์ฟ: Let's begin. Cold chill on the western shore. ก็คือเป็นลมหนาว เป็นลม?

ฮิวโก้: ลมหนาว อากาศหนาวเลยละ หนาวจับใจ ที่อะไรล่ะ?

ลูกกอล์ฟ: ชายฝั่ง

ฮิวโก้: ชายฝั่ง ทิศตะวันตก

ลูกกอล์ฟ: โปรดบอกลา อย่างเงี้ยได้ไหม? You have been searching for something more, say goodbye. มองหาสิ่งที่มีมากกว่านี้ (ทำเสียงเหมือนคุณฮิวโก้) ประมาณนี้ไหม?

ฮิวโก้: แสงหาอะไรที่มันมีความหมาย...

ลูกกอล์ฟ: มากกว่านี้

ฮิวโก้: เออ ที่มันมีความหมายมากกว่านี้อะ

ลูกกอล์ฟ: โปรดบอกลา (ทำเสียงเหมือนคุณฮิวโก้) ได้ไหมอย่างนี้ ได้ไหม?

ฮิวโก้: ใช่ โปรดบอกลา

ลูกกอล์ฟ: You can tell me to stop if I am being too much, okay?

ฮิวโก้: ดี ๆ ไม่ ๆ ชอบ ชอบ ชอบมาก

ลูกกอล์ฟ: You start again in a distant place, say hello. เริ่มอีกครั้งในที่ห่างไกล โอ้ หวัดดี

ฮิวโก้: ได้ ๆ อันนี้ได้

ลูกกอล์ฟ: Same devil just a different face, say hello, say hello. ปีศาจเดิมแต่ใบหน้าเขาเปลี่ยน โอ้ ฮัลโล่ ประมาณนี้ปะ?

ฮิวโก้: ใช่ ๆ Devil คือ ปีศาจ

ลูกกอล์ฟ: ปีศาจ

ฮิวโก้: ปีศาจนรกก็ได้

ลูกกอล์ฟ: ปีศาจนรกแต่ใบหน้าไม่เหมือนเดิม โอ้ ฮัลโล่

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าพิธีกรพยายามสร้างบรรยากาศให้เป็นกันเอง ไม่ตึงเครียด เนื่องจากความวิตกกังวลของผู้เรียนมักเกิดจากบรรยากาศที่ตึงเครียดในชั้นเรียน หากผู้เรียนรู้สึกสบายใจในการเรียนรู้จะทำให้ผู้เรียนอยากมีส่วนร่วมในชั้นเรียนมากขึ้น พิธีกรและแขกรับเชิญได้ร่วมกันนำเสนอการแปลเพลงภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชมรายการทางบ้าน โดยปกติทางรายการจะให้แขกรับเชิญเป็นผู้แปลเพลงด้วยตนเองทั้งหมด พิธีกรให้ความช่วยเหลือเพียงช่วงที่ติดขัดหรือนึกคำไม่ออก แต่เพื่อไม่ให้บรรยากาศในการเรียนรู้ตึงเครียดหรือติดขัด เนื่องจากคุณฮิวโก้มีบุคลิกค่อนข้างนิ่งสงบ เป็นคนเงียบขรึม พิธีกรจึงช่วยคุณฮิวโก้มือแปลเนื้อเพลงให้และทำเสียงเลียนแบบคุณฮิวโก้ตอนร้องเพลงบนเวทีเพื่อสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ให้สนุกสนาน ทั้งแขกรับเชิญและผู้ชมรายการจึงผ่อนคลายความตึงเครียดลงและให้ความร่วมมือในการเรียนกับพิธีกร

3. กลวิธีในการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้เรียน

ตัวอย่าง รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 228 เดีร์ด และปอร์เช

ลูกกอล์ฟ: Does it feel a little weird? or Do you feel a little weird? Right now, speaking English with him?

ปอร์เช: No, I feel excited.

ลูกกอล์ฟ: Okay. Okay. Okay.

ปอร์เช: It is the first time.

เดิร์ด: I feel weird, but I am trying to adapt to it.

ลูกกอล์ฟ: No. Once you think English as just a tool to help you communicate.

I think you can speak English with anyone, but that is my theory.

Anyway, are you feeling comfortable speak English with me right now?

เดิร์ด: Yes, of course.

ปอร์เช: Yes.

จากตัวอย่างดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรถามแขกรับเชิญทั้งสองท่านว่ารู้สึกแปลก ๆ หรือไม่ที่ต้องมาสนทนาภาษาอังกฤษกันในรายการ เนื่องจากแขกรับเชิญทั้งสองท่านเป็นคนไทยและในชีวิตจริงไม่เคยใช้ภาษาอังกฤษเพื่อพูดคุยสื่อสารกัน คุณปอร์เชรู้สึกตื่นเต้นเพราะเป็นครั้งแรก คุณเดิร์ดรู้สึกแปลก ๆ แต่จะพยายามปรับตัว พิธีกรจึงกล่าวทั้งกับแขกรับเชิญทั้งสอง พร้อมกับหันไปมองกล้องพูดกับผู้ชมรายการว่าให้ทุกคนคิดว่าภาษาอังกฤษคือเครื่องมือหนึ่งที่จะช่วยในการสื่อสาร จะทำให้สามารถสื่อสารได้กับทุกคน จากนั้นพิธีกรยังได้ถามแขกรับเชิญอีกครั้งว่ารู้สึกสบายใจขึ้นหรือยังที่จะ

พูดภาษาอังกฤษกับตนในรายการตอนนี้ การสนทนาในตัวอย่างดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรได้สร้างความสัมพันธ์อันดีขึ้นในการสอน ไม่ว่าจะเป็นการทักทายหรือคำทักทาย แสดงความเข้าใจ และสร้างความไว้วางใจให้แก่ทั้งแขกรับเชิญและผู้ชมรายการทางบ้าน เนื่องจากสังคมไทยเป็นสังคมที่ไม่คุ้นเคยกับการใช้ภาษาอังกฤษ คนไทยมักจะอายหรือรู้สึกแปลก ๆ เมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ พิธีกรจึงพยายามพูดทำความเข้าใจให้ทุกคนมองว่าภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสาร เพื่อให้ทุกคนสบายใจขึ้นที่จะพูดภาษาอังกฤษ

ภาพที่ 4.49 พิธีกรรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม หันมองกล้องเพื่อสร้างความสัมพันธ์กับผู้ชม

4. กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน

ตัวอย่าง รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 228 เดิร์ด และปอร์เซ

ลูกกอล์ฟ: You guys really need to be strong. Because... Listen to me. People will make fun of you no matter what you do. Right? Seriously. Sometimes you cannot really change them, you might have to change the way you think about them. I mean that is what I think anyway. Because if you stop. If you let these people discourage you. Come on. Who are these people? They are just gonna disappear at some point. They are not gonna be with you forever. มันไม่ได้อยู่กับเราไปตลอด อีเพื่อนที่ล้อเรา มันก็ล้อแค่ ป.1 เท่านั้น ป.5 ป.6 มันก็เปลี่ยนห้องแล้วมั้ง เพราะฉะนั้นคือ Be strong. Be strong. ส่วนอีพวกที่ล้อคนอื่นเนี่ย หนูบอกเขาเลย เขาฟังหนู ไม่ค่อยฟังพี่หรอก (ให้แขกรับเชิญพูดบอกผู้ชมรายการ)

ปอร์เซ: To whoever mocks others. Stop making fun of others, please.

จากตัวอย่างดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรพูดเพื่อให้ผู้ชมรายการเกิดความมั่นใจในตนเองในการพูดภาษาอังกฤษ เมื่อเจอคนล้อเลียนหรือหัวเราะเวลาที่พูดภาษาอังกฤษให้กล้าที่จะฝึกฝนต่อไป อย่าหยุดที่จะเรียนรู้ อย่าปล่อยให้คนเหล่านั้นมามีอิทธิพลเหนือตนเอง นอกจากนี้พิธีกรยังให้แขกรับเชิญบอกผู้ชมรายการบางคนที่มีนิสัยชอบล้อเลียนหรือเยาะเย้ยคนอื่นเวลาพูดภาษาอังกฤษให้หยุดล้อเลียนเพื่อน ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่สำคัญในการเรียนรู้ แม้ว่าผู้เรียนบางคนจะรู้คำศัพท์น้อย แต่ถ้าหากมีความมั่นใจ ไม่อาย และกล้าพูดภาษาอังกฤษจะทำให้สามารถสื่อสารได้ การที่พิธีกรสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้ชมรายการจะทำให้ผู้ชมรายการเกิดความมุ่งมั่นในการเรียนรู้และดำเนินการต่อไปตามเป้าหมายของตนได้

5. กลวิธีในการทำให้ชั้นเรียนมีความน่าสนใจ

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ได้นำกิจกรรมหลากหลายกิจกรรมมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ ทำให้รายการมีความน่าสนใจมากขึ้น เนื่องจากประสบการณ์ที่ได้ระหว่างการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญ ช่วยทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ดังนั้นนอกจากการพูดคุยสัมภาษณ์แขกรับเชิญในรายการแล้ว ทางรายการยังมีกิจกรรมอื่น ๆ สอดแทรกไปด้วย เช่น การเล่นเกมต่าง ๆ การแปลเพลง หรือการให้ดูรูปภาพจากอินสตาแกรมของแขกรับเชิญ เป็นการทำให้รายการมีความน่าสนใจมากขึ้น ไม่น่าเบื่อ และยังช่วยให้ผู้ชมรายการสามารถจดจำและเข้าใจในสิ่งที่รายการนำเสนอได้ดียิ่งขึ้น นอกเหนือจากการนำเสนอของตอนที่น่ามาวิเคราะห์ในงานวิจัยนี้แล้ว รายการนี้ยังมีอีกหลายตอนที่นำกิจกรรมมาสอดแทรกเพื่อทำให้การสอนภาษาอังกฤษมีความน่าสนใจมากขึ้น

ภาพที่ 4.50 กิจกรรมที่หลากหลายในรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม

6. กลวิธีในการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง

ตัวอย่าง รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม ตอนที่ 234 ดิซ่า

ลูกกอล์ฟ: Do you have any self-study tips when it comes to learning English?

ดิซ่า: I have been more into reading. I was not a bookworm before. But now I am. I feel like I love reading more. I get to know new vocabulary. I get to practice. I feel like... Do you feel sometimes that when you speak to people who are more of a beginner than you? You kind of dumb your English down a bit just to... so they do not feel uncomfortable, you know? And then maybe we should not. Maybe we should really speak the best we can, so they can improve. But we do not do it consciously where we think like... Oh! we want to make it bad for you. But sometimes when you try to be on the same level as people.

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรถามคำถามเพื่อให้แขกรับเชิญบอกเคล็ดลับในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของแขกรับเชิญ ซึ่งแขกรับเชิญได้แนะนำผู้ชมรายการว่าตนนั้นอ่านหนังสือมากขึ้นจึงได้รู้คำศัพท์ใหม่ ๆ นอกจากนี้ตนยังฝึกฝนภาษาอังกฤษโดยการที่ตนจะไม่ลดระดับความสามารถของตนเองลงเมื่อต้องพูดคุยกับผู้อื่นที่มีทักษะทางภาษาอังกฤษต่ำกว่า การลดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษเพื่อให้คู่สนทนาของเราไม่รู้สึกรำคาญเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ แต่ควรพยายามพูดให้ดีที่สุดเพื่อให้คู่สนทนาปรับตัวพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น การบอกเคล็ดลับการเรียนรู้ด้วยตนเองของแขกรับเชิญจะช่วยสร้างแรงจูงใจให้ผู้ชมรายการเกิดความพยายามและวางแผนทางในการเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองได้

7. กลวิธีในการส่งเสริมให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมาย

ตัวอย่าง รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม ตอนที่ 224 มินท์ I Roam Alone

ลูกกอล์ฟ: Did you grow up speaking English?

มินท์: No. I was really afraid of speaking English. My English always like... How can I say this? if I had to go through all the tests, English would be my problem. I never felt comfortable speaking English ever.

ลูกกอล์ฟ: It was not your forte.

มินท์: No. No. Not at all. To enter the faculty of arts, you are supposed to be good at English, right? But I used Mathematics to enter. At the time like... Back... Way back in time. I always felt like really uncomfortable speaking English. Going through the test and everything. But I think because now I travel a lot and English is something that gives you the chance to communicate with people. And that is why I am. Okay. It is okay. It is okay to make mistakes also. Just it is... Let it all out.

ลูกกอล์ฟ: So back at Chula. You did not speak English with anyone, right?

มินท์: But I went to a summer camp. Summer vacation... How can you say summer school?

ลูกกอล์ฟ: Yeah. Yeah. Yeah.

มินท์: In the UK. In the US. I felt like I would never be good at languages ever. It is not my thing.

ลูกกอล์ฟ: But you are super fluent now.

มินท์: Am I?

ลูกกอล์ฟ: You are. You are. ตบมือให้กับความคล่องค่ะ You are super fluent.

จากตัวอย่างดังกล่าวจะเห็นได้ว่าพิธีกรถามคำถามให้แขกรับเชิญเล่าประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเอง แขกรับเชิญไม่ได้เป็นผู้ที่เติบโตมาด้วยการพูดภาษาอังกฤษและไม่ถนัดในการใช้ภาษาอังกฤษเลยตั้งแต่แรก ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่มอบโอกาสและช่วยให้สามารถสื่อสารกับผู้คนขณะไปท่องเที่ยวรอบโลกได้ ทำให้แขกรับเชิญต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เมื่อแขกรับเชิญตอบคำถามจบ พิธีกรจึงปรบมือให้กับความสามารถภาษาอังกฤษของแขกรับเชิญในปัจจุบัน แม้ว่าแขกรับเชิญยังไม่รู้สึกมั่นใจในความสามารถของตนเองก็ตาม การถามของพิธีกรในการสัมภาษณ์นี้เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมายในการเรียนรู้ ผู้ชมรายการทางบ้านเมื่อได้ฟังการถามและตอบของพิธีกรและแขกรับเชิญแล้วอาจเกิดความคิดหรือมองเห็นได้ว่าภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่มีความประโยชน์และเพิ่มโอกาสในอนาคตของตนเองได้ จนเกิดการตั้งเป้าหมายในการเรียนและพยายามจะประสบความสำเร็จในอนาคตให้ได้เช่นเดียวกับแขกรับเชิญ

8. กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ตัวอย่าง รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 224 มินท์ I Roam Alone

มินท์: In each country, they use different voice to explain things. I was in Turkey, and I tried to get on the train. I had to find the train station. I went to a guard, and I was like ฼ู๊น ฼ู๊น ฼ู๊น Train. And he was like... He looked at me like this. (ทำท่ามองดู) Are you crazy? In the end, I found the train station myself. I looked at train. Oh! it is electric. That is why it does not ฼ู๊น ฼ู๊น anymore. It is just Thailand that we still ฼ู๊น ฼ู๊น

ลูกกอล์ฟ: Yeah. Yeah. Yeah. แปร๋น?

มินท์: Ah, Elephant. Yeah.

ลูกกอล์ฟ: Right. แปร๋น แปร๋น แปร๋น

มินท์: แปร๋น

ลูกกอล์ฟ: แต่ว่าถ้าเป็นที่เมืองนอกก็เป็น Choo Choo

มินท์: Exactly. And then there is the... What is it? The rooster in England.

ลูกกอล์ฟ: ค็อกคาตูตันตู อะไรนั้นอะ ตอนเราไปไต้ยีนตอนแรก ค็อกคาตู อะไรอะ โน ไม เอ็ก อีเอ็กเอ็ก

มินท์: Right. And you are like, No.

ลูกกอล์ฟ: เราก้เถียงแฟน บ้า คุณไต้ยีนอะไรอะ เอ็กอีเอ็กเอ็ก

มินท์: How could a rooster do. Cock-a-doodle-do

ลูกกอล์ฟ: You know what I mean? It is wrong.

มินท์: เอ็กอีเอ็กเอ็ก is more accurate, right? เอ็กอีเอ็กเอ็ก That is how you learn. You use stupid sounds.

จากตัวอย่างข้างต้นเห็นได้ว่าพิธีกรและแขกรับเชิญพูดคุยกันและได้นำเสนอความรู้เรื่องเสียงเลียนธรรมชาติ (onomatopoeia) ที่แตกต่างกันในแต่ละภาษา แขกรับเชิญได้เล่าถึงประสบการณ์เรื่องการตามหาสถานีรถไฟที่ประเทศตุรกีว่าตนได้ทำเสียงเลียนแบบเสียงเครื่องจักรของรถไฟในประเทศไทย แต่ผู้ฟังที่เป็นชาวตุรกีไม่เข้าใจ เนื่องจากรถไฟของประเทศตุรกีขับเคลื่อนด้วยพลังงานไฟฟ้าจึงไม่มีเสียงแบบรถไฟของประเทศไทย หลังจากยกตัวอย่างประสบการณ์แล้วพิธีกรและแขกรับเชิญจึงได้นำเสนอตัวอย่างเสียงเลียนธรรมชาติอื่น ๆ ในภาษาอังกฤษ คือ เสียงร้องของช้าง (choo) และเสียงร้องของไก่ตัวผู้ (cock-a-doodle-do) ซึ่งเป็นการเลียนเสียงธรรมชาติของวัฒนธรรมต่าง ๆ

เป็นปรากฏการณ์ที่มีความหลากหลายและสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมของแต่ละประเทศ ดังนั้นการนำเสนอความรู้เรื่องเสียงเขียนธรรมชาติจะทำให้ผู้ชมรายการได้รับความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมาย เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้นำความรู้ไปใช้ในการติดต่อสื่อสารกับเจ้าของภาษา ความหลงใหลในวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายที่เรียนเป็นปัจจัยสำคัญต่อการประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน

2. รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน

รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ใช้กลวิธีในการสร้างแรงจูงใจ 7 กลวิธี คือ การเป็นแบบอย่างที่ดีในชั้นเรียน การสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน การสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้เรียน การสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน การทำให้ชั้นเรียนมีความน่าสนใจ การส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง และการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. กลวิธีในการเป็นแบบอย่างที่ดีในชั้นเรียน

พิธีกรรายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน หรือคุณนุ่น ณัชชานันท์ พิระณรงค์ มีบุคลิกภาพและการแต่งกายที่เหมาะสมกับบทบาท สวมใส่เสื้อผ้าที่พอดีกับรูปร่างและดูสะอาดตา รวมถึงแต่งหน้าและทำผมเหมาะสมกับวัยและกาลเทศะ วางตัวในการนำเสนอรายการด้วยอารมณ์ที่ดี ยิ้มแย้มแจ่มใส พูดจาสุภาพ ไพเราะอ่อนหวาน พิธีกรรายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน เป็นสื่อมวลชนที่มีความถนัดในการสื่อสารทั้งสองภาษา รวมถึงยังสอนภาษาอังกฤษผ่านทางออนไลน์และเป็นเจ้าของเพจสอนภาษาอังกฤษ English AfterNoonz ทวิตเตอร์และอินสตาแกรม @eng_afternoonz ดังนั้นจึงเป็นผู้มีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษที่ดีและพยายามส่งเสริมให้ผู้ชมรายการมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ การวางตัวเป็นแบบอย่างที่ดีเช่นนี้จะทำให้ผู้ชมรายการสามารถเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากรายการได้

2. กลวิธีในการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน

ตัวอย่าง รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ตอน กลางวันยังงี้ให้ได้หยุด

นุ่น: ถ้าเกิดจะขอวันพรุ่งนี้ละไหนว่าชิ

ผู้ช่วย: Can I have tomorrow off ? (น้ำเสียงไม่มั่นใจ)

นุ่น: โอเค (เสียงปรบมือ) แค่นั้นเองค่ะ Can I have tomorrow off to จู๊ดจู๊ด จู๊ด จะไปทำอะไรก็ว่าไปนะคะ

ภาพที่ 4.51 พิธีกรปรบมือให้กำลังใจในการตอบคำถาม

ความตึงเครียดเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำลายบรรยากาศที่ดีในการเรียนการสอน จากตัวอย่างจะเห็นว่าพิธีกรใช้กลวิธีการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนที่ทำให้แขกรับเชิญรวมถึงผู้ชมรายการรู้สึกปลอดภัยว่าตนจะไม่ต้องรู้สึกอับอายหรือถูกเยาะเย้ยเวลาตอบคำถาม พิธีกรให้แขกรับเชิญลองพูดประโยคที่จะขอลางานในวันพรุ่งนี้ เมื่อแขกรับเชิญตอบกลับมา พิธีกรได้ปรบมือให้ในการตอบคำถาม ดังข้อความที่เป็นตัวเอน *โอเค แค่นั้นเองค่ะ* เป็นการปรบมือมือแสดงความพึงพอใจหรือชื่นชม การปรบมือจะทำให้ทั้งแขกรับเชิญและผู้ชมรายการเกิดความรู้สึกสบายใจ อยากร่วมแสดงความคิดเห็น และอยากมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ เป็นวิธีการทางจิตวิทยาที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นและเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้

3. กลวิธีในการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้เรียน

ตัวอย่าง รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ตอน สั่งไรดียังใจให้กรอบ

นุ่น: ก็คือจริง ๆ อะ เป็นคนชอบแบบไหม้ ๆ หมายถึงว่าไหม้

บังนุ: Very fried

นุ่น: Very อะไรนะคะ?

บังนุ: Very fried.

นุ่น: Very fried. ก็ได้แหละ

บังนุ: Long time.

นุ่น: Long time เออ โอเค ชอบความพยายามของบังมาก Fried long time. ไข่ ทอด นานหน่อย ก็จะแบบไหม้ไหม้ นึกออกไหมคะ? บางคนมาถึงก็ You know. Burnt. Burnt. ใจเย็นเนอะ เบิร์นเบิร์น เต็มมันจะดำนะคะ อีกหนึ่งวิธีอันนี้ง่ายที่สุดเลยถ้าเกิดว่ามีใครเขามาสั่งแล้วอยากได้โรตีสีกรอบ ๆ Crispy คำนี้เอาไปใช้ได้เลยค่ะบัง I want it crispy.

พิธีกรแสดงความใส่ใจในคำตอบของบังนุและกระตือรือร้นจะชี้แนะในการเรียนรู้ให้แก่บังนุ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างความสัมพันธ์อันดี จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าพิธีกรกล่าวว่าคุณชอบในความพยายามที่จะพูดภาษาอังกฤษกับลูกค้าชาวต่างชาติของบังนุมาก ทั้งการใช้คำว่า Very fried และ Long time ดังข้อความที่เป็นตัวเอน โอเค ชอบความพยายามของบังนุมาก พิธีกรยังได้ชี้แนะบังนุอีกว่า ควรใช้คำว่า Crispy ก่อนจะจบรายการพิธีกรได้ถามทบทวนความรู้ของบังนุอีกครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

นุ่น: ย้ำอีกทีนะคะ ถ้าเกิดว่าใครจะบอกว่าชอกรอบกรอบอย่างเงี้ย แทนที่จะบอกว่า Burnt Burnt หรือแบบว่า Fried a long time. เฮ้ย แต่จริง ๆ แล้วมันก็ใช้ได้เนะ บัง ใช้ไหม? เพราะว่าบังใช้แล้วเขาก็เข้าใจใช่ปะ ถ้าเขาเข้าใจก็โอเค อีกหนึ่งวิธีง่าย ๆ ก็คือคำนี้ละคะ คำว่าอะไรนะคะบัง?

บังนุ: Crispy

จากตัวอย่างพิธีกรได้บอกบังนุว่าถ้าชาวต่างชาติเข้าใจในสิ่งที่บังนุต้องการจะสื่อสาร แสดงว่าวิธีพูดของบังนุก็สามารถนำไปใช้ได้เช่นเดียวกัน โดยพิธีกรไม่ได้ตำหนิว่าบังนุพูดไม่ถูกต้อง หรือยกความคิดของตนเองเป็นใหญ่ ก่อนจะถามบังนุเพื่อทบทวนความรู้ว่าคำที่พิธีกรได้นำเสนอเพื่อให้บังนุนำไปใช้ได้อีกคำคืออะไร การยอมรับความคิดเห็น เข้าใจในความพยายาม ไม่ตำหนิ ช่วยชี้แนะเพิ่มเติมในการเรียนรู้ให้แก่บังนุ รวมไปถึงผู้ชมรายการทางบ้านที่อาจยังไม่ทราบความรู้เรื่องนี้ การให้ความรู้ยอมรับฟังความคิดเห็น และไม่ตำหนิของพิธีกรเป็นการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างพิธีกร แขกรับเชิญ และผู้ชมรายการได้

4. กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน

ตัวอย่าง รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ตอน สัปดาห์ยังงี้ให้กรอบ

นุ่น: บังคะบอกหน่อยค่ะว่า แบบภาษาอังกฤษมันสำคัญยังไง เพราะว่าบังก็ขายโรตีสานฝรั่ง ฝรั่งเศสเข้ามาซื้อเยอะแยะ

บังนุ: เราต้องตั้งใจเรียน ตั้งใจฟังเขาว่าเขาจะสั่งอะไร เพราะว่าไม่ใช่ภาษาแม่ ใช้ไหมครับ เพราะว่าผมจะเป็นคนโรตีสานใช้ไหม ผมพูดภาษาไทยยังไม่ชัด เจอฝรั่งอีก หนักกว่าเก่าไหม เราต้องมีความตั้งใจ

นุ่น: ความตั้งใจ และถ้าคนซื้อเยอะบัง อยากจะบอกอะไรกับเขา คนที่เขาอายุ ดูบังอยู่ แล้วแบบอายุไม่กล้าพูดเลย

บังนุ: ไม่ได้ ความอายทำให้เราโง่

นุ่น: โอ้ เพราะฉะนั้นก็ต้อง...

บังนุ: ตั้งใจและไม่อายด้วย

จากตัวอย่างดังกล่าวข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่าพิธีกรและแขกรับเชิญพยายามสร้างความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชมรายการ บังนุได้ยกตัวอย่างของตนเองที่เป็นคนโรธิงยา แต่บังนุไม่อายที่จะพูดภาษาอังกฤษ ถ้าหากบังนุอายจะทำให้โง่ เพราะไม่ได้ฝึกฝนและเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น จากลูกค้าชาวต่างชาติ ความมั่นใจเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรกที่จะช่วยให้กล้าพูดภาษาอังกฤษได้ แม้ว่าบางคนมีความรู้ภาษาอังกฤษมาก แต่ถ้าอายหรือไม่มีความมั่นใจจะทำให้ไม่ได้นำความรู้มาใช้ในการสื่อสาร การยกตัวอย่างของบังนุจะทำให้ผู้ชมรายการรู้สึกมั่นใจและกล้าพูดภาษาอังกฤษ

5. กลวิธีในการทำให้ชั้นเรียนมีความน่าสนใจ

รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ทำให้รายการน่าสนใจโดยการพาผู้ชมไปเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามสถานที่ต่าง ๆ เพื่อสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ในเหตุการณ์หรือสถานที่นั้น ๆ เป็นความรู้ที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ นอกเหนือจากการนำเสนอของตอนที่น่ามาวิเคราะห์ในงานวิจัยนี้แล้วยังมีอีกหลายตอนที่ทางรายการพาผู้ชมไปเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากเหตุการณ์และสถานที่ต่าง ๆ ที่น่าสนใจ เช่น พาไปซื้อของ พาไปเที่ยวฟาร์ม พาไปเจาะหู และพาไปกินโอมาคาเซะ เป็นต้น เป็นกลวิธีที่ทำให้การเรียนรู้มีความน่าสนใจและช่วยสร้างประสบการณ์ที่ดีในการเรียนรู้ให้แก่ผู้ชมรายการหรือผู้เรียน ทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษขึ้นได้

ภาพที่ 4.52 รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน นำเสนอรายการนอกสถานที่

6. กลวิธีในการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง

รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน เป็นรายการที่นำเสนอโดยการพาผู้ชมไปเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากชีวิตจริง ในหลาย ๆ ตอนได้พาไปรู้จักผู้คนหลากหลายอาชีพที่พยายามสื่อสารกับชาวต่างชาติ ทั้งที่ไม่เคยได้เรียนรู้ในชั้นเรียนหรือสถาบันกวดวิชา จึงเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง เนื่องจากทำให้ผู้ชมรายการหรือผู้เรียนได้เห็นภาษาอังกฤษมีประโยชน์ แม้ว่าแขกรับเชิญในรายการหลายคนขาดโอกาสในการเรียนรู้จากชั้นเรียน แต่ก็ยังพยายามเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองจนสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษด้วยตนเองได้ เช่น บังนุและพีบะ เป็นต้น เมื่อผู้ชมรายการเห็นแขกรับเชิญสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้ ไม่กลัวหรืออายที่จะพูดภาษาอังกฤษ จะช่วยทำให้ผู้ชมรายการเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองขึ้นมาได้เช่นเดียวกันกับแขกรับเชิญในรายการ

7. กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ตัวอย่าง รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ตอน v.to โทรหาหน้อยนะ

นุ่น: Anyway อย่าหายไปนานอะ มีอะไรก็ติดต่อกลับมาได้ทุกช่องทาง Okay, still up and running. ไม่ได้ไปวิ่งที่ไหนอะ up and running ก็คือยังคงดำเนินการอยู่ ลาคลอดไปแปบเดียวเองอะ กลับมาแล้ว โอเคไหมคะ Back on duty

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าพิธีกรได้นำเสนอสำนวนภาษาอังกฤษคำว่า “up and running” ดังข้อความที่เป็นตัวเอน หากแปลตรงตัวตามความหมายของแต่ละคำในสำนวนอาจจะแปลได้ว่า “ยังคงวิ่งอยู่” ซึ่งอันที่จริงแล้วประโยคดังกล่าวนี้เป็นสำนวนแปลว่า In operation, functioning, working หรือยังคงดำเนินการอยู่ ยังทำงานอยู่ การนำเสนอความรู้เรื่องสำนวนภาษาอังกฤษเป็นกลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เนื่องจากสำนวนของแต่ละภาษาแตกต่างกันและไม่สามารถคาดเดาความหมายได้จากบริบท ต้องใช้การจดจำเพื่อให้สื่อสารกับเจ้าของภาษาได้อย่างเข้าใจ

3. รายการมูฟวี่ แลงเกวจ

รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ใช้กลวิธีในการสร้างแรงจูงใจ 6 กลวิธี คือ การเป็นแบบอย่างที่ดีในชั้นเรียน การสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน การสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้เรียน การทำให้ชั้นเรียนมีความน่าสนใจ การส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง และการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. กลวิธีในการเป็นแบบอย่างที่ดีในชั้นเรียน

พิธีกรรายการมูฟวี่ แลงเกวจ คือ คุณคริสและคุณเต้ มีบุคลิกภาพการแต่งกายและทรงผมเหมาะสมกับบทบาท แต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่สะอาดและถูกกาลเทศะ สวมใส่เสื้อผ้าที่เหมาะสมกับรูปร่าง เพศ และวัย พิธีกรแสดงกิริยาอาการที่เหมาะสมและพูดจาด้วยถ้อยคำที่สุภาพ นอกจากนี้พิธีกรทั้งสองเป็นสื่อมวลชนที่มีความถนัดในการสื่อสารทั้งสองภาษา เป็นผู้มีประสบการณ์และความรู้ภาษาอังกฤษที่ดี ก่อนเป็นพิธีกรรายการมูฟวี่ แลงเกวจ พิธีกรทั้งสองเคยเป็นพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในอดีต คือ รายการอิงลิช เดลิเวอรี่ (English Delivery) และอิงลิช เบรกฟาสต์ (English Breakfast) เป็นผู้ที่ยพยายามส่งเสริมให้ผู้ชมรายการมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษมาโดยตลอด

2. กลวิธีในการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน

รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ใช้วิธีการสอนโดยใช้ภาพยนตร์มาช่วยลดความตึงเครียดในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชมรายการ บรรยากาศที่ผ่อนคลาย ไม่ตึงเครียด เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลอย่างมากในการเรียนรู้ภาษาที่สอง การได้เห็นภาพจากการชมภาพยนตร์ช่วยให้ผู้เรียนได้เห็นอริยาบทของตัวละครและฉากต่าง ๆ ช่วยดึงดูดความสนใจของผู้เรียนด้วยเนื้อหาที่น่าสนใจของภาพยนตร์ นอกจากนี้การใช้มุกตลกสร้างอารมณ์ขันของพิธีกรทั้งสองยังช่วยสร้างความบันเทิงให้แก่ผู้ชมและช่วยทำให้ผู้ชมรู้สึกสบายใจในการเรียนรู้ได้ อย่างไรก็ตามพบว่าพิธีกรได้พูดตำหนิผู้ชม 1 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Alpha (2018)

คริส : พ่อสอนดีที่ว่า “To survive we must be focus.” แล้วอย่าลืมนะครับ *must* ไม่มี *to* พุดมาประมาณ 88 รอบแล้วนะครับในรายการของเรา

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าข้อความที่เป็นตัวเอน “พุดมาประมาณ 88 รอบแล้วนะครับในรายการของเรา” เป็นการตำหนิเพื่อต้องการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้ชมรายการ เนื่องจากพิธีกรต้องการให้ผู้ชมรายการจำการใช้คำว่า *must* ได้ ซึ่งการตำหนิว่ากล่าวเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เรียนรู้สึกอับอายหรือไม่สบายใจได้ อาจลดความต้องการในการแสดงความคิดเห็นหรืออยากมีส่วนร่วมกิจกรรมของชั้นเรียนได้ อย่างไรก็ตามพบว่าการพูดวิจารณ์ในเชิงตำหนิดังกล่าวเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ดังนั้นภาพรวมบรรยากาศของรายการจึงยังมีความสนุกสนานและผ่อนคลายจากทั้งฉากภาพยนตร์และมุกตลกของพิธีกร

3. กลวิธีในการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้เรียน

ตัวอย่าง รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Alpha (2018)

คริส: สุดท้ายนะครับเขาบอกว่าอะไร *We must not give up* เราห้ามยอมแพ้เด็ดขาด
ดังนั้นะครับอยากจะบอกเป็นครั้งสุดท้ายนะครับ ไม่ว่าจะเป็นการใช้ชีวิต ทำธุรกิจ
การทำงาน หรือการฝึกภาษาอังกฤษครับ *You must focus on the good and
the positive. ผมสองคนเนี่ยเอาใจช่วยคุณเสมอ*

จากตัวอย่างดังกล่าวจะเห็นได้ว่าพิธีกรให้กำลังใจผู้ชมรายการในการเรียนภาษาอังกฤษ โดย
บอกไม่ให้ผู้ชมรายการยอมแพ้ในการฝึกภาษาอังกฤษ รวมถึงเรื่องอื่น ๆ ในชีวิต และยังคงเอาใจช่วย
อยู่เสมอ แสดงออกถึงความใส่ใจและสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างพิธีกรและผู้ชมรายการ ความรู้สึก
ที่ดีนี้เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้ชมรายการรู้สึกพึงพอใจ เกิดความพยายามและแรงจูงใจในการเรียนรู้ขึ้นได้

4. กลวิธีในการทำให้ชั้นเรียนมีความน่าสนใจ

รายการมูฟวี่ แลงเกวจ สร้างความน่าสนใจในการสอนภาษาอังกฤษด้วยการใช้สื่อภาพยนตร์
โดยมีการนำฉากบางส่วนจากภาพยนตร์มาทำเป็นพื้นหลังของรายการและยังนำเสนอตัวอย่างบางส่วน
จากภาพยนตร์เพื่อสอนคำศัพท์และประโยคภาษาอังกฤษที่น่าสนใจจากฉากตัวอย่างนั้น ๆ ที่ทาง
รายการคัดเลือกมา การนำภาพยนตร์ที่เป็นสื่อเพื่อความบันเทิงมาใช้ในการสอนช่วยให้รายการ
น่าสนใจ ไม่น่าเบื่อ ภาพยนตร์มีมากมายหลายประเภทที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกคล้อยตามไปกับ
เนื้อเรื่องของภาพยนตร์ การใช้ภาพยนตร์เป็นสื่อในการสอนจึงเป็นการสร้างประสบการณ์ที่ดีในการ
เรียนรู้ให้แก่ผู้ชมรายการและดึงดูดให้ผู้ชมรายการเกิดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษได้

ภาพที่ 4.53 การนำเสนอภาพยนตร์ที่หลากหลายของรายการมูฟวี่ แลงเกวจ

5. กลวิธีในการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง

ตัวอย่าง รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Baywatch (2017)

เต้: งานนี้นะครับ Baywatch ที่อยู่ดี ๆ ที่อ่าวที่คอยช่วยเหลือคนจมน้ำต้องมาปราบยาเสพติด งานนี้บอกเลยครับว่า มันแน่นอนครับเรื่องนี้ แต่ถ้าคิดจะเสพติดอะไรบางอย่างนะครับ เสพติดภาพยนตร์ เสพติดหนังดี ๆ ที่สามารถให้ข้อคิดและให้ความรู้ภาษาอังกฤษกับพวกเราในช่อง mono29 ได้จะดีมากเลยครับ

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรได้เชิญชวนผู้ชมรายการให้ติดตามรับชมภาพยนตร์จากทางช่อง mono 29 ที่เป็นรายการต่อเนื่องกันกับรายการมูฟวี่ แลงเกวจ เพราะทางช่องมีการนำเสนอภาพยนตร์ด้วยระบบเสียง 2 ภาษา ผู้ชมรายการสามารถเลือกรับฟังเสียงภาษาอังกฤษจากภาพยนตร์เพื่อฝึกฝนภาษาอังกฤษได้ การเรียนรู้จากภาพยนตร์เป็นการเรียนรู้ด้วยตนเอง การนำเสนอคำศัพท์และฉากสำคัญ รวมถึงเชิญชวนให้ผู้ชมรับชมภาพยนตร์ที่เป็นระบบเสียง 2 ภาษาจึงเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองให้แก่ผู้ชมรายการ เพราะแรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้ด้วยตนเอง หากผู้ชมรายการอยากฝึกฝนจากภาพยนตร์ด้วยตนเองจะทำให้เกิดความพยายามและแรงจูงใจขึ้นมาส่งผลให้การเรียนรู้ประสบความสำเร็จได้

6. กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ตัวอย่างที่ 1 รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Alpha (2018)

เต้: คือนี่มันเป็นเรื่องแปลกนะครับ ปกติหมาป่าเนี่ย เขาจะไม่ได้มาเดี่ยว เขาจะมาเหมือนในร้านสะดวกซื้อที่มาเป็นแพ็ก ๆ ถูกปะ

คริส: ได้ครับ ได้จะกินเนื้อหมาหรือครับ คุณซื้อหมาเป็นแพ็กเนี่ยครับ It is illegal. Pork Beef เนื้อหมูเนื้อวัวได้ แต่จะไปกินเนื้อหมาเป็นแพ็กได้ยังไง

เต้: ก็ a pack of wolf

คริส: เป็นลักษณะนามในการเรียกฝูงหมาป่าใช่ไหม

เต้: และถ้าใกล้ตัวคนไทยนิดนึงละนะ มดละ มด สมมติว่ามด เขาเรียกว่าอะไร?

คริส: a colony of ants ก็ได้นะ เพราะมันอยู่เป็นอาณาจักร อาณานิคมของมัน หรือจะ... (ทำเสียงซ้างร้อง)

เต้: (ยกมือขึ้นทำท่าฟ้ง) a herd of elephants

จากตัวอย่างดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นการใช้กลวิธีในการส่งเสริมให้ผู้ชมรายการได้เรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาอังกฤษ ลักษณะนาม คือ คำที่ใช้นับจำนวนของคำนาม ภาษาอังกฤษมีคำลักษณะนามเหมือนกับภาษาไทย แต่การใช้ลักษณะนามในภาษาอังกฤษนั้นแบ่งออกเป็นคำนามนับได้ และคำนามนับไม่ได้ พิธีกรทั้งสองจึงได้นำเสนอคำนามนับได้แบบนับให้มาอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม ซึ่งมีความแตกต่างจากภาษาไทย ถ้าหากแปลคำภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยอาจจะไม่คุ้นหูหรือฟังดูแปลกสำหรับคนไทย เช่น คนไทยเรียกว่า ช้าง 1 โหล ภาษาอังกฤษใช้คำว่า a herd of elephants ซึ่งคำว่า herd มีคำในภาษาไทยหลายคำ ทั้ง ฟอง โหล หมู หรือกลุ่ม เป็นต้น หรืออีกตัวอย่างคนไทยเรียกฝูงหมาป่าว่า หมาป่า 1 ฝูง และไม่ใช้ทับศัพท์ว่าแพ็กตามแบบภาษาอังกฤษ a pack of wolf ตามที่พิธีกรได้อธิบายในตัวอย่างข้างต้นจะทำให้เข้าใจได้ว่าเป็นแพ็กหรือหีบห่อของเนื้อสัตว์แช่แข็งในร้านสะดวกซื้อ นอกจากนี้คนไทยมักเรียกว่า รังมด ไม่เรียกว่า อาณาจักรของมด หรือ a colony of ants แบบภาษาอังกฤษ การนำเสนอความรู้ของวัฒนธรรมที่แตกต่างกันนี้เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้นำความรู้ที่ถูกต้องไปใช้สื่อสารกับเจ้าของภาษา ความหลงใหลและอยากรู้วัฒนธรรมของภาษาอังกฤษที่เพิ่มขึ้นยังเป็นปัจจัยสำคัญต่อการประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาของผู้ชมรายการอีกด้วย

ตัวอย่างที่ 2 รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Baywatch (2017)

เต้: กลับมาสู่ภารกิจหลักของเราดีกว่า

คริส: เดี่ยวพี่ได้ครับ เดี่ยว เดี่ยว

เต้: *One Mississippi, Two Mississippi (ผายปอดให้หุ่นกู้ชีพ)*

คริส: พี่ได้ครับ พี่ได้ครับ คุณอย่าไปจับนมเขาสิครับ มันน่าเกลียด บัดสีบัดเถลิง

รายการมูฟวี่ แลงเกวจ สอนภาษาอังกฤษผ่านการเรียนรู้โดยใช้ภาพยนตร์เป็นสื่อ เป็นกลวิธีที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้กับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาผ่านการรับชมฉากต่าง ๆ และเรียนรู้บทสนทนาจากภาพยนตร์ ตัวอย่างข้างต้นเป็นตัวอย่างจากรายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Baywatch ซึ่งพิธีกรทั้งสองได้แสดงบทบาทสมมติในการกู้ชีพหรือผายปอดเพื่อนำเสนอคำศัพท์ที่น่าสนใจจากภาพยนตร์ จากข้อความที่เป็นตัวเอน *One Mississippi, Two Mississippi* พิธีกรได้นำเสนอวิธีการนับเวลา 1 วินาที เมื่อไม่มีนาฬิกาตามวิธีแบบเจ้าของภาษาอังกฤษ เนื่องจากการออกเสียงว่า one miss-sis-sip-pee ในแต่ละครั้งจะเท่ากับเข็มนาฬิกาที่เดิน 1 วินาที ดังนั้นจากตัวอย่างดังกล่าวนี้จึงเป็นการเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจการกระทำของเจ้าของภาษาและสามารถนำความรู้ไปใช้เวลาการสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้

การวิเคราะห์กลวิธีการสร้างแรงจูงใจของพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ
ข้างต้น สรุปได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.20 สรุปกลวิธีการสร้างแรงจูงใจที่พบในรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ

กลวิธีการสร้างแรงจูงใจ	ลูกกอล์ฟ	อิงลิช	มูฟวี่
	อิงลิชรูม	ออฟเตอร์นูน	แลงแกวจ
1. กลวิธีในการเป็นแบบอย่างที่ดีในชั้นเรียน	✓	✓	✓
2. กลวิธีในการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน	✓	✓	✓
3. กลวิธีในการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้เรียน	✓	✓	✓
4. กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน	✓	✓	✗
5. กลวิธีในการทำให้ชั้นเรียนมีความน่าสนใจ	✓	✓	✓
6. กลวิธีในการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง	✓	✓	✓
7. กลวิธีในการส่งเสริมให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมาย	✓	✗	✗
8. กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	✓	✓	✓

จากตารางสรุปดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่ารายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูมใช้กลวิธีการสร้างแรงจูงใจครบทั้ง 8 กลวิธี รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูนใช้กลวิธีการสร้างแรงจูงใจ 7 กลวิธี และรายการมูฟวี่ แลงแกวจใช้กลวิธีการสร้างแรงจูงใจ 6 กลวิธี

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูมเป็นรายการที่ระยะเวลาการนำเสนอยาวนานประมาณ 45 นาที แรงจูงใจเป็นสิ่งที่คอยกระตุ้นให้ผู้ชมรายการยังคงต้องการเรียนรู้และสนใจในระหว่างกระบวนการเรียนรู้ ระยะเวลายาวนานในการนำเสนอจึงทำให้มีการใช้กลวิธีที่หลากหลายจนครบทุกกลวิธีเพื่อรักษาแรงจูงใจของผู้ชมรายการให้รับชมรายการต่อเนื่องจนจบ

รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน และรายการมูฟวี่ แลงแกวจ ไม่มีการใช้กลวิธีการส่งเสริมให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมาย สอดคล้องกับแนวคิดของ Zoltán Dörnyei และ Kata Csizer (1998) ที่บอกว่าการตั้งเป้าหมายเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้ภาษา แต่กลับพบว่าผู้สอนให้ความสำคัญกับการส่งเสริมให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมายในชั้นเรียนภาษาน้อยมาก

รายการมูฟวี่ แลงแกวจ ไม่พบการใช้กลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน ทั้งที่ความมั่นใจเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรกที่จะทำให้ผู้เรียนกล้าพูดคุยสื่อสาร เนื่องจากการเรียนรู้โดยใช้สื่อ

ภาพยนตร์มักเน้นให้ผู้เรียนฟังบทสนทนาเพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนจะได้เรียนรู้คำศัพท์ สำนวน สุภาษิต ประโยคที่ใช้ในการสนทนา รวมถึงเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เน้นการเรียนรู้แบบฝึกฟังเสียงให้คุ้นเคยและหัดพูดออกเสียงตามภาพยนตร์ ภายหลังจึงจะสามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้เอง พิธีกรจึงไม่ได้เน้นกลวิธีนี้มาใช้ในการนำเสนอรายการ

แรงจูงใจเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แบบนำตนเอง ผู้เรียนผ่านสื่อ นั้นต้องควบคุมตนเองและมีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ แรงจูงใจเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความชอบและสนใจในการเรียนรู้ภาษาได้ พิธีกรเป็นผู้มีอิทธิพลสูงสุดในการสร้างและรักษาแรงจูงใจของผู้ชมรายการ เป็นผู้คอยกระตุ้นให้ผู้ชมเกิดแรงจูงใจด้วยกลวิธีต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ชมติดตามรับชมรายการจนจบและเกิดความต้องการที่จะเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองต่อไปจนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

4.2.8 บทบาทและอัตลักษณ์ของพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษ

งานวิจัยนี้วิเคราะห์บทบาทและอัตลักษณ์ของพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งมีบทบาทและอัตลักษณ์ร่วมกันระหว่างการเป็นสื่อมวลชนและครูผู้สอน โดยใช้แนวคิดบทบาทของผู้สอนในการเรียนการสอนเชิงรุกของ Kudryashova และคณะ (2016) และแนวคิดบทบาทของพิธีกรมืออาชีพของบุญศรี ปราบณศักดิ์ (2539) ที่ผู้วิจัยได้นิยามไว้ในบทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรมหัวข้อที่ 2.9.2 บทบาทของครู และหัวข้อที่ 2.10.2 บทบาทของพิธีกร

ผู้วิจัยได้นำแนวคิดบทบาทของผู้สอนและบทบาทของพิธีกรดังกล่าวมาเปรียบเทียบเพื่อศึกษาบทบาทของพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นทั้งผู้สอนและสื่อมวลชนในเวลาเดียวกัน ได้ดังนี้

ผู้ให้ข้อมูล ในบทบาทของพิธีกร สามารถเปรียบเทียบได้กับ ผู้มีอำนาจ ในบทบาทของผู้สอน เนื่องจากเป็นบทบาทที่ให้ความรู้หรือข้อมูล ชี้แจง และแนะนำ ให้แก่ผู้เรียนหรือผู้ชมรายการ

ผู้ขับเคลื่อนปฏิบัติการ ในบทบาทของพิธีกร สามารถเปรียบเทียบได้กับ ผู้นำ และ ผู้ฝึก ในบทบาทของผู้สอน เนื่องจากเป็นบทบาทที่ต้องกระตุ้นหรือทำให้การดำเนินกิจกรรมลุล่วง ไม่มีสิ่งใดติดขัด เพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้ตามวัตถุประสงค์เหมือนกับการดำเนินรายการ ขับเคลื่อนกิจกรรม เพื่อให้การถ่ายทำรายการเป็นไปได้อย่างดี

ผู้รื้อรัดและร้อยเรียงกิจกรรม ในบทบาทของพิธีกร สามารถเปรียบเทียบได้กับ ผู้ควบคุม ในบทบาทของผู้สอน เนื่องจากผู้ควบคุมในชั้นเรียนต้องควบคุมการทำกิจกรรมทั้งหมดให้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นการสนับสนุนผู้เรียนให้เข้าใจและตีความในสิ่งที่เรียนได้ เหมือนกับบทบาทของพิธีกรที่ต้องคอยบรรจुरายละเอียดย่อยในแต่ละช่วงให้เชื่อมโยงกันและทำให้สัมพันธ์กันไปได้ตั้งแต่ต้นจนจบ

ผู้เสริมส่งจุดเด่น และ ผู้เหนี่ยวนำอารมณ์ ในบทบาทของพิธีกร สามารถเปรียบเทียบได้กับ ผู้สร้างแรงจูงใจ ในบทบาทของผู้สอน เนื่องจากต้องดึงดูดอารมณ์ของผู้เรียนหรือผู้ชมรายการให้สนใจ ในสิ่งที่จะสอนหรือนำเสนอ เกิดอารมณ์ร่วมและแรงจูงใจในการเรียนรู้ไปกับรายการ

ผู้เสริมสร้างความสมานฉันท์ ในบทบาทของพิธีกร สามารถเปรียบเทียบได้กับ ผู้ดูแล ในบทบาทของผู้สอน เนื่องจากเป็นบทบาทที่ช่วยสร้างบรรยากาศความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในชั้นเรียน จัดระเบียบและสังเกตการณ์ผู้เรียนในการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างการทำกิจกรรมกลุ่ม ในการดำเนินรายการพิธีกรจะสร้างความรู้สึกให้ผู้ชมมีจุดหมายร่วมกัน สร้างบรรยากาศเป็นกันเองให้เกิดขึ้น

ผู้เสริมเติมช่องว่างและผู้แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า ในบทบาทของพิธีกร สามารถเปรียบเทียบได้กับ ผู้เอื้ออำนวย ในบทบาทของผู้สอน บทบาทนี้จะต้องเอื้ออำนวยความสะดวกเพื่อไม่ให้เกิดกิจกรรมหยุดชะงัก สามารถแก้ไขปัญหาคำถามเฉพาะหน้าได้ ทำลายความเงียบระหว่างการดำเนินรายการเหมือนกับการที่ผู้สอนช่วยทำลายความเงียบในชั้นเรียนเมื่อผู้เรียนไม่สามารถตอบคำถามได้ โดยอาจจะพูดชี้แนะให้ผู้เรียนนึกถึงความรู้เดิมเพื่อนำมาใช้ในการเรียนรู้ใหม่

จากการเปรียบเทียบดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยสามารถสรุปได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.21 เปรียบเทียบบทบาทของพิธีกรและครู

บทบาทของพิธีกร	บทบาทของครู	ข้อแตกต่าง
(1)		
ผู้ให้ข้อมูล ให้ข้อมูลเพื่อให้เกิดความเข้าใจใน แนวทางปฏิบัติ และอำนวยความสะดวกให้ทราบถึงข้อมูล รายละเอียดหรือขั้นตอนต่าง ๆ	ผู้มีอำนาจ จัดเตรียมความรู้และแนวคิด สำเร็จรูปไว้ให้แก่ผู้เรียน เป็นผู้ มีอำนาจในชั้นเรียน รวมถึงให้ คำแนะนำและเฉลยคำตอบ	ถึงแม้ว่าพิธีกรจะเป็นผู้ให้ ความรู้เช่นเดียวกับครูผู้สอน แต่พิธีกรจะไม่ใช้อำนาจใน การจี้ถามให้ตอบหรือกดดัน ผู้เรียนเหมือนครูในชั้นเรียน เนื่องจากความเป็นสื่อบันเทิง ทำให้พิธีกรจะไม่ทำลาย บรรยากาศที่สนุกสนานของ รายการ
(2)		
ผู้ขับเคลื่อนปฏิบัติการ เป็นผู้ดำเนินรายการ ทำให้การ	ผู้นำ เป็นผู้นำในการกระตุ้นให้	ครูผู้สอนเป็นผู้นำชั้นเรียน โดยเน้นการกระตุ้นผู้เรียนให้

บทบาทของพิธีกร	บทบาทของครู	ข้อแตกต่าง
<u>ขับเคลื่อนการประกอบกิจกรรม</u> เป็นไปได้อย่างเรียบร้อย	<u>ผู้เรียนไตร่ตรองถึง</u> <u>ความก้าวหน้า</u> เป็นผู้สังเกต พฤติกรรมของผู้เรียน <u>กระตุ้น</u> <u>ให้ประเมินตนเองตามเกณฑ์</u> <u>และเหตุผล</u> <u>ผู้ฝึก</u> ฝึกผู้เรียนให้ประยุกต์ใช้ความรู้ และทักษะที่ได้รับมา เป็นผู้ฝึก โดยการมอบหมายงานเพื่อให้ ผู้เรียนนำความรู้ ข้อเท็จจริง กฎ และแนวคิดไปประยุกต์ใช้ ในสถานการณ์จริงได้	สนใจกิจกรรมในชั้นเรียน ผู้เรียนต้องให้ความร่วมมือกับ ผู้สอนในการฝึกฝนในชั้น เรียน ในขณะที่พิธีกรจะ ขับเคลื่อนรายการให้ดำเนิน ต่อไปโดยการใช้ทักษะในการ สื่อสาร เชิญชวนให้ลงทำ ตาม แต่ไม่ได้กระตุ้นหรือ กดดันผู้ชมให้ร่วมมือหรือต้อง ฝึกฝนไปพร้อมกับตนเอง
(3)		
<u>ผู้ร้อยรัดหรือร้อยเรียงกิจกรรม</u> <u>ร้อยรัด หรือร้อยเรียงกิจกรรม</u> <u>ทั้งหมดให้ผู้ร่วมรายการหรือผู้ชม</u> <u>สามารถรับรู้ได้ถึงความสัมพันธ์ที่</u> <u>เกี่ยวเนื่องกัน เชื่อมโยงขั้นตอน</u> <u>แต่ละขั้นตอนให้ดำเนินไปได้</u> <u>อย่างต่อเนื่อง</u>	<u>ผู้ควบคุม</u> เป็นผู้ควบคุมให้ผู้เรียนเกิด ความก้าวหน้าในการเรียนรู้ <u>คอยสนับสนุนให้ผู้เรียนเข้าใจ</u> และอธิบายสิ่งที่เรียนรู้ได้ด้วย คำพูดของตนเองอย่างชัดเจน พยายามให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม ในการอภิปราย ผู้สอนจะต้อง ทำหน้าที่ในการควบคุมผู้เรียน <u>ให้สามารถเข้าใจและตีความ</u> <u>ข้อมูลที่เรียนรู้ได้</u>	พิธีกรสร้างความเชื่อมโยง ของกิจกรรมให้เห็นได้โดย การบอกกล่าวว่าคุณลักษณะกำลัง เกิดอะไรในรายการ หรือ รายการกำลังจะทำสิ่งใด ต่อไป เพื่อให้ผู้ชมรับรู้ถึง ความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกัน ในแต่ละขั้นตอน แตกต่าง จากครูผู้สอนในชั้นเรียนที่ไม่ ต้องกล่าวแบ่งช่วงหรือ ขั้นตอนให้เห็นชัดเจนมากนัก ว่าคุณลักษณะใดในชั้นเรียน
(4)		
<u>ผู้เสริมส่งจุดเด่น</u> <u>เสริมจุดเด่นให้กับรายการหรือคน</u> <u>ด้วยลีลา ท่าทาง ทำนองการพูด</u> <u>เพื่อให้เกิดความตื่นตันทึ่งใจ</u>	<u>ผู้สร้างแรงจูงใจ</u> <u>มีบทบาทในการกระตุ้นให้</u> <u>ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ สร้าง</u> <u>ความสนใจให้ผู้เรียนเกิด</u>	พิธีกรเป็นสื่อมวลชนที่ให้ ความบันเทิง การจูงใจหรือ เหนี่ยวนำอารมณ์จึงสามารถ ดึงดูดความสนใจผู้ชมได้ด้วย

บทบาทของพิธีกร	บทบาทของครู	ข้อแตกต่าง
ผู้เหนี่ยวนำอารมณ์ พิธีกรมีบทบาทในการเหนี่ยวนำอารมณ์ความรู้สึกของผู้ร่วมงานไปสู่จุดหมายของกิจกรรม ใช้ลีลาในการปรับอารมณ์ของผู้ชม	แรงจูงใจในการทำกิจกรรม ระลึกถึงประสบการณ์ความรู้เดิมและอยากรู้อยากเห็น ข้อเท็จจริงที่น่าสนใจ	ทักษะต่าง ๆ ของสื่อที่มีมากกว่าผู้สอน ใช้ลีลาหรือท่าทางต่าง ๆ สร้างความตื่นเต้นได้มากกว่าผู้สอนในชั้นเรียน
(5)		
ผู้เสริมสร้างความสมานฉันท์ พิธีกรต้องสร้างบรรยากาศให้เป็นกันเองหรือบรรยากาศแห่งความเป็นมิตร ความสมานฉันท์สามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เกิดความรู้สึกว่าทุกคนมีจุดหมายและก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดร่วมกัน	ผู้ดูแล มีบทบาทในการดูแลการทำกิจกรรมในชั้นเรียนของผู้เรียน จัดระเบียบและสังเกตการณ์ผู้เรียนในการสร้างปฏิสัมพันธ์กันในกลุ่มขณะทำกิจกรรมร่วมกัน รวมถึงส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นในกลุ่มได้	ครูจะดูแลการทำกิจกรรมร่วมกันของผู้เรียนไม่ให้เกิดความวุ่นวาย ผู้เรียนทำกิจกรรมกลุ่มและเรียนรู้ร่วมกัน มีผู้สอนคอยจัดระเบียบให้ชั้นเรียนอยู่ในความเรียบร้อย แต่พิธีกรจะสร้างบรรยากาศให้ทั้งแขกรับเชิญและผู้ชมรายการทั้งหลายเกิดความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียว มีจุดหมายร่วมกัน
(6)		
ผู้เสริมเติมช่องว่าง การดำเนินรายการอาจมีช่องว่างระหว่างกิจกรรมเกิดขึ้นได้ เกิดความรู้สึกอึดอัด พิธีกรสามารถแทนที่ความอึดอัดหรือความเบื่อหน่ายที่เกิดขึ้นด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อทำลายความเงียบหรือความอึดอัด ผู้แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า เมื่อประสบปัญหาหรือเหตุการณ์	ผู้เอื้ออำนวย มีบทบาทในการอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้และทักษะเดิมที่มีอยู่มาใช้ในการเรียนรู้ในสถานการณ์ใหม่ ช่วยให้ผู้เรียนสังเคราะห์ความรู้ส่วนตัวขึ้นมาใหม่ได้	พิธีกรจะทำให้รายการไม่ติดขัดเนื่องจากต้องการเน้นสร้างบรรยากาศให้ไม่อึดอัดหรือน่าเบื่อหน่าย เช่น เมื่อแขกรับเชิญติดขัด พิธีกรจะรีบช่วยให้การสนทนาไปต่อได้ ในขณะที่ผู้สอนจะเน้นไปที่ประโยชน์ในการเรียนรู้และทำให้การสอนไม่ติดขัดโดย

บทบาทของพิธีกร	บทบาทของครู	ข้อแตกต่าง
ที่ไม่คาดคิด ส่งผลให้ไม่สามารถ ดำเนินไปตามแผน ไม่เป็นไปตาม วัตถุประสงค์ พิธีกรต้องตัดสินใจ แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้อยู่ เสมอ		การเอื้ออำนวยความสะดวก ให้แก่ผู้เรียน เช่น เมื่อผู้เรียน นึกไม่ออก ผู้สอนจะบอกใบ้ หรือชี้แนะให้ผู้เรียนนึกคำตอบ ได้

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่าทั้งพิธีกรและผู้สอนมีบทบาทนับตั้งแต่การให้ข้อมูลหรือความรู้ เป็นผู้นำคอยกระตุ้น ควบคุมและเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของกิจกรรมต่าง ๆ ช่วยสร้างแรงจูงใจหรืออารมณ์ร่วม ส่งเสริมให้มีบรรยากาศที่ดี จนถึงการเอื้ออำนวยความสะดวก ทั้งเสริมเติมเต็มช่องว่างและแก้ไขปัญหาเมื่อเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด เพื่อให้รายการดำเนินไปได้ด้วยดีตั้งแต่ต้นจนจบ

ผู้วิจัยนำการเปรียบเทียบจากตารางดังกล่าวข้างต้นมาสรุปเพื่อใช้ในการวิเคราะห์บทบาทของพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษได้เป็น 6 บทบาท ดังต่อไปนี้

1. บทบาทในการให้ข้อมูลหรือชี้แนะให้ทั้งแขกรับเชิญและผู้ชมได้ทราบข้อมูลความรู้ เฉลยคำตอบของคำถาม ชี้แจงรายละเอียด หรือขั้นตอนต่าง ๆ ของรายการ
2. บทบาทเป็นผู้นำในการขับเคลื่อนรายการ กระตุ้น หรือทำให้การดำเนินกิจกรรมลุล่วง ไม่มีสิ่งใดติดขัด ผู้ชมรายการได้รับความรู้ตามจุดประสงค์ในแต่ละตอน
3. บทบาทในการควบคุม เชื่อมโยงแต่ละช่วงให้สัมพันธ์กันจนจบรายการ ทำให้ผู้ชมสามารถเข้าใจสิ่งที่รายการต้องการนำเสนอ
4. บทบาทในการสร้างแรงจูงใจหรือดึงดูดให้ผู้ชมรายการเกิดอารมณ์ร่วม
5. บทบาทในการสร้างความสมานฉันท์ ทำให้รายการมีบรรยากาศเป็นกันเอง เพื่อให้ผู้ชมรู้สึกมีจุดหมายร่วมกันในการเรียนรู้
6. บทบาทในการเอื้ออำนวยความสะดวก แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า และทำลายความเงียบเพื่อไม่ให้เกิดการดำเนินรายการติดขัด

บทบาทเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงอัตลักษณ์ เนื่องจากอัตลักษณ์คือความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับบทบาทและตำแหน่งหน้าที่ทางสังคมของตนเอง ครูในสังคมไทยมีอัตลักษณ์ที่ต้งามทั้งในด้านวิชาการและด้านความประพฤติ กล่าวคือครูต้องมีความรู้ความสามารถและยังต้องเป็นผู้มีคุณธรรมจริยธรรมเหมาะสมกับการเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่นักเรียน เป็นผู้มีความเสียสละต่อส่วนร่วม สำหรับพิธีกรนั้นต้องมีความรอบรู้ในสิ่งที่จะนำเสนอ มีความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่เป็นพิธีกร และบุคลิกภาพที่ดียังเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่สำคัญในการดึงดูดความสนใจของผู้ชมรายการได้ จึงจะสามารถสร้างอัตลักษณ์ที่ดีของพิธีกรขึ้นมาได้

จากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสรุปได้ว่าสามารถศึกษาอัตลักษณ์ของครูได้จากองค์ประกอบ 2 ด้าน คือ ด้านวิชาการ และด้านความประพฤติ และสามารถศึกษาอัตลักษณ์ของพิธีกรได้จากองค์ประกอบ 3 ด้าน คือ บุคลิกภาพหรือภาพลักษณ์ ความรู้ความสามารถ และความสามารถในการสื่อสารเพื่อดำเนินรายการ เนื่องจากอัตลักษณ์ด้านวิชาการของครูและความรู้ความสามารถของอัตลักษณ์พิธีกรนั้นเป็นสิ่งเดียวกัน ดังนั้นการวิเคราะห์อัตลักษณ์ของพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อจึงจะวิเคราะห์จากองค์ประกอบ 4 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. บุคลิกภาพและภาพลักษณ์
2. ความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ
3. ความสามารถในการสื่อสารเพื่อดำเนินรายการ
4. ความประพฤติ

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์บทบาทและอัตลักษณ์ของพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ ดังต่อไปนี้

1. รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม

ภาพที่ 4.54 พิธีกรรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม

พิธีกรรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม คือ คุณคณาธิป สุนทรรักษ์ หรือลูกกอล์ฟ จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนหาดใหญ่วิทยาลัย ระดับปริญญาตรี วิชาเอกสื่อสารการแสดง วิชาโท การโฆษณา จากคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับปริญญาโทด้านการกำกับละคร

เวที East15 Acting School จาก University of Essex ประเทศอังกฤษ เริ่มการสอนภาษาอังกฤษจากการเป็นติวเตอร์ให้แก่นักเรียนกลุ่มเล็ก ๆ ขณะยังเรียนมหาวิทยาลัย หลังเรียนจบจึงได้ทำงานในวงการบันเทิงและก่อตั้งโรงเรียนสอนภาษาอังกฤษ Angkriz โดยรับหน้าที่เป็นทั้งผู้อำนวยการและผู้สอนของสถาบัน การสอนภาษาอังกฤษด้วยบรรยากาศสนุกสนานเฮฮาและเข้าใจผู้เรียนทำให้คุณลูกกอล์ฟได้รับความนิยมเป็นอย่างยิ่งจากทั้งผู้เรียนและผู้ชมรายการ

การวิเคราะห์บทบาทของพิธีกรรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม

จากการศึกษาบทบาทของพิธีกรรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม พบว่าพิธีกรมีบทบาทดังต่อไปนี้

1. บทบาทในการให้ข้อมูลหรือชี้แนะให้ทั้งแขกรับเชิญและผู้ชมได้ทราบข้อมูลความรู้ เฉลยคำตอบของคำถาม ชี้แจงรายละเอียด หรือขั้นตอนต่าง ๆ ของรายการ
- ตัวอย่างที่ 1 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 224 มินท์ I Roam Alone

ลูกกอล์ฟ: ไปจิบ ไปเจอคนที่ชอบไง แล้วบอกว่า I do not have much money, but, boy, if I did.

มินท์: ฉันไม่มีเงินมาก ฉันไม่มีทรัพย์สินสมบัติมาก แต่ถ้ามี

ลูกกอล์ฟ: *If I did* เป็นการสมมติ ถ้ามีนะ I would buy a big house where we both could live. ก็คือฉันจะซื้อบ้านใหญ่ ๆ ให้เราทั้งคู่ไปอยู่ด้วยกัน

มินท์: แต่นี่คือจินตนาการนะคะ

ลูกกอล์ฟ: เป็นแนวที่แบบเป็นแฟนคนจนต้องทนหน่อยน้อ

จากตัวอย่างข้างต้นนี้แสดงให้เห็นว่าพิธีกรรายการได้ให้ข้อมูลแก่แขกรับเชิญและผู้ชมรายการทางบ้านว่าประโยคจากเพลงที่แขกรับเชิญกำลังแปลเป็นประโยคเงื่อนไข (Conditional Sentence) จากข้อความที่เป็นตัวเอนพิธีกรได้อธิบายว่า *If I did* เป็นการสมมติ ประโยคจากเนื้อเพลง *If I did, I would buy a big house where we both could live.* มีโครงสร้างประโยคคือ *If* (Past Simple, Subject+ Would + Verb Infinitive) เป็นการใช้พูดถึงเหตุการณ์ที่ตรงข้ามกับความเป็นจริง ใช้สมมติในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ ซึ่งประโยคเงื่อนไข หรือ *If*-clause มี 4 แบบและมีวิธีการใช้ที่แตกต่างกัน พิธีกรจึงพูดเพื่อให้ข้อมูลแก่แขกรับเชิญและผู้ชมรายการได้ทราบว่าโครงสร้างประโยคดังกล่าวนี้เป็นการสมมติที่ไม่ได้เกิดขึ้นจริง

ตัวอย่างที่ 2 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม ตอนที่ 234 ดิชา

ลูกกอล์ฟ: *Ready for more?*

ดิชา: Yes.

ลูกกอล์ฟ: *Okay. Now you have to be fast, okay?*

ดิชา: I am.

ลูกกอล์ฟ: I love it. ดิชาเป็นคนที่พี่ชอบมาก แบบ You ready for more? มาค่ะ

ดิชา: Yeah. Whatever energy you give me I will take.

ลูกกอล์ฟ: มาค่ะ และนี่คือ *Speedy Quiz. Lack of Sleep, or lack of food?*

ดิชา: Lack of food.

ลูกกอล์ฟ: Why?

ดิชา: Oh. I have to evaluate my answer. Because when I was little, I had energy and then when you starve enough, you start to not feel hungry anymore, right?

ลูกกอล์ฟ: *Okay. Great.*

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรได้ชี้แนะและชี้แจงรายละเอียดของขั้นตอนให้แก่แขกรับเชิญและผู้ชมรายการทางบ้านได้ทราบว่าทางรายการกำลังจะเข้าสู่ช่วง Speedy Quiz แขกรับเชิญพร้อมที่จะตอบคำถามหรือยังดังข้อความที่เป็นตัวเอนในตัวอย่าง จากข้อความที่เป็นตัวเอน *Now you have to be fast, okay?* เป็นการแจ้งให้ทราบว่าช่วงนี้จะต้องใช้ความเร็วในการตอบคำถาม จากนั้นพิธีกรได้ถามคำถามให้แขกรับเชิญตอบคำถาม ก่อนนำไปสู่คำถามต่อไปเรื่อย ๆ ดังข้อความที่เป็นตัวเอน *Okay. Great.* เป็นการแสดงให้เห็นว่าพิธีกรเป็นผู้มีอำนาจทั้งหมดในการดำเนินขั้นตอนต่าง ๆ ในรายการ เป็นผู้ชี้แนะและชี้แจงรายละเอียดต่าง ๆ เพื่อให้การดำเนินรายการราบรื่นไปได้ด้วยดี

ตัวอย่างที่ 3 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม ตอนที่ 233 ฮิวโก้ จุลจักร

ลูกกอล์ฟ: Okay. I am going to give you some clues. All right. You have to guess. One Two Three Go. (ทำท่าทางใบ้คำ)

ฮิวโก้: Grasshopper?

ลูกกอล์ฟ: No. Disgusting. (ทำท่าทางใบ้คำ)

ฮิวโก้: Disgusting? Cockroach.

ลูกกอล์ฟ: Yes. Cockroach. Cockroach. Okay. Next one. Flower. (ทำท่าทางใบ้คำ)

อีวโก้: Butterfly?

ลูกกอล์ฟ: No. (ทำท่าทางใบ้คำ)

อีวโก้: A Bee?

ลูกกอล์ฟ: Yes. Bee.

จากตัวอย่างดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าพิธีกรเป็นผู้ทำท่าทางในการใบ้คำเพื่อให้ข้อมูลแก่แขกรับเชิญและผู้ชมรายการทางบ้านที่กำลังรับชมได้ตอบเป็นภาษาอังกฤษว่าท่าทางที่ทำสื่อถึงสัตว์อะไร และยังมีบทบาทเป็นผู้เฉลยคำตอบให้ว่าคำตอบของแขกรับเชิญที่ตอบมานั้นถูกหรือผิด

จากตัวอย่างทั้ง 3 ตัวอย่างข้างต้นนี้แสดงให้เห็นว่าพิธีกรมีบทบาทในการให้ข้อมูลและชี้แนะให้ทั้งแขกรับเชิญและผู้ชมได้ทราบข้อมูลความรู้ เป็นผู้ถามและเฉลยคำตอบ รวมถึงชี้แจงรายละเอียดหรือขั้นตอนต่าง ๆ ของรายการ

2. บทบาทเป็นผู้นำในการขับเคลื่อนรายการ กระตุ้น หรือทำให้การดำเนินกิจกรรมลุล่วง ไม่มีสิ่งใดติดขัด ผู้ชมรายการได้รับความรู้ตามจุดประสงค์ในแต่ละตอน
ตัวอย่าง รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม ตอนที่ 224 มินท์ I Roam Alone

ลูกกอล์ฟ: *ตอนนี้ If I was a sculptor, but then again, no.*

มินท์: ถ้าเป็นแบบนักปั้น เขาเรียกว่านักปั้นหรือเปล่าคะ?

ลูกกอล์ฟ: *ใช่ นักปั้น* but then again, no

มินท์: ก็เปล่า ไม่ได้เป็น

ลูกกอล์ฟ: หรือถ้า or a man who makes potions in a traveling show. คือถ้าแบบเป็นคนปรุงยาอะ หมายถึงว่าในเวลาที่มีแบบว่ามีการแสดงโชว์จะมีคนที่แบบปรุงยาปรุงยา ถ้าพี่แปลจะเป็นพวกนักแสดง นักแสดง เนอะ ประมาณนั้น **แต่สุดท้ายเขาบอกว่าอะไร I know it is not much, but it is the best I can do. รู้แหละว่ามัน?**

มินท์: ฉันไม่มีมากมายหรอก แต่นี่คือสิ่งที่ดีที่สุดที่ฉันจะทำให้เธอได้

ลูกกอล์ฟ: **กลับมาที่...** สิ่งที่ดีที่สุดที่ฉันให้เธอได้ก็คือ My gift is my song, and this one is for you. ก็คือพรสวรรค์ของฉันก็คือการเขียนเพลง การทำเพลง

มินท์: และนี่คือเพลงให้กับคุณ

ลูกกอล์ฟ: ขนลุกไหม พอฟังแล้วขนลุก **แล้วนี่เขาบอกว่าอะไร?** And you can tell everybody this is your song. **ไปบอกใครเขาเลยนะว่านี่คือเพลง?**

มินท์: ของเธอ

ลูกกอล์ฟ: *It may be quite simple, but now that is done.*

มินท์: มันอาจจะดูแบบไม่ได้มากอะไรนะ

ลูกกอล์ฟ: *แต่มันก็อะไร?*

มินท์: แต่มันก็เสร็จแล้วเนี่ย

ลูกกอล์ฟ: เขาก็บอกว่า I hope you do not mind, I hope you do not mind. That I put down in words. *หวังว่าคุณจะไม่รังเกียจที่ผมเอามันมา?*

มินท์: ใส่เป็นคำพูด

ลูกกอล์ฟ: เอามาเขียนอะไรอย่างเนี่ย เนอะ หวังว่าจะไม่รังเกียจอะไรที่เขียนเพลงนี้ให้ *และตอนนี้* How wonderful life is while you are in the world.

มินท์: โอโฮ ชีวิตมันดีแค่ไหนแล้วที่เธออยู่ตรงนี้ ที่นี้ในโลกของฉัน

ลูกกอล์ฟ: เนี่ยไม่อยากได้บ้านหรรษา แค่นี้มันดีอยู่แล้วอะ It is such a sweet song.

มินท์: I know. It is super simple.

ลูกกอล์ฟ: Yeah. Simple is good.

จากตัวอย่างดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรเป็นผู้ขับเคลื่อนการประกอบกิจกรรมให้เป็นไปอย่างเรียบร้อย มีบทบาทคอยกระตุ้นแขกรับเชิญให้ตอบคำถามของเนื้อเพลงต่อไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะจบเพลงดังข้อความที่เป็นตัวเอนในตัวอย่าง เพื่อให้แขกรับเชิญได้คิดและแปลเนื้อเพลง หากคำหรือประโยคไหนที่แขกรับเชิญแปลไม่ได้ พิธีกรจะช่วยตอบให้เพื่อให้รายการดำเนินไปได้อย่างเรียบร้อย

3. บทบาทในการควบคุม เชื่อมโยงแต่ละช่วงให้สัมพันธ์กันจนจบรายการ ทำให้ผู้ชมสามารถเข้าใจสิ่งที่รายการต้องการนำเสนอ

ตัวอย่างที่ 1 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 233 ฮิวโก้ จุลจักร

ลูกกอล์ฟ: *Let's go for a quick break now.* เดี่ยวช่วงหน้านะคะ เราจะกลับมาคุยกับพี่ฮิวโก้ ในทุกเรื่อง Do not change the channel.
(พักโฆษณา)

ลูกกอล์ฟ: All right, we are back. Yeah. *Let's talk about สิบล้อ really quickly.*

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าพิธีกรเป็นผู้มีบทบาทในการควบคุมรายการ เป็นผู้คอยเชื่อมโยงรายการในแต่ละช่วงให้มีความสัมพันธ์กันต่อเนื่องไปได้จนจบรายการ จึงต้องนำแขกรับเชิญและผู้ชมรายการไปพักชมโฆษณาดังข้อความที่เป็นตัวเอน *Let's go for a quick break now.* และนำกลับ

เข้ามาสู่กิจกรรมในช่วงต่อไปดังข้อความที่เป็นตัวเอน *Let's talk about ลิปส์อ really quickly.* เป็นการแสดงบทบาทเพื่อให้ทุกคนได้เข้าใจขั้นตอนและจุดประสงค์ของสิ่งที่รายการจะนำเสนอในแต่ละช่วง

ตัวอย่างที่ 2 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม ตอนที่ 234 ตีข่าว

ลูกกอล์ฟ: *Before we say goodbye. Do you have anything to tell your amazing fans?*

ตีข่าว: First of all, I have to share my gratitude. I am really thankful that my fans out there are still supporting me, liking what I do, and also watching this show. It means a lot to yourself, also to me and to P'Loukgolf. Really thank you. I do not have much to say. If you want to keep watching me, you can check out my Instagram. But besides that, I just want to say thank you.

ลูกกอล์ฟ: ใครที่ดูจบวันนี้ละคะ ก่อนลากันไป มีของมาแจกเช่นเคยนะคะ ทาง Facebook fanpage ของเรา เป็นเมาส์ logic tech รุ่น M238 เป็น wireless mouse จาก Marvel นะคะ เรามี 5 รางวัล เข้าไปติดตามรายละเอียดได้ทางเฟซบุ๊กของเราจ้า วันนี้ลาแล้วนะคะ กลับมาเจอกันได้ใหม่สัปดาห์หน้าทาง GMM25 ส่วนวันนี้ Have a fabulous day. Bye.

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรกล่าวปิดรายการเพื่อบอกให้ทั้งแขกรับเชิญและผู้ชมรายการได้ทราบว่าขณะนี้หมดเวลาของรายการแล้ว และยังให้แขกรับเชิญได้กล่าวอะไรกับแฟนคลับที่ชื่นชอบ ก่อนฝากให้ผู้ชมทางบ้านไปร่วมสนุกเพื่อรับของรางวัลจากทางรายการผ่านทาง Facebook หลังจากจบรายการ

จากตัวอย่างทั้ง 2 ตัวอย่างแสดงให้เห็นว่าพิธีกรควบคุมความเชื่อมโยงของแต่ละช่วงให้สัมพันธ์กันตั้งแต่ต้นจนจบรายการเพื่อให้ผู้ชมทราบว่าขณะนี้รายการดำเนินถึงจุดไหน เพื่อให้ผู้ชมเข้าใจสิ่งที่รายการต้องการนำเสนอ

4. บทบาทในการสร้างแรงจูงใจหรือดึงดูดให้ผู้ชมรายการเกิดอารมณ์ร่วม

การวิเคราะห์กลวิธีการสร้างแรงจูงใจในหัวข้อ 4.2.7 ได้พบว่ารายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรุม ใช้กลวิธีในการสร้างแรงจูงใจครบทั้ง 8 กลวิธี คือ การเป็นแบบอย่างที่ดีในชั้นเรียน การสร้างบรรยากาศ

ในชั้นเรียน การสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้เรียน การสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน การทำให้ชั้นเรียนมีความน่าสนใจ การส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง การส่งเสริมให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมาย และการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูมเป็นรายการที่มีระยะเวลาการนำเสนอยาวประมาณ 45 นาที แรงจูงใจจึงเป็นสิ่งสำคัญที่คอยกระตุ้นให้ผู้ชมรายการยังคงสนใจเรียนรู้และรับชมรายการ พิธีกรจึงต้องดึงดูดอารมณ์ของผู้ชมรายการโดยใช้กลวิธีการสร้างแรงจูงใจทั้ง 8 กลวิธีเพื่อให้ผู้ชมสนใจในสิ่งที่พิธีกรนำเสนอและติดตามรับชมรายการจนจบรายการ

5. บทบาทในการสร้างความสมานฉันท์ ทำให้รายการมีบรรยากาศเป็นกันเอง เพื่อให้ผู้ชมรู้สึกมีจุดหมายร่วมกันในการเรียนรู้

ตัวอย่าง รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รูม ตอนที่ 234 ดิชา

ลูกกอล์ฟ: Beginner เลย ที่เป็นสไตล์ของเราเลย ก็คือ English words that are challenging to pronounce. ในสไตล์ของคุณดิชา เอาคำแค่นี้เลย Orange

ดิชา: Orange

ลูกกอล์ฟ: เห็นไหม เพราะว่าถ้าบอกว่า Beginner อย่างนี้ เราเรียนมาว่า ออเรน

ดิชา: ออเรน ออเรน

ลูกกอล์ฟ: ออเรนจอย เราต้องเคยเรียนแหละ

ดิชา: อะไรนะ ออเรนจอย คืออะไรคะ อ้อ Orange juice.

ลูกกอล์ฟ: Yes

ดิชา: Oh my god. ขอโทษที

ลูกกอล์ฟ: ไม่ต้อง ไม่ต้อง No. You do not have to feel bad.

ดิชา: ออเรนจอย จุย ก็คือ Juice.

ลูกกอล์ฟ: Orange Juice. ออเรนจอยอะ สโตมัทซ์ เอชอะ

ดิชา: อะไรนะ

ลูกกอล์ฟ: Stomachache.

ดิชา: Oh my god. I am so sorry. I feel bad for not understanding this.

ลูกกอล์ฟ: *You do not have to feel bad because... Seriously, I used to mispronounce. I mispronounce so many English words. Yeah. You know. All the time when I was young. เราได้กลับมาหาเหตุผลว่ามันอาจจะเกิดจากการที่เราได้ยินมาผิด*

ดิชา: ใช่ เราได้ยินมาครั้งแรกจะสำคัญมาก เพราะว่า It is like a planted memory in your head. Like the word. You know, I just learned I said, adventure instead adventure. อย่างเงี้ย หนูพูดผิดมาทั้งชีวิตเลย 24 ปี

จากตัวอย่างข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่าพิธีกรมีบทบาทในการทำให้รายการมีบรรยากาศเป็นกันเอง เพื่อให้ผู้ชมรู้สึกมีจุดหมายร่วมกันในการเรียนรู้ พิธีกรและแขกรับเชิญพูดคุยกันเรื่องการออกเสียง พิธีกรให้แขกรับเชิญลองฟังตัวอย่างการออกเสียงภาษาอังกฤษที่คนไทยมักออกเสียงผิด เมื่อแขกรับเชิญฟังไม่เข้าใจเลยกล่าวขอโทษ พิธีกรจึงบอกว่าเป็นเรื่องที่ทุกคนเคยผิดพลาด ตนเองเคยออกเสียงภาษาอังกฤษผิดมาก่อนเช่นกัน หากกลับมาหาสาเหตุอาจเกิดจากการที่เคยได้ยินมาผิด ดังนั้นทุกคนไม่จำเป็นต้องรู้สึกแสบกับเรื่องความผิดพลาดในการออกเสียง แขกรับเชิญเองจึงเล่าประสบการณ์ของตนเองที่เคยออกเสียงภาษาอังกฤษผิดพลาดมาก่อนเช่นเดียวกัน จากตัวอย่างนี้พิธีกรและแขกรับเชิญพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์กันทำให้เกิดบรรยากาศที่ดี ช่วยให้ผู้ชมรายการรู้สึกถึงความผิดพลาดไม่ใช่เรื่องที่ต้องรู้สึกแสบ ทุกคนมีจุดหมายร่วมกันในการเรียนภาษาอังกฤษและต่างเคยผิดพลาดกันทุกคน

6. บทบาทในการเอื้ออำนวยความสะดวก แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า และทำลายความเงียบ เพื่อไม่ให้เกิดการดำเนินรายการติดขัด

ตัวอย่างที่ 1 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 217 คริส หอวัง

ลูกกอล์ฟ: What do you think of this show? You have been watching this show for a while, right? Am I right?

คริส: Yes, of course. คือไอ้ก็คอยเอาใจช่วยพวกอยู่อยู่แล้ว But for this show, I watch it and I think it is a way to give education in a very smart way. Because people keep saying ถ้าอยากเรียนภาษาอังกฤษ ยူต้องไปดูหนังก่อน และยู and you learn from listening to the movies, to the dialogue, and then you just read and then it goes into your mind แล้วยูก็ค่อย ๆ slowly พูดได้อะ This is another thing that people can actually learn English and listen to whoever comes *เขาแบบสนใจอะ เป็นคนที่เรา relate ได้* (พยายามนึกคำ)

ลูกกอล์ฟ: *You get to listen to real people.*

คริส: *ใช่* Because sometimes when you watch movie and it is like you do not relate to them. And then your interest of learning English มันก็แบบ

ช้าลง มันก็รู้สึกว้าวแอ ถ้าหนังไม่สนุก ก็คือเปลี่ยนเรื่องใหม่ อะไรอย่างเงี้ย But this. When you interview interesting people, or people that they can connect to and then they start to listen. They เออ ก็อยากรู้ไงว่า She ตอบว่าอะไร

จากตัวอย่างข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่าพิธีกรเป็นผู้มีบทบาทในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าเมื่อแขกรับเชิญนึกคำพูดเป็นภาษาอังกฤษไม่ได้ขณะกำลังพูดอยู่ แขกรับเชิญเริ่มเปลี่ยนกลับมาใช้ภาษาไทย และพยายามอธิบายคนฟังให้เข้าใจ พิธีกรจึงรีบช่วยตอบเป็นประโยคภาษาอังกฤษที่แขกรับเชิญคิดไม่ออกให้ เพื่อไม่ให้เกิดความงีบและทำให้การดำเนินรายการราบรื่น ช่วยให้การสนทนาไม่ติดขัด

ตัวอย่างที่ 2 รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 228 เติร์ด และปอร์เซ่

ลูกกอล์ฟ: Now you have to help me translate everything.

ปอร์เซ่: Okay.

ลูกกอล์ฟ: You have to sing as well, all right? This is your song. Basically, Haters Got Nothing. Right? ถ้าเราแปลเป็นไทย Haters Got Nothing.

ปอร์เซ่: มันคือเหมือน พวกคนที่มือคด

ลูกกอล์ฟ: Hater คนที่เขาเกลียดเรา

ปอร์เซ่: ไข่ คนที่เขาเกลียดเรา Got Nothing หมายความว่า คนที่เขาเกลียดเราอะ เหมือนแบบทำอะไรเราไม่ได้หรอก ประมาณนี้ครับ ทำอะไรเราไม่ได้ครับผม

ลูกกอล์ฟ: ประมาณนั้น ประมาณนั้น

จากตัวอย่างข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่าพิธีกรเป็นผู้มีบทบาทในการอำนวยความสะดวกและแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า เมื่อแขกรับเชิญนึกคำแปลภาษาไทยไม่ออก ทำให้พูดผิด พิธีกรจึงช่วยแก้ไขให้ถูกต้อง เพื่อให้ผู้ชมรายการไม่สับสนจนอาจจำคำแปลที่แขกรับเชิญพูดไปใช้ผิด และแขกรับเชิญยังสามารถนำคำที่พิธีกรแก้ไขให้ใหม่ไปใช้พูดต่อได้ ทำให้การดำเนินรายการไม่ติดขัด

การวิเคราะห์อัตลักษณ์ของพิธีกรรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม

วิเคราะห์จากองค์ประกอบ 4 ด้าน คือ บุคลิกภาพและภาพลักษณ์ ความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ ความสามารถในการสื่อสารเพื่อดำเนินรายการ ความประพฤติ ดังต่อไปนี้

1. บุคลิกภาพและภาพลักษณ์

พิธีกรรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม มักแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่สุภาพหลากหลายสีสัน สวมทับด้วยเสื้อสูท ใส่กางเกงขาสั้น รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม เป็นรายการแนวสาระบันเทิง การแต่งกายจึงมีลักษณะไม่เป็นทางการมากนัก พิธีกรแต่งกายด้วยเสื้อผ้าทั้งโทนสีสดใส สีสันฉูดฉาด และสีสว่าง เหมาะกับรายการที่เน้นความสนุกสนานและสร้างความสุขให้กับผู้ชมรายการ ทรงผมและร่างกายของพิธีกรดูเรียบร้อยสะอาดตา ดำเนินรายการด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสเป็นกันเอง โดยปกติพิธีกรจะนั่งเพื่อสัมภาษณ์แขกรับเชิญตลอดรายการ อย่างไรก็ตามพิธีกรมักยืนขึ้นในช่วงเปิดรายการเพื่อสวมกอดทักทายแขกรับเชิญ ช่วงที่เล่นเกมกับแขกรับเชิญ และช่วงก่อนจะปิดรายการ การนั่งของพิธีกรเป็นธรรมชาติ ไม่แข็งจนดูตึงเครียด แม้ในบางช่วงอาจสนุกสนานจนหัวเราะเสียงดังหรือทำท่าทางตามสบาย แต่ก็เป็นการแสดงท่าทางเพื่อสร้างความสนุกสนาน ไม่ดูมากจนเกินไป

ภาพที่ 4.55 การแต่งกายของพิธีกรรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม

ภาพที่ 4.56 พิธีกรยืนขึ้นเพื่อต้อนรับแขกรับเชิญตอนเปิดรายการ

2. ความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ

พิธีกรรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม เคยเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนของโครงการ AFS ที่ประเทศเยอรมนี จบการศึกษาระดับปริญญาโทจากประเทศอังกฤษ และได้รับรางวัลครูผู้สอนภาษาอังกฤษ EF Excellence Award in Language Teaching 2019

3. ความสามารถในการสื่อสารเพื่อดำเนินรายการ

พิธีกรรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม พูดจาชัดถ้อยชัดคำ มีความมั่นใจในการพูด สามารถดำเนินรายการได้อย่างไม่ติดขัด เมื่อแขกรับเชิญนึกคำหรือสิ่งที่จะพูดไม่ออก พิธีกรจะช่วยตอบหรือช่วยพูดเสริมให้เพื่อให้รายการดำเนินต่อไปได้ ไม่เกิดช่องว่างในการสนทนา อย่างไรก็ตามการดำเนินรายการของพิธีกรยังพบการสะดุดเล็กน้อย เช่น พิธีกรพยายามหาหมวกกล่องที่เหมาะสมกับตัวเองในระหว่างการถ่ายทำในตอน ที่ 234 (ติซ่า) ทั้งที่ควรจัดมุมให้เรียบบริเวณก่อนเริ่มการถ่ายทำ และยังมีตอนที่แขกรับเชิญมากล่าวเปิดรายการเอง ขณะที่พิธีกรยังยืนรับประทานลูกชิ้นอยู่ พิธีกรจึงรีบเดินเข้ากล่องเพื่อมาถ่ายทำรายการในตอน ที่ 228 เดิร์ด และปอร์เซ่ อาจเป็นไปได้ว่าทีมงานของรายการไม่ได้ตัดเหตุการณ์ดังกล่าวนี้ออกเพราะเห็นว่าช่วยสร้างความบันเทิงให้กับผู้ชมรายการได้

ภาพที่ 4.57 พิธีกรรีบเดินเข้ากล่องเพื่อมาถ่ายทำในตอน ที่ 228

4. ความประพฤติ

ครูผู้สอนต้องเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและยังต้องมีคุณธรรม จริยธรรมเหมาะสมกับการเป็นแบบอย่างที่ดีให้นักเรียน เป็นผู้มีความเสียสละต่อส่วนร่วม เพื่อให้ได้ตัวอย่างที่ชัดเจนในประเด็นนี้ผู้วิจัยขอนำบทสัมภาษณ์คุณลูกกอล์ฟจากการสัมภาษณ์ของมิวเซียมสยาม เผยแพร่วันที่ 11 มิถุนายน พ.ศ. 2561 ("คุณครูก็คือนักเรียนคนหนึ่ง วิชาชีวิต 101 จากครูลูกกอล์ฟ," 2561) มาประกอบในการวิเคราะห์เพื่อให้เห็นถึงพฤติกรรมที่มีคุณธรรมและจริยธรรมของพิธีกรที่เหมาะสมกับการเป็นครู ดังข้อความจากบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

“มีความสุขมากตอนอยู่นิเทศ จุฬาฯ ตั้งใจเรียน ทำกิจกรรม แล้วก็ตั้งเป้ากับตัวเองว่าฉันต้องประสบความสำเร็จให้ได้ในฐานะนิสิต เรียนจบปุ๊บคิดว่าถ้าเราอยากเปิดโรงเรียนสอนภาษา เราต้องมีความรู้มากกว่านี้ จึงไปเรียนต่อปริญญาโทที่อังกฤษ”

ข้อความจากบทสัมภาษณ์ดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรเป็นผู้ที่สามารถเป็นแบบอย่างที่ดีในการเรียนให้แก่ผู้เรียนได้ เนื่องจากมีความมุ่งมั่นต้องการประสบความสำเร็จในการเรียน และยังต้องการความรู้เพิ่มขึ้นจึงไปเรียนต่อปริญญาโทในประเทศเจ้าของภาษา

ตัวอย่างที่ 2

“จริง ๆ แล้วยังมีเด็กอีกมากที่ต้องการการจุดประกาย เราเป็นครู เราเป็นพี่ เราต้องมีหน้าที่ในการจุดประกายเขา ดังนั้นเราก็เลยเริ่มทำคลิป YouTube ทำอะไรก็ได้ให้เด็กได้รับไปฟรี ๆ แล้วมันก็พัฒนามาเรื่อย ๆ จนกลายมาเป็นรายการหนึ่งในวันนี้ Social Media คือสื่อที่สามารถทำให้เราสอนคนได้เยอะมาก คิดภาพตามนะ English Room บางตอนคนดูเป็นแสน บางคลิปคนดูเป็นล้าน ถ้ามองว่านั่นคือห้องเรียน นี่คือห้องเรียนที่ใหญ่จังเลย”

ข้อความจากบทสัมภาษณ์ดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรมีความต้องการจุดประกายให้ผู้เรียนจำนวนมากในสังคมอยากจะได้เรียนภาษาอังกฤษ แม้ว่าจะเปิดสถาบันสอนภาษาของตนเองเพื่อหารายได้เป็นอาชีพหลัก แต่พิธีกรก็ได้นำคลิปรายการที่ออกอากาศไปแล้วมาเผยแพร่ให้ทุกคนได้รับชมฟรี มักถ่ายคลิปวิดีโอสั้น ๆ รวมถึงร่วมพูดคุยกับผู้เรียนหรือผู้ชมรายการเพื่อสอนภาษาอังกฤษผ่านทางสื่อสังคมออนไลน์ต่าง ๆ ของตน จะเห็นได้ว่าพิธีกรมีความพยายามในการใช้สื่อสังคมออนไลน์เพื่อให้ความรู้เข้าถึงคนได้มากขึ้นกว่าเพียงแค่การสอนอยู่ในสถาบันของตน

ตัวอย่างที่ 3

“สิ่งหนึ่งที่ทำให้เราเป็นเราและมีการสอนแบบทุกวันนี้ คือการมองย้อนกลับไปในชีวิตตั้งแต่เด็ก เราชอบครูแบบไหน เราจะไม่เป็นครูที่ไม่เคยฟังเด็ก อะอะดัดคะแนน ทุกคนจะมีครูที่เรานึกถึง แล้วก็ครูที่ไม่นึกถึง ดังนั้นเราก็จะเลือกเป็นครูที่เรานึกถึง เรามี Passion เราตั้งใจสอน เรามีจิตวิญญาณ รับฟังเด็ก เราไม่ดัดสิน ชอบอันไหนก็เอามาประยุกต์ แล้วมันก็ทำให้เรามีคุณสมบัติของการเป็นครูที่เราอยากเรียน”

ข้อความจากบทสัมภาษณ์ดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรต้องการมีจิตวิญญาณของความเป็นครู ตั้งใจสอน เข้าใจผู้เรียน สนใจรับฟังผู้เรียน เพื่อให้ตนมีคุณสมบัติความเป็นครูที่ดีแบบที่ตนเคยชอบตอนยังเป็นผู้เรียน

จากตัวอย่างทั้ง 3 ตัวอย่างข้างต้นทำให้เห็นได้ว่าพิธีกรรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม เป็นผู้ที่มีความรู้และจรรยาบรรณ มีความตั้งใจและความพยายามในการนำเสนอภาษาอังกฤษผ่านทางสื่อสังคมออนไลน์เพื่อให้ความรู้เข้าถึงคนเป็นจำนวนมากได้ มีความเข้าอกเข้าใจและรับฟังผู้เรียน ต้องการจุดประกายให้ผู้เรียนอยากจะเรียนภาษาอังกฤษ

2. รายการอิงลิช आफเตอร์นูน

ภาพที่ 4.58 พิธีกรรายการอิงลิช आफเตอร์นูน

พิธีกรรายการอิงลิช आफเตอร์นูน คือ คุณณัชชานันท์ พิระณรงค์ หรือนุ่น จบการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะนิเทศศาสตร์ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีอาชีพเป็นผู้ประกาศข่าว พิธีกร นักพูด นักจัดรายการวิทยุ และยังสอนภาษาอังกฤษผ่านทางออนไลน์บนเว็บไซต์ส่วนตัวและทางสถาบันออนไลน์ skilllane ซึ่งเป็นเว็บไซต์ยอดนิยมของประเทศไทยที่รวบรวมบทเรียนออนไลน์จากผู้สอนจำนวนมากให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนตามความสนใจ รวมถึงเป็นเจ้าของเพจสอนภาษาอังกฤษ English AfterNoonz ทวิตเตอร์และอินสตาแกรม @eng_afternoonz

การวิเคราะห์บทบาทของพิธีกรรายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน

จากการศึกษาบทบาทของพิธีกรรายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน พบว่าพิธีกรมีบทบาทดังต่อไปนี้

1. บทบาทในการให้ข้อมูลหรือชี้แนะให้ทั้งแขกรับเชิญและผู้ชมได้ทราบข้อมูลความรู้ เฉลยคำตอบของคำถาม ชี้แจงรายละเอียด หรือขั้นตอนต่าง ๆ ของรายการ
- ตัวอย่าง รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ตอน V.to โทรหาหน่อยนะ

นุ่น: Drop me a line. ไม่ใช่เอาไลน์มาหย่อนไว้ให้หน่อยสิ ขอ Line ID เหมอ? อะไรอย่างนี้ Drop me a line. ก็คือทิ้งข้อความไว้นะจ๊ะ ทิ้งโน้ตเอาไว้ ส่งข้อความมา อะไรอย่างเนี่ยแหละ Drop me a line. นี่แต่ถ้าเกิดว่าจะขอ Line ID จริง ๆ เนี่ย ก็พูดตรง ๆ ไปเลย Can I have your Line ID, please? Can I have your Line ID, please? หรือเปลี่ยน Line ID เป็นอย่างอื่นก็ได้ Can I have your number. Can I have your email address. Can I have your จุ๊ดจุ๊ดจุ๊ด ใส่ไปนะคะ

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าพิธีกรรายการมีบทบาทในการให้ข้อมูลเพื่อนำเสนอสาระความรู้ให้แก่ผู้ชมรายการ ให้รายละเอียดของการใช้คำว่า Drop me a line. และแนะนำเพิ่มเติมอีกว่ารูปประโยค Can I have your...? สามารถนำคำอื่น ๆ มาเติมใส่ก็ได้ เพื่อให้ผู้ชมรายการสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

2. บทบาทเป็นผู้นำในการขับเคลื่อนรายการ กระตุ้น หรือทำให้การดำเนินกิจกรรมลุล่วง ไม่มีสิ่งใดติดขัด ผู้ชมรายการได้รับความรู้ตามจุดประสงค์ในแต่ละตอน

ตัวอย่าง รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ตอน v.to นอนคว่ำ/หงาย/ตะแคง

นุ่น: พี่บ๊ะ ปกติเจอนวดแบบฝรั่งบ้างไหม

พี่บ๊ะ: มีค่ะ มีฝรั่ง มีญี่ปุ่น มีเกาหลีค่ะ

นุ่น: โอ้โฮ Hot ไหม Hot Hot มาก แล้วเวลานวดอย่างนี้จะค่ะ คุณภาษาอังกฤษยังไวกับเขา บอกเขาว่ายังไงบ้างอะคะพี่

พี่บ๊ะ: ไม่เป็นเลยค่ะ ไข้กิน

นุ่น: อ้อ รู้แล้ว ใช้ภาษามือ

พี่บ๊ะ: นีนอนหงาย (แบมือ)

นุ่น: อย่างเงี้ย (แบมือ)

พีชะ: นอนตะแคงอย่างนี้ (ตั้งฉากมือ)

นุ่น: Please ตะแคง You Know แล้วถ้านอนคว่ำก็ (คว่ำมือ) ภาษา universal มาก
ภาษาสากลนะคะ ก็คือ ภาษามือ สุดท้ายรอดสบาย

จากตัวอย่างดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรเป็นผู้ขับเคลื่อนรายการให้เป็นไปอย่างราบรื่น มีบทบาทคอยกระตุ้นแขกรับเชิญให้ตอบคำถามต่อไปเรื่อย ๆ เพื่อให้ผู้ชมรายการได้ทราบรายละเอียด และนำเข้าสู่การนำเสนอความรู้ภาษาอังกฤษดังข้อความที่เป็นตัวเอนในตัวอย่าง ทำให้การสนทนา ระหว่างพิธีกรและแขกรับเชิญดำเนินไปได้อย่างเรียบร้อย

3. บทบาทในการควบคุม เชื่อมโยงแต่ละช่วงให้สัมพันธ์กันจนจบรายการ ทำให้ผู้ชมสามารถเข้าใจสิ่งที่รายการต้องการนำเสนอ

รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน เป็ตรายการด้วยการกล่าวว่า “Hello, English Afternoonz” หรือ “Hi, English Afternoonz” จากนั้นพิธีกรจะนำเสนอสาระความรู้เรียงไปตามลำดับ เห็นได้จาก รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ตอน v.to เจ็บปวด พิธีกรได้ใช้คำพูดเพื่อเชื่อมโยงข้อมูลที่จะนำเสนอให้มีความสัมพันธ์กัน ตัวอย่างเช่น พุดนำเสนอคำศัพท์คำแรก “**อันแรกเลย** Pain อย่างที่รู้จะเป็น คำนาม...” จากนั้นจึงพุดนำเสนอคำศัพท์คำที่สองและสาม “**อีกหนึ่งคำที่ใช้ได้เหมือนกันและก็ใช้บ่อย ด้วย** ก็คือคำว่า Sore...” “**ทีนี้มีอีกคำหนึ่ง**เนี่ยที่เราจะใช้กัน ผิด ๆ ถูก ๆ บ้าง ก็คือคำว่า Hurt ที่ แปลว่าเจ็บ” และพุดนำเสนอคำศัพท์คำสุดท้าย “**สุดท้ายคือคำว่า** Ache เป็นอีกคำหนึ่งที่ก็เจ็บปวดได้ เหมือนกันแหละ” การใช้คำพูดดังกล่าวนี้ของพิธีกรสามารถบอกลำดับของคำที่จะนำเสนอเพื่อให้ผู้ชมสามารถเข้าใจในประเด็นที่ทางรายการต้องการนำเสนอได้ เมื่อนำเสนอสาระความรู้เสร็จสิ้น พิธีกรจะ กล่าวปิดรายการดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ตอน v.to เจ็บปวด

นุ่น: Anyway, thank you so much for watching ตอนนี้ก็ Few a lot better แล้วนะคะ พร้อมเลี้ยงลูกแล้วคะ อย่างที่บอกไปแล้ว Sleepless Society มาก นี่ เอาจริง ๆ ผ่าน Operation มาว่าเจ็บแล้วนะ breastfeeding ยิ่งกว่า ติดไว้ EP หน้าแล้วกันนะคะ เดียวเจอกัน ตอนนีขอไป Feed my boy. ก่อนนะคะ

จากตัวอย่างแสดงให้เห็นการกล่าวปิดรายการของพิธีกรเพื่อบอกให้ผู้ชมรายการได้ทราบว่าหมดเวลาของรายการแล้วและฝากให้ผู้ชมติดตามรับชมรายการในตอนต่อไป

การควบคุมความเชื่อมโยงของแต่ละช่วงให้สัมพันธ์กันจนจบรายการของพิธีกรดังตัวอย่างข้างต้นทั้งหมดนี้ช่วยทำให้ผู้ชมทราบว่าขณะนี้รายการดำเนินถึงจุดไหนและเข้าใจสิ่งที่รายการต้องการนำเสนอได้

4. บทบาทในการสร้างแรงจูงใจหรือดึงดูดให้ผู้ชมรายการเกิดอารมณ์ร่วม

จากการวิเคราะห์กลวิธีการสร้างแรงจูงใจในหัวข้อ 4.2.7 ได้พบว่ารายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ใช้กลวิธีในการสร้างแรงจูงใจ 7 กลวิธี คือ การเป็นแบบอย่างที่ดีในชั้นเรียน การสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน การสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้เรียน การสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน การทำให้ชั้นเรียนมีความน่าสนใจ การส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง และการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อย่างไรก็ตามรายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ไม่ได้ใช้กลวิธีส่งเสริมให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมายเป็นสิ่งที่สอดคล้องกับแนวคิดของการศึกษาในชั้นเรียนของ Dörnyei และ Csizer (1998) ที่พบว่ามีการส่งเสริมให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมายน้อยมากในชั้นเรียนภาษาที่สอง กลวิธีทั้ง 7 กลวิธีที่พิธีกรนำมาใช้สร้างแรงจูงใจสามารถทำให้ผู้ชมสนใจในสิ่งที่รายการนำเสนอและติดตามรับชมรายการจนจบได้

5. บทบาทในการสร้างความสมานฉันท์ ทำให้รายการมีบรรยากาศเป็นกันเอง เพื่อให้ผู้ชมรู้สึกมีจุดหมายร่วมกันในการเรียนรู้

ตัวอย่าง รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ตอน ลางานยังงี้ให้ได้หยุด

ผู้ช่วย: มันจะมีไอนี่ไหม คำว่า Will it be okay...?

นุ่น: ได้ อันนี้คือได้เลยนะคะ Will it be okay...? Will it be possible...? ได้เหมือนกัน ค่ะ อย่าลืมแล้วกันนะคะ บอกให้ลูกแล้วก็ใช้น้ำเสียงที่ถูกต้อง ใช้แวตตาที่ถูกต้อง จะมาทวงหนี้หรือจะมาลางาน เอาให้ชัวร์

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าพิธีกรมีบทบาทในการทำให้บรรยากาศของรายการมีความเป็นกันเอง เมื่อแขกรับเชิญแสดงความคิดเห็นของตนกับพิธีกรว่า นอกเหนือจากประโยคทั้งหมดที่พิธีกรได้สอนให้มา แขกรับเชิญจะใช้ประโยค Will it be okay...? ได้หรือไม่ พิธีกรได้เปิดใจรับฟังในสิ่งที่แขกรับเชิญเสนอพร้อมกล่าวแนะนำให้ข้อมูลเพิ่มเติม เป็นการสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ที่ดี ให้ผู้เรียนสามารถเสนอสิ่งตนคิดให้แก่ผู้สอนได้ทราบและมีการพูดคุยร่วมกัน เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนหรือผู้ชมรายการมีความกล้าในการร่วมแสดงความคิดเห็นของตนเอง ทำให้เกิดจุดหมายร่วมกันในการเรียนภาษาอังกฤษขึ้นได้

6. บทบาทในการเอื้ออำนวยความสะดวก แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า และทำลายความเจ็บ เพื่อไม่ให้เกิดการดำเนินรายการติดขัด

ตัวอย่าง รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน ตอน สั่งโรตียังไงให้กรอบ

- นุ่น: ชวนบังคุ้ย คุ้ยไปคุ้ยมาเราก็กำลังจะได้ไหม? ะ? ว้าว ร้อน ๆ ร้อน ๆ อย่าลืมนะ
เดี่ยวขออีกอันหนึ่งด้วยนะ Plain roti extra crispy เติม Extra เข้าไปค่ะ ก็คือแบบ
Very ๆ คือแบบ ขอแบบกรอบเป็นพิเศษ โอ้ย กลัวยกก็ไหม้แล้วนะบัง!
- บังนุ: ทำเองไหมครับ?
- นุ่น: อ้าว ได้ บังบอกทำเองไหม Do it yourself? All right, why not?

จากตัวอย่างข้างต้นนี้แสดงให้เห็นว่าพิธีกรสามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นในรายการ
ได้ดี ทำให้รายการดำเนินต่อไปได้ เมื่อบังนุถามว่าพิธีกรจะทำโรตียังไงหรือไม่ พิธีกรได้ตอบตกลง
ทันทีด้วยความรวดเร็ว ไม่ปฏิเสธ และลงมือทำโรตียันทันที

การวิเคราะห์อัตลักษณ์ของพิธีกรรายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน

วิเคราะห์จากองค์ประกอบ 4 ด้าน คือ บุคลิกภาพและภาพลักษณ์ ความรู้ความสามารถทาง
ภาษาอังกฤษ ความสามารถในการสื่อสารเพื่อดำเนินรายการ ความประพฤติ ดังต่อไปนี้

1. บุคลิกภาพและภาพลักษณ์

ภาพที่ 4.59 การแต่งกายของพิธีกรรายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน

พิธีกรรายการแต่งกายสุภาพเหมาะสม มีกิริยาจาที่สุภาพ ดำเนินรายการด้วยท่าทางที่เป็น
กันเอง ยิ้มแย้มแจ่มใส จากแนวคิดของรายการที่เชื่อว่าภาษาอังกฤษมีอยู่ทุกที่ในชีวิตประจำวัน ทำให้
การแต่งกายมีลักษณะเป็นเสื้อผ้าที่ใส่ในชีวิตประจำวัน อยู่บ้าน ไปห้างสรรพสินค้า ในทุกตอนพบว่า

พิธีกรเก็บทรงผมเรียบร้อย สวมใส่เสื้อผ้าที่สะอาด เรียบร้อยสวยงาม สีสันเสื้อผ้าดูสดใส เหมาะสมกับการดำเนินรายการที่สร้างความบันเทิงให้แก่ผู้ชมรายการ

2. ความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ

พิธีกรรายการอิงลิช आफเตอร์นูน เป็นพิธีกรสองภาษา ผู้ประกาศข่าวภาคภาษาอังกฤษ นักจัดรายการวิทยุ พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 วิทยากรอบรมและบรรยายเกี่ยวกับภาษาอังกฤษให้แก่องค์กรและสถาบันการศึกษาต่าง ๆ พิธีกรสองภาษาในการประกวดมิสยูนิเวิร์ส ปี 2019 และได้รับรางวัลพระราชทานเทพทอง สาขานักจัดรายการวิทยุดีเด่น ปี 2562 ซึ่งเป็นรางวัลเกียรติยศจากสมาคมวิทยุและโทรทัศน์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ รวมถึงยังสอนภาษาอังกฤษผ่านทางออนไลน์บนเว็บไซต์ และทางเพจสอนภาษาอังกฤษ English AfterNoonz ทวิตเตอร์และอินสตาแกรม @eng_afternoonz

3. ความสามารถในการสื่อสารเพื่อดำเนินรายการ

พิธีกรรายการอิงลิช आफเตอร์นูน จัดเตรียมเนื้อหาบทพูดในรายการและถ่ายทำรายการด้วยตนเอง ใช้ถ้อยคำสุภาพเหมาะสมกับเนื้อหาของรายการ น้ำเสียงนุ่มนวลชวนฟัง พูดไม่ติดขัด สามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะได้ดี ตัวอย่างเช่น ตอน ส่งโรตียังไงให้กรอบ แกร็บเชียวหรือบังหนูชวนให้คุณนุ่นทำโรตี คุณนุ่นที่ยืนสัมภาษณ์อยู่เข้าไปทำโรตีกับบังหนูทันทีโดยไม่ปฏิเสธ ทำให้รายการขับเคลื่อนไปได้ อย่างราบรื่น

4. ความประพฤติ

ครูผู้สอนต้องเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและยังต้องมีคุณธรรม จริยธรรมเหมาะสมกับการเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่นักเรียน เป็นผู้มีความเสียสละต่อส่วนร่วม เพื่อให้ได้ตัวอย่างที่ชัดเจนในประเด็นนี้ผู้วิจัยขอนำบทสัมภาษณ์คุณนุ่นจากการสัมภาษณ์ของ Daradaily เผยแพร่ไว้เมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2562 ("เปิดใจ "นุ่น English AfterNoonz" กับเส้นทางสู่ความสำเร็จ," 2562) มาประกอบการวิเคราะห์ในงานวิจัยนี้เพื่อแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมที่มีคุณธรรมและจริยธรรมของพิธีกรที่เหมาะสมกับการเป็นครู ดังข้อความจากบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“อยากให้รายการโตไปกับเรา คือเจออะไรมาก็จะใส่มันไปในนั้น แล้วเราก็คิดว่ามันอาจจะมียประโยชน์บ้างแหละกับคนที่ได้เจอ อาจจะไม่ใช่วันนี้ วันนี้เขาอาจจะไม่ได้เจอเหมือนเรา ในอีกวันหนึ่งข้างหน้าเขาอาจจะเจอและกลับมานึกถึงประโยคที่เราเคยพูด นุ่นเลยคิดว่าอยากแชร์สิ่งที่เป็นประโยคสำเร็จรูป พอคนเห็นแล้วเข้าใจและสามารถเอาไปพูดต่อได้เลย เราก็จะทำต่อไปเรื่อย ๆ ซึ่งมันก็ดี ถ้า

ถามว่าเอาไปต่อยอดอะไรได้บ้าง อย่างแรกสุดมันได้กับตัวเองก่อนเลยคือเราเรียนรู้อะไรใหม่ ๆ มันค่อย ๆ ขยายขีดจำกัดตัวเองไปเรื่อย ๆ จากตอนแรกที่เราจะทำได้แค่นี้ พอเรามาดูถึงตรงนี้แล้วเราพยายามต่อไปอีกมันก็ได้เพิ่มขึ้น อีกอันหนึ่งที่มันได้เพิ่มขึ้นมาคือการสื่อสาร มันก็จะมีคนที่ติดตามเรามาแล้วคุยกันมา เหมือนว่าเรามีเพื่อน มีสังคม คนที่พร้อมฝึกไปด้วยกันชอบสิ่งเดียวกัน มันก็ยังมีกำลังใจช่วยกันขับเคลื่อน”

ข้อความจากบทสัมภาษณ์แสดงให้เห็นว่าพิธีกรมีความตั้งใจที่จะมอบความรู้และคาดหวังว่าความรู้ที่มอบให้จะมีประโยชน์ต่อผู้ชมรายการ เพราะบางครั้งในการอัปโหลดวิดีโอลงในแฟนเพจหรือทวิตเตอร์ ไม่ได้มีรายได้เกิดขึ้น แต่ก็ยังเป็นแนวทางในการพัฒนาตนเองในเรื่องการทำสื่อ ตัดต่อคลิปเป็นช่องทางที่ทำให้ผู้คนรู้จักพิธีกรในบทบาทครูสอนภาษาอังกฤษมากขึ้น จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าพิธีกรรายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน เป็นผู้มีความรู้และจริยธรรมความเป็นครู มีความตั้งใจและความพยายามในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อมอบความรู้ที่มีประโยชน์ให้แก่ผู้ชมผ่านทางสื่อสังคมออนไลน์ และยังต้องการขับเคลื่อนและสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้สังคมไทย

3. รายการมูฟวี่ แลงเกวจ

ภาพที่ 4.60 พิธีกรรายการมูฟวี่ แลงเกวจ

พิธีกรรายการมูฟวี่ แลงเกวจ คือ คุณคริสโตเฟอร์ ไรท์ และคุณสุพจน์ กลิ่นสุวรรณ

คุณคริสโตเฟอร์ ไรท์ หรือคุณคริส จบการศึกษาระดับประถมศึกษาจากโรงเรียนนานาชาติบางกอกพัฒนา ระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนนานาชาติร่วมฤดี และระดับปริญญาตรีจากสาขาการจัดการท่องเที่ยวและการบริการ จากวิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล (MUIC) ปัจจุบันมีอาชีพเป็นนักแสดง พิธีกร นักพูด ผู้ดำเนินรายการวิทยุ และมีงานเขียน 7 เล่ม รวมถึงเป็นเจ้าของโรงเรียน

สอนภาษา Chris English School คุณคริส เคยเป็นพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษที่โด่งดังมากในอดีตคือ English Delivery ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์กองทัพบก ช่อง 5 เป็นเวลา 9 ปี นอกจากรายการนี้แล้วยังมีรายการอีกหลายรายการเผยแพร่ทั้งทางโทรทัศน์และสื่อสังคมออนไลน์

คุณสุพจน์ กลิ่นสุวรรณ หรือคุณเต้ จบการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะรัฐศาสตร์ สาขาวิชาการปกครอง จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับปริญญาโท สาขาการบริหารสื่อสารมวลชน คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีอาชีพเป็นผู้ประกาศข่าว พิธีกรผู้ผลิตรายการ และอาจารย์พิเศษ เริ่มทำงานเป็นนักข่าวการเมืองภาคสนาม และเป็นผู้ประกาศข่าวสองภาษา จนได้มีโอกาสทำรายการสอนภาษาอังกฤษทางสถานีโทรทัศน์ช่อง ITV ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็นช่อง ThaiPBS รายการดังกล่าวเป็นรายการสอนภาษาอังกฤษที่โด่งดังมากในอดีต คือ รายการ English Breakfast และเมื่อเปลี่ยนเวลาออกอากาศได้ใช้ชื่อใหม่ว่า English Tea Break ปัจจุบันคุณเต้เป็นสื่อมวลชนอิสระ

การวิเคราะห์บทบาทของพิธีกรรายการมูฟวี่ แลงแกวจ

จากการศึกษาบทบาทของพิธีกรรายการมูฟวี่ แลงแกวจ พบว่าพิธีกรมีบทบาทดังต่อไปนี้

1. บทบาทในการให้ข้อมูลหรือชี้แนะให้ทั้งแขกรับเชิญและผู้ชมได้ทราบข้อมูลความรู้ เฉลยคำตอบของคำถาม ชี้แจงรายละเอียด หรือขั้นตอนต่าง ๆ ของรายการ
- ตัวอย่าง รายการมูฟวี่ แลงแกวจ ตอน Speed (1994)

คริส: that'll นะครับ That ก็คือ “ที่” Will ก็คือ “จะ” เอมารวมกันก็คือ That'll หรือว่าก็คือ That แล้วก็ till That'll keep this elevator from falling? มีอะไรอีกไหมครับที่จะเก็บให้ลิฟท์นี้ไม่ให้ร่วงไปตู่บนพื้นแล้วตาย

เต้: Keep อย่าไปแปลว่าเก็บครับ Keep ในที่นี้นะฮะ อ่า หมายถึง หมายถึงว่ายังคงที่จะทำให้ หรือ ทำให้ไม่เกิด

คริส: หรือว่ายังรักษาให้เจ้าลิฟท์นี้อยู่ใน เขาเรียกว่าอยู่ในระดับตรงนี้

เต้: ไม่ร่วงอะ

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าพิธีกรรายการมีบทบาทในการให้ข้อมูลเพื่อนำเสนอสาระความรู้ให้แก่ผู้ชมรายการ คุณคริสสอนวิธีการออกเสียงคำว่า That'll และแปลประโยคดังกล่าวให้ผู้ชมรายการเป็นตัวอย่าง โดยแก้งแปลคำว่า Keep เป็นภาษาไทยว่า เก็บ ซึ่งเป็นคำแปลที่มีความหมายไม่ตรงกับบริบทของประโยคตัวอย่าง คุณเต้จึงได้อธิบายเสริมว่าไม่ควรแปลว่า เก็บ ดังข้อความที่เป็น

ตัวเอน “Keep อย่าไปแปลว่าเก็บครับ Keep ในที่นี้นะฮะ อ่า หมายถึง หมายถึงว่ายังคงที่จะทำให้ หรือ ทำให้ไม่เกิด” ทำให้ผู้ชมรายการได้เรียนรู้ว่าคำว่า Keep มีมากกว่าหนึ่งความหมาย จำเป็นต้องดูบริบทก่อนแปลความหมาย การสนทนากันเพื่อให้ข้อมูลความรู้แก่ผู้ชมรายการของพิธีกรทั้งสองทำให้ได้เรียนรู้ความหมายและใช้คำภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง

2. บทบาทเป็นผู้นำในการขับเคลื่อนรายการ กระตุ้น หรือทำให้การดำเนินกิจกรรมลุล่วง ไม่มีสิ่งใดติดขัด ผู้ชมรายการได้รับความรู้ตามจุดประสงค์ในแต่ละตอน

ตัวอย่าง รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน ตอน Harry Potter and the Chamber of Secrets (2002)

คริส: It is not our abilities that show what we truly are. It is our choices.

เต้: It is not our abilities แค่นี้ก่อน แปลว่าอะไร?

คริส: มันไม่ได้เป็นแค่ความสามารถนะครับ that ตัวนี้ก็คือ ที่ ที่จะแสดงออกให้เห็นว่าเรา เนี่ย ตื่นลึกหนาบางเป็นอะไร หรือเก่งอะไร หรือเก่งด้านไหน

เต้: เป็นใครที่แท้ทรูอะไรประมาณนี้ ability แปลว่าความสามารถ

คริส: มาจากคำว่า able นั่นเองนะครับ เช่น Are you able to do it? นี่คือวิธีการใช้ คุณสามารถจะทำได้หรือเปล่า?

เต้: เพราะฉะนั้นถ้า disability เนี่ย แปลว่าไม่สามารถ

คริส: ไม่สามารถนะครับ ไม่สามารถที่จะไปไหนมาไหนได้สะดวก หรือก็อาจจะทำอะไรได้ยาก ก็จะกลายเป็นคำว่าผู้พิการ disabled

เต้: อ้อ disabled นั่นเอง

คริส: หรือบางทีเรียกว่า handicapped ก็ได้

จากตัวอย่างดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าคุณเต้มีบทบาทเป็นผู้ขับเคลื่อนการดำเนินรายการ ทำหน้าที่กระตุ้นคุณคริสให้ตอบในสิ่งที่ตนถามต่อไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะนำเสนอความรู้ให้แก่ผู้ชมรายการจนจบประเด็น เพื่อนำเสนอคำศัพท์ ability และ disability ที่นำมาจากประโยคของฉาภาพยนตร์ที่รายการเลือกมานำเสนอ การสนทนาของพิธีกรจากตัวอย่างข้างต้นนี้จะทำให้ผู้ชมรายการได้รับความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ที่พิธีกรนำเสนอได้ครบถ้วนตามจุดประสงค์

3. บทบาทในการควบคุม เชื่อมโยงแต่ละช่วงให้สัมพันธ์กันจนจบรายการ ทำให้ผู้ชมสามารถเข้าใจสิ่งที่รายการต้องการนำเสนอ

รายการมูฟวี่ แลงเกจ เปิดรายการด้วยการประสานเสียงของพิธีกรทั้งสองเพื่อทักทายผู้ชม รายการว่า “Movie language ชินดีดีภาษาหนัง วันนี้เราอยู่ในภาพยนตร์เรื่อง...” ก่อนจะนำผู้ชมเข้าสู่เนื้อหาของรายการ

ตัวอย่างที่ 1 รายการมูฟวี่ แลงเกจ ตอน The Pool (2018)

- คริส: พี่เคน กับจระเข้ กับสระน้ำ มันมาอยู่ด้วยกันในระยะหกเมตรได้อย่างไร
- เต้: คือพี่เคนเนี่ยนะ เขารู้ว่าที่นี่มีจระเข้ เขาเลยถือหอกสตัลโลหะกับเทียนลงไปประเบิดน้ำ
- คริส: นั่นมันไกรทอง คนละเรื่องแล้ว
- เต้: ไม่ใช่เนาะ กลับมาที่นรกหกเมตรของเรานะครับ พอเสร็จงานจากกองถ่ายเสร็จเนี่ย พี่เคยเขาก็เผลอกลับไประหว่างพักผ่อนในสระที่กำลังจะปล่อยน้ำออก มารู้อีกทีระดับเนี่ยมันต่ำกว่าที่เขาจะปีนออกมาได้นะครับ แต่ก็คือฉากหนึ่งครับที่เกิดขึ้นระหว่างพี่เคน จีรเดช พระเอกในเรื่องที่ก็คือพี่เคยกับที่เรียกว่า His colleague
- คริส: colleague ก็คืออะไรครับผม
- เต้: colleague คือ เพื่อนร่วมงาน
- คริส: ไม่ใช่ colic ที่แบบว่าร้องไห้ตอนเด็ก ๆ เด็กร้องไห้
- เต้: ไม่ใช่ ไม่ใช่
- คริส: แต่เพื่อนร่วมงาน คือ colleague หรือ coworker
- เต้: ก็เป็นบทสนทนาที่เกิดขึ้นนะครับ เพื่อแสดงให้เห็นถึงว่าพี่เคนนะครับ หรือเคยในเรื่องเนี่ย รักหมาของเขามากน้อยแค่ไหน *เชิญชมครับ*
(ให้ผู้ชมรับชมฉากจากภาพยนตร์)

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าพิธีกรมีบทบาทในการควบคุมรายการให้มีความเชื่อมโยงดังข้อความที่เป็นตัวเอนในตัวอย่าง *กลับมาที่นรกหกเมตรของเรานะครับ* และ *ก็เป็นบทสนทนาที่เกิดขึ้นนะครับ* พิธีกรได้พาผู้ชมกลับเข้าประเด็นสาระสำคัญของรายการก่อนที่การสนทนาจะหลุดออกไปจากประเด็นจากการเล่นมุกของพิธีกรทั้งสองเพื่อสร้างอารมณ์ขัน และ *เชิญชมครับ* เป็นการนำผู้ชมไปสู่การนำเสนอสาระสำคัญของรายการคือการให้ผู้ชมได้รับชมฉากบางส่วนจากภาพยนตร์ พิธีกรทั้งสองมีบทบาทในการเชื่อมโยงประเด็นที่ทางรายการต้องการจะนำเสนอให้แก่ผู้ชมรายการ เพื่อให้การนำเสนอราบรื่นและผู้ชมรายการสามารถเข้าใจสิ่งที่รายการต้องการนำเสนอได้

ตัวอย่างที่ 2 รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน The Pool (2018)

คริส: แต่อย่าลืมนะครับ อยากได้ข้อคิดภาษาอังกฤษจากภาพยนตร์สนุกแบบนี้ทางช่อง
mono29 รายการของเราทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์ช่วงค่ำ ๆ แบบนี้ กับรายการ
ทั้งสองคน: Movie language ชื่นได้ภาษาหนึ่ง
เต้: ทาง mono29 นะครับ และสามารถรับชมย้อนหลังได้ผ่านแอปพลิเคชัน mono29

จากตัวอย่างแสดงให้เห็นการกล่าวปิดรายการของพิธีกรเพื่อบอกให้ผู้ชมรายการได้ทราบว่า
ขณะนี้หมดเวลาของรายการแล้ว พร้อมกับฝากให้ผู้ชมรายการติดตามรับชมรายการในตอนต่อไปและ
ติดตามรับชมย้อนหลัง นอกจากนี้เมื่อกล่าวปิดรายการแล้วพิธีกรทั้งสองมักเล่นมุกตลกพลิกความ
คาดหมายทางสถานการณ์เพื่อสร้างความสนุกสนานให้ผู้ชมรายการดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 3 รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน The Pool (2018)

คริส: อ้าก พี่ได้ครับ เกะกะได เกะกะได
เต้: เกะ เกะ อะไร
คริส: เกะกะได
เต้: อะไร!!!
คริส: เกะกะได ก็จระเข้สิครับ
เต้: อ้อ น้า ก็คือจะบอกว่า crocodile
คริส: ผมสำเนียงไทยไปหน่อย เหมือนจิงโจ้ แกงกะฐู แกงกะฐู ก็เป็น kangaroo เกะ
กะไดก็ต้องเป็น crocodile
เต้: เฮ้ย ไม่เป็นไรน้า ของพวกนี้เขาไม่เอาของจริงมาเล่นหรอก
คริส: ในหนังเขาจะใช้เป็นพวกเอฟเฟกต์
เต้: ซิจง ซิจิ ทั้งนั้น (ชาวดีเสียงจระเข้บ๊อบ) อ้าก (ยกขาขึ้นจากน้ำ ขาหายไป)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรใช้มุกตลกพลิกความคาดหมายทางสถานการณ์เพื่อ
สร้างอารมณ์ขันให้ผู้ชมรายการหลังจากกล่าวปิดจบรายการไปแล้ว พิธีกรแก้มักทำสำเนียงภาษาไทย
ออกเสียงคำว่า จระเข้ เป็นเกะกะได แล้วทำท่าทางหวาดกลัวว่าจะมีจระเข้อยู่ในน้ำ คุณเต้จึงได้บอก
ว่าไม่มีจระเข้จริง ๆ เป็นภาพซิจิ แต่เหตุการณ์ได้พลิกจากการที่คุณเต้ทำท่าทางร้องเสียงดังว่าถูก
จระเข้กัดขาขาดไปแล้วเพื่อสร้างความขบขันทั้งท้ายก่อนปิดรายการ

การควบคุมความเชื่อมโยงของแต่ละช่วงให้สัมพันธ์กันจนจบรายการของพิธีกรดังตัวอย่างข้างต้นทั้งหมดนี้ช่วยทำให้ผู้ชมทราบว่ขณะนี้รายการดำเนินถึงจุดไหนและเข้าใจสิ่งที่รายการต้องการนำเสนอได้

4. บทบาทในการสร้างแรงจูงใจหรือดึงดูดให้ผู้ชมรายการเกิดอารมณ์ร่วม

จากการวิเคราะห์กลวิธีการสร้างแรงจูงใจในหัวข้อ 4.2.7 พบว่า รายการมูฟวี่ แลงเกวจ นำกลวิธีในการสร้างแรงจูงใจมาใช้ 6 กลวิธี คือ การเป็นแบบอย่างที่ดีในชั้นเรียน การสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน การสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้เรียน การทำให้ชั้นเรียนมีความน่าสนใจ การส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง และการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อย่างไรก็ตามไม่พบการใช้กลวิธีส่งเสริมให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมาย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของการศึกษาในชั้นเรียน Dörnyei และ Csizer (1998) พบว่ามีการส่งเสริมให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมายน้อยมากในชั้นเรียนภาษาที่สอง นอกจากนี้ยังไม่พบกลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน เนื่องจากการเรียนรู้โดยใช้สื่อภาพยนตร์มักเน้นให้ผู้เรียนฟังบทสนทนาและเรียนรู้คำศัพท์จากภาพยนตร์เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ฟังเสียงให้คุ้นเคยและหัดพูดออกเสียงตามภาพยนตร์ ภายหลังผู้เรียนจะนำความรู้ไปประยุกต์ใช้เพื่อสื่อสารจริงได้เอง จึงไม่พบว่าพิธีกรเน้นการสร้าง ความมั่นใจให้ผู้ชมรายการกล่าวพูดภาษาอังกฤษ กลวิธีทั้ง 6 กลวิธีที่พิธีกรนำมาใช้สร้างแรงจูงใจจะทำให้ผู้ชมรายการเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้และติดตามรับชมรายการต่อเนื่องจนจบรายการได้

5. บทบาทในการสร้างความสมานฉันท์ ทำให้รายการมีบรรยากาศเป็นกันเอง เพื่อให้ผู้ชมรู้สึกมีจุดหมายร่วมกันในการเรียนรู้

ตัวอย่าง รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Harry Potter and the Chamber of Secrets (2002)

- เต้: มันเป็นพื้นฐานของมนุษย์ทุกคน เรามีเสรีภาพในการที่จะเลือกว่าเราจะเป็นคนประเภทไหนและอยากจะทำอะไร
- คริส: แต่เลือกอันแรกนะครับ เลือกที่จะทำหรือไม่ทำ
- เต้: จริง
- คริส: บางคนนะครับก็จะมี Potential ก็คือมีศักยภาพ คือมีความถนัด ทุกคนมีความถนัดไม่เหมือนกันกับ Passion ก็คือสิ่งที่เรารักหรือสิ่งที่เราชอบทำ
- เต้: คลั่งไคล้หลงใหลกว่ากันไป
- คริส: ใช่ครับ แต่บางคนมีแค่ 2P นี้ ก็คือ Ability ไม่พอ ยังต้องมีอีก 2P
- เต้: ครับผม

คริส: ก็มี Practice ก็คือต้องฝึก

เต้: แนนอน

คริส: มีพรแสวง มีความพยายาม ก็คืออะไรครับ คือมี Perseverance นั่นเอง หรือ Persistence ก็ได้ ความตั้งใจ ความพยายามที่จะทำให้ได้

เต้: ต้อ ทำต่อไปเรื่อย ๆ

คริส: ใช่

เต้: และทั้งหมดนี้นั้นจะทำให้เกิดความ Perfect

คริส: ถูกต้องเลยทีเดียวนะ

เต้: เลิศ เลิศ เลิศ

จากตัวอย่างดังกล่าวข้างต้นนี้แสดงให้เห็นว่าพิธีกรทั้งสองให้กำลังใจผู้ชมรายการให้มุ่งมั่นทำในสิ่งที่ต้องการจะทำ โดยทั้งสองได้นำเสนอแนวทาง 4P คือ Potential (ศักยภาพ) Passion (ความหลงใหล) Practice (การฝึกฝน) และ Perseverance (ความเพียรพยายาม) Persistence (ความตั้งใจ) หากผู้ชมรายการสามารถทำได้ทั้ง 4P จะทำให้เกิดความ Perfect ขึ้นมาได้ การพูดให้กำลังใจแก่ผู้ชมรายการให้มุ่งมั่นในสิ่งที่ต้องการจะทำและนำเสนอแนวทางให้นี้ เป็นการสร้างความสมานฉันท์และทำให้บรรยากาศในการเรียนรู้ดีขึ้น ทำให้ผู้ชมรายการเกิดความมุ่งมั่นและมีกำลังใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่ย่อท้อหรือยอมแพ้ต่อความยากลำบากและอุปสรรค ช่วยทำให้เกิดจุดหมายร่วมกันในการเรียนภาษาอังกฤษขึ้นได้

6. บทบาทในการเอื้ออำนวยความสะดวก แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า และทำลายความเจ็บปวดเพื่อไม่ให้เกิดการดำเนินรายการติดขัด

ตัวอย่าง รายการมูฟวี่ แลงเกจ ตอน Harry Potter and the Chamber of Secrets (2002)

คริส: ครับ ประธานโทชนะซะ แล้วเราจะมาถือ Baton กันทำไม Baton

เต้: Baton นี่คือคล้าย ๆ แบบ Conductor ที่เขามา... (ทำท่าวาทก)

คริส: ไมค์ทา

เต้: ไมค์ทา นี่คือ แวน

คริส: วอน (Wand)

เต้: แวน

คริส: วาน

เต้: วอน ถูกแล้ว wand

คริส: โอ้ย ングไปหมดแล้วนะครับ

เต้: ไมค์หาพิเศษ แนนอนที่สุดครับนี่คือมหากาพย์ภาคที่ 2 จาก 8 ภาคของแฮร์รี่ พอตเตอร์จากนวนิยายอันโด่งดังของ เจ เค โรลลิง ที่เปิดเผยให้โลกได้ชื่นชมกับเวทมนตร์ในปี 1997

จากตัวอย่างข้างต้นนี้แสดงให้เห็นว่าพิธีกรมีบทบาทในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า เมื่อคุณเต้ต้องการนำเสนอคำภาษาไทยของคำว่า Baton ให้ผู้ชมรายการได้ทราบ แต่คุณเต้ก็คำไม่ออกจึงพยายามอธิบายว่า Baton คืออุปกรณ์ที่วาทกกรใช้ในการควบคุมวงดนตรีโดยการท่าทางของวาทกกรขณะถือไมค์ทาสั้น คุณคริสจึงช่วยแก้ปัญหาเฉพาะหน้าด้วยการรับตอบให้ว่าคำในภาษาไทยคือ ไมค์หา เมื่อทราบคำในภาษาไทยของ Baton สำหรับวาทกกรแล้ว คุณเต้ได้พูดคำภาษาอังกฤษของไมค์หาพอมดแม่มดบ้างแต่แก๊งพูดผิดว่า แวน คุณคริสสามารถรับมุก รับแก้ได้ทันท่วงที ทั้งสองสลับกันพูดผิดเพื่อเล่นมุกตลก ก่อนที่คุณเต้จะบอกว่าคำว่า Wand (วอน) นั้นถูกต้องแล้ว และกล่าวพาคุณผู้ชมกลับเข้าสู่เนื้อหาสาระของรายการได้อย่างราบรื่น

การวิเคราะห์อัตลักษณ์ของพิธีกรรายการมูฟวี่ แลงเกวจ

วิเคราะห์จากองค์ประกอบ 4 ด้าน คือ บุคลิกภาพและภาพลักษณ์ ความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ ความสามารถในการสื่อสารเพื่อดำเนินรายการ ความประพฤติ ดังต่อไปนี้

1. บุคลิกภาพและภาพลักษณ์

ภาพที่ 4.61 การแต่งกายของพิธีกรรายการมูฟวี่ แลงเกวจ

พิธีกรรายการมูฟวี่ แลงเกวจ มักแต่งกายด้วยชุด 2 แบบ คือ ชุดสูทสีดำ และชุดซาฟารีเดินป่าโทนสีเบจ ทรงผม ร่างกาย และเครื่องประดับของพิธีกรดูเรียบร้อยสะอาดตา ดำเนินรายการด้วยท่าทางที่เป็นกันเอง แม้ว่าสูทสีดำจะเป็นเครื่องแต่งกายที่นิยมนำมาใช้ในรายการที่มีความเป็นทางการ

มากกว่ารายการสาระบันเทิง แต่รายการมูฟวี่ แลงเกวจ นำเสนอรายการโดยใช้เนื้อหาจากภาพยนตร์ และใช้ฉากภาพยนตร์เป็นพื้นหลัง จึงได้แต่งกายด้วยชุดสูทสีดำหรือชุดซาฟารีเพื่อให้เข้ากับรูปแบบของรายการ นอกจากนี้พิธีกรทั้งสองมักสวมแว่นตาดำตลอดเวลาในขณะดำเนินรายการ รวมถึงแสดงบทบาทให้กลมกลืนเข้ากับฉากภาพยนตร์ เสมือนว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งอยู่ในฉากนั้นและถ่ายทอดเรื่องราวและความรู้ภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกับภาพยนตร์

2. ความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ

คริสโตเฟอร์ ไรท์ หรือคุณคริส มีบิดาเป็นชาวอังกฤษ จบการศึกษาหลักสูตรนานาชาติตั้งแต่ประถมจนถึงปริญญาตรี เป็นผู้ประกาศข่าว พิธีกรสองภาษา และวิทยากรอบรมและบรรยายในหัวข้อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษให้แก่องค์กรและสถาบันการศึกษาต่าง ๆ

สุพจน์ กลิ่นสุวรรณ หรือคุณเต้ เคยใช้ชีวิตที่รัฐเวอร์จิเนีย ประเทศสหรัฐอเมริกาในช่วงที่บิดาที่ได้รับทุนการศึกษาไปเรียนต่อ เป็นผู้ประกาศข่าว พิธีกรสองภาษา และวิทยากรอบรมและบรรยายในหัวข้อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษให้แก่องค์กรและสถาบันการศึกษาต่าง ๆ

3. ความสามารถในการสื่อสารเพื่อดำเนินรายการ

พิธีกรรายการมูฟวี่ แลงเกวจทั้งสองท่านมีความคล่องแคล่ว พูดจาชัดถ้อยชัดคำ สามารถดำเนินรายการได้อย่างไม่ติดขัด ไม่พูดเสียงดังหรือเบาเกินไป มีการเน้นถ้อยคำเพื่อให้ผู้ชมรายการเกิดความสนใจในสิ่งที่จะนำเสนอ ใช้คำพูดที่สุภาพและเหมาะสม สามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ หากคนใดคนหนึ่งนึกคำไม่ออกกระตันหัน อีกฝ่ายจะช่วยเสริมหรือตอบให้ รวมถึงยังมีไหวพริบ สามารถรับมือทุกท่วงท่าที่ส่งต่อให้กันได้อย่างต่อเนื่องไม่ปล่อยให้การสนทนาเกิดช่องว่างขึ้น

4. ความประพฤติ

ครูผู้สอนต้องเป็นผู้มีความรู้ความสามารถและยังต้องมีคุณธรรมจริยธรรมเหมาะสมกับการเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่ผู้เรียน เป็นผู้มีความเสียสละต่อส่วนรวม เพื่อให้ได้ตัวอย่างที่ชัดเจนในประเด็นนี้ผู้วิจัยขอนำบทสัมภาษณ์คุณคริสจากการสัมภาษณ์ของ Mixmagazine เผยแพร่ไว้เมื่อวันที่ 10 มีนาคม พ.ศ.2553 ("คริสโตเฟอร์ ไรท์," 2553) และบทสัมภาษณ์คุณเต้จากการสัมภาษณ์ของ Mthai เผยแพร่ไว้เมื่อวันที่ 18 มกราคม พ.ศ.2556 ("สุพจน์ กลิ่นสุวรรณ Make the difference for a better life," 2556) มาประกอบการวิเคราะห์ในงานวิจัยนี้เพื่อให้เห็นถึงพฤติกรรมที่มีคุณธรรมและจริยธรรมของพิธีกรที่เหมาะสมกับการเป็นครู ดังข้อความจากบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

บทสัมภาษณ์ของคริสโตเฟอร์ ไรท์ (คริส)

ตัวอย่างที่ 1

“คนไทยชอบคิดว่าครูต้องอยู่เบื้องบน แต่ผมมองว่าผมเป็นครูตติดิน ครูเด็กแนว โดยมีบางคนบอกว่าผมเก่งไม่จริง เพราะอาจจะเน้นเรื่องบันเทิงเยอะ ปีน้าผมจะเบี่ยงเบนเรือของผมเข้าไปสู่การศึกษา เพื่อโชว์ให้คนเห็นว่าผมศึกษามาเยอะ รู้เยอะ ผมเขียนหนังสือเอง ทำรายการเอง ทำทอล์กโชว์ มีเสียงตำหนิกี่ไม่เป็นไร แต่ผมรู้ว่าผมกำลังทำอะไรอยู่ ผมพยายามเปลี่ยนทัศนคติของคนไทย เพราะครูสูงส่งไม่ได้อยู่บนดินมันสื่อสารกันยาก บางครั้งอาจจะมีปัญหาเรื่องการข้ามเส้นอยู่บ้าง แต่ผมก็มีเส้นขีดเอาไว้เหมือนกัน”

ข้อความจากบทสัมภาษณ์ดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรต้องการให้ผู้เรียนหรือผู้ชมสามารถเข้าถึงตนได้ง่าย จึงพยายามใช้ความบันเทิงเข้ามาเสริมในการนำเสนอความรู้ภาษาอังกฤษ แตกต่างจากทัศนคติดั้งเดิมของคนไทยที่มองว่าครูเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเป็นทัศนคติที่ก่อให้เกิดช่องว่างระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ผู้เรียนไม่กล้าเข้าหาผู้สอน ไม่กล้าตอบคำถามหรือแสดงความคิดเห็น ทำให้สื่อสารเข้าใจกันได้ยาก คุณคริสจึงต้องการลดความสูงส่งของการเป็นครูลงเพื่อให้ผู้เรียนหรือผู้ชมสื่อสารกับตนได้ง่ายขึ้น

ตัวอย่างที่ 2

“ขั้นแรกก็ต้องเปิดใจชอบมันก่อน ถ้าไม่ชอบก็จบ งานของผมคือการนำภาษาอังกฤษเข้าไปสู่ในหัวใจของคนหมู่มากระดับประเทศเลย คือถ้าใจชอบ เดี่ยวหุตาปากมันจะเปิดเข้ามาเอง ถ้าใจไม่ชอบจะพยายามยัดให้เขาพูดให้เขาฟัง เขาก็ไม่ชอบสักเท่าไร เพราะเขาชอบมองภาษาอังกฤษเป็นคอร์สสั้น ๆ หาทางลัดแล้วก็จบ แต่ความจริงมันเป็นสิ่งที่ต้องเรียนหรือฝึกกันอย่างต่อเนื่อง เช่น ดูหนัง ฟังเพลง คือคุณต้องหัดใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองก่อน เวลาที่มีเพลงภาษาอังกฤษก็หัดสังเกต และเรียนรู้ว่าเขาร้องอะไรบ้าง”

ข้อความจากบทสัมภาษณ์ดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรต้องการให้คนจำนวนมากในประเทศชอบภาษาอังกฤษ ซึ่งการที่คนจำนวนมากจะชอบภาษาอังกฤษได้ต้องเปิดใจก่อน จึงพยายามทำรายการ สื่อหนังสือ หรือทอล์กโชว์ ที่มีความบันเทิงเพื่อนำภาษาอังกฤษเข้าไปสู่หัวใจผู้เรียนหรือผู้ชม หากผู้เรียนเปิดใจยอมรับภาษาอังกฤษ พัฒนาการด้านอื่น ๆ เช่น ทักษะการฟัง การอ่าน การพูด จะตามมาเอง

บทสัมภาษณ์ของสุพจน์ กลิ่นสุวรรณ (เต้)

ตัวอย่างที่ 1

“ผมมี passion ที่อยากจะทำงานที่ท้าทาย เพื่อให้สังคมนี้ดีขึ้น อยากเห็นเด็กไทยเก่ง ภาษาอังกฤษขึ้นมาอีกนิดหนึ่งก็ยิ่งดี ซึ่งถือว่าเป็นความฝัน เป้าหมายที่อยากทำมาก ๆ ก็คือ อยากเขียนตำราเรียนให้เด็กที่อยู่ห่างไกลสามารถเข้าถึงข้อมูลได้แบบฟรี ๆ เพื่อช่วยให้เขาได้พัฒนาทักษะ ภาษาอังกฤษ แต่ผมไม่เปิดโรงเรียนสอนพิเศษหรอกนะ เก็บเงินกับเด็กไม่ลง เพราะผมมีความเชื่อว่า น้ำสะอาด อากาศบริสุทธิ์ และการศึกษาที่ดี เป็น 3 อย่างที่ทุกคนควรได้รับฟรี ๆ”

ข้อความจากบทสัมภาษณ์ดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรเป็นเป็นผู้มีความมุ่งมั่น ต้องการให้ความรู้แก่ผู้เรียน และยังต้องการช่วยให้ผู้ที่ขาดโอกาสทางการศึกษาได้เข้าถึงการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ จากข้อความที่เป็นตัวเอน แต่ผมไม่เปิดโรงเรียนสอนพิเศษหรอกนะ เก็บเงินกับเด็กไม่ลง แสดงให้เห็นว่าพิธีกรเป็นผู้ไม่มุ่งหวังเพียงผลประโยชน์จากการให้ความรู้แก่ผู้เรียน

ตัวอย่างที่ 2

“ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาผมชอบที่จะเดินสายไปบรรยายตามสถานที่ต่าง ๆ สอน ภาษาอังกฤษแบบง่าย ๆ เพื่อสร้างแรงบันดาลใจให้คนลุกขึ้นมาเปลี่ยนแปลงตัวเอง กล้าที่จะพูด ภาษาอังกฤษ หรือใช้ภาษาอังกฤษให้มากขึ้น นี่จึงเป็นเป้าหมายในระยะยาว เป็นงานที่ผมทำและจะ ทำแบบไม่มีวันสิ้นสุด”

ข้อความจากบทสัมภาษณ์ดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรมีความตั้งใจอย่างแรงกล้าที่จะ สร้างแรงบันดาลใจและพยายามทำตามเป้าหมายของตนเองที่จะทำให้คนไทยกล้าพูดภาษาอังกฤษ มากขึ้น

จากตัวอย่างทั้งหมดข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรรายการมูฟวี่ แลงเกวจ เป็นผู้มีความมุ่งมั่นและ จริยธรรมความเป็นครู มีความตั้งใจและความพยายามในการสอนโดยไม่มุ่งหวังผลประโยชน์จากการ สอนภาษาอังกฤษเป็นหลัก มีความต้องการให้คนในสังคมไทยเปิดใจขึ้นชอบภาษาอังกฤษเหมือนกับ ตนเอง

การวิเคราะห์บทบาทและอัตลักษณ์ของพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการข้างต้น สามารถสรุปได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.22 สรุปการวิเคราะห์บทบาทของพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ

บทบาท	ลูกกอล์ฟ	อิงลิช	มูฟวี่
	อิงลิชรูม	อาฟเตอร์นูน	แสงเงา
1. บทบาทในการให้ข้อมูลหรือชี้แนะให้ทั้งแขกรับเชิญและผู้ชมได้ทราบข้อมูลความรู้ เสนอคำตอบของคำถาม ชี้แจงรายละเอียด หรือขั้นตอนต่าง ๆ ของรายการ	✓	✓	✓
2. บทบาทเป็นผู้นำในการขับเคลื่อนรายการ กระตุ้น หรือทำให้การดำเนินกิจกรรมลุล่วง ไม่มีสิ่งใดติดขัด ผู้ชมรายการได้รับความรู้ตามจุดประสงค์	✓	✓	✓
3. บทบาทในการควบคุม เชื่อมโยงแต่ละช่วงให้สัมพันธ์กันจนจบรายการ ทำให้ผู้ชมสามารถเข้าใจสิ่งที่รายการต้องการนำเสนอ	✓	✓	✓
4. บทบาทในการสร้างแรงจูงใจหรือดึงดูดให้ผู้ชมรายการเกิดอารมณ์ร่วม	✓	✓	✓
5. บทบาทในการสร้างความสมานฉันท์ ทำให้รายการมีบรรยากาศเป็นกันเอง เพื่อให้ผู้ชมรู้สึกมีจุดหมายร่วมกันในการเรียนรู้	✓	✓	✓
6. บทบาทในการเอื้ออำนวยความสะดวก แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า และทำลายความเงียบเพื่อไม่ให้เกิดการดำเนินรายการติดขัด	✓	✓	✓

จากตารางที่ดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรทั้ง 3 รายการมีบทบาทในการนำเสนอรายการเพื่อสอนภาษาอังกฤษครบทั้ง 6 บทบาท พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษมีบทบาทเป็นทั้งสื่อมวลชนและผู้สอนจึงมีบทบาทนับตั้งแต่การให้ข้อมูลหรือความรู้ เป็นผู้นำคอยกระตุ้น ควบคุมและเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของกิจกรรมต่าง ๆ สร้างแรงจูงใจหรืออารมณ์ร่วม ส่งเสริมให้มีบรรยากาศที่ดี จนถึงการเอื้ออำนวยความสะดวก ทั้งเสริมเติมเต็มช่องว่างและแก้ไขปัญหาเมื่อเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด เพื่อให้การนำเสนอความรู้ภาษาอังกฤษและรายการดำเนินไปได้ด้วยดีตั้งแต่ต้นจนจบ

ตารางที่ 4.23 สรุปการวิเคราะห์อัตลักษณ์ของพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ

อัตลักษณ์	ลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม	อิงลิช อาฟเตอร์นูน	มูฟวี่ แลงเกวจ
1. บุคลิกภาพและ ภาพลักษณ์	- สวมเสื้อเชิ้ตสุภาพ - หลากหลายสี สวม - เสื้อสูททับ ใส่กางเกงขา - ยาว โทนสีสดใส สี - ฉูดฉาด และสีสว่าง - ทรงผมและร่างกาย - เรียบร้อยสะอาดตา - ยิ้มแย้ม แจ่มใส นิ่ง - และเย็นเป็นธรรมชาติ ไม่ - แข็งจนดูตึงเครียด - หัวเราะเสียงดังหรือทำ - ท่าทางตามสบายบ้างแต่ - ไม่มากเกินไป	- สวมเสื้อผ้าชุดที่ใส่ใน - ชีวิตประจำวัน สี สัน - สดใส สุภาพ - ทรงผมและร่างกาย - เรียบร้อยสะอาดตา - กิริยาวางตัวที่สุภาพ - ดำเนินรายการด้วย - ท่าทางที่เป็นกันเอง - ยิ้มแย้มแจ่มใส	- สวมชุดสูทสีดำหรือ - ชุดซาฟารี - สวมแว่นตาสีดำ - ตลอดเวลา - ทรงผมและร่างกาย - เรียบร้อยสะอาดตา - ดำเนินรายการด้วย - ท่าทางที่เป็นกันเอง ทำ - ตัวกลมกลืนไปกับฉาก - ภาพยนตร์
2. ความรู้ ความสามารถทาง ภาษาอังกฤษ	คณาธิป (ลูกกอล์ฟ) - จบการศึกษาระดับ - ปริญญาโทจากประเทศ - อังกฤษ - รางวัลครูผู้สอน - ภาษาอังกฤษ EF - Excellence Award in - Language Teaching 2019 - เจ้าของสถาบันสอน - ภาษา Angkriz	ณัชชานันท์ (นุ่น) - พิธีกรสองภาษา - ผู้ประกาศข่าวภาค - ภาษาอังกฤษ - นักจัดรายการวิทยุ - สอนภาษาอังกฤษ - ผ่านทางออนไลน์	คริสโตเฟอร์ (คริส) - มีบิดาเป็นชาวอังกฤษ - จบการศึกษาดั้งแต่ - ประถมจนถึงปริญญา - ตรีหลักสูตรนานาชาติ - พิธีกรสองภาษา - ผู้ประกาศข่าวภาค - ภาษาอังกฤษ - เจ้าของสถาบัน Chris - English School สุพจน์ (เต้) - เคยใช้ชีวิตที่ประเทศ - สหรัฐอเมริกา - พิธีกรสองภาษา

อัตลักษณ์	ลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม	อิงลิช อาฟเตอร์นูน	มูฟวี่ แลงแกวจ
			- ผู้ประกาศข่าวภาคภาษาอังกฤษ
3. ความสามารถในการสื่อสารเพื่อดำเนินรายการ	- พุดจาชัดถ้อยชัดคำ มีความมั่นใจ - ดำเนินรายการได้อย่างไม่ติดขัด - แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี - มีการสละชุดเพื่อหามุมกล้องและไม่เตรียมตัวให้พร้อมก่อนเข้ากล้อง	- เตรียมบทพูดด้วยตนเอง - ใช้ถ้อยคำสุภาพ น้ำเสียงนุ่มนวล - ดำเนินรายการได้อย่างไม่ติดขัด - แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี	- คล่องแคล่ว พุดจาชัดถ้อยชัดคำ - ดำเนินรายการได้อย่างไม่ติดขัด - แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี - มีไหวพริบในการรับส่งมุกตลกกัน
4. ความประพฤติก	- มีคุณธรรมและจริยธรรมเหมาะสมเป็นผู้มีความเสียสละต่อส่วนรวม	- มีคุณธรรมและจริยธรรมเหมาะสมเป็นผู้มีความเสียสละต่อส่วนรวม	- มีคุณธรรมและจริยธรรมเหมาะสมเป็นผู้มีความเสียสละต่อส่วนรวม

จากตารางดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการมีอัตลักษณ์โดยรวมทั้ง 4 ด้าน ดังต่อไปนี้

อัตลักษณ์ด้านบุคลิกภาพของพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการมีลักษณะร่วมกันในการแต่งกายสุภาพเรียบร้อย แต่ไม่ดูเคร่งครัดจนเกินไป นอกจากนี้ยังมีท่าทางเป็นกันเอง ยิ้มแย้มแจ่มใส เพื่อให้รายการดูสนุกสนานตามเนื้อหาของรายการสาระบันเทิง ซึ่งเป็นรายการที่ต้องสร้างความสนุกสนานแฝงไปด้วยความรู้ให้แก่ผู้ชมรายการ ดังนั้นจำเป็นจะต้องไม่ทำให้บรรยากาศในรายการมีความตึงเครียดหรือเกิดความอึดอัด

อัตลักษณ์ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษของพิธีกรทั้ง 3 รายการ จะเห็นได้ว่าไม่มีพิธีกรท่านใดที่จบการศึกษาทางด้านภาษาอังกฤษ ภาษาศาสตร์ หรือการสอนภาษาอังกฤษโดยตรง แต่เนื่องจากประสบการณ์ที่สั่งสมมา เช่น การเล่าเรียนในหลักสูตรนานาชาติ หรือการเคยไปใช้ชีวิตที่ต่างประเทศ ทำให้พิธีกรมีความรู้ความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษเพียงพอ สามารถสอนผู้เรียนหรือผู้ชมรายการได้

อัตลักษณ์ด้านความสามารถในการสื่อสารเพื่อดำเนินรายการพบว่าพิธีกรทั้ง 3 รายการ พุดจาซัดถ้อยขัดคำ ดำเนินรายการได้อย่างไม่ติดขัด แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้เป็นอย่างดี ถึงแม้ว่าจะเป็นรายการที่มีการติดต่อในการถ่ายทำรายการ แต่เมื่อเกิดการติดขัดเพียงเล็กน้อย เช่น การนึกคำไม่ออก พิธีกรจะรีบแก้ปัญหาเฉพาะหน้าโดยการช่วยตอบให้โดยทันที เพื่อไม่ให้เกิดช่องว่างและทำให้การดำเนินรายการราบรื่นเป็นไปได้อย่างดี

อัตลักษณ์ด้านพฤติกรรมของพิธีกรทั้ง 3 รายการ จะเห็นได้ว่าพิธีกรทั้ง 3 รายการเป็นผู้มีคุณธรรมจริยธรรม สามารถเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่ผู้ชมรายการได้ นอกจากนี้ยังเป็นผู้มีความเสียสละต่อส่วนรวม ทุกท่านต่างมีเป้าหมายต้องการทำให้ผู้เรียนหรือผู้ชมรายการในสังคมไทยรู้สึกชื่นชอบและต้องการเรียนภาษาอังกฤษ กล้าพูดกล้าสื่อสารภาษาอังกฤษ รวมถึงต้องการให้การสอนภาษาอังกฤษของตนสามารถเข้าถึงคนจำนวนมากได้อย่างไม่มีข้อจำกัดจนเกิดเป็นแนวคิดในการทำรายการสอนภาษาอังกฤษเผยแพร่ผ่านสื่อสังคมออนไลน์ต่าง ๆ ออกมาให้ผู้ชมได้รับชมโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

พิธีกรจำเป็นต้องมีบุคลิกภาพที่ดีเพื่อเชิญชวนให้ผู้ชมสนใจรับชมรายการ การแข่งขันที่สูงในการผลิตรายการทำให้บุคลิกภาพของพิธีกรเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสร้างความน่าสนใจให้แก่รายการได้ ซึ่งมีความแตกต่างจากครูผู้สอนในชั้นเรียน ผู้เรียนต้องเข้ามาเรียนกับครูอยู่แล้ว ไม่ว่าครูผู้สอนจะมีบุคลิกภาพเป็นอย่างไร ผู้เรียนจะหลีกเลี่ยงการเข้าชั้นเรียนไม่ได้ นอกจากนี้พิธีกรยังไม่จำเป็นต้องสำเร็จการศึกษาทางด้านภาษาอังกฤษ ภาษาศาสตร์ หรือการสอนภาษาอังกฤษมาโดยตรงเหมือนครูผู้สอนในชั้นเรียนที่ต้องมีวุฒิการศึกษาโดยตรงจึงจะสอนผู้เรียนได้

รายการสอนภาษาอังกฤษเป็นสื่อบันเทิงที่ให้สาระความรู้ นอกเหนือจากการให้ความรู้แล้ว พิธีกรต้องมีทักษะในการสื่อสารที่ดี เพื่อให้รายการดำเนินไปได้อย่างราบรื่น ไม่ติดขัดหรือเกิดข้อผิดพลาด สามารถพุดตุงดูตุดหรือโน้มน้าวความสนใจจากผู้ชมรายการได้ ต่างจากครูผู้สอนที่บางท่านอาจจะมีความรู้ที่ดีแต่ขาดทักษะการสื่อสารในแบบที่สื่อมวลชนสามารถทำได้ จึงโน้มน้าวผู้เรียนให้สนใจในชั้นเรียนได้ไม่มากนัก อย่างไรก็ตามแม้พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษจะมีบทบาทหลักเป็นสื่อมวลชนแต่จะเห็นได้ว่าพิธีกรมีคุณธรรม จริยธรรม และความเสียสละ เพื่อให้ตนเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่ผู้เรียนได้ และมีความปรารถนาดีที่ต้องการให้ผู้เรียนหรือผู้ชมรายการประสบความสำเร็จในการเรียนรู้เช่นเดียวกับครูผู้สอนในชั้นเรียน

4.3 การวิเคราะห์วาทกรรมสื่อหลากหลายรูปแบบในรายการสอนภาษาอังกฤษ

การวิเคราะห์วาทกรรมสื่อหลากหลายรูปแบบเป็นการขยายการศึกษาจากภาษาไปสู่การศึกษาภาษาร่วมกับสัญญาณอื่น ๆ งานวิจัยนี้ได้ศึกษาการสื่อความหมายด้วยสัญญาณต่าง ๆ ในภาพการถ่ายทำของรายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อใน 4 ประเด็น คือ การสื่อความหมายด้วยการเล่าเรื่อง การสื่อความหมายด้วยการจัดวางตำแหน่งของภาพ การสื่อความหมายด้วยระยะภาพ และการสื่อความหมายด้วยการใช้สี ดังต่อไปนี้

4.3.1 วิเคราะห์การสื่อความหมายด้วยการเล่าเรื่อง

งานวิจัยนี้ศึกษาคลิป์วิดีโอของรายการสอนภาษาอังกฤษที่เผยแพร่ทางสื่อ ซึ่งนำเสนอการเล่าเรื่องโดยใช้ทั้งภาพเคลื่อนไหวและเสียง ผู้วิจัยจึงขอนำแนวคิดการเล่าเรื่องแบบภาพยนตร์ และใช้องค์ประกอบของการเล่าเรื่องที่ปรากฏในชั้นเรียน มีการใช้องค์ประกอบสำคัญเพียง 3 ประการ คือ ฉาก (Setting) ตัวละคร (Character) และเหตุการณ์ (Events) มาวิเคราะห์รายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อ นอกจากนี้การเรียนการสอนในชั้นเรียนมักจะนำกิจกรรมการเล่าเรื่องมาประกอบการแสดงบทบาทสมมติเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้นำกรอบแนวคิดการเล่าเรื่องร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติมาวิเคราะห์การนำเสนอของรายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อในงานวิจัยนี้

เนื่องจากรายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม เป็นรายการที่ใช้รูปแบบการสัมภาษณ์แขกรับเชิญเพื่อนำเสนอการสอนภาษาอังกฤษ และรายการอิงลิช อาฟเตอร์ นุ่น มีลักษณะเป็นเพียงการแสดงบทบาทสมมติเท่านั้น ทั้งสองรายการดังกล่าวจึงไม่ได้้นำการเล่าเรื่องมาใช้ในการนำเสนอ ดังนั้นในส่วนของการวิเคราะห์การสื่อความหมายด้วยการเล่าเรื่องผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์คลิป์วิดีโอของรายการมูฟวี่ แลงแกวจ เท่านั้น

รายการมูฟวี่ แลงแกวจ นำผู้ชมเข้าไปสู่การเล่าเรื่องของภาพยนตร์ตามชื่อตอนของรายการซึ่งใช้เป็นชื่อเดียวกับชื่อของภาพยนตร์ พิธีกรแสดงบทบาทสมมติสอดคล้องกับเนื้อหาของภาพยนตร์แต่ละตอนเพื่อนำเสนอการสอนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยวิเคราะห์โครงเรื่องของภาพยนตร์โดยใช้ขั้นตอนการเล่าเรื่อง 5 ขั้นตอนของภาพยนตร์ฮอลลีวูด คลาสสิก และวิเคราะห์องค์ประกอบของการเล่าเรื่องในชั้นเรียน คือ ฉาก ตัวละคร และเหตุการณ์ ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติของพิธีกรในการดำเนินรายการ อย่างไรก็ตามทางรายการได้ดึงเนื้อหาจากภาพยนตร์มาเพียงบางฉากเพื่อนำเสนอประโยคภาษาอังกฤษ 2-3 ประโยค และนำฉากจากภาพยนตร์มาใช้เป็นพื้นหลังของรายการโดยใช้เทคนิคการนำภาพฉากซ้อนทับไปบนฉากหลังสีพื้น และพิธีกรทั้งสองจะแสดงบทบาทสมมติตามเรื่องราวของภาพยนตร์พร้อมกับสอดแทรกการสอนภาษาอังกฤษ ดังผลการวิเคราะห์ต่อไปนี้

1. ตอน Alpha (2018)

เผยแพร่คลิปวิดีโอวันที่ 2 กรกฎาคม พ.ศ.2562

คุณเต้และคุณคริสทักทายผู้ชมรายการและแสดงบทบาทสมมติว่ากำลังอยู่ที่ถ้ำหมาป่าจากภาพยนตร์เรื่อง Alpha (2018) จากนั้นจึงเล่าเรื่องราวของภาพยนตร์ไปพร้อมกับนำเสนอคำศัพท์ ก่อนนำผู้ชมเข้าสู่เนื้อเรื่องโดยให้ผู้ชมรับชมฉากหนึ่งจากภาพยนตร์เพื่อนำเสนอบทสนทนาและได้นำประโยค “To survive we must focus. Be patient. We must not give up” จากภาพยนตร์มาสอนภาษาอังกฤษและให้กำลังใจผู้ชมในการเรียนภาษาอังกฤษ จากนั้นปิดรายการบอกเล่าผู้ชมพร้อมกับแนะนำช่องทางการรับชมรายการย้อนหลัง ก่อนปิดจบรายการคุณคริสได้แสดงบทบาทสมมติว่าตนถูก (ตักตา) หมาป่ากัดที่แขนหลังจากได้พูดชมว่าหมาป่าที่คุณเต้คุมอยู่ดูเชื่องมากก่อนจะจบรายการ

การนำเสนอของรายการมูฟวี่ แลงเกจ ตอน Alpha รายการได้เลือกใช้ 2 ฉาก คือ ฉากจากช่วงภาพยนตร์เริ่มเรื่อง (Exposition) ตอนที่พ่อของเคตาได้พาเคตาและเผ่าออกล่าวัวไบซันมานำเสนอประโยคบทสนทนาให้กับผู้ชมรายการ และนำฉากจุดวิกฤติ (Climax) ตอนเคตาจะออกเดินทางกลับไปยังเผ่า จึงได้ไล่อัลฟาไป เพื่อจะแยกจากกันตรงหน้าถ้ำมาเป็นฉากพื้นหลังของรายการ โดยดึงมาจากโครงเรื่องทั้งหมดของภาพยนตร์ดังต่อไปนี้

1. โครงเรื่อง (Plot)

ภาพยนตร์เริ่มเรื่อง (Exposition) โดยเล่าย้อนหลังไปเมื่อ 20,000 ปีก่อนในสมัยยุคน้ำแข็ง เคตา เด็กหนุ่มจากเผ่าโซลูเทเรียนต้องพิสูจน์ความเป็นลูกผู้ชายด้วยการออกล่าวัวไบซันกับเผ่า เนื่องจากพ่อของเขาเป็นหัวหน้าเผ่าจึงคาดหวังการล่าสัตว์ของเขาในครั้งนี้นมาก แต่ด้วยความอ่อนประสบการณ์ทำให้เกิดเหตุซุลมุนจนเคตาถูกวัวตัวหนึ่งขวิดลากไป

เรื่องราวพัฒนา (Rising Action) เมื่อเคตาที่ถูกขวิดติดไปกับเขาของวัวได้ถูกวัวเหวี่ยงตกไปติดตรงซอกหน้าผา ทุกคนในเผ่าคิดว่าเขาตายแล้วจึงเดินทางกลับเผ่าพร้อมข่าวร้าย แต่ไม่นานเคตาฟื้นสติขึ้นมา เกิดฝนตกหนักทำให้เบื้องล่างของหน้าผาลึกลงกลายเป็นแม่น้ำ เคตาตกลงไปและไหลไปกับกระแสน้ำ ทำให้ออกจากหน้าผามาได้ ต่อมาเคตาถูกฝูงหมาป่าไล่ล่าจนต้องหนีขึ้นไปบนต้นไม้ เขาใช้หางอัลฟาหรือจำฝูงจนมันได้รับบาดเจ็บ ฝูงหมาป่าที่เหลือไล่ล่าเคตาที่หลบอยู่บนต้นไม้ไม่ได้จึงจากไปและทิ้งอัลฟาที่บาดเจ็บไว้

เรื่องราวถึงจุดวิกฤติ (Climax) เมื่อเคตาเห็นว่าตนเองปลอดภัยแล้วจึงลงมาจากต้นไม้ เคตาอุ้มอัลฟาที่บาดเจ็บไปหลบอยู่ในถ้ำด้วยกันเพราะความสงสาร เขายังช่วยรักษาแผลและหาอาหารให้อัลฟากินจนมันหายดี ทั้งสองผูกมิตรกัน แต่เคตาต้องรีบเดินทางกลับเผ่าให้ทันก่อนหิมะตกหนัก จึงไล่อัลฟาไปเพื่อจะแยกทางกันตรงปากถ้ำ อัลฟากลับเดินตามเคตาไม่ยอมจากไป ทำให้ทั้งสองต้อง

เดินทางไปด้วยกัน ช่วยกันหาอาหารล่าสัตว์ ฝ่าสภาพอากาศอันหนาวเหน็บ รวมถึงผจญกับอันตรายจากสัตว์ร้ายรอบด้าน ระหว่างทางอัลฟาได้เจอกับฝูงและจากเคดาไปอยู่กับฝูง เคดาเดินทางต่อคนเดียวอย่างโดดเดี่ยว

เรื่องราวคลี่คลายลง (Resolution) เมื่อสุดท้ายเคดาได้กลับมาเจอกับอัลฟาและเดินทางไปด้วยกันอีกครั้ง ทั้งสองเจอพายุหิมะตกกระหน่ำตลอดทางทำให้อัลฟาเดินต่อไม่ไหวล้มลงนอนหมดแรง เคดาเริ่มท้อและเห็นเหนื่อยจึงทิ้งตัวลงนอนยอมแพ้ตาม เมื่อเขานึกถึงคำพูดของพ่อที่บอกกับเขาว่า เขากล้าหาญเกินกว่าที่ตัวเองจะรู้ เคดาจึงรวบรวมกำลังลุกขึ้นและอุ้มอัลฟาเดินฝ่าพายุหิมะกลับไปจนถึงเผ่า

เรื่องราวจบลง (Closure) เมื่อถึงเผ่าเคดาขอให้คนในเผ่าช่วยชีวิตของอัลฟา ขณะที่คนในเผ่ากำลังช่วยชีวิตทั้งเคดาและอัลฟาที่นอนหนาวจากการเดินฝ่าพายุหิมะกลับเผ่า ทันใดนั้นเองอัลฟาได้คลอดลูกหมาป่าออกมาหลายตัว สุดท้ายอัลฟาและลูกหมาป่าจึงได้อยู่เป็นสมาชิกของเผ่ากับเคดาตลอดไป

สรุปขั้นตอนการเล่าของภาพยนตร์เรื่อง Alpha (2018) ตามการเล่าเรื่อง 5 ขั้นตอนของภาพยนตร์ฮอลลีวูด คลาสสิก ได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.24 แสดงขั้นตอนการเล่าเรื่องของ Alpha (2018)

เหตุการณ์	ขั้นตอนการเล่าเรื่อง
	1. เริ่มเรื่อง (Exposition) เคดา ลูกชายของหัวหน้าเผ่าโซลูเทเรียนออกล่าสัตว์กับเผ่า พลาดถูกวัวไบชนชีวิตจนตกหน้าผา ทุกคนคิดว่าเขาตายแล้วจึงกลับเผ่าไป
	2. พัฒนาเรื่อง (Rising Action) เคดาตกจากหน้าผาลงไปในกระแสน้ำจากฝนตกและถูกฝูงหมาป่าไล่ เคดาแทงอัลฟาได้รับบาดเจ็บ ฝูงหมาป่าคิดว่าอัลฟาตายจึงจากไป

เหตุการณ์	ขั้นตอนการเล่าเรื่อง
	3. จุดวิกฤติ (Climax) เคดานำอัลฟาที่บาดเจ็บไปหลบอยู่ในถ้ำ และดูแลจนหายดี ทั้งสองผูกมิตรกัน จนเมื่อต้องเดินทางกลับเผ่า อัลฟาก็เดินตามเคดามาด้วย
	4. คลี่คลายเรื่อง (Resolution) อัลฟาหมดแรงเดินไม่ไหวล้มลง เคดาเริ่มท้อและล้มตาม แต่เขานึกถึงคำพูดของพ่อขึ้นมาได้ จึงรวบรวมกำลังอุ้มอัลฟาเดินทางต่อ
	5. ปิดเรื่อง (Closure) เมื่อเดินทางถึงเผ่า เคดาขอให้คนในเผ่าช่วยชีวิตอัลฟา แต่ทันใดนั้นอัลฟาได้คลอดลูกออกมาและทั้งหมดได้อยู่เป็นสมาชิกของเผ่า

จากตารางได้ขีดเส้นใต้ไว้ 2 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนเริ่มเรื่องและจุดวิกฤติ รายการได้นำภาพจากขั้นตอนเริ่มเรื่องมาใช้นำเสนอประโยชน์บทสนทนาเพื่อสอนภาษาอังกฤษ คือ ฉากพ่อของเคดาพูดสอนลูกขณะที่เผ่าออกไปล่าวัวไบซัน และนำฉากจากจุดวิกฤติมาใช้เป็นพื้นหลังในการแสดงบทบาทสมมติของพิธีกร คือ ฉากที่เคดากำลังจะเดินทางกลับบ้านจึงไล่อัลฟาให้แยกกันตรงบริเวณปากทางเข้าถ้ำ

ภาพที่ 4.62 พิธีกรแสดงบทบาทสมมติโดยใช้ภาพฉากพื้นหลังจากภาพยนตร์ Alpha (2018)

2. ฉาก (Scene)

ฉากกลางป่า และบริเวณปากถ้ำ เป็นฉากจากภาพยนตร์เรื่อง Alpha (2018) ทั้งสองฉากนี้จัดเป็นฉากที่เป็นธรรมชาติหรือเป็นสภาพแวดล้อมในธรรมชาติ

3. ตัวละคร (Character)

พิธีกรทั้งสองคนรับบทบาทเป็นตนเอง มีลักษณะเป็นตัวละครมิติเดียวหรือตัวละครแบบคงที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องราว พิธีกรทั้งสองคนต่างมีบทบาทสำคัญในการรับส่งบทสนทนากันเพื่อดำเนินเรื่องราว ดังนั้นจึงจัดเป็นตัวละครเอกได้ทั้งสองคน

การใช้บทบาทสมมติของพิธีกรในรายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Alpha พิธีกรรักษาทบทางและแบบแผนพฤติกรรมของตนเอง แต่จะแสดงบทบาทสมมติที่สอดคล้องกับเหตุการณ์ในภาพยนตร์ เพื่อนำเสนอคำศัพท์และประโยคภาษาอังกฤษจากภาพยนตร์ โดยทั้งสองได้สมมติว่ากำลังอยู่บริเวณปากถ้ำกับหมาป่า มีการทำท่าทางเหมือนถูกหมาป่ากัดแขน เพื่อให้การแสดงบทบาทสมมติในตอนนี้มีประโยชน์ในการเพิ่มพูนความรู้คำศัพท์และประโยคต่าง ๆ ให้แก่ผู้ชมรายการ

4. เหตุการณ์ (Event)

เหตุการณ์เกิดขึ้นบริเวณปากทางเข้าถ้ำจากภาพยนตร์เรื่อง Alpha (2018) พิธีกรทั้งสองกำลังอยู่ที่ทางเข้าถ้ำที่มีหมาป่าและได้พูดคุยกันเกี่ยวกับหมาป่าและจำฝูง ก่อนเล่าทำความเข้าใจเรื่องราวของภาพยนตร์และให้ผู้ชมรายการรับชมฉากบางส่วนจากภาพยนตร์ เพื่อนำเสนอคำศัพท์และประโยคต่าง ๆ เมื่อนำเสนอเรื่องราวจบลง คุณคริสกล่าวชมหมาป่า (ตุ๊กตา) ที่คุณเต๋ออุ้มอยู่ว่าดูเชื่องมากก่อนคุณคริสจะแสดงท่าทางว่าถูกหมาป่ากัด

2. ตอน Baywatch (2017)

เผยแพร่คลิปวิดีโอวันที่ 30 กรกฎาคม พ.ศ.2562

คุณเต๋อและคุณคริสทักทายผู้ชมรายการ คุณเต๋อแสดงบทบาทกู้ชีพคนจมน้ำ(CPR) อยู่บนริมชายหาด เป็นฉากหนึ่งจากภาพยนตร์เรื่อง Baywatch (2017) จากนั้นทั้งสองจึงเล่าทำความเข้าใจเรื่องราวของภาพยนตร์ไปพร้อมกับนำเสนอคำศัพท์ต่าง ๆ โดยให้ผู้ชมได้รับชมฉากบางส่วนจากภาพยนตร์เพื่อนำเสนอประโยคที่ลีดส์ (แม่ค้าเสฟติด) พูดว่า “You are in politics. You know that no one can claw their way to the top without getting a little dirt under their fingernails. Clearly, I overestimated you.” เมื่อสอนภาษาอังกฤษจากบทสนทนานี้จบ พิธีกรจึงกล่าวสรุปว่าบรรดา Baywatch ในภาพยนตร์เรื่องนี้ต้องมารับภารกิจจัดการกับคนร้ายค้ายาเสฟติด เนื่องจากยาเสฟติดเป็นสิ่งไม่ดี ผู้ชมควรเสฟติดการรับชมภาพยนตร์เพื่อเรียนรู้ภาษาอังกฤษดีกว่า ก่อนบอกให้ผู้ชมพร้อมกับแนะนำช่องทางการรับชมรายการย้อนหลัง และคุณเต๋อจึงหันกลับไปแสดงบทบาททำภารกิจ CPR ให้คนจมน้ำต่อ ก่อนจะร้องตกใจที่คนจมน้ำไม่มีหัว (หุ่นฝึก CPR แบบครึ่งตัว)

การนำเสนอของรายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Baywatch รายการได้เลือกใช้ 2 ฉาก คือ ฉากจากช่วงเริ่มเรื่อง (Exposition) ตอนเปิดตัวทีมไลฟ์การ์ดและการคัดเลือกสมาชิกใหม่เข้าทีมมาเป็นฉากพื้นหลังของรายการ และนำฉากพัฒนาเรื่อง (Rising Action) คือ ฉากยาเสฟติดระบาดในอ่าวโดย

มีลีดส์เป็นผู้เกี่ยวข้องกับการค้ายานำเสนอประโยชน์คบสนทนาเพื่อสอนภาษาอังกฤษ โดยดึงมาจากโครงเรื่องทั้งหมดของภาพยนตร์ดังต่อไปนี้

1. โครงเรื่อง (Plot)

เรื่องราวเริ่มต้น (Exposition) ด้วยการเปิดตัวทีมไลฟ์การ์ดของชายหาดอ่าวเอเมอร์ลด์ มีหัวหน้าทีม คือ มิทช์ และทีมกำลังทดสอบเพื่อคัดเลือกสมาชิกใหม่อีก 3 คน เพื่อมาทำหน้าที่ช่วยชีวิตผู้คนที่ลงเล่นน้ำทะเล

เรื่องราวจึงพัฒนาขึ้น (Rising Action) เมื่อมิทช์พบว่ามียาเสพติดระบาดในอ่าว เขาสงสัยว่าเป็นฝีมือของลีดส์ สาวสวยเจ้าของฮันท์ลีย์ คลับ มิทช์พยายามเริ่มสืบเรื่องราวที่เกิดขึ้นและเขายังต้องรับมือกับโบรดี สมาชิกใหม่ของทีมที่มาร่วมทีมเพราะถูกส่งมาดัดนิสัย ความอวดดีของโบรดีมักทำให้ทุกคนในทีมต้องปวดหัว เขาไม่ยอมฝึกฝนหรือทำความเข้าใจการทำงานเป็นทีมของไลฟ์การ์ด ทำให้ทุกคนในทีมต้องรับมือกับปัญหาที่เกิดขึ้นจากโบรดีหลายครั้ง สร้างความเดือดร้อนให้เพื่อนในทีมต้องตามไปช่วยอยู่เสมอ

จุดวิกฤติ (Climax) เริ่มขึ้นตอนที่มิทช์และทีมได้รับเชิญไปงานเลี้ยงของลีดส์ พวกเขาจึงสืบเรื่องค้ายาจากงานเลี้ยง แต่ไม่พบเบาะแสและแผนการยังเกือบบแตกเนื่องจากโบรดีไปมาในงานเลี้ยง เช้าวันต่อมาโบรดีขอโทษมิทช์และปรับความเข้าใจกัน ทีมจึงแอบเข้าไปในห้องเก็บศพของโรงพยาบาลเพื่อสืบว่าสมาชิกวุฒิสภาของเมืองนี้ไม่ได้ถูกไฟครอกตาย แต่เขาตายเพราะถูกลีดส์ฆ่าปิดปาก พวกเขาถ่ายคลิปลูกน้องของลีดส์ไว้ได้ แต่โบรดีก็ทำแผนแตกอีก จนมิทช์ต้องต่อสู้กับลูกน้องของลีดส์และหลักฐานยังถูกทำลายทิ้งไปได้ เมื่อไม่มีหลักฐานตำรวจจึงไม่เชื่อว่าลีดส์เกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติด นอกจากนี้ระหว่างที่ทีมไม่อยู่มีศพที่เป็นฝีมือของลีดส์ลอยมาติดที่ชายหาดอีก ทำให้มิทช์ถูกไล่ออกจากงานและโบรดีได้ขึ้นเป็นหัวหน้าทีมแทน แต่ทุกคนในทีมก็ไม่ยอมรับในตัวของโบรดี

เรื่องราวคลี่คลายลง (Resolution) หลังจากโบรดีทำให้ทุกคนในทีมยอมรับในตัวของเขาได้ ทั้งทีมจึงกลับไปสืบเรื่องค้ายาอีกครั้งจนสามารถหาแหล่งซ่อนยาเสพติดของลีดส์เจอ เมื่อลีดส์รู้ว่าพวกทีมไลฟ์การ์ดรู้แล้วว่าเธอเป็นคนค้ายาเสพติดจึงเตรียมหลบหนีและจับโบรดีใส่กรงไปทิ้งกลางทะเล

เรื่องราวจบลง (Closure) เมื่อมิทช์ตามมาช่วยโบรดีได้ทันและจัดการยิงดอกไม้ไฟใส่ลีดส์ที่กำลังปืนหนีขึ้นไปบนเฮลิคอปเตอร์ ขบวนการค้ายาเสพติดถูกเปิดเผย ทุกคนที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดรวมถึงคนที่รับสินบนจากลีดส์ถูกจับกุม ทีมกลับมาทำหน้าที่ไลฟ์การ์ดและชายหาดสงบสุขอีกครั้ง

สรุปขั้นตอนการเล่าของภาพยนตร์เรื่อง Baywatch (2017) ตามการเล่าเรื่อง 5 ขั้นตอนของภาพยนตร์ฮอลลีวูด คลาสสิก ได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.25 แสดงขั้นตอนการเล่าเรื่องของ Baywatch (2017)

เหตุการณ์	ขั้นตอนการเล่าเรื่อง
	1. เริ่มเรื่อง (Exposition) ทีมไลฟ์การ์ดของชายหาดมีหัวหน้า คือ มิทช์ และทีมกำลังทดสอบคัดเลือกสมาชิกใหม่เพิ่ม 3 คน เพื่อมาหน้าที่ช่วยชีวิตผู้คน
	2. พัฒนาเรื่อง (Rising Action) มิทช์สงสัยว่าลีดส์เกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติด เขาจึงพยายามเริ่มสืบเรื่องราวที่เกิดขึ้น และก็ต้องรับมือกับความอวดดีของโบรดี
	3. จุดวิกฤติ (Climax) ทีมตามสืบเรื่องค้ายา แต่หลักฐานถูกกลืนของลีดส์ทำลาย เมื่อไม่มีหลักฐานตำรวจจึงไม่เชื่อ และมิทช์ถูกไล่ออกจากงาน
	4. คลี่คลายเรื่อง (Resolution) โบรดีและทีมกลับไปสืบเรื่องค้ายาอีกครั้งจนสามารถหาแหล่งซ่อนยาเสพติดได้ ลีดส์หัวตัวทนจะหนีและจับโบรดีใส่กรงไปทิ้งกลางทะเล
	5. ปิดเรื่อง (Closure) มิทช์มาช่วยโบรดีและยิงดอกไม้ไฟใส่ลีดส์จนตาย ทุกคนที่เกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติดถูกจับกุม ชายหาดกลับมาสงบสุขอีกครั้ง

จากตารางได้ขีดเส้นใต้ไว้ 2 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนเริ่มเรื่องและขั้นตอนพัฒนาเรื่อง รายการได้นำภาพจากขั้นตอนเริ่มเรื่องมาเป็นพื้นหลังในการแสดงบทบาทสมมติของพิธีกร คือ ฉากเปิดตัวทีมไลฟ์การ์ดและกำลังทดสอบเพื่อคัดเลือกสมาชิกใหม่ และนำฉากจากขั้นพัฒนาเรื่องมานำเสนอประโยคบทสนทนาเพื่อสอนภาษาอังกฤษ คือ ฉากที่แสดงให้เห็นว่าลีดส์เกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติดทำให้มิทช์ต้องพยายามเริ่มสืบเรื่องราวที่เกิดขึ้น

ภาพที่ 4.63 พิธีกรแสดงบทบาทสมมติโดยใช้ภาพฉากพื้นหลังจากภาพยนตร์ Baywatch (2017)

2. ฉาก (Scene)

ฉากบริเวณริมชายหาดของอ่าวเอเมอรัลด์ จากภาพยนตร์เรื่อง Baywatch (2017) จัดเป็นฉากที่เป็นธรรมชาติ เป็นสภาพแวดล้อมในธรรมชาติที่อยู่รายล้อมตัวละคร

3. ตัวละคร (Character)

พิธีกรทั้งสองคนรับบทบาทเป็นตนเอง มีลักษณะเป็นตัวละครมิติเดียวหรือตัวละครแบบคงที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องราว พิธีกรทั้งสองคนต่างมีบทบาทสำคัญในการรับส่งบทสนทนากันเพื่อดำเนินเรื่องราว ดังนั้นจึงจัดเป็นตัวละครเอกได้ทั้งสองคน

การใช้บทบาทสมมติของพิธีกรในรายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Baywatch พิธีกรทั้งสองคนรักษาทบทวนในการเป็นตนเอง แต่จะแสดงบทบาทสมมติตามเรื่องราวจากภาพยนตร์เพื่อนำเสนอคำศัพท์และประโยคภาษาอังกฤษจากภาพยนตร์ โดยทั้งสองได้สมมติว่ากำลังอยู่บริเวณริมชายหาดแห่งหนึ่งและทำภารกิจช่วยเหลือคนจมน้ำ ก่อนจะแสดงบทบาทตกใจที่คนจมน้ำนั้นเป็นหุ่นไม่มีหัว การแสดงบทบาทสมมติในตอนนี้มีประโยชน์ในการเพิ่มพูนความรู้คำศัพท์และประโยคต่าง ๆ ที่ได้จากภาพยนตร์ให้แก่ผู้ชมรายการ

4. เหตุการณ์ (Event)

พิธีกรทั้งสองอยู่ที่ชายหาดอ่าวเอเมอรัลด์จากภาพยนตร์เรื่อง Baywatch (2017) คุณเต๋กำลังช่วยกู้ชีพคนจมน้ำ ทั้งสองได้พูดคุยเกี่ยวกับเรื่องอ่าวและการค้ายาเสพติด ก่อนเล่าทำความเข้าใจเรื่องราวของภาพยนตร์และให้ผู้ชมรายการได้รับชมฉากบางส่วนของภาพยนตร์ เพื่อนำเสนอคำศัพท์และประโยคต่าง ๆ เมื่อนำเสนอเรื่องราวจบลง คุณเต๋จึงหันมาทำภารกิจช่วยคนจมน้ำต่อและร้องตกใจที่คนจมน้ำนั้นไม่มีหัว (หุ่น)

3. ตอน The Pool (2018)

เผยแพร่คลิปวิดีโอวันที่ 13 สิงหาคม พ.ศ.2562

คุณเต๋และคุณคริสตกทหายผู้ชมและแสดงบทบาทสมมติว่าตอนนี้ทั้งสองคนกำลังนั่งอยู่ที่ริมสระว่ายน้ำที่มีสระเข้าจากภาพยนตร์เรื่อง The Pool (2018) จากนั้นจึงเล่าทำความเข้าใจเรื่องราวของ

ภาพยนตร์ไปพร้อมกับนำเสนอคำศัพท์ ก่อนให้ผู้ชมรับชมฉากบางส่วนของภาพยนตร์เพื่อนำเสนอประโยคบทสนทนา “Why did you put him on a leash? Consider yourself lucky that I did not put you on a leash too.” หลังจากพิธีกรสอนภาษาอังกฤษจากฉากของภาพยนตร์จบ ก่อนปิดรายการคุณครูก็ได้แสดงท่าทางกลัวจะเข้ คุณได้จึงบอกว่าภาพยนตร์เรื่องนี้ใช้เทคนิคในการถ่ายทำ ตรงนี้ไม่ได้มีอะไรจริงจัง ๆ แต่เมื่อคุณได้แสดงท่าทางยกเท้าขึ้นมาจากสระว่ายน้ำ เท้าของเขาได้ถูกจะเข้กัดหายไปแล้ว

การนำเสนอของรายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน The Pool รายการได้เลือกฉากช่วงเริ่มเรื่องของภาพยนตร์ (Exposition) มานำเสนอให้กับผู้ชมรายการ คือ ฉากที่เคยมาถ่ายทำโฆษณาที่สระน้ำแห่งหนึ่ง หลังถ่ายทำเสร็จเขาได้เผลอหลับบนแพยางในสระว่ายน้ำที่กำลังเปิดระบบปล่อยน้ำออกจากสระ โดยดึงมาจากโครงเรื่องทั้งหมดของภาพยนตร์ดังต่อไปนี้

1. โครงเรื่อง (Plot)

เรื่องราวเริ่มขึ้น (Exposition) โดยเคยเป็นผู้กำกับฝ่ายศิลป์กองถ่ายโฆษณาได้นำสุนัขของตนมาเข้าฉากถ่ายทำด้วย ภายหลังการถ่ายทำเสร็จสิ้นเคยได้เผลอหลับบนแพยางกลางสระน้ำ เพื่อนร่วมงานล่ำนโซ่สุนัขของเคยไว้ให้ที่ริมสระว่ายน้ำก่อนจะกลับไป ระหว่างที่เคยหลับระบบปล่อยน้ำได้ปล่อยน้ำออกจากสระจนระดับน้ำลดลง

เรื่องราวพัฒนา (Rising Action) เมื่อเคยตื่นขึ้นมาพบว่าระดับน้ำได้ลดลงจนไม่สามารถปีนขึ้นจากสระได้ เคยพยายามตะโกนขอความช่วยเหลือและหาทางออกจากสระว่ายน้ำ ทันใดนั้นเองก็เลยแพนสาวของเคยมาหาเขาที่สระและกระโดดลงมาจากแท่นกระโดดโดยไม่ทันได้สังเกตระดับน้ำ เสียงตะโกนห้ามของเคยทำให้เคยเสียจังหวะพลัดตกลงไปในสระจนได้รับบาดเจ็บ ในสระน้ำลึก 6 เมตรนี้ยังมีจะเข้หลุดจากฟาร์มช่วงน้ำท่วมมาติดอยู่กับพวกเขาด้วย

เนื้อเรื่องจึงเข้าสู่จุดวิกฤติ (Climax) ทั้งเคยและก้อยต้องหาทางรอดชีวิตจากทั้งจะเข้และการขาดอาหารและน้ำดื่ม ทั้งสองพยายามหาทางเอาชีวิตรอดด้วยการกินไข่จะเข้ ต่อตัวปีนออกจากสระ หาทางออกสำรอง ตะโกนให้คนที่ผ่านมาช่วย แต่ไม่สำเร็จทุกครั้ง เคยจึงให้ก้อยไปหลบอยู่ในท่อใต้สระน้ำ ส่วนเคยออกมาหาทางออกและต่อสู้กับจะเข้ ฝนตกลงมาไม่หยุดระหว่างเขาต่อสู้กับจะเข้จนน้ำในท่อใต้สระเริ่มล้น

เรื่องราวคลี่คลาย (Resolution) เมื่อก้อยกำลังจมน้ำในท่อใต้สระจึงเป่านกหวีดให้เคยมาช่วย แต่สุนัขของเคยที่ล่ำนโซ่ไว้คิดว่าเคยเป่าเรียก เลยกระโดดลงสระน้ำจนล่ำนโซ่รัดคอตาย เคยต่อสู้กับจะเข้และเอาท่อนเหล็กเสียบปากจะเข้จนตาย จากนั้นจึงปีนซากสุนัขของตัวเองที่ห้อยติดกับโซ่ล่ำนขึ้นมา

เรื่องราวปิดลง (Closure) โดยเดย์ที่ขึ้นจากสระน้ำได้รับมาเปิดท่ช่วยชีวิตก้อยที่จมน้ำหมดสติไปแล้ว ก้อยฟื้นขึ้นมาทั้งสองคนจึงกอดกันที่รอดชีวิตจากสระว่ายน้ำมาได้

สรุปขั้นตอนการเล่าของภาพยนตร์เรื่อง The Pool (2018) ตามการเล่าเรื่อง 5 ขั้นตอนของภาพยนตร์ฮอลลีวูด คลาสสิก ได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.26 แสดงขั้นตอนการเล่าเรื่องของ The Pool (2018)

เหตุการณ์	ขั้นตอนการเล่าเรื่อง
	1. เริ่มเรื่อง (Exposition) เดย์มาถ่ายทำโฆษณาที่สระน้ำแห่งหนึ่ง หลังถ่ายทำเสร็จได้เผลอหลับในสระน้ำที่กำลังเปิดระบบปล่อยน้ำออกจากสระ
	2. พัฒนาเรื่อง (Rising Action) เดย์ตื่นขึ้นมาพบว่าระดับน้ำลดลงจนออกจากสระน้ำไม่ได้ ก้อยแพนสวายังพลาดมาติดอยู่ในสระด้วยอีกคน และมีจระเข้หลุดมา
	3. จุดวิกฤติ (Climax) เดย์และก้อยต้องหาทางรอดชีวิต เดย์ให้ก้อยที่กำลังท้องไปหลบในท่อใต้สระน้ำ และเขาออกมาต่อสู้กับจระเข้
	4. คลี่คลายเรื่อง (Resolution) ก้อยจะจมน้ำจึงเป่านกหวีด สุนัขคิดว่าเดย์เรียกจึงกระโดดลงสระจนโซ่รัดคอตาย เดย์ฆ่าจระเข้และป็นซากสุนัขที่ติดกับโซ่ขึ้นจากสระ
	5. ปิดเรื่อง (Closure) เดย์รีบไปช่วยก้อยที่จมน้ำและหมดสติ ก้อยฟื้นขึ้นมาทั้งสองจึงกอดกันที่รอดชีวิตจากสระน้ำและจระเข้มาได้

จากตารางได้ขีดเส้นใต้ไว้เพียงขั้นตอนเดียว คือ ขั้นตอนเริ่มเรื่อง รายการได้นำภาพจากขั้นตอนนี้มาใช้ทั้งเป็นพื้นหลังในการแสดงบทบาทสมมติของพิธีกรและนำเสนอประโยคบทสนทนาเพื่อสอนภาษาอังกฤษ คือ ฉากเดย์นอนบนแพยางอยู่ในสระว่ายน้ำและเพื่อนกำลังล่ำนโซ่สุนัขไว้ให้เขาบริเวณริมสระว่ายน้ำ

ภาพที่ 4.64 พิธีกรแสดงบทบาทสมมติโดยใช้ภาพฉากพื้นหลังจากภาพยนตร์ The Pool (2018)

2. ฉาก (Scene)

ฉากสระว่ายน้ำแห่งหนึ่ง เป็นฉากจากภาพยนตร์เรื่อง The Pool (2018) จัดเป็นฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ อาคารบ้านเรือน ข้าวของ เครื่องใช้ที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นมาและแวดล้อมอยู่รอบตัวละคร

3. ตัวละคร (Character)

พิธีกรทั้งสองคนรับบทบาทเป็นตนเอง มีลักษณะเป็นตัวละครมิติเดียวหรือตัวละครแบบคงที่ไม่มีมีการเปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องราว พิธีกรทั้งสองคนต่างมีบทบาทสำคัญในการรับส่งบทสนทนากันเพื่อดำเนินเรื่องราว ดังนั้นจึงจัดเป็นตัวละครเอกได้ทั้งสองคน

การใช้บทบาทสมมติของพิธีกรในรายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน The Pool (2018) พิธีกรได้รักษาทบทางและแบบแผนพฤติกรรมของตนเอง แต่จะแสดงบทบาทสมมติที่สอดคล้องกับเหตุการณ์ในภาพยนตร์เพื่อนำเสนอคำศัพท์และประโยคภาษาอังกฤษจากภาพยนตร์ โดยทั้งสองได้สมมติว่ากำลังนั่งอยู่ที่ขอบสระว่ายน้ำแห่งหนึ่ง พิธีกรยังได้แสดงบทบาททักว่าในน้ำจะมีกระชังและถูกกระชังในน้ำกัดเท้าขาด การแสดงบทบาทสมมติในตอนนี้มีประโยชน์ในการเพิ่มพูนความรู้ คำศัพท์ และประโยคต่าง ๆ ที่ได้จากภาพยนตร์ให้แก่ผู้ชมรายการ

4. เหตุการณ์ (Event)

พิธีกรทั้งสองอยู่ที่สระว่ายน้ำที่มีกระชังจากภาพยนตร์เรื่อง The Pool (2018) ทั้งสองเล่าทำความและให้ผู้ชมรายการดูจากบางส่วนจากภาพยนตร์ เพื่อสอนคำศัพท์และประโยคต่าง ๆ เมื่อนำเสนอจบ คุณครูสทำท่าทางทักว่าในสระว่ายน้ำจะมีกระชัง คุณได้บอกว่าคุณอนตร์นี้ใช้เทคนิค

การถ่ายทำ ไม่ได้นำจระเข้จริงมาถ่าย แต่ทว่าเมื่อคุณเต๋ยกเท้าขึ้นมาจากสระว่ายน้ำ เท้าของคุณเต๋ได้ถูกจระเข้กัดตายไปแล้ว

4. ตอน Harry Potter and the Chamber of Secrets (2002)

เผยแพร่คลิปวิดีโอวันที่ 3 กันยายน พ.ศ.2562

คุณเต๋และคุณคริสพักทนายผู้ชมและแสดงบทบาทสมมติว่ากำลังเป็นพอมดลอยตัวอยู่ที่โถงทางเดินในโรงเรียนพอมดแม่มดฮอกวอตส์จากภาพยนตร์เรื่อง Harry Potter and the Chamber of Secrets (2002) คุณคริสได้บอกคุณเต๋ว่าถ้าเป็นพอมดต้องร้ายเวทมนตร์ได้ เพื่อนำเข้าสู่การนำเสนอคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการร้ายเวทมนตร์ จากนั้นทั้งสองจึงเล่าทำความเข้าใจเรื่องราวของภาพยนตร์ไปพร้อมกับนำเสนอคำศัพท์ ก่อนให้ผู้ชมรับชมบางส่วนของภาพยนตร์เพื่อนำเสนอประโยคบทสนทนาระหว่างแฮร์รี่และดัมเบิลดอร์ในภาพยนตร์ “It is not our abilities that show what we truly are. It is our choices” มาสอนภาษาอังกฤษและให้กำลังใจผู้ชมว่าชีวิตของทุกคนมีทางเลือกมากมาย ก่อนบอกกับผู้ชมพร้อมกับแนะนำช่องทางการรับชมรายการย้อนหลัง จากนั้นคุณคริสแสดงบทบาทว่าตนสงสัยว่าไม้กายสิทธิ์ของใครยาวกว่ากัน คุณเต๋จึงอวดว่าไม้กายสิทธิ์ของตนยาวกว่า

การนำเสนอรายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Harry Potter and the Chamber of Secrets (2002) รายการได้เลือกใช้อาก 2 ฉาก คือ ฉากจากช่วงพัฒนาเรื่องราว (Rising Action) เป็นโถงทางเดินของโรงเรียนพอมดแม่มดฮอกวอตส์มาเป็นพื้นหลังของรายการ และนำฉากจากช่วงปิดเรื่อง (Closure) มานำเสนอประโยคบทสนทนาให้กับผู้ชมรายการ คือ ฉากตอนจบที่แฮร์รี่ได้รู้ความจริงจากดัมเบิลดอร์ว่าเขาสามารถพูดภาษาผู้ได้เพราะโวลเดอมอร์ถ่ายทอดพลังอำนาจไว้ให้เขา โดยดึงมาจากโครงเรื่องทั้งหมดของภาพยนตร์ดังต่อไปนี้

1. โครงเรื่อง (Plot)

ภาพยนตร์เริ่มเรื่อง (Exposition) ในระหว่างช่วงปิดเทอมของแฮร์รี่ พอตเตอร์ เขาไม่ได้รับจดหมายจากเพื่อนคนไหนเลยเพราะเอลฟ์ชื่อด็อบบี้ขโมยจดหมายไป ด็อบบี้ไม่อยากให้แฮร์รี่กลับไปโรงเรียนอีกจึงแกล้งจนแฮร์รี่ถูกลุงจับขังไว้ในห้อง แต่พี่น้องวิสลีย์ได้มาช่วยแฮร์รี่หนีขึ้นรถเหาะไปอยู่ที่บ้านของพวกเขา

เรื่องราวเริ่มพัฒนา (Rising Action) เมื่อแฮร์รี่พบว่ากำแพงต้องมนตร์ปิดจนรอนต้องใช้รถเหาะขับพาแฮร์รี่ไปโรงเรียนพอมดแม่มดฮอกวอตส์ ทำให้พวกมักเกิ้ลเห็นรถเหาะและพวกเขาเกือบถูกไล่ออกจากโรงเรียน แฮร์รี่เริ่มได้ยินเสียงปริศนาจากหลังกำแพง ขณะที่แฮร์รี่และเพื่อนเดินผ่านโถงทางเดินของโรงเรียน พวกเขาพบว่าแมวของภารโรงตัวแข็งและมีข้อความเลือดเขียนไว้เหนือร่างแมวว่า "ห้องแห่งความลับถูกเปิดออกแล้ว เหล่าศัตรูของทายาทจระเข้" ทั้งสามคนถูกกล่าวหาว่าเป็นคน

เขียนตัวอักษรบนกำแพง ซัลลาซาร์ สลิธิริน หนึ่งในผู้ก่อตั้งโรงเรียนฮอกวอตส์เป็นผู้สร้างห้องแห่งความลับนี้ขึ้นมา ในห้องมีสัตว์ร้ายเคยออกมาทำร้ายนักเรียนมักเกิดจนตายเมื่อ 50 ปีก่อน พวกเขาทั้งสองสงสัยว่ามัลฟอยเป็นทายาทแห่งสลิธิริน แต่แฮร์รี่ได้พูดภาษาอังกฤษออกมาได้ระหว่างการเรียนของชมรมการต่อสู้ตัวต่อตัว ทำให้ทุกคนในโรงเรียนสงสัยว่าเขาคือทายาทแห่งสลิธิริน แฮร์รี่และรอนใช้น้ำยาสรรพรสปลอมตัวเป็นเพื่อนของมัลฟอยจึงได้รู้ว่า มัลฟอยไม่ใช่ทายาทสลิธิรินและไม่ได้เป็นคนเปิดห้องแห่งความลับ หลังจากนั้นแฮร์รี่เจอสมุดบันทึกของทอม รีดเดิ้ลในห้องน้ำ เมื่อเขียนข้อความลงในสมุดบันทึกจะมีข้อความตอบกลับมา และสมุดได้พาเขาไปดูความทรงจำว่าแฮกริดเป็นคนปล่อยให้สัตว์ร้ายออกมาฆ่านักเรียนก่อนสมุดบันทึกจะถูกขโมยหายไป

เรื่องราวเข้าสู่จุดวิกฤติ (Climax) การทำร้ายนักเรียนยังเกิดขึ้นติดต่อกันรวมถึงเฮอร์ไมโอนี่ด้วย ทำให้แฮกริดถูกจับกุมตัวไปยังคุกอัซคาบันและดัมเบิลดอร์ถูกคณะกรรมการสั่งพักงาน แฮร์รี่และรอนยังต้องรีบค้นหาทายาทแห่งสลิธิริน ทั้งคู่ทำตามคำใบ้ของแฮกริดเข้าไปในป่าต้องห้าม พวกเขาพบกับแมงมุมยักษ์อาราก็อก แมงมุมตัวนี้ถูกกล่าวหาว่าเป็นสัตว์ร้ายในห้องแห่งความลับ แมงมุมยักษ์บอกทั้งสองคนว่าแฮกริดไม่ได้เป็นคนเปิดห้องแห่งความลับ และมันไม่ได้เป็นสัตว์ร้ายดังตำนาน แต่สัตว์ร้ายมีจริงและเป็นสัตว์ที่แมงมุมกลัวมากจนต้องหนีมาอยู่ในป่าต้องห้าม ต่อมาแฮร์รี่และรอนได้เจอข้อความที่เฮอร์ไมโอนี่ทิ้งไว้ ทั้งสองจึงไขปริศนาได้ว่าสัตว์ร้ายคือยูักษ์บาซิลิสก์ ซึ่งมีดวงตาสังหารเพียงสบตาจะเสียชีวิตในทันที โชคดีที่ทุกคนสบตาทงทางอ้อมจึงยังไม่เสียชีวิต

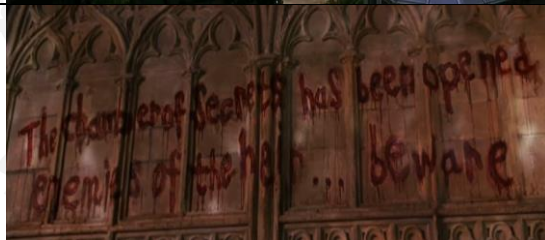
เรื่องราวคลี่คลาย (Resolution) เมื่อจินนี่ถูกจับไปยังห้องแห่งความลับ แฮร์รี่และรอนไปตามศาสตราจารย์ล็อกฮาร์ทมาช่วยจินนี่ แต่ล็อกฮาร์ตกลัวและจะหนี ล็อกฮาร์ตชิงไม้กายสิทธิ์มาจากรอนและเสกคาถาลบความจำใส่ทั้งสองคน แต่ไม้กายสิทธิ์ของรอนพังจึงสะท้อนคาถากลับเข้าล็อกฮาร์ตทำให้เขาความจำเสื่อมเสียเอง รอนอยู่เฝ้าล็อกฮาร์ตที่ความจำเสื่อมไปแล้ว ส่วนแฮร์รี่เข้าไปในห้องแห่งความลับคนเดียว เขาพบว่าจินนี่กำลังจะตาย และทอม รีดเดิ้ลที่อยู่ในความทรงจำของสมุดบันทึกเมื่อ 50 ปีก่อนปรากฏตัวขึ้น รีดเดิ้ลบอกว่าจินนี่กำลังถ่ายวิญญาณให้กับเขาเพื่อคืนชีพโวลเดอมอร์ให้กลับมา เพราะทอม รีดเดิ้ลคือโวลเดอมอร์ในวัย 16 ปี ผู้เป็นทายาทที่แท้จริงของซัลลาซาร์ สลิธิริน จากนั้นได้สั่งให้ยูักษ์บาซิลิสก์ฆ่าแฮร์รี่ แต่เมื่อแฮร์รี่กล่าวแสดงความภักดีต่อดัมเบิลดอร์ ฟอกส์ (นกฟีนิกซ์ของดัมเบิลดอร์) ได้นำหมวกคัดสรรซึ่งซ่อนดาบของก๊อดดริค กริฟฟินดอร์มาให้ และฟอกส์ช่วยแฮร์รี่โดยการจิกลงไปยังตาพิฆาตของบาซิลิสก์ แฮร์รี่ฆ่าบาซิลิสก์ได้ แต่เขาก็ถูกเขี้ยวพิษของมัน ฟอกส์ช่วยแฮร์รี่อีกครั้งด้วยการหลั่งน้ำตาของนกฟีนิกซ์ ซึ่งมีอำนาจสมานแผลจนแฮร์รี่หายเป็นปกติ แฮร์รี่กำจัดรีดเดิ้ลด้วยการทำลายสมุดบันทึกและคืนวิญญาณให้จินนี่

เรื่องราวปิดลง (Closure) เมื่อนักเรียนทุกคนที่ถูกทำร้ายกลับคืนสู่สภาพปกติ แฮร์รี่ได้รู้ความจริงจากดัมเบิลดอร์ว่าเขาสามารถพูดภาษาผู้ได้เพราะโวลเดอมอร์มอลถ่ายทอดพลังอำนาจไว้ให้แฮร์รี่แบบไม่ได้ตั้งใจ และแฮร์รี่ยังได้รู้ว่าลูเซียส มัลฟอยเป็นคนยึดสมุดบันทึกให้จินนี่ขณะวิวาทกันกลาง

ร้านตัวบรรจงและหยดหมึก จนทำให้จินนี่เป็นผู้นำสมุดบันทึกไปเปิดห้องแห่งความลับ แต่ไม่สามารถทำอะไรมัลฟอยได้เนื่องจากไม่มีหลักฐาน แฮร์รี่เห็นว่าด็อบบี้มากับมัลฟอย จึงแอบซ่อนถุงเท้าไว้ในสมุดบันทึกของริดเดิ้ลก่อนคืนให้มัลฟอย มัลฟอยส่งสมุดบันทึกให้ด็อบบี้ทำให้ด็อบบี้เป็นอิสระ ปีที่สองในฮอกวอตส์ของแฮร์รี่และเพื่อนจบลงอย่างมีความสุข

สรุปการเล่าของภาพยนตร์เรื่อง Harry Potter and the Chamber of Secrets (2002) ตามการเล่าเรื่อง 5 ขั้นตอนของภาพยนตร์ฮอลลีวูด คลาสสิก ได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.27 แสดงขั้นตอนการเล่าเรื่องของ Harry Potter and the Chamber of Secrets

เหตุการณ์	ขั้นตอนการเล่าเรื่อง
	1. เริ่มเรื่อง (Exposition) แฮร์รี่ได้เจอด็อบบี้ที่บ้านของลุงกับป้า ด็อบบี้ทำให้แฮร์รี่ถูกขังไม่ให้กลับไปโรงเรียน แต่ฟีน็อกซ์วิสลีย์ได้มาช่วยพาแฮร์รี่หนีไปอยู่ด้วย
	2. พัฒนาเรื่อง (Rising Action) แฮร์รี่กลับไปโรงเรียนและได้เกิดเรื่องราวประหลาดขึ้นมากมายจนกระทั่งห้องแห่งความลับถูกใครบางคนเปิดออก
	3. จุดวิกฤติ (Climax) รอนและแฮร์รี่ค้นหาว่าทายาทของสลิธีรินคือใคร จนได้พบว่าสัตว์ร้ายในห้องแห่งความลับคืองูยักษ์บาซิลลิสก์
	4. คลี่คลายเรื่อง (Resolution) แฮร์รี่เข้าไปในห้องแห่งความลับจึงได้เจอกับทอม ริดเดิ้ล (โวลเดอมอร์) และงูยักษ์บาซิลลิสก์ แฮร์รี่สามารถเอาชนะทั้งสองได้

เหตุการณ์	ขั้นตอนการเล่าเรื่อง
	5. ปิดเรื่อง (Closure) <u>นักเรียนทุกคนที่ถูกทำร้ายหายเป็นปกติ แฮร์รี่</u> <u>รู้ความจริงว่าตนเองได้พลังจากโวลเดอมอร์</u> <u>มาและช่วยปล่อยตัวบ๊อบบี้ให้เป็นอิสระ</u>

จากตารางได้ขีดเส้นใต้ไว้ 2 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนพัฒนาเรื่องและขั้นตอนปิดเรื่อง รายการได้นำภาพจากขั้นตอนการพัฒนาเรื่องมาเป็นพื้นหลังในการแสดงบทบาทสมมติของพิธีกร คือ ฉากโถงทางเดินของโรงเรียนพ่อมดแม่มดฮอกวอตส์ และนำฉากจากขั้นตอนปิดเรื่องมานำเสนอประโยชน์บทสนทนาเพื่อสอนภาษาอังกฤษ คือ ฉากห้องทำงานของดัมเบิลดอร์ ตอนที่ดัมเบิลดอร์บอกความจริงและพูดให้แง่คิดกับแฮร์รี่เนื่องจากเขาได้อยู่บ้านกริฟฟินดอร์แต่พูดภาษาของสลิธีรินได้

ภาพที่ 4.65 พิธีกรแสดงบทบาทสมมติโดยใช้ภาพฉากพื้นหลังจากภาพยนตร์ Harry Potter and the Chamber of Secrets (2002)

2. ฉาก (Scene)

โถงทางเดินของโรงเรียนพ่อมดแม่มดฮอกวอตส์ และห้องทำงานของดัมเบิลดอร์ เป็นฉากจากภาพยนตร์เรื่อง Harry Potter and the Chamber of Secrets (2002) จัดเป็นได้ทั้งฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ อาคารบ้านเรือน ข้าวของ เครื่องใช้ที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นมาและแวดล้อมอยู่รอบตัวละคร และเป็นฉากที่เป็นการดำเนินชีวิตของตัวละคร แสดงถึงแบบแผนหรือกิจวัตรประจำวันของตัวละคร หรือถิ่นที่ตัวละครอาศัยอยู่

3. ตัวละคร (Character)

พิธีกรทั้งสองแสดงบทบาทสมมติว่าตนเป็นพ่อมด แต่ไม่ได้แสดงบทบาทเป็นตัวละครใดตัวละครหนึ่งจากภาพยนตร์ การแสดงมีลักษณะเป็นตัวละครมิติเดียวหรือตัวละครแบบคงที่ ไม่มีการ

เปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องราว พิธีกรทั้งสองคนต่างมีบทบาทสำคัญในการรับส่งบทสนทนากันเพื่อดำเนินเรื่องราว ดังนั้นจึงจัดเป็นตัวละครเอกได้ทั้งสองคน

การใช้บทบาทสมมติของพิธีกรทั้งสองในรายการ ตอน Harry Potter and the Chamber of Secrets พิธีกรแสดงบทบาทเป็นพ่อมด แม้ว่าจะไม่ได้แสดงบทบาทเป็นตัวละครใดจากภาพยนตร์ แต่แสดงเอกลักษณ์ของบุคลิกสมมติ คือ สมมติว่าตนเป็นพ่อมดและกำลังถือไม้กายสิทธิ์ ลอยตัวอยู่ในอากาศบริเวณโถงทางเดินในโรงเรียนพ่อมดแม่มดฮอกวอตส์

4. เหตุการณ์ (Event)

พิธีกรรับบทบาทเป็นพ่อมดกำลังลอยตัวบนอากาศและชวนกันร่ายเวทมนตร์อยู่ที่โถงทางเดินในโรงเรียนพ่อมดแม่มดฮอกวอตส์ พิธีกรทั้งสองเล่าทำความเข้าใจเรื่องราวของภาพยนตร์และให้ผู้ชมได้รับชมฉากบางส่วนเพื่อนำเสนอคำศัพท์และประโยคบทสนทนา เมื่อนำเสนอจบคุณคริสทำท่าทางสงสัยว่าไม้กายสิทธิ์ของใครยาวกว่ากัน คุณเต้จึงจั่วว่าไม้กายสิทธิ์ของตนยาวกว่าก่อนรายการจะจบลง

5. ตอน Speed (1994)

เผยแพร่คลิปวิดีโอวันที่ 26 กันยายน พ.ศ.2562

คุณเต้แสดงบทบาทเป็นคนเก็บค่าโดยสารบนรถประจำทางและเรียกเก็บค่าโดยสารจากคุณคริสเพื่อนำเสนอคำศัพท์ คุณคริสบอกให้คุณเต้ไปบอกคนขับรถให้ลดความเร็วลงหน่อยเพื่อนำเสนอคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับชื่อของภาพยนตร์ในตอนนี้เป็นเรื่อง Speed (1994) แต่ฉากนี้รถประจำทางถูกวางระเบิดโดยคนร้ายทำให้ลดความเร็วลงไม่ได้ คุณเต้ทำความเข้าใจเรื่องราวของภาพยนตร์และบอกว่าพระเอกจะเป็นคนมาเข้ามาแก้ไขสถานการณ์ต่าง ๆ ก่อนให้ผู้ชมรับชมบางส่วนของภาพยนตร์เพื่อนำเสนอประโยคบทสนทนา “Anything else that’ll keep this elevator from falling?” “Yeah. The basement.” เพื่อสอนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชมรายการ จากนั้นพิธีกรบอกกับผู้ชมพร้อมกับแนะนำช่องทางการรับชมรายการย้อนหลัง คุณเต้แสดงบทบาททวงค่าโดยสาร คุณคริสนำระเบิดในมือมาจ่ายเป็นค่าโดยสารก่อนรถประจำทางจะระเบิด

1. โครงเรื่อง (Plot)

เริ่มเรื่อง (Exposition) เมื่อแจ็ค และแฮร์รี่ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับแจ้งเหตุวางระเบิดลิฟท์ของอาคารสำนักงานแห่งหนึ่งใจกลางนครลอสแอนเจลิสและยังมีคนติดอยู่ข้างใน พวกเขาไปสถานที่เกิดเหตุ และได้รับการบรรยายสรุปจากผู้กองแม่คแมนถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว ก่อนเริ่มทำการค้นหาระเบิด ตามหาคนร้าย และช่วยเหลือนักโทษก่อนที่ลิฟท์จะตกลงสู่พื้นด้านล่าง ทั้งสองได้เผชิญหน้ากับคนร้าย เพี้ยน ที่ไม่ยอมมอบตัวและจับตัวแฮร์รี่เป็นตัวประกันแทน แจ็คจึงยิงขาแฮร์รี่เพื่อให้กลายเป็นภาระ เพี้ยนเห็นว่าแผนจับตัวประกันใช้ไม่ได้ผลแล้วจึงตัดสินใจหลบหนีไปก่อนระเบิดจะทำงาน ทางเราได้ปิดคดีและสรุปว่ามีอวางระเบิดฆ่าตัวตายไปพร้อมกับการระเบิด

เรื่องราวพัฒนาขึ้น (Rising Action) ในเช้าวันต่อมาเกิดเหตุการณ์ระเบิดขึ้นอีกและแจ็คได้รับการติดต่อจากมีอระเบิดอีกครั้ง เพย์นโกรธมากที่แจ็คทำให้แผนการของตนล้มเหลวจึงได้วางระเบิดรถประจำทางสาย 2525 โดยรถคันนี้ต้องวิ่งด้วยความเร็วมากกว่า 50 ไมล์ต่อชั่วโมงเพื่อไม่ให้ระเบิดและหากมีผู้โดยสารลงจากรถแม้แต่คนเดียวเพย์นจะกดระเบิดรถทันที แจ็คหาทางกระโดดขึ้นไปบนรถประจำทาง

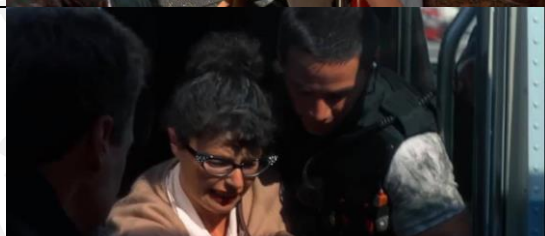
จุดวิกฤติ (Climax) เป็นเหตุการณ์ทั้งหมดบนรถประจำทางคันนี้ มีคนร้ายอีกคนที่คิดว่าแจ็คตามมาจับตนจึงยกปืนขึ้นขู่ ผู้โดยสารคนหนึ่งพยายามช่วยแจ็คจับคนร้ายแต่ปืนลั่นไปโดนคนขับรถ คนขับเลยขับรถต่อไปไม่ไหว แอนนี่ พอร์เตอร์ ผู้โดยสารบนรถต้องมาขับรถให้ แจ็คได้พบว่าเพย์นวางระเบิดติดกับนาฬิกาข้อมือ แจ็คให้แฮร์รี่ค้นข้อมูล ปรากฏว่านาฬิกาข้อมือเป็นรุ่นที่มอบให้ตำรวจที่เกษียณอายุราชการ แจ็คขับรถไปบนทางด่วนที่เพิ่งสร้างเสร็จเพื่อให้ขับรถไปได้สะดวก เขาต่อรองกับเพย์นให้คนขับที่ถูกยิงออกไปรักษาตัว แต่มีหญิงคนหนึ่งบนรถพยายามออกจากรถ ฟันตรงประตูรถระเบิดขึ้นทำให้หญิงคนนั้นตกจากรถและถูกล้อหลังรถทับเสียชีวิตทันที คนทั้งรถได้พบว่าทางด่วนยังสร้างไม่เสร็จ แจ็คจึงให้แอนนี่เหยียบคันเร่งเหาะข้ามไปได้ ก่อนเลี้ยวเข้าไปขับรถวนในทางวิ่งของสนามบินไปเรื่อย ๆ จากนั้นแจ็คติดต่อเพย์นว่าขอลงจากรถไปตามเรื่องเงินให้ แล้วแจ็คก็ปืนไปได้ห้องรถเพื่อพยายามปลดคนวนแต่เขาทำไม่ได้ แจ็คจึงกลับขึ้นมาและทำถังน้ำมันรถรั่วทำให้น้ำมันรถจะหมด แฮร์รี่สืบรู้ว่าคนร้ายคือใครและบุกไปถึงบ้าน เพย์นระเบิดบ้านทำให้แฮร์รี่เสียชีวิต

คลี่คลายเรื่อง (Resolution) เมื่อแจ็คเจอว่าเพย์นรู้ความเคลื่อนไหวของคนบนรถได้เพราะบนรถมีกล้องติดอยู่ แจ็คจึงติดต่อไปหาหัวหน้าให้ดักสัญญาณภาพและเปิดภาพที่อัดวนไปวนมาหลอกคนร้ายก่อนย้ายคนบนรถลงมา และรถประจำทางได้วิ่งไปชนกับเครื่องบินจนระเบิด แจ็คหลอกว่าตนจะนำเงินไปให้ แต่เพย์นรู้ทันแล้วเรื่องภาพจากกล้องวงจรปิดจึงลักพาตัวแอนนี่และนำเงินไปได้ เพย์นจับแอนนี่ผูกระเบิดรอบตัวติดไว้กับเสาบนรถไฟฟ้าใต้ดิน

เรื่องราวจบลง (Closure) เมื่อแจ็คกระโดดตามขึ้นรถไฟฟ้าใต้ดินได้ทันก่อนรถไฟฟ้าจะออก เพย์นเปิดกระเป๋าสตางค์แล้วพบว่าระเบิดสีย้อมทำให้เงินนำไปใช้ไม่ได้ เพย์นโมโหมากตามไปสู้กับแจ็คบนหลังคารถไฟฟ้าต่อ สุดท้ายเพย์นหัวชนกับป้ายสัญญาณไฟจนหัวขาดออกจากร่าง แจ็คกลับไปพยายามหยุดรถไฟก่อนถึงทางตันแต่หยุดไม่ได้เลยใช้วิธีแหกโค้งออกนอกรางทะเลาะขึ้นไปบนถนน ทำให้แจ็คและแอนนี่รอดชีวิตได้

สรุปขั้นตอนการเล่าของภาพยนตร์เรื่อง Speed (1994) ตามขั้นตอนการเล่าเรื่อง 5 ขั้นตอนของภาพยนตร์ฮอลลีวูด คลาสสิก ได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.28 แสดงขั้นตอนการเล่าเรื่องของ Speed (1994)

เหตุการณ์	ขั้นตอนการเล่าเรื่อง
	1. เริ่มเรื่อง (Exposition) <u>แจ็ก และ แฮร์รี่ ไปค้นหาและกู้ระเบิดลิฟท์ของอาคารสำนักงานแห่งหนึ่ง และตามจับตัวเพย์นมือวางระเบิด</u>
	2. พัฒนาเรื่อง (Rising Action) เกิดเหตุระเบิดขึ้นอีกและแจ็กได้รับการติดต่อจากเพย์นว่ามีระเบิดอยู่บนรถประจำทางอีก ถ้ารถคันนั้นลดความเร็วลงจะเกิดระเบิดทันที
	3. จุดวิกฤติ (Climax) <u>แจ็กตามขึ้นไปบนรถประจำทางได้ และพยายามหาทางให้รถขับต่อไปด้วยความเร็วมากกว่า 50 ไมล์ต่อชั่วโมง</u>
	4. คลี่คลายเรื่อง (Resolution) แจ็กเจอกล่องวงจรปิดที่ใช้ดูความเคลื่อนไหวบนรถ จึงหลอกเพย์นจนนำผู้โดยสารลงจากรถได้ทั้งหมด เพย์นไหวตัวทันและจับแอนนี่ไปได้
	5. ปิดเรื่อง (Closure) แจ็กตามมาช่วยแอนนี่บนรถไฟฟ้าใต้ดิน เขาต่อสู้กับเพย์นจนเพย์นตาย แจ็กนำรถไฟฟ้าแหกโค้งทะลุมาจอดบนถนนจึงรอดจากระเบิด

จากตารางได้ขีดเส้นใต้ไว้ 2 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนเริ่มเรื่องและขั้นตอนจุดวิกฤติ รายการได้นำภาพจากขั้นตอนจุดวิกฤติมาเป็นพื้นหลังในการแสดงบทบาทสมมติของพิธีกร คือ ฉากบนรถโดยสารประจำทาง และนำฉากจากขั้นตอนเริ่มเรื่องมานำเสนอประโยคบทสนทนาเพื่อสอนภาษาอังกฤษ คือ ฉากหัวหน้าและทีมกำลังเตรียมการกู้ระเบิดลิฟท์ของอาคารสำนักงาน

ภาพที่ 4.66 พิธีกรแสดงบทบาทสมมติโดยใช้ภาพฉากพื้นหลังจากภาพยนตร์ Speed (1994)

2. ฉาก (Scene)

ฉากลิฟท์และอาคารสำนักงานแห่งหนึ่ง และฉากบนรถประจำทาง เป็นฉากจากภาพยนตร์เรื่อง Speed (1994) จัดเป็นได้ทั้งฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ อาคารบ้านเรือน ข้าวของ เครื่องใช้ที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นมาและแวดล้อมอยู่รอบตัวละคร และเป็นฉากที่เป็นการดำเนินชีวิตของตัวละคร แสดงถึงแบบแผนหรือกิจวัตรประจำวันของตัวละครหรือถิ่นที่ตัวละครอาศัยอยู่

3. ตัวละคร (Character)

พิธีกรทั้งสองแสดงบทบาทสมมติว่าเป็นคนเก็บค่าโดยสารและผู้โดยสาร แต่ไม่ได้แสดงบทบาทเป็นตัวละครใดตัวละครหนึ่งจากภาพยนตร์ การแสดงมีลักษณะเป็นตัวละครมิติเดียวหรือตัวละครแบบคงที่ ไม่มีการเปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องราว พิธีกรทั้งสองคนต่างมีบทบาทสำคัญในการรับส่งบทสนทนากันเพื่อดำเนินเรื่องราว ดังนั้นจึงจัดเป็นตัวละครเอกได้ทั้งสองคน

การใช้บทบาทสมมติของพิธีกรในรายการมูฟวี่ แล้งแฉ่ว ตอน Speed พิธีกรแสดงบทบาทเป็นคนเก็บค่าโดยสารและผู้โดยสาร แม้ว่าจะไม่ได้แสดงบทบาทเป็นตัวละครใดจากภาพยนตร์ แต่แสดงเอกลักษณ์ของบุคคลสมมติ คือ สมมติว่าตนเป็นคนเก็บค่าโดยสารที่ต้องทวงค่าโดยสาร และผู้โดยสารที่ต้องจ่ายค่าโดยสารให้กับคนเก็บค่าโดยสาร

4. เหตุการณ์ (Event)

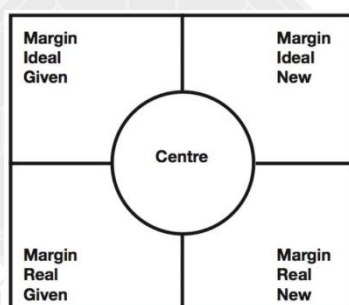
เหตุการณ์เกิดขึ้นบนรถประจำทาง คุณเต๋ทวงเงินค่าโดยสารจากคุณคริส หลังจากนั้นคุณคริสได้บอกให้คุณเต๋ไปบอกคนขับว่าลดความเร็วลงหน่อย แต่รถประจำทางถูกวางระเบิดโดยคนร้ายจึงลดความเร็วลงไม่ได้ จะต้องรอพระเอกมาช่วย ก่อนให้ผู้ชมได้รับชมฉากบางส่วนจากภาพยนตร์ เพื่อนำเสนอความรู้ภาษาอังกฤษ คุณเต๋ได้ทวงค่าโดยสารอีกครั้ง คุณคริสจึงส่งระเบิดในมือมาจ่ายเป็นค่าโดยสารให้คุณเต๋ก่อนรถประจำทางจะระเบิด

จากการวิเคราะห์รายการมูฟวี่ แล้งแฉ่ว ผู้วิจัยได้พบว่ารายการได้ดึงฉากจากภาพยนตร์ซึ่งดำเนินเรื่องราวตามกระบวนการเล่าเรื่องแบบฮอลลีวูด คลาสสิก มานำเสนอร่วมกับการแสดงบทบาท

สมมติเพื่อนำเสนอคำศัพท์และการใช้ประโยคภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชมรายการ โดยมีองค์ประกอบของการเล่าเรื่องในชั้นเรียนครบทั้ง 3 องค์ประกอบ คือ ฉาก ตัวละคร และเหตุการณ์ นอกจากนี้ยังพบว่าพิธีกรแสดงบทบาทสมมติในการสอนทั้ง 2 ประเภท คือ การรับบทบาทเป็นตนเองในสถานการณ์สมมติและการรับบทบาทเป็นบุคคลสมมติอื่น ๆ โดยละทิ้งพฤติกรรมเดิมของตนเอง เพื่อการสอนภาษาอังกฤษ

4.3.2 วิเคราะห์การสื่อความหมายด้วยการจัดวางตำแหน่งของภาพ

จากแนวคิด The Dimensions of Visual Space ของ Kress และ Van Leeuwen (2006) ได้นำเสนอว่าการวางตำแหน่งของภาพแนวนอนจากซ้ายไปขวาเป็นการสื่อถึงข้อมูลเก่าและข้อมูลใหม่ (Given-New) แนวตั้งจากบนและล่างเป็นการสื่อถึงความจริงและอุดมคติ (Real-Ideal) และขอบและตรงกลางเป็นการสื่อถึงความสำคัญและไม่สำคัญ (Center-Margin) ขององค์ประกอบในภาพ ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 4.67 The Dimensions of Visual Space
แหล่งที่มา: Kress & van Leeuwen, 2006, p. 197

ผู้วิจัยได้นำแนวคิดการจัดวางตำแหน่งของภาพเพื่อสื่อความหมายของ Kress และ van Leeuwen (2006) มาประยุกต์ใช้ในการวิเคราะห์ภาพการถ่ายทำรายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อทั้ง 3 รายการ โดยเป็นการวิเคราะห์ภาพหนึ่งที่นำมาจากฉากแต่ละตอนของรายการ ผู้วิจัยไม่ได้วิเคราะห์ในลักษณะของภาพต่อเนื่อง และผลที่ได้จากการวิเคราะห์เป็นผลของภาพฉากจากคลิปวิดีโอ 15 คลิปของรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ ที่ผู้วิจัยคัดเลือกมาวิเคราะห์ในงานวิจัยนี้เท่านั้น

นำเสนอผลการวิเคราะห์แบ่งตามแต่ละคลิปวิดีโอของทั้ง 3 รายการ ได้ดังต่อไปนี้

1. รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ใช้การจัดวางตำแหน่งของภาพ 2 แบบ คือ ข้อมูลเก่าและข้อมูลใหม่ (Given-New) และสำคัญและไม่สำคัญ (Center-Margin) ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.29 การจัดวางตำแหน่งของภาพ ตอนที่ 217 คริส หอวัง

ภาพ	การจัดวางตำแหน่งของภาพ
	ข้อมูลเก่าและข้อมูลใหม่ (Given-New) พิธีกรอยู่ทางด้านซ้ายเป็นข้อมูลเก่า (Given) และแขกรับเชิญอยู่ทางด้านขวาเพื่อเป็นข้อมูลใหม่ (New) เพราะพิธีกรเป็นผู้ถามคำถามไปให้ และแขกรับเชิญเป็นผู้ตอบคำถามกลับมา
	สำคัญและไม่สำคัญ (Center-Margin) จัดตำแหน่งโดยให้บุคคลอยู่บริเวณกลางภาพ และคำบรรยายบริเวณขอบด้านล่าง เพื่อเน้นความสำคัญของพิธีกรและแขกรับเชิญมากกว่าคำบรรยาย

ตารางที่ 4.30 การจัดวางตำแหน่งของภาพ ตอนที่ 224 มินท์

ภาพ	การจัดวางตำแหน่งของภาพ
	ข้อมูลเก่าและข้อมูลใหม่ (Given-New) พิธีกรอยู่ทางด้านซ้ายเป็นข้อมูลเก่า (Given) และแขกรับเชิญอยู่ทางด้านขวาเพื่อเป็นข้อมูลใหม่ (New) เพราะพิธีกรเป็นผู้ถามคำถามไปให้ และแขกรับเชิญเป็นผู้ตอบคำถามกลับมา
	สำคัญและไม่สำคัญ (Center-Margin) จัดตำแหน่งโดยให้บุคคลอยู่บริเวณกลางภาพ องค์ประกอบต่าง ๆ และคำบรรยายอยู่บริเวณขอบรอบ ๆ เพื่อเน้นความสำคัญของพิธีกรและแขกรับเชิญมากกว่าคำบรรยาย

ตารางที่ 4.31 การจัดวางตำแหน่งของภาพ ตอนที่ 228 เดิร์ด และปอร์เช่

ภาพ	การจัดวางตำแหน่งของภาพ
	ข้อมูลเก่าและข้อมูลใหม่ (Given-New) พิธีกรอยู่ทางด้านซ้ายเป็นข้อมูลเก่า (Given) และแขกรับเชิญอยู่ทางด้านขวาเพื่อเป็นข้อมูลใหม่ (New) เพราะพิธีกรเป็นผู้ถามคำถามไปให้ และแขกรับเชิญเป็นผู้ตอบคำถามกลับมา
	สำคัญและไม่สำคัญ (Center-Margin) จัดตำแหน่งโดยให้บุคคลอยู่บริเวณกลางภาพ และคำบรรยายบริเวณขอบด้านล่าง เพื่อเน้นความสำคัญของพิธีกรและแขกรับเชิญมากกว่าคำบรรยาย

ตารางที่ 4.32 การจัดวางตำแหน่งของภาพ ตอนที่ 233 ฮิวโก จูลจักร

ภาพ	การจัดวางตำแหน่งของภาพ
	ข้อมูลเก่าและข้อมูลใหม่ (Given-New) พิธีกรอยู่ทางด้านซ้ายเป็นข้อมูลเก่า (Given) และแขกรับเชิญอยู่ทางด้านขวาเพื่อเป็นข้อมูลใหม่ (New) เพราะพิธีกรเป็นผู้ถามคำถามไปให้ และแขกรับเชิญเป็นผู้ตอบคำถามกลับมา
	สำคัญและไม่สำคัญ (Center-Margin) จัดตำแหน่งโดยให้บุคคลอยู่บริเวณกลางภาพ และคำบรรยายบริเวณขอบด้านล่าง เพื่อเน้นความสำคัญของพิธีกรและแขกรับเชิญมากกว่าคำบรรยาย

ตารางที่ 4.33 การจัดวางตำแหน่งของภาพ ตอนที่ 234 ตีซ่า กันติชา

ภาพ	การจัดวางตำแหน่งของภาพ
	ข้อมูลเก่าและข้อมูลใหม่ (Given-New) พิธีกรอยู่ทางด้านซ้ายเป็นข้อมูลเก่า (Given) และแขกรับเชิญอยู่ทางด้านขวาเพื่อเป็นข้อมูลใหม่ (New) เพราะพิธีกรเป็นผู้ถามคำถามไปให้ และแขกรับเชิญเป็นผู้ตอบคำถามกลับมา
	สำคัญและไม่สำคัญ (Center-Margin) จัดตำแหน่งโดยให้บุคคลอยู่บริเวณกลางภาพ และคำบรรยายบริเวณขอบด้านล่าง เพื่อเน้นความสำคัญของพิธีกรและแขกรับเชิญมากกว่าคำบรรยาย

2. รายการอิงลิช ออฟเตอร์ นุ่น

รายการอิงลิช ออฟเตอร์นุ่น ใช้การจัดวางตำแหน่งของภาพ 2 แบบ คือ ข้อมูลเก่าและข้อมูลใหม่ (Given-New) และสำคัญและไม่สำคัญ (Center-Margin) ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.34 การจัดวางตำแหน่งของภาพ ตอน V.to เจ็บปวด

ภาพ	การจัดวางตำแหน่งของภาพ
	สำคัญและไม่สำคัญ (Center-Margin) จัดตำแหน่งโดยเน้นให้พิธีกรและลูกชายอยู่ตรงกลางภาพ จัดองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น ข้อความหรือตัวการ์ตูนให้อยู่บริเวณรอบ ๆ เพื่อที่จะเน้นความสำคัญของพิธีกรมากกว่าสิ่งอื่น

ตารางที่ 4.35 การจัดวางตำแหน่งของภาพ ตอน V.to นอนคว่ำ/หงาย/ตะแคง

ภาพ	การจัดวางตำแหน่งของภาพ
	สำคัญและไม่สำคัญ (Center-Margin) จัดตำแหน่งโดยเน้นให้พิธีกรอยู่ตรงกลางภาพ มีองค์ประกอบอื่น เช่น ข้อความหรือตัวการ์ตูนอยู่บริเวณรอบ ๆ เพื่อเน้นความสำคัญของพิธีกรมากกว่าสิ่งอื่น

ตารางที่ 4.36 การจัดวางตำแหน่งของภาพ ตอน V.to โทรหาหน้อยนะ

ภาพ	การจัดวางตำแหน่งของภาพ
	สำคัญและไม่สำคัญ (Center-Margin) จัดตำแหน่งโดยเน้นให้พิธีกรอยู่ตรงกลางภาพ มีองค์ประกอบอื่นอยู่บริเวณรอบ ๆ พิธีกรเพื่อเน้นความสำคัญของพิธีกรมากกว่าสิ่งอื่น

ตารางที่ 4.37 การจัดวางตำแหน่งของภาพ ตอน สั่งโรตียังไงให้กรอบ

ภาพ	การจัดวางตำแหน่งของภาพ
	ข้อมูลเก่าและข้อมูลใหม่ (Given-New) พิธีกรอยู่ทางด้านซ้ายเป็นข้อมูลเก่า (Given) และแขกรับเชิญอยู่ทางด้านขวาเพื่อเป็นข้อมูลใหม่ (New) เพราะพิธีกรเป็นผู้ถามคำถามไปให้และแขกรับเชิญเป็นผู้ตอบคำถามกลับมา

ภาพ	การจัดวางตำแหน่งของภาพ
	สำคัญและไม่สำคัญ (Center-Margin) จัดตำแหน่งโดยให้บุคคลอยู่บริเวณกลางภาพ และองค์ประกอบอื่น ๆ อยู่บริเวณขอบด้านล่างและรอบ ๆ เพื่อจะเน้นความสำคัญของบุคคลมากกว่าองค์ประกอบอื่น ๆ

ตารางที่ 4.38 การจัดวางตำแหน่งของภาพ ตอน ละครงานยังงี้ให้ได้หยุด

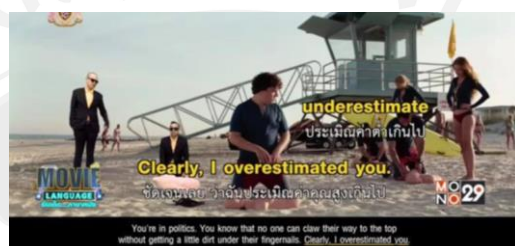
ภาพ	การจัดวางตำแหน่งของภาพ
	ข้อมูลเก่าและข้อมูลใหม่ (Given-New) พิธีกรอยู่ทางด้านซ้ายเป็นข้อมูลเก่า (Given) และแขกรับเชิญอยู่ทางด้านขวาเพื่อเป็นข้อมูลใหม่ (New) เพราะพิธีกรเป็นผู้ถามคำถามไปให้ และแขกรับเชิญเป็นผู้ตอบคำถามกลับมา
	สำคัญและไม่สำคัญ (Center-Margin) จัดตำแหน่งโดยให้บุคคลอยู่บริเวณกลางภาพ และคำบรรยายบริเวณขอบด้านล่างและรอบ ๆ เพื่อเน้นความสำคัญของบุคคลมากกว่าสิ่งอื่น

3. รายการมูฟวี่ แลงเกวจ

รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ใช้การจัดวางตำแหน่งของภาพเพียงแบบเดียว คือ จัดวางตำแหน่งแบบสำคัญและไม่สำคัญ โดยเน้นบริเวณตรงกลางให้สำคัญมากกว่าขอบ (Center-Margin) ให้บุคคลอยู่บริเวณกลางภาพและคำบรรยายและรูปภาพประกอบจะอยู่บริเวณขอบด้านล่างและรอบ ๆ เพื่อเน้นความสำคัญของบุคคล คือ พิธีกรทั้งสอง หรือตัวแสดงจากฉากภาพยนตร์มากกว่าเน้นคำบรรยายหรือรูปภาพประกอบต่าง ๆ ดังภาพต่อไปนี้

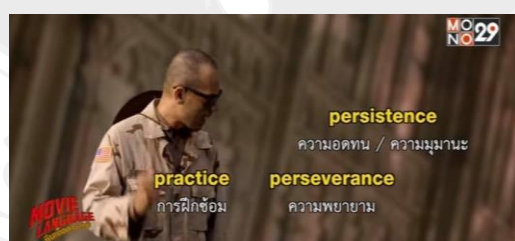
ภาพที่ 4.68 การจัดวางตำแหน่งของภาพ รายการมูฟวี่ แล่งเกวจ ตอน Alpha (2018)

ภาพที่ 4.69 การจัดวางตำแหน่งของภาพ รายการมูฟวี่ แล่งเกวจ ตอน Baywatch (2017)

ภาพที่ 4.70 การจัดวางตำแหน่งของภาพ รายการมูฟวี่ แล่งเกวจ ตอน The Pool (2018)

ภาพที่ 4.71 การจัดวางตำแหน่งของภาพ รายการมูฟวี่ แล่งเกวจ ตอน Harry Potter and the Chamber of Secrets (2002)

ภาพที่ 4.72 การจัดวางตำแหน่งของภาพ รายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Speed (1994)

รายการมูฟวี่ แลงเกวจ จัดวางตำแหน่งแบบสำคัญและไม่สำคัญ (Center-Margin) โดยให้บุคคลอยู่บริเวณกลางภาพและคำบรรยายและรูปภาพประกอบจะอยู่บริเวณขอบด้านล่างและรอบ ๆ เพื่อเน้นความสำคัญของบุคคล คือ พิกัดทั้งสองหรือตัวแสดงจากฉากภาพยนตร์มากกว่าเน้นคำบรรยายหรือรูปภาพประกอบต่าง ๆ

ผู้วิจัยได้สรุปการจัดวางตำแหน่งของภาพเพื่อสื่อความหมายของทั้ง 3 รายการ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.39 สรุปการจัดวางตำแหน่งของภาพรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ

การจัดวางตำแหน่ง	ข้อมูลเก่า-ข้อมูลใหม่	ความจริง-อุดมคติ	สำคัญ-ไม่สำคัญ
ลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม	✓	✗	✓
อิงลิช อาฟเตอร์ นุ่น	✓	✗	✓
มูฟวี่ แลงเกวจ	✗	✗	✓

จากตารางข้างต้นรายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อได้นำการจัดวางตำแหน่งแบบข้อมูลเก่าและข้อมูลใหม่ และการจัดวางตำแหน่งแบบสำคัญและไม่สำคัญมาใช้นำเสนอข้อมูลให้แก่ผู้ชมรายการ รายการนำการจัดวางตำแหน่งแบบข้อมูลเก่าและข้อมูลใหม่มาใช้เพราะพิธีกรเป็นผู้ถามคำถามที่เป็นข้อมูลเก่าไปให้แขกรับเชิญเป็นผู้ตอบคำถามที่เป็นข้อมูลใหม่กลับมา เพื่อนำข้อมูลจากการสัมภาษณ์แขกรับเชิญมาเสนอให้แก่ผู้ชมรายการ และทางรายการนำการจัดวางตำแหน่งแบบสำคัญและไม่สำคัญมาใช้เพื่อเน้นความสำคัญของภาพให้บุคคลในภาพมีความสำคัญมากกว่าองค์ประกอบอื่น ๆ ที่จัดไว้บริเวณรอบ ๆ เช่น ข้อความ คำบรรยาย หรือรูปภาพ

รายการทั้ง 3 รายการไม่ได้นำการจัดวางตำแหน่งของภาพแบบความจริงและอุดมคติมาใช้ เนื่องจากเป็นการจัดตำแหน่งแบบด้านบนของภาพสื่อถึงสิ่งที่เป็นอุดมคติและด้านล่างของภาพสื่อถึง

สิ่งที่เป็นความจริง ซึ่งมักพบในโฆษณาทางนิตยสารหรือเว็บไซต์ที่มุ่งเน้นผลลัพธ์ทางการตลาด โดยจะนำข้อมูลที่ดึงดูดใจของผู้บริโภคให้มั่นใจได้ว่าจะได้รับสิ่งที่สัญญาหรือโฆษณาไว้แลกกับเงินที่ผู้บริโภคจ่ายหากซื้อผลิตภัณฑ์ไปใช้ (Promise of the Product) ไว้บริเวณด้านบนของภาพ และนำข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง เช่น ผู้บริโภคจะหาสินค้าได้จากที่ใด หรือจะสั่งซื้อสินค้าได้อย่างไร มาจัดวางในตำแหน่งบริเวณด้านล่างของภาพ ดังนั้นจึงไม่ปรากฏการจัดวางลักษณะนี้ในการถ่ายทำรายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อทั้ง 3 รายการในงานวิจัยนี้

4.3.3 วิเคราะห์การสื่อความหมายด้วยระยะภาพ

จากแนวคิดของ Kress และ van Leeuwen (2006) แสดงให้เห็นว่าระยะของภาพในการผลิตสื่อมีผลต่อการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสื่อและผู้ชมรายการ ดังนั้นการกำหนดขนาดภาพของบุคคลจึงใช้สัดส่วนของร่างกายเป็นเกณฑ์เพื่อแสดงถึงระยะห่างทางสังคม สามารถจัดแบ่งได้เป็น 7 ระยะภาพดังนี้

1. ระยะใกล้มาก (Extreme Close-up) เห็นเฉพาะใบหน้าบุคคล
2. ระยะใกล้ (Close-up) เห็นบุคคลตั้งแต่ศีรษะจนถึงไหล่
3. ระยะใกล้ปานกลาง (Medium Close Shot) เห็นบุคคลตั้งแต่ศีรษะจนถึงเอว
4. ระยะปานกลาง (Medium Shot) เห็นบุคคลตั้งแต่ศีรษะจนถึงหัวเข่า
5. ระยะไกลปานกลาง (Medium Long Shot) เห็นบุคคลเต็มตัวตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า
6. ระยะไกล (Long Shot) เห็นบุคคลเต็มตัวในสัดส่วนครึ่งหนึ่งของภาพและเห็นฉากหลัง
7. ระยะไกลมาก (Very Long Shot) เห็นบุคคลศีรษะจรดเท้าและฉากหลังมุกกว้างทั้งหมด

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูมและรายการมูฟวี่ แลงเกวจ เป็นรายการที่บันทึกภาพโดยใช้วิธีการและเทคโนโลยีของการถ่ายทำรายการโทรทัศน์อย่างเต็มรูปแบบ ก่อนนำรายการที่ออกอากาศทางโทรทัศน์ไปแล้วมาเผยแพร่ทางสื่อสังคมออนไลน์ รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูนเป็นรายการที่เคยออกอากาศทางโทรทัศน์ก่อนเปลี่ยนมาเผยแพร่ทางสื่อสังคมออนไลน์ต่าง ๆ เท่านั้น ทำให้รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ในปัจจุบันมีการประยุกต์การบันทึกภาพให้ง่ายขึ้นโดยใช้วิธีการของผู้สร้างสรรค์สื่อคือ ใช้อุปกรณ์เพียงแค่สมาร์ทโฟนในการถ่ายทำรายการ ดังนั้นระยะภาพของรายการอิงลิช อาฟเตอร์นูนจะมีลักษณะเป็นภาพที่เกิดขึ้นตามสถานการณ์จริงในขณะนั้น (Situational) ไม่ได้มีการจัดเตรียมเรื่องระยะภาพเหมือนการถ่ายทำในสตูดิโอแบบรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม และรายการมูฟวี่ แลงเกวจ

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์การสื่อความหมายด้วยระยะของภาพ แบ่งตามแต่ละคลิปวิดีโอของทั้ง 3 รายการ ดังนี้

1. รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รูม มีการใช้ระยะภาพ 4 ระยะในการถ่ายทำรายการเพื่อสื่อสารและสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมรายการ คือ ภาพระยะใกล้ (Close-up) ภาพระยะใกล้ปานกลาง (Medium Close Shot) ภาพระยะปานกลาง (Medium Shot) และระยะไกลปานกลาง (Medium Long Shot) ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.40 แสดงระยะภาพของรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 217 คริส หอวัง

ภาพ	ระยะภาพ
	ระยะใกล้ (Close-up)
	ระยะใกล้ปานกลาง (Medium Close Shot)
	ระยะปานกลาง (Medium Shot)

ภาพ	ระยะภาพ
	ระยะไกลปานกลาง (Medium Long Shot)

จากตารางข้างต้นสรุปได้ว่ารายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 217 คริส หอวัง มีการใช้ระยะภาพ 4 ระยะ คือ ภาพระยะใกล้ (Close-up) ภาพระยะใกล้ปานกลาง (Medium Close Shot) ภาพระยะปานกลาง (Medium Shot) และระยะไกลปานกลาง (Medium Long Shot) เพื่อสื่อสารและสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมรายการ

ตารางที่ 4.41 แสดงระยะภาพของรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 224 มินท์ I Roam Alone

ภาพ	ระยะภาพ
	ระยะใกล้ (Close-up)
	ระยะใกล้ปานกลาง (Medium Close Shot)
	ระยะปานกลาง (Medium Shot)

ภาพ	ระยะภาพ
	ระยะไกลปานกลาง (Medium Long Shot)

จากตารางข้างต้นสรุปได้ว่ารายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 224 มีนั้ท I Roam Alone มีการใช้ระยะภาพ 4 ระยะ คือ ภาพระยะใกล้ (Close-up) ภาพระยะใกล้ปานกลาง (Medium Close Shot) ภาพระยะปานกลาง (Medium Shot) และระยะไกลปานกลาง (Medium Long Shot) เพื่อสื่อสารและสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมรายการ

ตารางที่ 4.42 แสดงระยะภาพของรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 228 เดิร์ด และปอร์เซ่

ภาพ	ระยะภาพ
	ระยะใกล้ (Close-up)
	ระยะใกล้ปานกลาง (Medium Close Shot)
	ระยะปานกลาง (Medium Shot)

ภาพ	ระยะภาพ
	ระยะไกลปานกลาง (Medium Long Shot)

จากตารางข้างต้นสรุปได้ว่ารายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 228 เดวิด และปอร์เช่ มีการใช้ระยะภาพ 4 ระยะ คือ ภาพระยะใกล้ (Close-up) ภาพระยะใกล้ปานกลาง (Medium Close Shot) ภาพระยะปานกลาง (Medium Shot) และระยะไกลปานกลาง (Medium Long Shot) เพื่อสื่อสารและสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมรายการ

ตารางที่ 4.43 แสดงระยะภาพของรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 233 ฮิวโก้ จุลจักร

ภาพ	ระยะภาพ
	ระยะใกล้ (Close-up)
	ระยะใกล้ปานกลาง (Medium Close Shot)
	ระยะปานกลาง (Medium Shot)

ภาพ	ระยะภาพ
	ระยะไกลปานกลาง (Medium Long Shot)

จากตารางข้างต้นสรุปได้ว่ารายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 233 ฮิวโก้ จุลจักร มีการใช้ระยะภาพ 4 ระยะ คือ ภาพระยะใกล้ (Close-up) ภาพระยะใกล้ปานกลาง (Medium Close Shot) ภาพระยะปานกลาง (Medium Shot) และระยะไกลปานกลาง (Medium Long Shot) เพื่อสื่อสารและสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมรายการ

ตารางที่ 4.44 แสดงระยะภาพของรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 234 ดิชา กันติชา

ภาพ	ระยะภาพ
	ระยะใกล้ (Close-up)
	ระยะใกล้ปานกลาง (Medium Close Shot)
	ระยะปานกลาง (Medium Shot)

ภาพ	ระยะภาพ
	ระยะไกลปานกลาง (Medium Long Shot)

จากตารางข้างต้นสรุปได้ว่ารายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ตอนที่ 234 ตีซ่า กันติชา มีการใช้ระยะภาพ 4 ระยะ คือ ภาพระยะใกล้ (Close-up) ภาพระยะใกล้ปานกลาง (Medium Close Shot) ภาพระยะปานกลาง (Medium Shot) และระยะไกลปานกลาง (Medium Long Shot) เพื่อสื่อสารและสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมรายการ

2. รายการอิงลิช อาฟเตอร์ นุ่น

รายการอิงลิช อาฟเตอร์ นุ่น เป็นภาพที่เกิดขึ้นตามสถานการณ์จริงในขณะนั้น (Situational) ไม่ได้มีการจัดเตรียมเรื่องระยะภาพเหมือนการถ่ายทำในสตูดิโอแบบรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม และรายการมูฟวี่ แลงเกวจ

ตารางที่ 4.45 แสดงระยะภาพของรายการอิงลิช อาฟเตอร์นุ่น

ภาพ	ระยะภาพ
	1. ตอน V.to เจ็บปวด ภาพเกิดขึ้นตามสถานการณ์จริงในขณะนั้น (Situational)
	2. ตอน V.to นอนคว่ำ/หงาย/ตะแคง ภาพเกิดขึ้นตามสถานการณ์จริงในขณะนั้น (Situational)

ภาพ	ระยะภาพ
	3. ตอน V.to โทรหาหน้อยนะ ภาพเกิดขึ้นตามสถานการณ์จริงในขณะนั้น (Situational)
	4. ตอน สั่งโรตียังไงให้กรอบ ภาพเกิดขึ้นตามสถานการณ์จริงในขณะนั้น (Situational)
	5. ตอน ลางนยังงัยให้ได้หยุด ภาพเกิดขึ้นตามสถานการณ์จริงในขณะนั้น (Situational)

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่าระยะภาพของรายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน มีลักษณะเป็นภาพที่เกิดขึ้นตามสถานการณ์จริงในขณะนั้น ไม่ได้มีการจัดเตรียมการถ่ายทำเหมือนการถ่ายทำรายการในสตูดิโอ ดังนั้นไม่สามารถวิเคราะห์การสื่อความหมายด้วยระยะภาพโดยใช้แนวคิดของ Kress และ van Leeuwen (2006) ได้ เนื่องจากไม่ได้มีการวางแผนหรือจัดเตรียมการถ่ายทำ ทำให้การถ่ายทำไม่ได้มีการกำหนดขนาดภาพของบุคคลด้วยการใช้สัดส่วนของร่างกายเป็นเกณฑ์เพื่อสร้างการปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมรายการ เป็นเพียงการใช้กล้องของโทรศัพท์มือถือบันทึกภาพของสถานการณ์ในขณะนั้นโดยไม่ได้คำนึงถึงการสื่อความหมายด้วยระยะภาพ

3. รายการมูฟวี่ แลงเกวจ

รายการมูฟวี่ แลงเกวจ มีการใช้ระยะภาพ 3 ระยะในการถ่ายทำรายการ คือ ระยะใกล้ปานกลาง (Medium Close Shot) ระยะปานกลาง (Medium Shot) และระยะไกลมาก (Very Long Shot) ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.46 แสดงระยะภาพของรายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Alpha (2018)

ภาพ	ระยะภาพ
	ระยะใกล้ปานกลาง (Medium Close Shot)
	ระยะไกลมาก (Very Long Shot)

จากตารางข้างต้นสรุปได้ว่ารายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Alpha ใช้ระยะภาพเพียง 2 ระยะ คือ ระยะใกล้ปานกลาง (Medium Close Shot) และระยะไกลมาก (Very Long Shot) เพื่อสื่อสารและสร้างการปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมรายการ

ตารางที่ 4.47 แสดงระยะภาพของรายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Baywatch (2017)

ภาพ	ระยะภาพ
	ระยะใกล้ปานกลาง (Medium Close Shot)
	ระยะไกลมาก (Very Long Shot)

จากตารางข้างต้นสรุปได้ว่ารายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Baywatch ใช้ระยะภาพเพียง 2 ระยะ คือ ระยะใกล้ปานกลาง (Medium Close Shot) และระยะไกลมาก (Very Long Shot) เพื่อสื่อสารและสร้างการปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมรายการ

ตารางที่ 4.48 แสดงระยะภาพของรายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน The Pool (2018)

ภาพ	ระยะภาพ
	ระยะใกล้ปานกลาง (Medium Close Shot)
	ระยะไกลมาก (Very Long Shot)

จากตารางข้างต้นสรุปได้ว่ารายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน The Pool ใช้ระยะภาพเพียง 2 ระยะ คือ ระยะใกล้ปานกลาง (Medium Close Shot) และระยะไกลมาก (Very Long Shot) เพื่อสื่อสารและสร้างการปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมรายการ

ตารางที่ 4.49 แสดงระยะภาพของรายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Harry Potter and the Chamber of Secrets (2002)

ภาพ	ระยะภาพ
	ระยะใกล้ปานกลาง (Medium Close Shot)

ภาพ	ระยะภาพ
	ระยะไกลมาก (Very Long Shot)

จากตารางข้างต้นสรุปได้ว่ารายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Harry Potter and the Chamber of Secrets มีการใช้ระยะภาพเพียง 2 ระยะ คือ ระยะใกล้ปานกลาง (Medium Close Shot) และ ระยะไกลมาก (Very Long Shot)

ตารางที่ 4.50 แสดงระยะภาพของรายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Speed (1994)

ภาพ	ระยะภาพ
	ระยะใกล้ปานกลาง (Medium Close Shot)
	ระยะปานกลาง (Medium Shot)

จากตารางข้างต้นทั้งหมดสรุปได้ว่ารายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Speed มีการใช้ระยะภาพเพียง 2 ระยะ คือ ระยะใกล้ปานกลาง (Medium Close Shot) และระยะปานกลาง (Medium Shot)

ผู้วิจัยได้สรุปการใช้ระยะภาพเพื่อสื่อความหมายกับผู้ชมรายการของทั้ง 3 รายการ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.51 สรุปการใช้ระยะภาพเพื่อสื่อความหมายกับผู้ชมรายการของทั้ง 3 รายการ

รายการ	ระยะ ใกล้ มาก	ระยะ ใกล้	ระยะ ใกล้ปาน กลาง	ระยะ ปาน กลาง	ระยะ ไกลปาน กลาง	ระยะ ไกล	ระยะ ไกลมาก
ลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม		✓	✓	✓	✓		
อิงลิช อาฟเตอร์ นุ่น							
มูฟวี่ แลงเกวจ			✓	✓			✓

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่ารายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม และรายการมูฟวี่ แลงเกวจ ถ่ายทำรายการโดยใช้ภาพระยะใกล้ปานกลางและระยะปานกลางทั้งสองรายการ ซึ่งภาพระยะนี้ใช้สำหรับถ่ายทอดสนทนา เพื่อสื่ออารมณ์ความรู้สึกที่ใบหน้า และเน้นความเข้าไปเกี่ยวข้อง รวมถึงแสดงให้เห็นรายละเอียดการเคลื่อนไหวของมือ

รายการอิงลิช อาฟเตอร์ นุ่น ใช้วิธีการถ่ายภาพของผู้สร้างสรรค์สื่อ ใช้เพียงแค่สมาร์ทโฟนในการถ่ายทำรายการ และพิธีกรมักถือกล้องสมาร์ทโฟนในการถ่ายทำด้วยตนเองในหลายตอน อย่างไรก็ตามหากตอนใดมีแขกรับเชิญมาร่วมด้วยอาจมีผู้ช่วยมาถือกล้องในการถ่ายทำเพื่อให้ได้ภาพในระยะที่กว้างขึ้น จึงได้เป็นภาพที่เกิดขึ้นตามสถานการณ์จริงในขณะนั้น (Situational) ไม่ได้มีการจัดเตรียมเรื่องระยะภาพเหมือนการถ่ายทำในสตูดิโอ

รายการมูฟวี่ แลงเกวจ นำภาพระยะไกลมากมาใช้ในการถ่ายทำ เนื่องจากต้องการให้ผู้ชมเห็นฉากทั้งหมดของภาพยนตร์ที่น่าเสนอ ระยะไกลมากเป็นระยะภาพที่ทำให้ผู้ชมรับรู้สภาพแวดล้อมหรือสถานที่เป็นหลัก วัตถุและบุคคลในภาพเป็นเพียงส่วนประกอบเท่านั้น จึงสามารถนำเสนอฉากในภาพยนตร์ให้ผู้ชมได้เห็นอย่างชัดเจน และได้ใช้ภาพระยะใกล้ปานกลางสลับไปมากับภาพระยะไกลเพื่อใช้ภาพระยะใกล้ปานกลางมาสร้างการปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมรายการ อย่างไรก็ตามในตอน Speed (1994) ใช้ฉากบนรถประจำทางที่เป็นภาพระยะปานกลาง ในตอนนี้จึงไม่ได้มีการใช้ภาพระยะไกลเพื่อนำเสนอฉากเหมือนตอนอื่น ๆ อย่างไรก็ตามภาพระยะปานกลางนอกจากจะช่วยปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมแล้วยังสามารถแสดงให้เห็นฉากหลังของภาพได้พอสมควร

ช่วงระยะตั้งแต่ใกล้มากถึงปานกลาง เป็นระยะที่มีผลต่อการสร้างความสัมพันธ์ ช่วยสร้างความใกล้ชิด สื่อถึงอารมณ์ขณะสนทนา เน้นความเข้าไปเกี่ยวข้อง ดังนั้นช่วงระยะใกล้ปานกลางและระยะปานกลางจึงเป็นช่วงระยะภาพที่ทั้งรายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม และรายการมูฟวี่ แลงเกวจ นำมาใช้ในการถ่ายทำรายการเพื่อสร้างความสัมพันธ์กับผู้ชมรายการ และรายการทั้ง 2 รายการไม่มี

การนำภาพระยะไกลมาใช้ในการถ่ายทำ เนื่องจากเป็นภาพมุมกว้างเพื่อแสดงอาณาเขตของพื้นที่ในภาพ ไม่เน้นการสื่ออารมณ์ขณะสนทนา

จึงสรุปได้ว่าระยะภาพที่นำมาใช้เพื่อสื่อความหมายในการสร้างการปฏิสัมพันธ์ระหว่างพิธีกรกับผู้ชมรายการ คือ ระยะใกล้ปานกลาง และระยะปานกลาง นอกจากนี้รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม เป็นรายการที่มีการสัมภาษณ์แขกรับเชิญจึงใช้ภาพระยะใกล้เพื่อเน้นตัวบุคคล คือ พิธีกรและแขกรับเชิญ ในขณะที่รายการมูฟวี่แลงเกวจ เป็นรายการที่มีการเล่าเรื่องภาพยนตร์จึงนำระยะภาพไกลมากมาใช้เพื่อต้องการเน้นให้ผู้ชมเห็นเหตุการณ์เรื่องราวของภาพยนตร์

4.3.4 วิเคราะห์การสื่อความหมายด้วยการใช้สี

สีและความสัมพันธ์ของสีมีอำนาจในเชิงจิตวิทยาต่ออารมณ์และความรู้สึกของมนุษย์ ในการสร้างสื่อต่าง ๆ ผู้ผลิตสื่อจึงใช้สีเพื่อสื่อความหมายสร้างอารมณ์ให้แก่ผู้ชม ผู้วิจัยได้วิเคราะห์การจัดวางชุดสี (Color Palette) ของรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ โดยพิจารณาในเรื่องการใช้สีคู่ตรงข้าม การใช้สีกลมกลืน หรือการใช้สีเอกรงค์

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรุมและรายการมูฟวี่ แลงเกวจ เป็นรายการที่บันทึกภาพโดยใช้วิธีการและเทคโนโลยีของการถ่ายทำรายการโทรทัศน์อย่างเต็มรูปแบบ จึงมีทีมงานจัดเตรียมฉาก อุปกรณ์ประกอบฉาก และเสื้อผ้า ในขณะที่รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูนเป็นรายการที่เคยออกอากาศทางโทรทัศน์ก่อนเปลี่ยนมาเผยแพร่ทางสื่อสังคมออนไลน์ต่าง ๆ เท่านั้น ทำให้รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูนในปัจจุบันมีการประยุกต์การบันทึกภาพโดยใช้อุปกรณ์เพียงแค่สมาร์ทโฟนในการถ่ายทำเท่านั้น นอกจากนี้ยังไม่มีทีมงานในการจัดเตรียมฉาก อุปกรณ์ประกอบฉาก และเสื้อผ้า เหมือนการถ่ายทำในสตูดิโอ พิธีกรจะถ่ายทำจากเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน ซึ่งพิธีกรจะเป็นผู้กำหนดเองว่าจะถ่ายจากสถานที่ใด มุมใด และแต่งกายอย่างไร ดังนั้นการใช้สีของรายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน จึงมีลักษณะเป็นสีที่ได้จากสถานการณ์จริงในขณะนั้น (Situational) ไม่ได้มีการควบคุมเรื่องสีของฉาก อุปกรณ์ประกอบฉาก และเสื้อผ้า เหมือนการถ่ายทำในสตูดิโอแบบรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรุม และรายการมูฟวี่ แลงเกวจ

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์การสื่อความหมายด้วยการใช้สี แบ่งตามแต่ละคลิปวิดีโอของทั้ง 3 รายการ ดังนี้

1. รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรุม

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม ถ่ายทำในฉากที่ทีมงานจัดทำขึ้นให้มีลักษณะเหมือนห้องนั่งเล่น ผู้วิจัยพบว่ารายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รุม ใช้โทนสีกลมกลืนกัน โดยเลือกใช้เฉดสีใกล้เคียงกันในการ

ออกแบบฉากของรายการ สีส่วนใหญ่ที่ใช้เป็นสีน้ำตาล สีเทา และสีครีม การถ่ายทำบางตอนมีการนำเฟอร์นิเจอร์หรือใช้เสื้อผ้าของพิธีกรที่เป็นสีขัดแย้งมาเป็นองค์ประกอบ อย่างไรก็ตามก็ได้จัดวางสีคู่ตรงข้ามในสัดส่วนที่เหมาะสม ใช้ไม่เกิน 20-30% ของภาพ ทำให้สีของภาพที่ได้ดูไม่ขัดแย้งกันจนเกินไป นอกจากนี้ยังไม่มีฉากที่เป็นสีใดเพียงสีเดียวหรือสีเอกรงค์ เนื่องจากการใช้สีเอกรงค์จะให้ความรู้สึกเรียบจนลดความน่าสนใจของรายการได้

การเลือกใช้สีน้ำตาล สีเทา และสีครีมมาเป็นฉากของรายการสามารถสื่ออารมณ์ถึงความสุข สงบ เสียงนุ่ม ดูสุภาพ สบายตา ซึ่งสีขาว สีเทา สีครีม สีเปลือกไข่ไก่ สีงาช้างเป็นสีที่มักใช้ในฉากงานเลี้ยง ฉากรัก ฉากสนุกสนาน การนำสีโทนนี้มาใช้จึงเหมาะสมกับบรรยากาศฉากที่เป็นห้องนั่งเล่นของรายการ การใช้เสื้อผ้าสีเข้มของพิธีกรช่วยเพิ่มความรู้สึกถึงพลังเข้มแข็งได้มากกว่าการใช้เสื้อผ้าสีโทนอ่อน โทนสีอ่อนในฉากที่ผู้ผลิตรายการจะใช้จะทำให้ผู้ชมรู้สึกเรียบง่าย สะดวกสบาย เนื่องจากการเลือกใช้สีโทนอ่อนเป็นสีที่ผสมกับสีขาวเป็นส่วนใหญ่ทำให้ผนังฉากห้องนั่งเล่นของรายการดูสะอาดตา กว้างขึ้น ไม่อึดอัด ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 4.73 การจัดวางชุดสีรายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รুম ตอนที่ 217 คริส หอวัง

ภาพที่ 4.74 การจัดวางชุดสีรายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รুম ตอนที่ 224 มินท์ I Roam Alone

ภาพที่ 4.75 การจัดวางชุดสีรายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รูม ตอนที่ 228 เวิร์ด และปอร์เซ่

ภาพที่ 4.76 การจัดวางชุดสีรายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รูม ตอนที่ 233 ฮิวโก้ จุลจักร จักรพงษ์

ภาพที่ 4.77 การจัดวางชุดสีรายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รูม ตอนที่ 234 ดิชา กันติชา

2. รายการอิงลิช อาฟเตอร์ นุ่น

รายการอิงลิช อาฟเตอร์นุ่น บันทึกภาพโดยใช้เพียงแค่สมาร์ทโฟนในการถ่ายทำเท่านั้น ไม่มีทีมงานในการจัดเตรียมฉาก อุปกรณ์ประกอบฉาก และเสื้อผ้า พิธีกรเป็นผู้กำหนดเองว่าจะถ่ายจากสถานที่ใด มุมใด และแต่งกายอย่างไร ดังนั้นการใช้สีของรายการอิงลิช อาฟเตอร์นุ่น จึงมีลักษณะเป็นสีที่ได้จากสถานการณ์จริงในขณะนั้น (Situational) การถ่ายทำคลิปวิดีโอจะถ่ายทำแบบง่าย ๆ และพิธีกรยังเป็นผู้ตกแต่งภาพและตัดต่อคลิปด้วยตนเอง นำเสนอการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน โดยถ่ายทำที่บ้านหรือออกไปนอกสถานที่ อย่างไรก็ตามการถ่ายทำยังคงมีการเลือกบริเวณที่มีแสงสว่างเพียงพอในการถ่ายทำและเลือกมุมที่จะทำให้ได้ภาพที่เหมาะสมและสวยงาม

ผู้วิจัยพบว่ารายการอิงลิช อาฟเตอร์ นุ่น มักเลือกถ่ายทำในบริเวณที่มีสีเป็นวรรณะเย็น หรือสีโทนอ่อน และไม่มีการเพิ่มองค์ประกอบอื่น ๆ และไม่ใช้การแต่งกายด้วยสีวรรณะร้อนหรือสีฉูดฉาดมาขัดแย้งกับสีโทนอ่อน การจัดวางชุดสีจึงปรากฏเป็นสีในวรรณะเย็น เช่น สีเขียว สีน้ำเงิน สีฟ้า สีม่วง และสีกลาง (สีเทาและสีดำ) เป็นส่วนใหญ่ แม้ว่าการใช้สีที่อยู่ข้างเคียงกันในวรรณะสีเดียวกันจะทำให้สีเกิดความกลมกลืนกัน ให้ความรู้สึกที่ดูแล้วไม่แข็งกระด้าง มีชีวิตชีวา แต่สีที่กลมกลืนกันจนมากเกินไปและขาดสีคู่ตรงข้ามในสัดส่วนที่เหมาะสมอาจส่งผลให้ภาพของรายการขาดความน่าสนใจ

สีน้ำเงินหรือสีฟ้าทำให้ผู้ชมรู้สึกสงบสุข ราบเรียบ สีเขียวทำให้ผู้ชมรู้สึกสดชื่น ร่มเย็น สีม่วงทำให้ผู้ชมรู้สึกสงบ เย็น สีน้ำตาลทำให้ผู้ชมรู้สึกสงบ อ่อนนุ่ม นอกจากนี้สีน้ำเงินหรือสีฟ้า สีเขียว และสีน้ำตาล ยังเป็นสีที่ปรากฏในธรรมชาติ คือ สีของท้องฟ้า สีของป่าและต้นไม้ สีของแผ่นดิน ดังนั้นสีเหล่านี้จะช่วยลดความกระวนกระวายใจ รู้สึกสงบ และสบายตาให้แก่ผู้ชมได้

ภาพที่ 4.78 การจัดวางชุดสีรายการอิงลิช อาฟเตอร์ นุ่น ตอน V.to เจ็บปวด

ภาพที่ 4.79 การจัดวางชุดสีรายการอิงลิช ออฟเตอร์ นุ่น ตอน V.to นอนคว่ำ/หงาย/ตะแคง

ภาพที่ 4.80 การจัดวางชุดสีรายการอิงลิช ออฟเตอร์ นุ่น ตอน V.to โทรหาหน้อยนะ

ภาพที่ 4.81 การจัดวางชุดสีรายการอิงลิช ออฟเตอร์ นุ่น ตอน สั่งโรตียังไงให้กรอบ

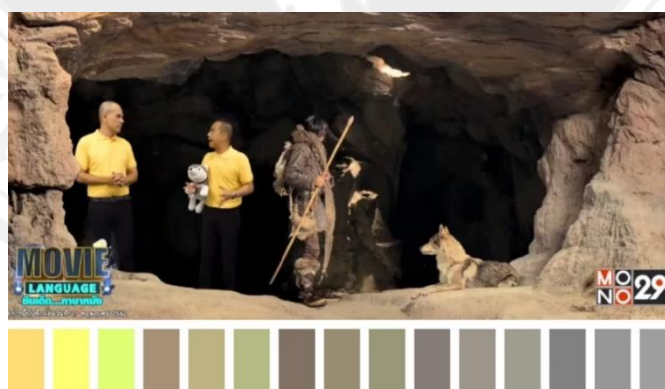

ภาพที่ 4.82 การจัดวางชุดสีรายการอิงลิช อพเตอร์ นุ่น ตอน ลางานยังงៃให้ไหญ่

3. รายการมูฟวี่ แลงเกวจ

รายการมูฟวี่ แลงเกวจเป็นรายการที่ถ่ายทำในสตูดิโอ โดยการใช้เทคนิคการซ้อนภาพ ถ่ายทำโดยใช้ฉากหลังเป็นสีพื้น เช่น สีน้ำเงิน (Blue Screen) หรือสีเขียว (Green Screen) จากนั้นนำภาพฉากในภาพยนตร์ซ้อนทับไปบนฉากหลังสีพื้น เพื่อให้เกิดภาพจากฉากในภาพยนตร์ปรากฏแทนที่สีพื้นบนฉากหลัง การแต่งกายของพิธีกรจะหลีกเลี่ยงการใช้สีที่เหมือนกับสีของฉากหลัง คือ สีน้ำเงิน หรือ สีเขียว

การใช้ภาพจากภาพยนตร์เป็นฉากหลังทำให้การใช้สีสื่ออารมณ์ของรายการจึงขึ้นอยู่กับการใช้สีที่ปรากฏในฉากของภาพยนตร์ที่รายการนำเสนอในแต่ละตอน อย่างไรก็ตามผู้วิจัยพบว่าส่วนใหญ่พิธีกรมักแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่มีโทนสีไม่กลมกลืนจนเกินไปกับฉากพื้นหลังเพื่อให้ผู้ชมเห็นตัวพิธีกรได้ชัดเจน เช่น การใส่เสื้อสีเหลืองในถ้ำจากเรื่อง Alpha และใส่ชุดสีดำบนชายหาดในเรื่อง Baywatch

ภาพที่ 4.83 การจัดวางชุดสีรายการมูฟวี่ แลงเกวจ ตอน Alpha (2018)

ภาพที่ 4.84 การจัดวางชุดสีรายการมูฟวี่ แลงเกจ ตอน Baywatch (2017)

ภาพที่ 4.85 การจัดวางชุดสีรายการมูฟวี่ แลงเกจ ตอน The Pool (2018)

ภาพที่ 4.86 การจัดวางชุดสีรายการมูฟวี่ แลงเกจ ตอน Harry Potter and Chamber of Secrets (2002)

ภาพที่ 4.87 การจัดวางชุดสีรายการมูฟวี่ แลงเกว ตอน Speed (1994)

จากการวิเคราะห์การสื่อความหมายด้วยการใช้สีของทั้ง 3 รายการ ผู้วิจัยพบว่ารายการได้เลือกใช้สีโทนอ่อนหรือสีวรรณะเย็นเป็นส่วนใหญ่เพื่อให้ผู้ชมรายการรู้สึกสบายตาและผ่อนคลายให้ผู้ชมติดตามรับชมรายการได้นานขึ้น การใช้สีที่ไม่เหมาะสมจะทำให้ผู้ชมรู้สึกไม่สบายตาจนหยุดการรับชมรายการได้ นอกจากนี้ยังไม่พบการใช้สีใดเพียงสีเดียวหรือสีเอกรงค์ เนื่องจากการใช้สีเอกรงค์โทนอ่อนสีใดสีหนึ่งจะให้ความรู้สึกเรียบจนเกินไปจนลดความน่าสนใจของรายการได้ หรือหากใช้สีเอกรงค์โทนสีเข้มฉูดฉาดสีใดสีหนึ่งมากเกินไปจะทำให้ผู้ชมรู้สึกไม่สบายตาหรือกระวนกระวายใจได้ ดังนั้นเพื่อให้ผู้ชมติดตามรับชมรายการได้อย่างต่อเนื่องรายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อบางช่องจึงไม่นิยมใช้สีเอกรงค์สีใดสีหนึ่งเพียงสีเดียว และยังไม่ใช้สีวรรณะร้อนหรือสีฉูดฉาด เช่น สีแดง สีเหลือง สีส้ม จนมากเกินไปอีกด้วย

จากการวิเคราะห์การสื่อความหมายด้วยสัญลักษณ์ต่าง ๆ ในภาพจากการถ่ายทำรายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อบางช่องใน 4 ประเด็น คือ การสื่อความหมายด้วยการเล่าเรื่อง การสื่อความหมายด้วยการจัดวางตำแหน่งของภาพ การสื่อความหมายด้วยระยะภาพ และการสื่อความหมายด้วยการใช้สีพบว่ารายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม เน้นการสัมภาษณ์แขกรับเชิญและมีการแข่งขันเล่นเกมเพื่อสอนภาษาอังกฤษจึงใช้วิธีการจัดวางตำแหน่งของภาพแบบข้อมูลเก่าและข้อมูลใหม่ โดยพิธีกรเป็นผู้ถามคำถามไปให้และแขกรับเชิญเป็นผู้ตอบคำถามกลับมาเพื่อนำเสนอข้อมูลให้แก่ผู้ชม และใช้การจัดวางตำแหน่งของภาพแบบสำคัญและไม่สำคัญเพื่อเน้นตัวบุคคลขณะพิธีกรและแขกรับเชิญสนทนากันหรือมองกล้องเพื่อพูดคุยสื่อสารกับผู้ชมโดยตรง รวมถึงทั้งการใช้ช่วงระยะภาพใกล้จนถึงปานกลางเพื่อสร้างการปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมรายการและใช้สีโทนอบอุ่นเพื่อสร้างบรรยากาศเป็นกันเองเหมือนการนั่งคุยกันในห้องนั่งเล่น ทำให้ผู้ชมไม่รู้สึกเครียดหรือเบื่อในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ มีบรรยากาศที่สนุกสนาน พูดคุยและเล่นเกมกันอย่างเป็นกันเอง แต่มีการสอดแทรกความรู้เพื่อนำเสนอให้ผู้ชม

รายการอิงลิช ออฟเตอร์ นุ่น เป็นรายการนำเสนอคนเดียว มีการสนทนากับผู้ร่วมรายการในเพียงบางตอนเท่านั้น ทางรายการจึงใช้การจัดวางตำแหน่งแบบสำคัญและไม่สำคัญเป็นส่วนใหญ่ เน้นภาพบุคคลคือตัวของพิธีกรพูดผ่านกล้องเพื่อสื่อสารโดยตรงไปยังผู้ชมรายการ หากในตอนใดมีผู้ร่วมรายการก็จะเน้นภาพการสนทนาของพิธีกรและผู้ร่วมรายการ รายการอิงลิช ออฟเตอร์ นุ่น ไม่มีทีมงานจัดเตรียมการถ่ายทำเหมือนกับรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม และรายการมูฟวี่ แลงเกวจ พิธีกรจะถ่ายทำจากเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน ดังนั้นระยะภาพและการใช้สีของรายการอิงลิช ออฟเตอร์ นุ่น จึงมีลักษณะเป็นระยะภาพและสีที่ได้จากสถานการณ์จริงในขณะนั้น (Situational) ไม่ได้มีการควบคุมเหมือนกับการถ่ายทำในสตูดิโอ

การเน้นความสมจริงโดยถ่ายทำในสถานที่จริงของรายการอิงลิช ออฟเตอร์ นุ่น ทำให้ผู้ชมรู้สึกไม่เหมือนกำลังเรียนภาษาอังกฤษโดยตรงเหมือนในห้องเรียน สถานที่ส่วนใหญ่เป็นสถานที่ในประเทศไทย เนื่องจากทางรายการต้องการชี้ให้เห็นว่าทุกคนสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ในประเทศไทยโดยไม่ต้องไปต่างประเทศ เป็นการเรียนรู้จากเหตุการณ์จริงในชีวิตประจำวันทั่วไปที่สามารถพบเจอได้

รายการมูฟวี่ แลงเกวจ นำเสนอการเล่าเรื่องของภาพยนตร์ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติของพิธีกรเพื่อสอนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชมรายการ รายการใช้การจัดวางตำแหน่งแบบสำคัญและไม่สำคัญเท่ากันในการเน้นภาพของบุคคลคือพิธีกรทั้งสองขณะสนทนากันหรือพูดผ่านกล้องเพื่อสื่อสารโดยตรงกับผู้ชมเพื่อสอนภาษาอังกฤษ และใช้ระยะภาพปานกลางเพื่อสร้างการปฏิสัมพันธ์กับผู้ชม รายการตัดสลับกับระยะภาพไกลมากเพื่อนำเสนอฉากของภาพยนตร์ และใช้สีจากฉากมาเป็นพื้นหลังดึงดูดให้ผู้ชมเกิดอารมณ์ร่วมไปกับภาพยนตร์ในแต่ละตอน การสอนภาษาอังกฤษโดยเชื่อมโยงเนื้อหาความรู้เข้ากับเรื่องเล่าของฉากเด็ดจากภาพยนตร์ที่ทางรายการเลือกมานำเสนอช่วยให้ผู้ชมสามารถจดจำเนื้อหาความรู้ได้ดียิ่งขึ้น ผู้ชมได้เห็นอริยาบถจากการแสดงบทบาทสมมติของพิธีกรและการแสดงของตัวละครที่มีลักษณะเหมือนการสื่อสารจริง ทำให้ผู้ชมรู้สึกคล้อยตามไปกับเรื่องราวของภาพยนตร์

รายการทั้ง 3 รายการนำเสนอความรู้ภาษาอังกฤษและสอดแทรกความบันเทิงไว้อย่างลงตัว โดยได้ใช้การจัดวางตำแหน่งของภาพเพื่อเน้นความสำคัญและให้ข้อมูลแก่ผู้ชม ใช้ระยะภาพในการปฏิสัมพันธ์กับผู้ชม ใช้สีสร้างบรรยากาศและอารมณ์เพื่อดึงดูดผู้ชมให้รับชมรายการได้ต่อเนื่อง และใช้การเล่าเรื่องเพื่อให้ผู้ชมรู้สึกคล้อยตามไปกับการสอน ผู้ชมรายการจึงเปิดรับสาระความรู้อย่างสมัครใจ โดยไม่รู้สึกรว่าการรับชมรายการเป็นการยัดเยียดความรู้ให้

แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษผ่านทางสื่อเกิดขึ้นมาได้จากองค์ประกอบต่าง ๆ ดังกล่าวที่ได้วิเคราะห์ไปในตัวอย่างทั้งหมดข้างต้น คือ วิธีการสอนภาษาอังกฤษที่พิธีกรเลือกนำมาใช้สอนผู้ชม

รายการ รูปแบบของรายการโทรทัศน์ที่ทางรายการนำมาใช้ในการผลิต รูปแบบของการปฏิสัมพันธ์
 สหบท การปฏิสัมพันธ์เพื่อการสอนภาษาอังกฤษ กลวิธีการสร้างอารมณ์ขัน กลวิธีการสร้างแรงจูงใจ
 บทบาทและอัตลักษณ์ของพิธีกร รวมไปถึงการสื่อความหมายด้วยสัญญาณต่าง ๆ นอกเหนือจากภาษา
 พูด องค์ประกอบทั้งหมดนี้สามารถทำให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงระหว่างพิธีกรและ
 ผู้ชมรายการ ช่วยดึงดูดให้ผู้ชมเกิดแรงจูงใจและติดตามรับชมรายการได้อย่างต่อเนื่องจนประสบ
 ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่อง “การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงในบริบทการศึกษา: กรณีศึกษารายการสอนภาษาอังกฤษผ่านสื่อในประเทศไทย” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้วิธีการสอน รูปแบบของรายการสอนภาษาอังกฤษ บทบาทและอัตลักษณ์ของพิธีกร รวมไปถึงการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงระหว่างพิธีกรและผู้ชมรายการที่นำไปสู่ความสำเร็จในการสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้ชมรายการ และก่อให้เกิดความนิยมของรายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อ การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงผสานวิธีแบบคู่ขนาน ดำเนินการวิจัยเชิงคุณภาพไปพร้อมกันกับการวิจัยเชิงปริมาณ ให้ความสำคัญกับการวิจัยทั้งสองแบบเท่า ๆ กันและนำผลการวิจัยมาสรุปร่วมกันเพื่อตอบคำถามการวิจัย

แหล่งข้อมูลที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการวิเคราะห์เชิงปริมาณ คือ ผู้ชมรายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อ ซึ่งเป็นบุคคลทั่วไปที่อยู่ในวัยเรียนและวัยทำงานอายุระหว่าง 19-20 ปี จำนวน 400 คน และแหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ คือ คลิปวิดีโอของรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการที่เผยแพร่ทางสื่อสังคมออนไลน์ระหว่างเดือน กรกฎาคม – ธันวาคม พ.ศ. 2562 โดยเลือกคลิปวิดีโอที่มียอดการรับชมสูงสุด 5 อันดับแรกของแต่ละรายการมาใช้ในการวิเคราะห์

5.1 สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษารายการสอนภาษาอังกฤษ 3 รายการ ที่มีการดำเนินรายการมากกว่า 3 ปี หรือมียอดการติดตามทางเฟซบุ๊กมากกว่า 100,000 คน เป็นรายการที่นำเสนอเนื้อหาผ่านช่องทางและสื่อหลายประเภท (One Content Multiscreen-Multiplatform) โดยออกอากาศทั้งทางโทรทัศน์และนำมาเผยแพร่ทางสื่อสังคมออนไลน์ หรือเคยออกอากาศทางโทรทัศน์ก่อนเปลี่ยนมาเผยแพร่ทางสื่อสังคมออนไลน์ มีพิธีกรรายการเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงในวงการสื่อสารมวลชน ผู้วิจัยได้ศึกษาวิธีการสอนภาษาอังกฤษ รูปแบบรายการโทรทัศน์ รูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ สหบท การปฏิสัมพันธ์เพื่อการสอนภาษาอังกฤษ กลวิธีการสร้างอารมณ์ขัน กลวิธีการสร้างแรงจูงใจ บทบาทและอัตลักษณ์ของพิธีกรรายการ รวมไปถึงวาทกรรมสื่อหลากหลายรูปแบบ ได้ผลการวิจัยดังนี้

ผลการวิจัยเชิงปริมาณจากการตอบแบบสอบถามของผู้ชมรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ แบ่งออกเป็น 5 ส่วน สามารถสรุปผลได้ดังนี้

แบบสอบถามส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลส่วนบุคคลพบว่าผู้ชมรายการสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 299 คน คิดเป็นร้อยละ 74.75 หรือ 3 ใน 4 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

วัยที่เปิดรับชมรายการมากที่สุดเป็นกลุ่มอายุระหว่าง 19 - 25 ปี จำนวน 221 คน คิดเป็นร้อยละ 55.25 หรือครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ระดับการศึกษาปริญญาตรีมีจำนวนมากที่สุดที่รับชมรายการจำนวน 308 คน คิดเป็นร้อยละ 77 หรือ 3 ใน 4 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และกลุ่มตัวอย่างกว่าครึ่งหนึ่งเป็นนักเรียนหรือนักศึกษาจำนวน 228 คน คิดเป็นร้อยละ 57

สำหรับทัศนคติที่มีต่อภาษาอังกฤษพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ชอบภาษาอังกฤษจำนวน 321 คน คิดเป็นร้อยละ 80.25 กลุ่มตัวอย่างที่สนใจในการเรียนภาษาอังกฤษมีจำนวน 376 คน คิดเป็นร้อยละ 94 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เกือบทั้งหมดชอบและสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างที่ชอบการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน โรงเรียน มหาวิทยาลัยมีจำนวน 223 คน คิดเป็นร้อยละ 55.75 หรือครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่าง และกลุ่มตัวอย่างที่ชอบเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองจากสื่ออื่น ๆ นอกชั้นเรียนมีจำนวน 380 คน คิดเป็นร้อยละ 95 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมดชอบการเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองจากสื่ออื่น ๆ นอกชั้นเรียน

แบบสอบถามส่วนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของการรับชมรายการสอนภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างที่รับชมรายการสอนภาษาอังกฤษผ่านทางยูทูปมีจำนวนมากที่สุดคือ 192 คน คิดเป็นร้อยละ 48 และกลุ่มตัวอย่างที่น้อยที่สุด คือ กลุ่มที่รับชมรายการผ่านทางโทรทัศน์มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.25 แสดงให้เห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่นิยมรับชมรายการย้อนหลังผ่านทางสื่อสังคมออนไลน์มากกว่าเฝ้ารอรับชมรายการผ่านทางโทรทัศน์

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิช รูม เป็นรายการที่มีกลุ่มตัวอย่างเลือกรับชมมากที่สุด และรายการที่ผู้ชมเลือกรับชมรองลงมา คือ รายการอิงลิช อาฟเตอร์ นุ่น และรายการมูฟวี่ แลงเกจ ตามลำดับ

พิธีกรรายการที่มีกลุ่มตัวอย่างรู้จักมากที่สุด คือ คณาธิป สุนทรรักษ์ และพิธีกรรายการที่มีกลุ่มตัวอย่างรู้จักรองลงมา คือ คริสโตเฟอร์ ไรท์ ณัฏชนันท์ พิระณรงค์ และสุพจน์ กลิ่นสุวรรณ ตามลำดับ

แบบสอบถามส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบของรายการสอนภาษาอังกฤษ

ระยะเวลาการออกอากาศที่เหมาะสมที่กลุ่มตัวอย่างต้องการมากที่สุด คือ 5 - 15 นาที มีจำนวน 163 คน คิดเป็นร้อยละ 40.75 ระยะเวลาที่กลุ่มตัวอย่างต้องการรองลงมา คือ 15 - 30 นาที มีจำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 36.50 และกลุ่มตัวอย่างต้องการน้อยที่สุด คือ 45 - 60 นาที มี

จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 1.75 ดังนั้นเวลาที่เหมาะสมสำหรับการนำเสนอของรายการสอนภาษาอังกฤษ คือ 5 – 30 นาที และไม่ควรมีระยะเวลานาน 45 – 60 นาที

กลุ่มตัวอย่างต้องการรายการสอนภาษาอังกฤษที่มีรูปแบบรายการละครมากที่สุด คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.31 รองลงมาคือรูปแบบรายการสัมภาษณ์ คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.25 และรูปแบบรายการสนทนา คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.23 ตามลำดับ

แบบสอบถามส่วนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับพิธีกรรายการ

พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 75.75 ต้องการรายการที่มีพิธีกรมีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษสูง เช่น เป็นชาวต่างชาติเจ้าของภาษาหรือคนไทยที่เคยใช้ชีวิตที่ต่างประเทศ รองลงมาคือพิธีกรคนไทยที่มีวุฒิการศึกษาด้านภาษาอังกฤษหรือการสอนภาษาอังกฤษโดยตรงตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 19 และกลุ่มตัวอย่างต้องการน้อยที่สุดคือพิธีกรชาวต่างชาติที่มีวุฒิการศึกษาด้านภาษาอังกฤษหรือการสอนภาษาอังกฤษโดยตรงตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 5.25 แสดงให้เห็นว่าผู้ชมรายการส่วนใหญ่ไม่เน้นวุฒิการศึกษาเฉพาะด้านทางภาษาอังกฤษของพิธีกร แต่จะให้ความสำคัญกับประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษมากกว่า

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ชื่นชอบรายการที่มีพิธีกรที่นำเสนอความรู้ผสมผสานความสนุกสนานรองลงมา คือ พิธีกรที่นำเสนอเหมือนการสนทนาพูดคุยกันมากกว่าการบรรยายแบบวิชาการในชั้นเรียน และพิธีกรที่ใช้ภาษาไทยอธิบายได้ชัดเจน เข้าใจได้ง่าย นอกจากนี้พบว่าพิธีกรรายการที่กลุ่มตัวอย่างชื่นชอบน้อย คือ พิธีกรที่มีรูปร่างหน้าตาที่ดี และพิธีกรที่นำเสนอเหมือนการบรรยายแบบวิชาการในชั้นเรียนมากกว่าการสนทนาพูดคุยกัน

กลุ่มตัวอย่างมีค่าระดับการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงกับพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก โดยการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงระหว่างผู้ชมรายการกับพิธีกรรายการที่มีค่ามากที่สุด 3 อันดับแรก คือ พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษทำให้ผู้ชมรู้สึกสบายใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากการรับชมรายการ พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษที่ผู้ชมชื่นชอบคือบุคคลต้นแบบในการเรียนภาษาอังกฤษ และผู้ชมรายการรู้สึกคุ้นเคยกับพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษเสมือนเป็นครู อาจารย์ พี่ หรือคนรู้จัก

แบบสอบถามส่วนที่ 5 ข้อมูลเกี่ยวกับประโยชน์และแรงจูงใจที่ได้รับจากการรับชมรายการสอนภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างมีระดับการได้รับประโยชน์อยู่ในระดับมาก โดยกลุ่มตัวอย่างได้รับประโยชน์จากการรับชมรายการที่มีค่ามากที่สุด 3 อันดับแรก คือ ผู้ชมได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นจากการรับชมรายการ ผู้ชมได้รับความรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นจากการรับชมรายการ และการรับชมรายการทำให้ผู้ชมมีแรงบันดาลใจในการเรียนภาษาอังกฤษและชื่นชอบภาษาอังกฤษมากกว่าเดิม

กลุ่มตัวอย่างมีระดับการได้รับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษจากการรับชมรายการสอนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก โดยกลุ่มตัวอย่างได้รับแรงจูงใจจากการรับชมรายการที่มีค่ามากที่สุด 3 อันดับแรก คือ การเรียนภาษาอังกฤษจากการรับชมรายการทำให้ผู้ชมมีความสุขเพิ่มมากขึ้นในการฝึกฝนและใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน การเรียนภาษาอังกฤษผ่านทางรายการสอนภาษาอังกฤษ เพราะอยากพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของให้ดีขึ้น และการเรียนภาษาอังกฤษจากการรับชมรายการสามารถช่วยให้มีความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

ผลการวิเคราะห์เชิงคุณภาพจากคลิปวิดีโอของรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการที่เผยแพร่ทางสื่อสังคมออนไลน์ระหว่างเดือน กรกฎาคม – ธันวาคม พ.ศ. 2562 เพื่อศึกษาตัวบทและองค์ประกอบอื่น ๆ ที่พบในรายการ สามารถสรุปผลได้เป็นตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 5.1 สรุปผลการวิเคราะห์คลิปวิดีโอของรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ

การวิเคราะห์	รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม	รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน	รายการมูฟวี่ แลงแกจ
1.วิธีการสอน	วิธีการสอนแบบผสม ผลงาน ประกอบด้วย - วิธีการสอนแบบตรง - วิธีการสอนแบบการ ตอบสนองด้วยท่าทาง - วิธีการสอนแบบซัก ชวน - วิธีการสอนโดยการใช้ เกม - วิธีการสอนโดยการใช้ เพลง	วิธีการสอนแบบผสม ผลงาน บางตอนใช้วิธีการ สอนแบบฟัง-พูด และบาง ตอนใช้วิธีการสอนโดยใช้ บทบาทสมมติผสมกับ วิธีการสอนแบบฟัง-พูด	วิธีการสอนแบบผสม ผลงาน ประกอบด้วย - วิธีการสอนโดยใช้บท บทสมมติ - วิธีการสอนโดยใช้ ภาพยนตร์
2.รูปแบบรายการ โทรทัศน์	รูปแบบรายการแบบ นิตยสาร ประกอบด้วย - รายการสนทนา - รายการสัมภาษณ์	- รายการนำเสนอคน เดียว (ตอนที่พิธีกรดำ เนินรายการเพียงคน เดียว)	- รายการสนทนา

การวิเคราะห์	รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม	รายการอิงลิช ออฟเตอร์นูน	รายการมูฟวี่ แลงแกว
	- รายการแข่งขันตอบ ปัญหาและเกม	- รายการสนทนา (ตอนที่ รายการมีแขกรับเชิญ)	
3.รูปแบบของการ ปฏิสัมพันธ์	IR IRF และ IRFT	IR IRF และ IRFT	IR IRF และ IRFT
4.สหบท	- ผสมผสานระหว่างการ เรียนการสอนกับรายการ สัมภาษณ์ - ใช้ตัวบทแทรกเพื่อเล่า เรื่องราวหรือเหตุการณ์ใน อดีต	- ผสมผสานระหว่างการ เรียนการสอนกับรายการ ท่องเที่ยว - ใช้ตัวบทแทรกเพื่อนำ ตัวอย่างการใช้ภาษา อังกฤษที่ผิดมา ยกตัวอย่างเพื่อนำเสนอ ประโยคที่ถูกต้อง	- ผสมผสานระหว่าง การเรียนการสอนกับ ภาพยนตร์และการ แสดงบทบาทสมมติ - ใช้ตัวบทแทรกเพื่อนำ ประโยคที่กล่าวโดยตัว ละครจากฉากของ ภาพยนตร์มาใช้ในการ สอนภาษา อังกฤษ
5.การปฏิสัมพันธ์ เพื่อการสอน ภาษาอังกฤษ	พบ 6 ประเภท - การจัดการความรู้ - การชมเชยหรือให้ กำลังใจ - การให้ข้อมูล - การชี้แนะแนวทาง - การใช้ภาษาแม่ - อวัจนภาษา	พบ 5 ประเภท - การชมเชยหรือให้ กำลังใจ - การให้ข้อมูล - การชี้แนะแนวทาง - การใช้ภาษาแม่ - อวัจนภาษา	พบ 6 ประเภท - การชมเชยหรือให้ กำลังใจ - การให้ข้อมูล - การชี้แนะแนวทาง - การใช้ภาษาแม่ - อวัจนภาษา - <u>การวิจารณ์พฤติกรรม ผู้เรียน</u>
6.อารมณ์ขัน	- การเล่นตลกกับภาษา - การแสดงท่าทางที่ ขบขัน	- การเล่นตลกกับภาษา - การล้อเลียนเสียดสี - การสร้างความตลกผ่าน	- การเล่นตลกกับภาษา - การแสดงท่าทางที่ ขบขัน

การวิเคราะห์	รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม	รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน	รายการมูฟวี่ แลงแกวจ
	- การล้อเลียนเสียตีสี - ตลกโครมคราม - การพลิกความคาดหมายทางสถานการณ์ - ตลกโปกฮา - การสร้างความตลกผ่านข้อความและเสียง	ข้อความและเสียง	- การล้อเลียนเสียตีสี - การพลิกความคาดหมายทางสถานการณ์ - ตลกโปกฮา - การสร้างความตลกผ่านข้อความและเสียง
7.แรงจูงใจ	- การเป็นแบบอย่างที่ดีในชั้นเรียน - การสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน - การสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้เรียน - การสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน - การทำให้ชั้นเรียนมีความน่าสนใจ - การส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง - การส่งเสริมให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมาย - การกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	- การเป็นแบบอย่างที่ดีในชั้นเรียน - การสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน - การสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้เรียน - การสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน - การทำให้ชั้นเรียนมีความน่าสนใจ - การส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง - การกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	- การเป็นแบบอย่างที่ดีในชั้นเรียน - การสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน - การสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้เรียน - การทำให้ชั้นเรียนมีความน่าสนใจ - การส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง - การกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
8. บทบาทและอัตลักษณ์	- มีบทบาทเป็นทั้งสื่อมวลชนและครูผู้สอน - มีบุคลิกภาพที่ดี	- มีบทบาทเป็นทั้งสื่อมวลชนและครูผู้สอน - มีบุคลิกภาพที่ดี	- มีบทบาทเป็นทั้งสื่อมวลชนและครูผู้สอน - มีบุคลิกภาพที่ดี

การวิเคราะห์	รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม	รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน	รายการมูฟวี่ แลงเภาจ
	- มีความรู้และประสบ - การณ์การใช้ภาษา - อังกฤษ ไม่จำเป็นต้อง - สำเร็จการศึกษาทางด้าน - ภาษาอังกฤษโดยตรง - เหมือนครูผู้สอนในชั้น - เรียน - มีทักษะและความ - สามารถในการสื่อสารที่ดี - มีคุณธรรม จริยธรรม - ความเสียสละ และมี - ความปรารถนาดีต่อ - ผู้เรียนเช่นเดียวกับครู - ผู้สอนในชั้นเรียน	- มีความรู้และประสบ - การณ์การใช้ภาษา - อังกฤษ ไม่จำเป็นต้อง - สำเร็จการศึกษาทางด้าน - ภาษาอังกฤษโดยตรง - เหมือนครูผู้สอนในชั้น - เรียน - มีทักษะและความ - สามารถในการสื่อสารที่ดี - มีคุณธรรม จริยธรรม - ความเสียสละ และมี - ความปรารถนาดีต่อ - ผู้เรียนเช่นเดียวกับครู - ผู้สอนในชั้นเรียน	- มีความรู้และประสบ - การณ์การใช้ภาษา - อังกฤษ ไม่จำเป็นต้อง - สำเร็จการศึกษา - ทางด้านภาษาอังกฤษ - โดยตรงเหมือน - ครูผู้สอนในชั้นเรียน - มีทักษะและความ - สามารถในการสื่อสารที่ - ดี - มีคุณธรรม จริยธรรม - ความเสียสละ และมี - ความปรารถนาดีต่อ - ผู้เรียนเช่นเดียวกับครู - ผู้สอนในชั้นเรียน
9. การสื่อความ หมายด้วยการเล่า เรื่อง	ไม่ใช้การเล่าเรื่อง	ไม่ใช้การเล่าเรื่อง	นำการเล่าเรื่องมา ประกอบการแสดง บทบาทสมมติ
10. การสื่อความ หมายจากการจัด วางตำแหน่งของ ภาพ	- ข้อมูลเก่าและข้อมูลใหม่ - สำคัญและไม่สำคัญ	- ข้อมูลเก่าและข้อมูลใหม่ - สำคัญและไม่สำคัญ	- สำคัญและไม่สำคัญ
11. การสื่อความ หมายด้วยระยะ ภาพ	ใช้ช่วงระยะภาพใกล้ จนถึงปานกลางเพื่อสร้าง การปฏิสัมพันธ์	เกิดขึ้นตามสถานการณ์ จริงในขณะนั้น (Situational)	ใช้ระยะภาพปานกลาง เพื่อปฏิสัมพันธ์กับผู้ชม ตัดสลับกับใช้ระยะภาพ

การวิเคราะห์	รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม	รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน	รายการมูฟวี่ แลงเกวจ
			ไกลมากเพื่อนำเสนอ ฉากของภาพยนตร์
12. การสื่อความ หมายด้วยการใช้สี	ใช้สีโทนอบอุ่นเพื่อสร้าง บรรยากาศเป็นกันเอง เสมือนการนั่งคุยกันใน ห้องนั่งเล่น	เกิดขึ้นตามสถานการณ์ จริงในขณะนั้น (Situational)	ใช้สีจากฉากภาพยนตร์ นำเสนอมาเป็นพื้นหลัง

จากตารางการเปรียบเทียบดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่ารายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อทั้ง 3 รายการ ใช้วิธีการสอนแบบผสมผสาน โดยเลือกใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับการนำเสนอของรายการ มาผสมผสานกันเพื่อให้การนำเสนอความรู้บรรลุจุดมุ่งหมายของรายการตามที่กำหนดไว้

รายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อในงานวิจัยนี้ทุกรายการนำรูปแบบรายการสนทนามาใช้ในการจัดรายการ ลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม มีระยะเวลาในการนำเสนอยาวประมาณ 45 นาที เพื่อแบ่งส่วนย่อยเป็นแต่ละช่วง ทางรายการจึงใช้รูปแบบรายการโทรทัศน์แบบรายการนิตยสาร ส่วนรายการที่มีระยะเวลาในการนำเสนอเพียง 2-5 นาที เช่น รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน และรายการมูฟวี่ แลงเกวจ นำรูปแบบการจัดรายการมาใช้ตอนละ 1 รูปแบบเท่านั้น รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ใช้รูปแบบการนำเสนอคนเดียว หากตอนใดมีแขกรับเชิญก็จะใช้รูปแบบรายการสนทนา ส่วนรายการมูฟวี่ แลงเกวจ มีพิธีกร 2 ท่าน ร่วมดำเนินรายการ จึงเลือกใช้รูปแบบรายการสนทนาเท่านั้น

รูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ในรายการสอนภาษาอังกฤษมีรูปแบบของการปฏิสัมพันธ์แบบ IRFT เพิ่มขึ้นนอกเหนือจากรูปแบบ IRF ที่มักพบได้บ่อยในชั้นเรียน และรูปแบบ IR ที่มักพบได้บ่อยในสื่อ ซึ่งรูปแบบของการปฏิสัมพันธ์แบบ IRFT มีขั้นตอน T (Transfer) เป็นขั้นตอนในการส่งสารไปยังผู้ชมรายการเพื่อสรุปหรือให้ข้อมูลเพิ่มเติมแก่ผู้ชมเพิ่มขึ้นมาภายหลังจากขั้นตอน F (Follow-up/Feedback) รวมเป็น IRFT หรือ Initiation (ริเริ่ม) - Response (ตอบสนอง) - Feedback (ให้ข้อเสนอแนะ) - Transfer (ส่งต่อข้อมูลให้ผู้ชมรายการ)

การใช้สัทบทของแต่ละรายการใช้ตามเนื้อหาที่นำเสนอ รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม นำตัวบทอื่นมาแทรกในตัวบทปัจจุบันเพื่อเล่าเรื่องหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน นำตัวบทอื่นมาแทรกในตัวบทปัจจุบันเพื่อนำประโยคที่ผู้อื่นหรือใครก็ตามพูดผิดมายกตัวอย่างเพื่อสอนประโยคที่ถูกต้อง และรายการมูฟวี่ แลงเกวจ นำตัวบทอื่นมาแทรกในตัวบทปัจจุบันเพื่อนำประโยคของตัวละครจากฉากภาพยนตร์มายกตัวอย่างเพื่อสอนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชมรายการ

รายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ มีการใช้พฤติกรรมการปฏิสัมพันธ์เพื่อการสอน ภาษาอังกฤษเหมือนกัน 5 ประเภท คือ การชมเชยหรือให้กำลังใจ การให้ข้อมูล การชี้แนะแนวทาง การใช้ภาษาแม่ และอวัจนภาษา แสดงให้เห็นว่ารายการสอนภาษาอังกฤษใช้ทั้งพฤติกรรมทางอ้อม และทางตรงเพื่อปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมรายการ ซึ่งพฤติกรรมเพื่อการสอนภาษาอังกฤษที่พบในรายการ สอนภาษาอังกฤษดังกล่าวนี้เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งในชั้นเรียนจริงเช่นเดียวกัน คือ การ ชมเชยและให้กำลังใจ การให้ข้อมูล และการชี้แนะแนวทาง ส่วนการใช้ภาษาแม่และอวัจนภาษานั้น จะเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นไปพร้อมกับการแสดงพฤติกรรมอื่น ๆ

การใช้มุกตลกเพื่อสร้างอารมณ์ขัน พิธีกรจะต้องสร้างอารมณ์ขันโดยใช้มุกตลกที่เหมาะสม และสร้างสรรค์ การใช้อารมณ์ขันจะช่วยบรรเทาความเครียดในการเรียนรู้ สร้างความสัมพันธ์กับผู้ชม รายการ และช่วยกระตุ้นให้ผู้ชมรายการสนใจเนื้อหาสาระที่ทางรายการนำเสนอ จากการนำแนวคิด กลวิธีการสร้างสรรค์ความตลกในรายการโทรทัศน์ไทยเพื่อสร้างอารมณ์ขันของ ปวริศ มินา (2561) มาใช้ในการวิเคราะห์พบว่ารายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการได้ใช้กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันตาม แนวคิดนี้ รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม เป็นรายการที่มีแขกรับเชิญหลากหลายเพศ นิสัย และบุคลิก รวมถึงยังใช้รูปแบบรายการแบบนิตยสารในการจัดรายการที่แบ่งเป็นหลายช่วงมีระยะเวลาการ นำเสนอยาวประมาณ 45 นาที จึงนำกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันมาใช้ได้ครบทั้ง 7 กลวิธี

รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ดำเนินรายการโดยพิธีกรที่เป็นผู้หญิง การแสดงมุกตลกบางกลวิธี อาจไม่เหมาะสมกับผู้หญิง เช่น การทำท่าทางไม่เรียบร้อย การพูดจาตลกโปกฮา หรือการตะโกนโครมโครมเสียงดังโวยวาย รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน จึงใช้กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันเพียง 3 กลวิธี คือ การเล่นตลกกับภาษา การล้อเลียนเสียดสี และการสร้างความตลกผ่านข้อความในหน้าจอและเสียง

รายการมูฟวี่ แลงเกจ นำกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันมาใช้ 6 กลวิธี คือ การเล่นตลกกับภาษา การแสดงท่าทางที่ขบขัน การล้อเลียนเสียดสี การพลิกความคาดหมายทางสถานการณ์ ตลกโปกฮา และการสร้างความตลกผ่านข้อความในหน้าจอและเสียง รายการนี้ไม่มีการแข่งขันเล่นเกมหรือทำ กิจกรรมอื่น ๆ จึงไม่จำเป็นต้องใช้กลวิธีตลกโครมโครม ทำเสียงดังหรือโวยวายเพื่อสร้างบรรยากาศ สนุกสนาน นอกจากนี้รายการมูฟวี่ แลงเกจ ยังใช้กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันมาสร้างเป็นเอกลักษณ์ สำคัญของรายการโดยนำกลวิธีการพลิกความคาดหมายทางสถานการณ์มาหักมุมเพื่อสร้างอารมณ์ขัน ให้ผู้ชมก่อนปิดจบรายการในทุกตอน

การสร้างอารมณ์ขันในการเรียนการสอนต้องมีความเหมาะสมและไม่ใช้เยาะจนเกินไป จึงจะ เกิดประโยชน์ต่อการเรียนรู้ ผลการวิเคราะห์จึงพบว่ารายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการมีการใช้ กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันให้เหมาะสมกับพิธีกร แขกรับเชิญ รูปแบบการจัดรายการ และระยะเวลาใน การดำเนินรายการของแต่ละรายการ

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ใช้กลวิธีการสร้างแรงจูงใจครบทั้ง 8 กลวิธี ในขณะที่รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจ 7 กลวิธี และรายการมูฟวี่ แลงเกวจ ใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจ 6 กลวิธี รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม มีระยะเวลาการนำเสนอยาวนานประมาณ 45 นาที แรงจูงใจเป็นสิ่งที่คอยกระตุ้นให้ผู้ชมรายการยังคงต้องการเรียนรู้และสนใจในระหว่างกระบวนการเรียนรู้ ระยะเวลาที่ยาวนานในการนำเสนอจึงทำให้มีการใช้กลวิธีที่หลากหลายจนครบทุกกลวิธีเพื่อรักษาแรงจูงใจของผู้ชมรายการให้รับชมต่อเนื่องจนจบรายการ

พิธีกรมีบทบาทเป็นทั้งสื่อและครูผู้สอนจึงมีบทบาทนับตั้งแต่การให้ข้อมูลหรือความรู้ เป็นผู้นำคอยกระตุ้น ควบคุมและเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของกิจกรรมต่าง ๆ สร้างแรงจูงใจหรืออารมณ์ร่วม ส่งเสริมให้มีบรรยากาศที่ดี จนถึงการเอื้ออำนวยความสะดวก ทั้งเสริมเติมเต็มช่องว่างและแก้ไข ปัญหาเมื่อเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด เพื่อให้รายการดำเนินไปได้อย่างราบรื่น

พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อจำเป็นต้องมีบุคลิกภาพที่ดีเพื่อเชิญชวนให้ผู้ชมสนใจรับชมรายการ ไม่จำเป็นว่าจะต้องสำเร็จการศึกษาทางด้านภาษาอังกฤษ ภาษาศาสตร์ หรือการสอนภาษาอังกฤษโดยตรงเหมือนครูผู้สอนในชั้นเรียน แต่ต้องเป็นผู้มีความรู้และประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษ มีทักษะและความสามารถในการสื่อสารที่ดี และยังต้องมีคุณธรรม จริยธรรม ความเสียสละ และมีความปรารถนาดีที่ต้องการให้ผู้ชมรายการประสบความสำเร็จในการเรียนรู้เช่นเดียวกับครูผู้สอนในชั้นเรียน

ในส่วนของการวิเคราะห์หาทฤษฎีสื่อหลายรูปแบบ รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม และรายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ไม่ได้ใช้การเล่าเรื่องในการนำเสนอ รายการมูฟวี่ แลงเกวจใช้การเล่าเรื่องของภาพยนตร์ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติของพิธีกรในการนำเสนอ

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม และรายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ใช้การจัดวางตำแหน่งภาพแบบข้อมูลเก่าและข้อมูลใหม่ และการจัดวางตำแหน่งของภาพแบบสำคัญและไม่สำคัญ ส่วนรายการมูฟวี่ แลงเกวจใช้เพียงแค่การจัดวางตำแหน่งของภาพแบบสำคัญและไม่สำคัญเท่านั้น

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ใช้ช่วงระยะภาพไกลจนถึงปานกลางเพื่อสร้างการปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมรายการ ส่วนรายการมูฟวี่ แลงเกวจ ใช้ระยะภาพปานกลางเพื่อปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมตัดสลับกับใช้ระยะภาพใกล้มากเพื่อนำเสนอฉากของภาพยนตร์ รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน เป็นรายการที่เคยออกอากาศทางโทรทัศน์ก่อนเปลี่ยนมาเผยแพร่ทางสื่อสังคมออนไลน์เท่านั้น ปัจจุบันจึงใช้เพียงแค่สมาร์ทโฟนในการถ่ายทำรายการ และพิธีกรมักถือกล้องสมาร์ทโฟนถ่ายทำด้วยตนเองในหลายตอน อย่างไรก็ตามหากตอนใดมีแขกรับเชิญมาร่วมด้วยอาจมีผู้ช่วยมาถือกล้องในการถ่ายทำเพื่อให้ได้ภาพในระยะที่กว้างขึ้น จึงได้เป็นภาพที่เกิดขึ้นตามสถานการณ์จริงในขณะนั้น (Situational) ไม่ได้มีการจัดเตรียมเรื่องระยะภาพเหมือนการถ่ายทำในสตูดิโอ

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม เลือกใช้สีที่มองดูแล้วสบายตาเป็นฉากพื้นหลัง ใช้ฉากรายการเป็นห้องนั่งเล่นที่มีโทนสีอบอุ่น หรือเป็นสัวรรณะเย็น ดูสบายตา สำหรับรายการมูฟวี่ แลงเกวจ ใช้สีตามฉากพื้นหลังของภาพยนตร์ที่เลือกมานำเสนอในแต่ละตอนโดยใช้เทคนิคการซ้อนภาพถ่ายทำในสตูดิโอ การแต่งกายของพิธีกรจึงหลีกเลี่ยงสีที่ทำให้ดูกลมกลืนไปกับฉาก

รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน บันทึกภาพโดยใช้เพียงแค่สมาร์ทโฟนในการถ่ายทำ นอกจากนี้ยังไม่มีทีมงานในการจัดเตรียมฉาก อุปกรณ์ประกอบฉาก และเสื้อผ้า เหมือนการถ่ายทำในสตูดิโอ พิธีกรถ่ายทำจากเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันด้วยตนเอง ดังนั้นการใช้สีของรายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน จึงมีลักษณะเป็นสีที่ได้จากสถานการณ์จริงในขณะนั้น (Situational) ไม่ได้มีการควบคุมเรื่องสีของฉาก อุปกรณ์ประกอบฉาก และเสื้อผ้า เหมือนการถ่ายทำในสตูดิโอ

จากการสรุปผลการวิจัยทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยจะนำมาอภิปรายในหัวข้อถัดไป

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยมีการเรียนการสอนอย่างเป็นทางการมาตั้งแต่ช่วงปฏิรูปการศึกษาในสมัยรัชกาลที่ 5 และมีการปรับปรุงหลักสูตรและวิธีการสอนมาโดยตลอด แต่คนไทยส่วนใหญ่ยังกลัวการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนจึงเป็นเหตุผลที่นำไปสู่ประเด็นเรื่องประสิทธิภาพในการเรียน งานวิจัยนี้จึงสนใจศึกษารายการสอนภาษาอังกฤษที่เป็นอีกช่องทางหนึ่งในการเรียนรู้ เพราะรายการสามารถสร้างแรงจูงใจและความนิยมทำให้ผู้ชมรายการติดตามรับชมรายการอย่างต่อเนื่องได้ ผู้วิจัยแบ่งการอภิปรายผลออกเป็น 9 ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่ 1 วิธีการสอนที่ใช้ในรายการสอนภาษาอังกฤษ

รายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการใช้วิธีการสอนแบบผสมผสาน ไม่เจาะจงใช้วิธีการสอนแบบใดแบบหนึ่ง เป็นการนำข้อดีของวิธีการสอนแต่ละแบบมาใช้ผสมกันในการสอน สอดคล้องกับการทบทวนวรรณกรรมในบทที่ 2 เห็นได้ว่าวิธีการสอนภาษาอังกฤษแต่ละวิธีมีข้อดีและข้อเสียแตกต่างกันออกไป รายการจึงต้องเลือกวิธีการสอนที่เหมาะสมกับการนำเสนอเนื้อหาสาระให้แก่ผู้ชมรายการ ต่างจากการเรียนการสอนในชั้นเรียนจริงที่มักใช้วิธีการสอนวิธีใดวิธีหนึ่งเพียงวิธีเดียวและนิยมใช้วิธีการสอนแบบบรรยาย แม้ว่าวิธีการสอนแบบผสมผสานจะเป็นวิธีที่ดีมาก เพราะเป็นการเลือกนำข้อดีของแต่ละวิธีมาใช้ แต่ผู้สอนจะต้องมีความสามารถอย่างเพียงพอจึงจะจัดการเรียนการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้ นอกจากนี้ข้อจำกัดในเรื่องของสื่อและวัสดุอุปกรณ์อาจทำให้ผู้สอนในชั้นเรียนไม่สะดวกนักที่จะใช้วิธีการสอนแบบผสมผสาน ผู้วิจัยเห็นว่าการออกแบบการนำเสนอของ

รายการ ความพร้อมในจัดเตรียมสื่อและวัสดุอุปกรณ์ของทีมงานผู้ผลิต และความสามารถในการเป็นสื่อมวลชนของพิธีกร คือสิ่งที่ช่วยให้รายการสอนภาษาอังกฤษสามารถใช้วิธีการสอนแบบผสมผสานโดยไม่เน้นวิธีการสอนแบบบรรยายได้ การเลือกใช้วิธีการสอนแบบผสมผสานที่มีความหลากหลายจะสามารถดึงดูดความสนใจของผู้ชมรายการ ทำให้ผู้ชมเกิดแรงจูงใจในการเรียน และไม่รู้สึกเบื่อหน่ายในขณะรับชมรายการ

ประเด็นที่ 2 รูปแบบการจัดรายการโทรทัศน์ที่ใช้ในรายการสอนภาษาอังกฤษ

รายการสอนภาษาอังกฤษในงานวิจัยนี้นำเสนอเนื้อหาผ่านช่องทางและสื่อหลายประเภท (One Content Multiscreen-Multiplatform) โดยเป็นรายการที่ออกอากาศทั้งทางโทรทัศน์และนำมาเผยแพร่ทางสื่อสังคมออนไลน์ หรือเป็นรายการที่เคยออกอากาศทางโทรทัศน์ก่อนเปลี่ยนมาเผยแพร่ทางสื่อสังคมออนไลน์ ซึ่งเป็นผลจากการปรับตัวของสื่อในยุคปัจจุบัน จากการทบทวนวรรณกรรมจะเห็นได้ว่าแนวคิดการจำแนกรูปแบบการจัดรายการของโทรทัศน์พัฒนาต่อยอดมาจากรูปแบบการจัดรายการของวิทยุ จากผลของงานวิจัยนี้จะเห็นได้ว่ารายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการยังคงใช้รูปแบบของรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาตามการจำแนกของชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ (2540) แม้ว่ารายการไม่ได้นำเสนอผ่านทางโทรทัศน์เพียงช่องทางเดียวแล้วก็ตาม อย่างไรก็ตาม อนาคตของการพัฒนาของสื่อและเทคโนโลยีในอนาคตอาจทำให้เกิดสื่อสังคมออนไลน์หรือสื่อใหม่ ๆ ขึ้นอีก จะทำให้เกิดการสร้างสรรการจัดรายการรูปแบบใหม่ ๆ ขึ้นเพื่อให้เหมาะสมกับสื่อและเทคโนโลยีก็เป็นได้

ประเด็นที่ 3 การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงในรายการสอนภาษาอังกฤษ

ในบริบทของชั้นเรียนครูผู้สอนมีหน้าที่ช่วยเหลือผู้เรียนให้สามารถเรียนรู้ได้สำเร็จลุล่วง หรือเป็น Scaffolding ที่แปลว่านั่งร้านในงานก่อสร้างตึกสูง ตามทฤษฎีแบบพุทธิปัญญานิยมเชิงสังคมของวิกทอทสกี (Vygotsky) ที่เน้นการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างบุคคลและเชื่อว่าการสร้างปัญญาของบุคคลเกิดขึ้นมาจากการกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในระหว่างที่มีส่วนร่วมในสังคม เมื่อเทคโนโลยีพัฒนามากขึ้นในปัจจุบันการเรียนรู้ไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นในชั้นเรียนเท่านั้น ในบริบทของรายการสอนภาษาอังกฤษมีเทคโนโลยีและสื่อสังคมออนไลน์เข้ามาช่วยในการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างพิธีกรและผู้ชมรายการ ผู้ชมรายการแต่ละคนจะมีบริเวณความใกล้เคียงพัฒนาการเขาวัดปัญญา (Zone of Proximal Growth) ที่แตกต่างกัน บางคนต้องการความช่วยเหลือในการพัฒนามาก บางคนต้องการความช่วยเหลือน้อย หรือบางคนอาจเรียนรู้ได้ด้วยตนเองได้โดยไม่ต้องรับชมรายการ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านทางสื่อจะมีพิธีกรและรายการเป็นนั่งร้าน (Scaffolding) การที่ผู้ชมมีส่วนร่วมทางรายการอย่างต่อเนื่องจะช่วยพัฒนาความสัมพันธ์กับผู้สอนและสร้างความรู้ขึ้นได้ การเรียนโดยการรับชมรายการสอนภาษาอังกฤษจึงเป็นการใช้นั่งร้านในการเรียนรู้เหมือนกับการที่มีครูคอยช่วยเหลือในชั้นเรียน เช่น ในตอนแรกผู้ชมไม่รู้จักคำศัพท์หรือประโยคที่พิธีกรนำเสนอ เมื่อรับชมรายการไปเรื่อย ๆ ทำให้สามารถจดจำและนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้ และหากผู้ชมรายการเริ่มมี

ความรู้เพิ่มมากขึ้นจนเพียงพอ ความต้องการความช่วยเหลือจากพิธีกรและรายการเพื่อเรียนรู้ในสิ่งนั้นจะค่อย ๆ ลดลงไปเหมือนกับการเรียนรู้จากครูผู้สอนในชั้นเรียน

การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงเป็นผลมาจากสื่อมวลชนที่เกิดขึ้นต่อผู้รับชมสื่อ จากผลของแบบสอบถามพบว่าระดับการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงที่ผู้ชมรายการมีต่อพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.91 สอดคล้องกับการทบทวนวรรณกรรมที่จะเห็นได้ว่าการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงเป็นเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้สื่อมีอิทธิพลต่อผู้ชม การมีอิทธิพลของรายการต่อผู้ชมจะส่งผลให้รายการได้รับความนิยม ทำให้มีผู้ชมติดตามรับชมรายการเป็นจำนวนมาก และทำให้เกิดผู้มีความรู้ภาษาอังกฤษในสังคมไทยเพิ่มมากขึ้นได้

ประเด็นที่ 4 รูปแบบการปฏิสัมพันธ์ในรายการสอนภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยค้นพบรูปแบบในการสนทนาแบบ IRFT เพิ่มขึ้นนอกเหนือจากรูปแบบ IRF ที่มักพบในชั้นเรียน และรูปแบบ IR และ IRF ที่มักพบในสื่อ จากการทบทวนวรรณกรรมจะเห็นได้ว่ารูปแบบ IR เป็นลักษณะที่พบบ่อยในบริบทของสื่อมากกว่ารูปแบบ IRF เนื่องจากในบริบทของสื่อมักจะนิยมการเริ่มต้นวงจรใหม่โดยการริเริ่ม (Initiation) หรือการถามคำถามใหม่ต่อไปมากกว่าตอบรับ ให้ข้อเสนอแนะ ให้คำติชม คำชี้แนะ หรือแสดงความรู้สึกของตนเองต่อคำตอบของแขกรับเชิญ ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ค้นพบรูปแบบ IRFT (Initiation-Response-Feedback/Follow-up-Transfer) ในรายการสอนภาษาอังกฤษผ่านทางสื่อ ผู้วิจัยเห็นว่าขั้นตอน Transfer เป็นขั้นตอนที่จำเป็นต้องมีเพิ่มขึ้นมาเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากรายการต้องสื่อสารกับผู้ชมเป็นสำคัญและต้องทำให้ผู้ชมรู้สึกเหมือนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ไปพร้อมกับพิธีกรและแขกรับเชิญ การเชื่อมโยงกับผู้ชมได้จะทำให้สามารถสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษให้ผู้ชมรายการได้ เนื่องจากผู้ชมรายการไม่สามารถตอบสนองต่อพิธีกรได้อย่างทันทีทันใดเหมือนกับผู้สอนและผู้เรียนในชั้นเรียน จึงต้องมีการพูดสรุปบทสนทนาหรือพูดให้ข้อมูลเพิ่มเติมจากการสนทนานั้น ๆ เพื่อส่งสารไปให้ผู้ชมรายการ (Transfer) พิธีกรจะพูดไปพร้อมกับจ้องมองกล้องเพื่อสื่อสารกับผู้ชม ผู้ชมจะได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษพร้อมกับเกิดการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงกับพิธีกรผ่านทางสื่อ

ประเด็นที่ 5 การปฏิสัมพันธ์เพื่อการสอนภาษาอังกฤษในรายการสอนภาษาอังกฤษ

การใช้รูปแบบพฤติกรรมของผู้สอนในการปฏิสัมพันธ์เพื่อสอนภาษาอังกฤษที่พบเหมือนกันในรายการทั้ง 3 รายการ คือ การชมเชยและให้กำลังใจ การให้ข้อมูล และการชี้แนะแนวทาง สอดคล้องกับพฤติกรรมการพูดของครูที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนในงานวิจัยก่อนหน้านี้พบว่ามีการใช้อิทธิพลแบบทางตรงและอิทธิพลแบบทางอ้อม คือ การถามคำถาม และการชมเชยหรือให้กำลังใจ การให้ข้อมูล และการชี้แนะแนวทาง อย่างไรก็ตามมีข้อแตกต่างคือ พิธีกรไม่ใช้การถามคำถาม ไม่จ้องถามเพื่อดึงดูดความสนใจ หรือถามเพื่อตรวจสอบความรู้ของผู้เรียน แม้ว่าการถามคำถามเป็นพฤติกรรมที่ผู้สอนใช้บ่อยมากที่สุดในการเรียน พิธีกรใช้การถามคำถามกับแขกรับเชิญหรือพิธีกรร่วม

แทนเพื่อริเริ่มการสนทนาเท่านั้น นอกจากนี้พิธีกรยังพยายามไม่ใช่พฤติกรรมอิทธิพลทางตรงที่ทำให้ผู้ชมรู้สึกไม่ดี เช่น การวิจารณ์พฤติกรรมของผู้เรียน สื่อสารด้วยอารมณ์โกรธหรือไม่พอใจ ผู้วิจัยเห็นว่าการที่พิธีกรมักหลีกเลี่ยงการใช้พฤติกรรมทางตรงเพื่อไม่ให้ผู้ชมรายการรู้สึกไม่ดีต่อพิธีกรเนื่องมาจากการแข่งขันกันผลิตรายการของสื่อ ทำให้พิธีกรจำเป็นต้องดึงดูดให้ผู้ชมติดตามรับชมเพื่อสร้างความนิยมให้รายการ จึงต้องเลือกใช้พฤติกรรมที่ไม่ทำลายความสัมพันธ์ระหว่างพิธีกรและผู้ชมและไม่ทำให้ผู้ชมไม่อยากจะเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากรายการ

ประเด็นที่ 6 กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันในรายการสอนภาษาอังกฤษ

จากการนำแนวคิดกลวิธีการสร้างสรรค์ความตลกในรายการโทรทัศน์ไทยเพื่อสร้างอารมณ์ขันให้แก่ผู้ชมรายการของ ปวริศ มินา (2561) มาวิเคราะห์ พบว่ารายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูมใช้กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันครบทั้ง 8 กลวิธี รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ใช้กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันเพียง 3 กลวิธี และรายการมูฟวี่ แลงเกจใช้กลวิธีการสร้างอารมณ์ขัน 6 กลวิธี ผู้วิจัยสังเกตได้ว่าแม้ว่าพิธีกรรายการจะเป็นสื่อมวลชนและมีความสามารถในการนำเสนอขมุกตลกได้ดีกว่าผู้สอนในชั้นเรียน แต่ก็ไม่ได้เป็นศิลปินหรือนักแสดงตลกโดยตรง ไม่ได้ฝึกฝนองค์ความรู้เหมือนศิลปินตลก การใช้อารมณ์ขันสอดแทรกในเนื้อหาจึงเป็นความพยายามของพิธีกรที่ต้องการผ่อนคลายความตึงเครียดให้ผู้ชมรายการ ซึ่งการสร้างอารมณ์ขันเป็นสิ่งที่ขึ้นอยู่กับความสามารถในการสร้างสรรค์ขมุกตลกของแต่ละบุคคล พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการในงานวิจัยนี้ต่างก็มีทักษะความสามารถในการสร้างอารมณ์ขันที่แตกต่างกันไปและต้องเลือกใช้กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันตามความเหมาะสมของพิธีกร แขกรับเชิญ และรูปแบบรายการ เพื่อให้เหมาะสมกับกาลเทศะและเกิดประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของผู้ชมรายการ

ประเด็นที่ 7 กลวิธีการสร้างแรงจูงใจในรายการสอนภาษาอังกฤษ

การสร้างแรงจูงใจของพิธีกรและรายการให้แก่ผู้ชมรายการ สอดคล้องกับการทบทวนวรรณกรรมที่ว่าหากผู้เรียนมีแรงจูงใจจะทำให้ประสบความสำเร็จได้ จากแนวคิดของ Dörnyei และ Csizér (1998) ที่เชื่อว่าแรงจูงใจคือปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สอง เป็นตัวผลักดันหลักในการเริ่มต้นการเรียนรู้ภาษาที่สอง และเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนยังคงต้องการอยากเรียนรู้ในระหว่างกระบวนการเรียนรู้ที่ยาวนาน จะเห็นได้ว่าแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับครูผู้สอน ผู้สอนต้องนำกลวิธีในการสร้างแรงจูงใจมาใช้ในการกระตุ้นผู้เรียน ในบริบทของรายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อพิธีกรเป็นผู้มีหน้าที่สร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้ชมรายการ ต้องทำให้ผู้ชมยอมรับและให้ความร่วมมือในการติดตามรับชมรายการ และจะสร้างแรงจูงใจเพื่อให้ผู้ชมเกิดการเรียนรู้แบบนำตนเองขึ้นตามแนวคิดของ Garrison (1997) พิธีกรสร้างแรงจูงใจในตอนเริ่มต้นให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกชอบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและพยายามรักษาแรงจูงใจของผู้ชมให้คงไว้ในระหว่างการเรียนรู้ที่ยาวนาน เมื่อผู้ชมมีแรงจูงใจในการเรียนรู้จะสามารถควบคุมตนเองและ

รับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเองได้ ผู้ชมจะเลือกเปิดรับชมรายการและทบทวนความรู้จากรายการได้ด้วยตนเอง

รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูมใช้กลวิธีการสร้างแรงจูงใจครบทั้ง 8 กลวิธี รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูนใช้กลวิธีการสร้างแรงจูงใจ 7 กลวิธี และรายการมูฟวี่ แลงเกจใช้กลวิธีการสร้างแรงจูงใจ 6 กลวิธี กลวิธีที่ไม่พบการใช้ในทั้ง 2 รายการ คือ กลวิธีการส่งเสริมให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมาย และกลวิธีการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน ซึ่งกลวิธีการส่งเสริมให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมายเป็นกลวิธีที่มีความสำคัญมากแต่กลับพบว่าผู้สอนในชั้นเรียนเองก็ให้ความสำคัญต่อกลวิธีนี้น้อย และกลวิธีการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียนก็เป็นอีกกลวิธีที่สำคัญ เพราะถึงผู้เรียนมีความรู้ไม่มาก หากมีความมั่นใจจะสามารถสื่อสารได้ ทั้งสองกลวิธีที่ไม่พบการใช้นี้เป็นกลวิธีที่ทั้งผู้สอนในชั้นเรียนและพิธีกรรายการไม่ค่อยให้ความสนใจ ดังนั้นหากผู้สอนในชั้นเรียนและพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษให้ความสำคัญและเน้นการนำกลวิธีดังกล่าวมาใช้ อาจเพิ่มแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียนได้มากขึ้น

ประเด็นที่ 8 บทบาทและอัตลักษณ์กับการสร้างแรงจูงใจในรายการสอนภาษาอังกฤษ

พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษมีบทบาทและอัตลักษณ์เป็นทั้งสื่อมวลชนและครูผู้สอน ผลการวิเคราะห์ในงานวิจัยนี้สอดคล้องกับสิ่งที่พบในงานวิจัยก่อนหน้านี้ เห็นได้ว่าพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อเป็นผู้มีบุคลิกภาพที่ดีเพื่อเชิญชวนให้ผู้ชมสนใจรับชมรายการ เป็นผู้มีความรู้และประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษ มีทักษะและความสามารถในการสื่อสารที่ดี และยังต้องมีคุณธรรม จริยธรรม ความเสียสละ และมีความปรารถนาดีเช่นเดียวกับครูผู้สอนในชั้นเรียน

ความผูกพันต่อบทบาทจะส่งผลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาท อาจกล่าวคือหากบุคคลมีความผูกพันต่อบทบาทสูง บุคคลนั้นจะมีความพยายามอย่างมากในการรักษาความเด่นของอัตลักษณ์ ดังนั้นนอกจากพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษจะมีบทบาทและอัตลักษณ์ความเป็นสื่อของพิธีกรแล้วยังมีบทบาทและอัตลักษณ์ของครูผู้สอน มีความมุ่งมั่นที่จะให้ผู้ชมรายการเกิดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ มีความหวังดีต้องการให้ผู้ชมรายการของตนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ หากมีผู้ติดตามรับชมรายการเป็นจำนวนมากอาจทำให้สังคมไทยเกิดการเปลี่ยนแปลงมีผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้นได้

พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษมีความสามารถในการสื่อสารเพื่อดำเนินรายการให้สำเร็จ ลุ่ล่งและยังสามารถสร้างความบันเทิงทำให้ผู้ชมรายการรู้สึกสนุกสนานไปด้วย นอกจากนี้พิธีกรรายการยังมีจิตวิญญาณความเป็นครู แสดงให้เห็นว่าสื่อมวลชนสามารถประสบความสำเร็จในการสวมบทบาทความเป็นครูเพื่อสอนภาษาอังกฤษ และยังดึงดูดผู้ชมรายการให้ติดตามรับชม สร้างแรงจูงใจในการเรียน สร้างความเชื่อมั่นในการเรียนรู้ผ่านทางรายการให้แก่ผู้ชมรายการได้

จากงานวิจัย Three Tales of Language Teacher Identity and Student Motivation ของ Neli Cowie และ Keiko Sakui (2012) ที่พบว่ากลวิธีการสร้างแรงจูงใจมีผลต่อระดับแรงจูงใจ

ของผู้เรียน อัตลักษณ์ของผู้สอน และความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน กล่าวคือการเลือกใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจส่งผลกับอัตลักษณ์ของผู้สอน จากผลการศึกษาในงานวิจัยนี้พบว่าพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษนำกลวิธีสร้างแรงจูงใจมาใช้เพื่อดึงดูดผู้ชมรายการให้สนใจเนื้อหาการนำเสนอหลากหลายกลวิธี รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจครบทั้ง 8 กลวิธี รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจ 7 กลวิธี และรายการมูฟวี่ แลงเกจ ใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจ 6 กลวิธี จะเห็นได้ว่าจากกลวิธีสร้างแรงจูงใจของ Dörnyei และ Csizér (1998) ทั้ง 8 กลวิธี ที่สามารถใช้ในการศึกษารายการสอนภาษาอังกฤษได้ พบว่ามีกลวิธีที่รายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการนำมาใช้เหมือนกัน 5 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีในการเป็นแบบอย่างที่ดีในชั้นเรียน กลวิธีในการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน กลวิธีในการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้เรียน กลวิธีในการทำให้ชั้นเรียนมีความน่าสนใจ กลวิธีในการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง และกลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความพยายามของพิธีกรในการนำกลวิธีสร้างแรงจูงใจมาใช้หลากหลายกลวิธี ทำให้รายการสอนภาษาอังกฤษสามารถสร้างแรงจูงใจให้ผู้ชมได้ในระดับมาก นอกจากนี้พิธีกรทุกคนยังไม่เน้นการสอนแบบบรรยายตามแนวการสอนแบบดั้งเดิม มักแสดงความเข้าใจและให้กำลังใจผู้ชมว่าภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยาก แต่ให้อดทนและพยายามต่อไปเพื่อให้ประสบความสำเร็จ และพิธีกรยังเปิดเผยเรื่องราวส่วนตัวเพื่อสร้างความใกล้ชิดและเป็นกันเองกับผู้ชมรายการ เป็นการแสดงอัตลักษณ์ให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงและเข้าถึงได้ง่าย อาจสรุปได้ว่าพิธีกรแสดงอัตลักษณ์เป็นครูผู้สอนในยุคสมัยใหม่มากกว่าครูผู้สอนแบบดั้งเดิม

จากงานวิจัย The Role of Teachers in Motivating Students to Learn ของ Davion Johnson (2017) ที่พบว่าการแสดงบทบาทด้วยความกระตือรือร้นในการสอนและการแสดงความรู้สึกเชิงบวกมีผลต่อระดับแรงจูงใจของผู้เรียน จะเห็นได้ว่าพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการแสดงบทบาทในการนำเสนอรายการครบทั้ง 6 บทบาทด้วยความกระตือรือร้น รวมถึงยังแสดงความรู้สึกเชิงบวก เช่น กล่าวชมเชย พยายามไม่ตำหนิ เปิดใจ เล่าเรื่องราวความสำเร็จและล้มเหลวของตนเอง ซึ่งการแสดงบทบาทของผู้สอนที่ขาดชีวิตชีวาจะทำให้ผู้เรียนเบื่อหน่ายการเรียนรู้ ผู้ชมรายการเองก็ต้องการการสร้างความสนใจจากพิธีกรเหมือนกับที่ผู้เรียนต้องการจากผู้สอนในชั้นเรียน การที่พิธีกรแสดงบทบาทหน้าที่ด้วยความกระตือรือร้น ใส่ใจ และมีพลังในการนำเสนอรายการจะช่วยสร้างแรงจูงใจให้ผู้ชมรายการได้

ประเด็นที่ 9 วาทกรรมสื่อหลากหลายรูปแบบในรายการสอนภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาจะเห็นได้ว่าการสื่อสารในการสอนภาษาอังกฤษใช้ทั้งภาษาและสัญญาณประกอบร่วมกันในการสื่อความหมายไปยังผู้ชมรายการ สัญญาณที่พบในรายการมีความแตกต่างกันไป รายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ใช้การจัดวางตำแหน่งของภาพ การใช้ระยะภาพ และการใช้สี รายการมูฟวี่ แลงเกจ ใช้การจัดวางตำแหน่งของภาพ การใช้ระยะภาพ การใช้สี และใช้การเล่าเรื่อง

สำหรับรายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน เป็นรายการที่มีลักษณะเกิดขึ้นตามสถานการณ์จริงในขณะนั้น (Situational) จึงพบเพียงแค่การจัดวางตำแหน่งของภาพเท่านั้น สัญญะเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร เพื่อช่วยสร้างปฏิสัมพันธ์ทางสังคมทำให้ผู้ชมรายการติดตามรับชมรายการ เกิดความผูกพันกับพิธีกร และรายการจนเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษได้ การผลิตรายการจึงต้องมีการวางแผนและออกแบบสัญญะต่าง ๆ ที่ปรากฏในรายการเพื่อให้สามารถสื่อความหมายไปยังผู้ชมได้ตามจุดประสงค์ ผู้วิจัยเห็นว่ารายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ใช้สัญญะเพียงอย่างเดียวอาจเพียงพอสำหรับรายการนี้ การนำเสนอตามสถานการณ์จริงโดยใช้สมาร์ทโฟนถ่ายทำในสถานที่ต่าง ๆ ที่หลากหลายกลายเป็นจุดเด่นที่ทำให้ผู้ชมสนใจติดตามรับชมรายการ แม้ว่าจะนำสัญญะมาใช้้น้อยกว่ารายการอื่น แต่สัญญะก็ถือเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้และยังจำเป็นต้องมีในการสื่อสารระหว่างสื่อกับผู้ชมเพื่อให้รายการได้รับความนิยม

ข้อมูลจากการศึกษาที่ได้ทั้งหมดสามารถนำมาตอบคำถามนำวิจัยได้ดังต่อไปนี้

คำถามนำวิจัยข้อ 1 การนำเสนอรูปแบบรายการโทรทัศน์แบบใดเป็นรูปแบบที่ผู้ชมรายการนิยม และรายการสอนภาษาอังกฤษนำเสนอรูปแบบรายการโทรทัศน์แบบใด

รูปแบบรายการสอนภาษาอังกฤษที่ผู้ชมรายการนิยมมากที่สุดจากการตอบแบบสอบถามทั้งชนิดกระดาษและแบบสอบถามออนไลน์ผ่านทางอินเทอร์เน็ต คือ รายการละคร หรือรายการที่มีการแสดงละครสมมติเพื่อนำเสนอคำศัพท์ ประโยค หรือตัวอย่างการนำภาษาอังกฤษไปใช้ คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.31 รายการที่ผู้ชมรายการนิยมนั่งลงมา คือ รายการสัมภาษณ์ หรือรายการที่พิธีกรสัมภาษณ์แขกรับเชิญในประเด็นต่าง ๆ คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.25 และรายการสนทนา หรือรายการที่มีพิธีกรและแขกรับเชิญ 2 คนขึ้นไปร่วมพูดคุยกันเพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.23 ตามลำดับ

จากการวิเคราะห์รายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ พบว่ารายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ใช้รูปแบบการจัดรายการหลายรูปแบบตามแบบของรายการนิตยสาร มีการใช้รูปแบบรายการสนทนา รายการสัมภาษณ์ และรายการแข่งขันตอบปัญหาและเกม

รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ใช้รูปแบบรายการนำเสนอคนเดียวและรายการแบบสนทนา รายการมูฟวี่ แลงเกจ ใช้รูปแบบการจัดรายการแบบสนทนา

รายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ มีการใช้รูปแบบรายการสนทนาทุกรายการ โดยมีพิธีกรหรือแขกรับเชิญร่วมพูดคุยสนทนากัน เนื่องจากการสนทนาเป็นสิ่งที่สำคัญในการสื่อสารแลกเปลี่ยนความรู้หรือประสบการณ์ พูดคุยกันเพื่อความสนุกสนานผ่อนคลายความเครียด การสนทนาเป็นการส่งสารและรับสารที่ง่ายที่สุด สามารถทำได้รวดเร็ว จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างนั้นรายการสนทนาเป็นรูปแบบที่ได้รับความนิยมเป็นอันดับ 2 และยังพบการใช้รูปแบบรายการสัมภาษณ์ในรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ซึ่งเป็นรูปแบบที่ได้รับความนิยมเป็นอันดับที่ 3 จาก

การตอบแบบสอบถามของผู้ชมรายการ อย่างไรก็ตามไม่มีรายการใดใช้รูปแบบรายการละครในการผลิตรายการ ซึ่งเป็นรูปแบบที่ได้รับความนิยมมากที่สุดเป็นอันดับ 1 จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้

ผลของแบบสอบถามพบว่าผู้ชมรายการสอนภาษาอังกฤษมีความนิยมมากที่สุดในการรับชมรูปแบบรายการละคร หรือรายการที่มีการดำเนินรายการโดยใช้การแสดงละครสมมติเพื่อนำเสนอคำศัพท์ ประโยค หรือตัวอย่างการนำภาษาอังกฤษไปใช้ ซึ่งรูปแบบดังกล่าวนี้เคยนำมาใช้ในการผลิตรายการสอนภาษาอังกฤษที่ได้รับความนิยมจากผู้ชมเป็นอย่างมากในอดีต 2 รายการ คือ รายการอิงลิช เดลิเวอรี (English Delivery) เคยออกอากาศทางโทรทัศน์ ช่อง 5 เป็นเวลา 9 ปี และอิงลิช เบรกฟาสต์ (English Breakfast) เคยออกอากาศทางโทรทัศน์ ช่อง ThaiPBS เป็นเวลา 8 ปี พิธีกรหลักของรายการอิงลิช เดลิเวอรี คือ คุณคริสโตเฟอร์ ไรท์ และพิธีกรหลักของรายการอิงลิช เบรกฟาสต์ คือ คุณสุพญ์ กลิ่นสุวรรณ ทั้งสองคือผู้ดำเนินรายการมูฟวี่ แลงเกจในปัจจุบัน

คำถามนำวิจัยข้อ 2 พิธีกรรายการใช้การปฏิสัมพันธ์แบบอิทธิพลทางตรงหรืออิทธิพลทางอ้อมเพื่อสนับสนุนผู้ชมรายการในการเรียนภาษาอังกฤษ

การปฏิสัมพันธ์เป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาความรู้ของผู้เรียน เพื่อศึกษาการปฏิสัมพันธ์จากการสนทนาในรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ ผู้วิจัยได้นำกรอบแนวคิดการวิเคราะห์การปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศของ Moskowitz ที่พัฒนาปรับปรุงขึ้นใหม่โดย Brown (2000) มาใช้ในการวิเคราะห์เพื่อศึกษาพฤติกรรมของพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษว่าใช้พฤติกรรมอิทธิพลแบบทางตรงหรือทางอ้อมแบบใดบ้างในการสร้างการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงกับผู้ชมรายการ จากการวิเคราะห์ในบทที่ 4 สามารถนำมาสรุปเป็นตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5.2 สรุปพฤติกรรมของผู้สอนในการปฏิสัมพันธ์เพื่อการสอนภาษาต่างประเทศที่พบในรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ

พฤติกรรมของผู้สอนในการปฏิสัมพันธ์ เพื่อการสอนภาษาต่างประเทศ	ลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม	อิงลิช อาฟเตอร์นูน	มูฟวี่ แลงเกจ
- อิทธิพลทางอ้อม			
1. การจัดการกับความรู้สึก	✓	✗	✗
2. การชมเชยหรือให้กำลังใจ	✓	✓	✓
3. การยอมรับและนำความคิดของผู้เรียน มาใช้	✗	✓	✗

พฤติกรรมของผู้สอนในการปฏิสัมพันธ์ เพื่อการสอนภาษาต่างประเทศ	ลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม	อิงลิช อาฟเตอร์นูน	มูฟวี่ แลงเกวจ
4. การถามคำถาม	✗	✗	✗
- อิทธิพลทางตรง			
5. การให้ข้อมูล	✓	✓	✓
6. การชี้แนะแนวทาง	✓	✓	✓
7. การวิจารณ์พฤติกรรมผู้เรียน	✗	✗	✓
- พฤติกรรมที่เกิดขึ้นได้ทั้งจากผู้เรียนและผู้สอน			
8. การใช้ภาษาแม่	✓	✓	✓
9. อวัจนภาษา	✓	✓	✓

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่าพิธีกรรายการใช้การปฏิสัมพันธ์แบบอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมเพื่อการส่งเสริมผู้ชมรายการในการเรียนภาษาอังกฤษ แต่ไม่พบการถามคำถามที่คาดหวังว่าจะได้รับคำตอบจากผู้ชมรายการ ในชั้นเรียนจริงครูผู้สอนจะใช้พฤติกรรมการถามคำถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจในการโน้มน้าวให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมหรือดึงดูดความสนใจจากผู้เรียน เพื่อให้การเรียนการสอนในชั้นเรียนประสบผลสำเร็จ ซึ่งต่างจากในรายการสอนภาษาอังกฤษที่พิธีกรจะเน้นถามเพื่อสัมภาษณ์แขกรับเชิญ หรือถามเพื่อเล่นเกมเป็นการขับเคลื่อนรายการ ไม่มีการถามเจาะจงโดยเฉพาะไปยังผู้ชมรายการที่บ้านเพื่อดึงดูดความสนใจให้ผู้ชมสนใจในเนื้อหาแบบการถามในชั้นเรียน เนื่องจากรายการสอนภาษาอังกฤษเป็นสื่อสาระบันเทิง แม้ว่าจะให้ความรู้แก่ผู้ชมรายการ แต่พิธีกรจะให้ความรู้แบบไม่ทำลายบรรยากาศ จึงไม่กดดันหรือพยายามถามคำถามให้ผู้ชมตอบให้ได้ พิธีกรดึงดูดความสนใจจากผู้ชมโดยใช้องค์ประกอบอื่น ๆ แทน เช่น ฉากของรายการ การใช้อารมณ์ขัน หรือกิจกรรมที่น่าสนใจในรายการ เป็นต้น เพื่อให้ผู้ชมรายการประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

การชมเชยหรือให้กำลังใจ เป็นพฤติกรรมการปฏิสัมพันธ์แบบทางอ้อมที่พบในรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ สอดคล้องกับพฤติกรรมการพูดของครูผู้สอนในชั้นเรียนจริงที่ครูผู้สอนมักนำพฤติกรรมการชมเชยหรือให้กำลังใจมาใช้ในชั้นเรียน เพื่อยกย่องชมเชยหรือส่งเสริมผู้เรียนให้เรียนรู้ภาษาอังกฤษต่อไป หรือการพยายามสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้เรียน รวมถึงการยืนยันว่าการตอบของผู้เรียนถูกต้องแล้ว

การให้ข้อมูล และการชี้แนะแนวทางที่ถูกต้อง เป็นพฤติกรรมการปฏิสัมพันธ์แบบทางตรงที่พบในรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการ สอดคล้องกับพฤติกรรมการพูดของครูผู้สอนในชั้นเรียนจริงที่ครูผู้สอนมักใช้พฤติกรรมการให้ข้อมูล เพื่อให้ความรู้ ข้อเท็จจริง ความคิดเห็นของผู้สอน หรือแนวความคิด รวมถึงการบรรยาย และการถามคำถามเชิงวาทีศิลป์ และการชี้แนะแนวทางที่ถูกต้อง เป็นการชี้แนะ ขอร้อง หรือเชิงคำสั่ง เพื่อชี้แนะทางให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม

การวิจารณ์พฤติกรรมผู้เรียน เป็นการแสดงออกว่าผู้สอนไม่ยอมรับพฤติกรรมของผู้เรียนพยายามเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของผู้เรียน สื่อสารด้วยอารมณ์โกรธ ไม่พอใจ หรือแสดงความรำคาญในสิ่งที่ผู้เรียนกระทำ เป็นพฤติกรรมที่อาจทำให้ผู้เรียนเกิดความไม่พึงพอใจและทำลายความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้สอนและผู้เรียนได้ จากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในบทที่ 2 ในงานวิจัยก่อนหน้าพบว่าในชั้นเรียนจริงมีการใช้การวิจารณ์พฤติกรรมผู้เรียนบ้างเล็กน้อย เพื่อควบคุมการเรียนการสอนผ่านทางออนไลน์ให้ราบรื่น นอกจากนี้ผู้สอนมักไม่วิจารณ์ผู้เรียนระหว่างการเรียนการสอน แต่จะวิจารณ์หรือตำหนิเมื่อผู้เรียนไม่มีสมาธิหรือเสียงดังจนรบกวนผู้เรียนคนอื่น สอดคล้องกับพฤติกรรมของพิธีกรในรายการสอนภาษาอังกฤษที่ไม่พบการวิจารณ์พฤติกรรมของผู้ชมรายการในรายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม และรายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน แต่รายการมูฟวี่ แลงแกวจ มีการใช้การวิจารณ์พฤติกรรมของผู้เรียนเพียงรายการเดียว อย่างไรก็ตามพบว่าพิธีกรพูดวิจารณ์พฤติกรรมเพียงครั้งเดียวจากการวิเคราะห์คลิปวิดีโอรายการนี้ทั้ง 5 ตอน แสดงให้เห็นว่าการวิจารณ์พฤติกรรมเป็นสิ่งที่ทั้งผู้สอนและพิธีกรหลีกเลี่ยงนำมาใช้ในการปฏิสัมพันธ์ หรือใช้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

พิธีกรไม่ใช้การถามคำถามเหมือนครูผู้สอน ไม่จี๋ถามเพื่อดึงดูดความสนใจ หรือถามเพื่อตรวจสอบความรู้ของผู้เรียน แม้ว่าการถามนี้จะเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการเรียนการสอน พิธีกรใช้พฤติกรรมการถามคำถามนี้กับแขกรับเชิญหรือพิธีกรร่วมแทนเพื่อให้เกิดการสนทนาเท่านั้น เพราะการถามคำถามเป็นสิ่งที่ช่วยให้การสนทนาเริ่มขึ้นได้

คำถามนำวิจัยข้อ 3 พิธีกรรายการมีบทบาทและอัตลักษณ์อย่างไรในการสร้างแรงจูงใจให้ผู้ชมรายการให้ต้องการเรียนภาษาอังกฤษ

พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษมีบทบาทในการนำเสนอรายการเพื่อสอนภาษาอังกฤษครบทั้ง 6 บทบาท โดยมีบทบาทเป็นทั้งสื่อมวลชนและผู้สอนนับตั้งแต่การให้ข้อมูลหรือความรู้ เป็นผู้นำคอยกระตุ้น ควบคุมและเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของกิจกรรมต่าง ๆ สร้างแรงจูงใจหรืออารมณ์ร่วมส่งเสริมให้มีบรรยากาศที่ดี จนถึงการเอื้ออำนวยความสะดวก ทั้งเสริมเติมเต็มช่องว่างและแก้ไขปัญหาเมื่อเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด เพื่อให้การนำเสนอความรู้ภาษาอังกฤษและรายการดำเนินไปด้วยดีตั้งแต่ต้นจนจบ

อัตลักษณ์ของพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษต้องเป็นผู้มีบุคลิกภาพที่ดีเพื่อเชิญชวนให้ผู้ชมสนใจรับชมรายการ แม้ว่าจะไม่จำเป็นต้องสำเร็จการศึกษาทางด้านภาษาอังกฤษ ภาษาศาสตร์ หรือการสอนภาษาอังกฤษมาโดยตรงเหมือนครูผู้สอนในชั้นเรียนก็ตาม แต่พิธีกรต้องเป็นผู้มีประสบการณ์หรือความรู้ภาษาอังกฤษที่ดี นอกเหนือจากความสามารถในการให้ความรู้แล้วพิธีกรยังต้องมีทักษะในการสื่อสารที่ดี สามารถดำเนินรายการได้อย่างราบรื่น ไม่ติดขัดหรือเกิดข้อผิดพลาด สามารถพูดดึงดูดหรือโน้มน้าวความสนใจจากผู้ชมรายการได้ ต่างจากครูผู้สอนบางท่านที่อาจจะมีความรู้ดีมากแต่ขาดทักษะการสื่อสารแบบที่สื่อมวลชนสามารถทำได้ จึงอาจโน้มน้าวผู้เรียนให้สนใจในชั้นเรียนได้ไม่มากนัก อย่างไรก็ตามแม้พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษจะมีบทบาทหลักเป็นสื่อมวลชน แต่พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษจำเป็นต้องเป็นผู้มีคุณธรรม จริยธรรม และความเสียสละเพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่ผู้เรียนได้ และต้องมีความปรารถนาดีอยากให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนเช่นเดียวกับครูผู้สอนในชั้นเรียน

นอกจากนี้ตามแนวคิดของ Dörnyei และ Csizer (1998) ที่ให้นิยามไว้ในการทบทวนวรรณกรรมหัวข้อที่ 2.6 แรงจูงใจกับการเรียนรู้ภาษา การวิเคราะห์ตัวบทจากคลิปวิดีโอพบว่ารายการลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม ใช้กลวิธีการสร้างแรงจูงใจครบทั้ง 8 กลวิธี รายการอิงลิช อาฟเตอร์นูน ใช้กลวิธีการสร้างแรงจูงใจ 7 กลวิธี และรายการมูฟวี่ แลงเกวจ ใช้กลวิธีการสร้างแรงจูงใจ 6 กลวิธี แรงจูงใจเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แบบนำตนเอง ผู้ชมรายการสอนภาษาอังกฤษที่เรียนรู้ผ่านสื่อต้องควบคุมตนเองและมีความรับผิดชอบต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของตนเอง แรงจูงใจเป็นสิ่งที่จะทำให้ผู้ชมรายการเกิดความชอบและสนใจในการเรียนรู้ภาษา พิธีกรเป็นผู้มีอิทธิพลสูงสุดในการสร้างและรักษาแรงจูงใจของผู้ชมรายการ ต้องคอยกระตุ้นผู้ชมให้เกิดแรงจูงใจด้วยกลวิธีต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ชมรายการสนใจรับชมรายการจนจบและเกิดความต้องการที่จะเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองต่อไปจนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

จากการตอบแบบสอบถามทั้งชนิดกระดาษและแบบสอบถามออนไลน์ผ่านทางอินเทอร์เน็ตพบว่ากลุ่มตัวอย่างได้รับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษจากรับชมรายการสอนภาษาอังกฤษ 3 อันดับแรก คือ

1. การเรียนภาษาอังกฤษจากการรับชมรายการทำให้มีความสุขเพิ่มมากขึ้นในการฝึกฝนและใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน
2. ผู้ชมเรียนภาษาอังกฤษโดยการรับชมรายการสอนภาษาอังกฤษเพราะอยากพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของให้ดีขึ้น
3. การเรียนภาษาอังกฤษจากการรับชมรายการจะช่วยให้มีความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้นได้

บทบาทและอัตลักษณ์ของพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษที่เป็นสื่อมวลชนและครูผู้สอน ต้องมีบุคลิกภาพที่ดี มีความรู้และประสบการณ์ภาษาอังกฤษ มีทักษะในการสื่อสารที่ดี รวมถึงยังมีคุณธรรม จริยธรรม และความเสียสละ จะเห็นได้ว่าพิธีกรมีความผูกพันกับบทบาทความเป็นครู แสดงพฤติกรรมและมีคุณธรรมจริยธรรมแบบครู จนทำให้นอกจากจะมีอัตลักษณ์ของสื่อแล้วยังมีอัตลักษณ์ของความเป็นครูอีกด้วย มีการปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมรายการ แสดงบทบาทหน้าที่ของครูเพื่อนำเสนอความรู้ภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชม

อัตลักษณ์เป็นสัญลักษณ์ คนที่มีอัตลักษณ์แบบเดียวกันจะแสดงการกระทำหรือมีบทบาทเหมือนกัน จะเห็นได้ว่าพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 3 รายการมีอัตลักษณ์ความเป็นสื่อมวลชนร่วมกับครูเหมือนกัน คือ มีบุคลิกภาพที่ดี มีความสามารถในการดำเนินรายการ มีความรู้ภาษาอังกฤษที่ดี และยังมีความปรารถนาดีต้องการให้ผู้ชมประสบความสำเร็จในการเรียน

อัตลักษณ์ยังเป็นผลสะท้อนกลับ ถูกนำมาใช้ในการประเมินค่าพฤติกรรมทั้งของตนเองและผู้อื่น อัตลักษณ์ของสื่อมวลชนจะสมบูรณ์หากเจ้าของอัตลักษณ์ได้รับผลสะท้อนกลับหรือการยอมรับจากคนในสังคม ในยุคปัจจุบันสามารถเห็นผลสะท้อนกลับได้จากพื้นที่เสมือนจริงในสื่อสังคมออนไลน์ เช่น การเปิดรับชม การกดไลค์ให้กับรูปภาพหรือข้อความ การแบ่งปันหรือแชร์ต่อ พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษถูกคาดหวังให้มีบทบาททั้งความเป็นสื่อและความเป็นครู มีการประเมินค่าพิธีกรจากผู้ชมเห็นได้จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างแสดงให้เห็นว่าผู้ชมรายการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงรู้สึกว่าการเป็นพิธีกรคือต้นแบบในการเรียนภาษาอังกฤษและรู้สึกคุ้นเคยกับพิธีกรเหมือนเป็นครู อาจารย์ พี่ หรือคนรู้จักในชีวิตจริง นอกจากนี้ผู้ชมยังนิยมเรียกพิธีกรด้วยคำนำหน้าว่าครู เช่น ครูลูกกอล์ฟ ครูคริส ครูหนู่น เป็นการแสดงให้เห็นถึงผลสะท้อนกลับที่ผู้ชมประเมินพิธีกรว่านอกจากจะมีอัตลักษณ์ของความเป็นสื่อแล้วยังรู้สึกว่าการเป็นครูอีกด้วย

การพิจารณาอัตลักษณ์ของครูต้องใช้มุมมองอัตลักษณ์ชั่วคราว (Provisional Professional Identities) ไม่ได้ถูกกำหนดไว้อย่างแน่นอน เปลี่ยนแปลงได้ตามสถานการณ์ ตามการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ดังนั้นในบริบทอื่น ๆ ที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษ พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษอาจแสดงอัตลักษณ์ของสื่อเพียงอย่างเดียวตามบทบาทหน้าที่ในบริบทนั้น

จากผลการตอบแบบสอบถามในส่วนข้อมูลลักษณะของพิธีกรที่ผู้ชมรายการนิยมพบว่า ผู้ชมรายการชื่นชอบพิธีกรที่นำเสนอความรู้ผสมความสนุกสนาน ใช้ภาษาไทยอธิบายได้ชัดเจน นำเสนอเหมือนการสนทนาพูดคุยกัน และไม่ชอบลักษณะของพิธีกรที่นำเสนอด้วยวิธีการบรรยาย ดังนั้นการเลือกใช้กลวิธีการสร้างแรงจูงใจหลากหลายวิธีเพื่อนำเสนอภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชมรายการ โดยไม่นำวิธีการสอนแบบดั้งเดิมหรือวิธีการบรรยายมาใช้ รวมถึงมีการเปิดเผยเรื่องราวชีวิตส่วนตัวเพื่อสร้างความสัมพันธ์กับผู้ชมรายการ จึงทำให้พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษมีอัตลักษณ์เป็นครูยุคสมัยใหม่ การแสดงบทบาทหน้าที่เพื่อนำเสนอความรู้ด้วยความกระตือรือร้น มีชีวิตชีวา และไม่น่าเบื่อ ทำให้

สามารถดึงดูดความสนใจจากผู้ชม ส่งผลให้ผู้ชมเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษได้ แรงจูงใจเป็นสิ่งที่กระตุ้นทำให้ผู้เรียนดึงความสามารถของตนเองออกมาเพื่อให้สามารถประสบความสำเร็จได้ โดยผู้สอนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียน การเลือกใช้กลวิธีการสร้างแรงจูงใจที่หลากหลายของพิธีกรและความกระตือรือร้นในการแสดงบทบาทหน้าที่ในการสอนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ส่งผลต่อระดับแรงจูงใจ เมื่อผู้ชมรายการเกิดแรงจูงใจมากเพียงพอจะทำให้ผู้ชมรายการใส่ใจต่อการเรียนรู้และนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนได้

คำถามวิจัยข้อ 4 การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงระหว่างพิธีกรและผู้ชมมีส่วนช่วยในการสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษให้ผู้ชมรายการได้อย่างไร

จากการตอบแบบสอบถามทั้งชนิดกระดาษและแบบสอบถามออนไลน์ผ่านทางอินเทอร์เน็ตพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีค่าระดับการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงกับพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.91 โดยการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงระหว่างผู้ชมกับพิธีกรรายการที่มีค่ามากที่สุด 3 อันดับแรก คือ

1. พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษทำให้ผู้ชมรู้สึกสบายใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากการชมรายการ
2. พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษที่ผู้ชมชื่นชอบคือบุคคลต้นแบบในการเรียนภาษาอังกฤษ
3. ผู้ชมรายการรู้สึกคุ้นเคยกับพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษเสมือนเป็นครู อาจารย์ พี่ หรือคนรู้จัก

ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้สอนและผู้เรียนเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนให้ความร่วมมือกับผู้สอนในการเรียนรู้ จากผลของแบบสอบถามจะเห็นได้ว่าผู้ชมรายการรู้สึกว่าการสร้างความรู้สึกละเอียดอ่อนให้ผู้ชมรายการได้ เกิดจากการที่ผู้ชมรายการรู้สึกปลอดภัยจากการถูกตำหนิ การทำให้รู้สึกอับอาย หรือการถูกเยาะเย้ย เมื่อไม่มีการทำลายแรงจูงใจโดยการตำหนิว่ากล่าวจากพิธีกร ผู้ชมรายการจะรู้สึกสบายใจในการเรียนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้พิธีกรยังเป็นต้นแบบในการเรียนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชมรายการ การมีพิธีกรเป็นต้นแบบจะทำให้ผู้ชมรายการเกิดความสนใจในภาษาอังกฤษและเกิดความพยายามในการเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองได้ สุดท้ายพิธีกรสามารถทำให้ผู้ชมรายการรู้สึกคุ้นเคยเสมือนว่าพิธีกรเป็นครู อาจารย์ พี่ หรือคนรู้จักใกล้ชิด เป็นการที่ผู้ชมรายการเกิดจินตนาการหรือเกิดความรู้สึกผูกพันกับพิธีกร ความรู้สึกดังกล่าวนี้อาจมีผลต่อการติดตามรับชมรายการอย่างต่อเนื่อง รายการที่ประสบความสำเร็จสูงมักเป็นรายการที่ผู้ชมรายการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงกับพิธีกรในระดับสูง สุดท้ายผู้ชมรายการจะแสดงการปฏิสัมพันธ์ในชีวิตจริงกับพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษออกมาด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การตั้งใจฟังคำพูดของพิธีกร การติดตามและพยายามแสดงความคิดเห็นเพื่อสื่อสารกับพิธีกรบนสื่อสังคมออนไลน์หรือพูดแนะนำพิธีกรและรายการให้บุคคลอื่น ๆ ได้ติดตามด้วย เป็นต้น

การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงกับผู้ชมรายการโดยการใช้องค์ประกอบต่าง ๆ ได้แก่ การเลือกใช้วิธีการสอน เลือกรูปแบบการจัดรายการ รูปแบบในการปฏิสัมพันธ์ การใช้สทบท การปฏิสัมพันธ์ในการสอนภาษาอังกฤษ การสร้างอารมณ์ขัน การสร้างแรงจูงใจ การแสดงบทบาทและอัตลักษณ์ และการสื่อความหมายด้วยสัญญาณต่าง ๆ ในภาพการถ่ายทำ ต่างเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้ชมรายการเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษได้ ส่งผลให้ผู้ชมรายการมีความสุขมากขึ้นที่จะฝึกฝนและใช้ภาษาอังกฤษ มีการตั้งเป้าหมายในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของตนเองให้ดีขึ้น และเชื่อมั่นว่าการรับชมรายการสอนภาษาอังกฤษจะทำให้ตนมีความรู้ทางภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้นได้

การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงเป็นเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้สื่อมีอิทธิพลต่อผู้ชมได้มากหรือน้อย หากผู้ชมสื่อไม่มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงกับบุคคลในสื่อแล้ว ขอบเขตของสื่อที่มีอิทธิพลต่อผู้ชมจะจำกัดมาก สื่อยังสามารถทำให้สังคมเกิดการเปลี่ยนแปลง ในส่วนของบริบทการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ไม่เพียงแต่ผู้เรียนจะได้รับประโยชน์จากการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ หากมีผู้สนใจติดตามรับชมรายการเป็นจำนวนมากจะขยายขอบเขตทำให้มีผู้รู้ภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น ซึ่งเป็นผลของสื่อมวลชนที่ก่อให้เกิดสังคมเกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี

พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษไม่ได้รู้จักสนิทสนมกับผู้ชมรายการในชีวิตจริงและไม่มีการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมในการเรียนรู้เกิดขึ้นจริงเหมือนในบริบทการเรียนการสอนในชั้นเรียน แต่ด้วยการใช้วิธีการสอน รูปแบบของรายการสอนภาษาอังกฤษ รูปแบบในการปฏิสัมพันธ์ การใช้สทบท กลวิธีการสร้างแรงจูงใจและอารมณ์ขัน บทบาทและอัตลักษณ์ของพิธีกร และการสื่อความหมายด้วยสัญญาณอื่น ๆ จึงทำให้พิธีกรสามารถสร้างการปฏิสัมพันธ์ถึงความจริงกับผู้ชมรายการจนสามารถสร้างความนิยมให้พิธีกรและรายการ รวมถึงทำให้ผู้ชมรายการเกิดแรงจูงใจและประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษได้

5.3 ข้อจำกัดของงานวิจัย

งานวิจัยนี้ผู้วิจัยศึกษาจากตัวบทที่ถอดเทปมาจากคลิปวิดีโอของรายการสอนภาษาอังกฤษที่เผยแพร่ทางสื่อสังคมออนไลน์ทั้ง 3 รายการ ไม่ได้ใช้เครื่องมือวิจัยในการสัมภาษณ์พิธีกรรายการหรือทีมงานผลิตรายการ ดังนั้นจึงเป็นการวิเคราะห์และตีความตัวบทตามทฤษฎีและแนวคิดประกอบกับความเห็นจากผู้รับชมรายการเท่านั้น

5.4 ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

ผู้ผลิตรายการสามารถนำผลจากการตอบแบบสอบถามของผู้ชมรายการไปใช้ในการปรับปรุงหรือผลิตรายการใหม่ ๆ ในอนาคตได้ดังนี้

1. ผู้ชมรายการชื่นชอบรายการที่มีรูปแบบรายการละคร ซึ่งเคยเป็นแนวทางที่ได้รับความนิยมตลอดมา เช่น รายการอิงลิช เดลิเวอรี่ และรายการอิงลิช เบรกฟาสต์ ที่ได้ยุติการผลิตรายการไปแล้ว ผู้ผลิตรายการในอนาคตจึงควรพิจารณาการสอดแทรกรูปแบบรายการละครเข้าไปกับรูปแบบอื่น ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ชมรายการที่ยังคงชื่นชอบรูปแบบรายการละคร
2. รายการควรมีความยาวประมาณ 5-30 นาที

5.5 ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

งานวิจัยนี้เลือกรายการที่ได้รับความนิยมและมีจำนวนผู้ติดตามรับชมรายการสูง ขยายจำนวนรายการที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์เป็น 3 รายการ และศึกษารายการสอนภาษาอังกฤษที่ขยายขอบเขตจากการนำเสนอเพียงแค่ทางโทรทัศน์ไปสู่การเพิ่มช่องทางนำเสนอและติดต่อสื่อสารกับผู้ชมรายการผ่านสื่อสังคมออนไลน์อื่น ๆ อีกหลายประเภท ผู้วิจัยเห็นว่าในการวิจัยครั้งต่อไปจึงอาจขยายขอบเขตการศึกษาให้ครอบคลุมทิศทางของการพัฒนารายการ ดังนี้

1. งานวิจัยนี้ศึกษารายการที่มีพื้นฐานมาจากรายการโทรทัศน์ก่อนนำมาเผยแพร่ทางสื่อสังคมออนไลน์และมีพิธีกรรายการเป็นผู้มีชื่อเสียงอยู่ในแวดวงสื่อมวลชนอยู่แล้ว ในอนาคตอาจขยายขอบเขตไปสู่การศึกษารายการนำเสนอความรู้ภาษาอังกฤษโดยผู้สร้างสรรค์สื่อที่เป็นบุคคลธรรมดาทั่วไป ไม่ได้เป็นบุคคลในแวดวงสื่อมวลชน รวมถึงศึกษาช่องทางการนำเสนออื่น ๆ ที่อาจเกิดขึ้นหลากหลายในอนาคต ซึ่งการนำเสนออาจหลุดจากกรอบแนวคิดและทฤษฎีต่าง ๆ ของการผลิตรายการโทรทัศน์ อัตลักษณ์และบทบาทของพิธีกรหรือผู้นำเสนออาจแตกต่างไปจากผลการวิจัยของงานวิจัยนี้

2. งานวิจัยนี้ศึกษาในประเด็นของพิธีกรที่มีบทบาทความเป็นครูผู้สอน ผู้สนใจสามารถศึกษากรณีที่ครูผู้สอนในชั้นเรียนเพิ่มการมีบทบาทการเป็นผู้สร้างความบันเทิง (Entertainer) เนื่องจากปัจจุบันการทำหน้าที่บรรยายในชั้นเรียนอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอ ครูผู้สอนในชั้นเรียนจึงปรับตัวเพิ่มเติมความสนุก สร้างสรรค์สิ่งอื่น ๆ เข้าไปในการเรียนการสอนเพื่อดึงดูดความสนใจจากผู้เรียน

3. ผู้ที่สนใจสามารถศึกษารายการสอนภาษาอังกฤษโดยนำทฤษฎีอื่น ๆ ทางภาษาศาสตร์มาใช้ในการศึกษา เช่น ใช้ทฤษฎีวัจนกรรมเพื่อวิเคราะห์เจตนาของคำพูดในบริบทของการเรียนการสอน เป็นต้น

บรรณานุกรม

- กมล โพธิเย็น. (2564). Active Learning: การจัดการเรียนรู้ที่ตอบโจทย์การจัดการศึกษาใน
ศตวรรษที่ 21. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 19(1), 11-28.
- กมลวรรณ พลัฒจิน. (2556). การวิเคราะห์กลุ่มแฟงอัตลักษณ์เชิงวิชาชีพครู (วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2549). แผนยุทธศาสตร์ปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มขีด
ความสามารถในการแข่งขันของประเทศ (พ.ศ. 2549 - 2553). กรุงเทพฯ:
กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2557). แนวปฏิบัติตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง นโยบายการปฏิรูป
การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กระทรวงศึกษาธิการ.
- กาญจนา แก้วเทพ. (2547). ทฤษฎีและแนวทางการศึกษาสื่อสารมวลชน (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ:
เลิฟแอนด์ลิฟเพรส.
- กาญจนา แก้วเทพ. (2552). การวิเคราะห์สื่อ: แนวคิดและเทคนิค. กรุงเทพฯ: คณะนิเทศศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กาญจนา แก้วเทพ. (2553). แนวพินิจใหม่ในสื่อสารศึกษา. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- กิรินท์ สหเสียนต์. (2540). ผลของการใช้พอร์ทัลโพลีโอที่มีต่อการสอนภาษาอังกฤษของครูชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จังหวัดเชียงใหม่
(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- กุหลาบ มัลลิกะมาส. (2562). วรรณคดีวิจารณ์ (พิมพ์ครั้งที่ 20). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย
รามคำแหง.
- เกิดพงศ์ จิตรหลัง. (2559). อัตลักษณ์ของครูดีในดวงใจ. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต,
12(2), 1-25.
- โกสุม สายใจ. (2540). สีและการใช้สี (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง.
- คณาจารย์ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา. (2563). สังคมวิทยาและมานุษยวิทยาเบื้องต้น (พิมพ์
ครั้งที่ 27). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- คริสโตเฟอร์ ไรท์. (2553). สืบค้นจาก <https://mixmagazine.in.th/00000161>
- คุณครูก็คือนักเรียนคนหนึ่ง วิชาชีวิต 101 จากครูลูกกอล์ฟ. (2561). สืบค้นจาก
<https://m.museumsiam.org/da->

detail.php?MID=3&CID=12&CONID=2987&SCID=253

- จันทิมา อังคพนิชกิจ. (2557). *การวิเคราะห์ข้อความ: Discourse Analysis*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- จินตวิทย์ คล้ายสังข์. (2560). *การผลิตและใช้สื่ออย่างเป็นระบบเพื่อการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์, นิคม ทาแดง และอุดม จะโนภาษ. (2540). *วิทยุกระจายเสียงและโทรทัศน์เพื่อการศึกษา*. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ฐิตินัน บ. คอมมอน. (2560). โซเชียลมีเดีย: เทคโนโลยีแห่งตัวตนและการสร้างอัตลักษณ์ในยุคสังคมหลังสมัยใหม่. *สุทธิปริทัศน์*, 31(37), 247-258.
- ดวงพร คำบุญวัฒน์. (2532). เพื่อบรรณสารในการสื่อสารด้วยสื่อไร้ภาษา. *วารสารภาษาและวัฒนธรรม*, 8(1), 31-37.
- เถลิง พันธุ์เถลิงอมร. (2541). *นวนิยายและเรื่องสั้น การศึกษาเชิงวิเคราะห์และวิจารณ์*. สงขลา: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏสงขลา.
- ทินวัฒน์ สร้อยกุดเรือ. (2559). ชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสาร: แนวคิดและการประยุกต์ใช้ในงานพิธีกร. *วารสารนานาชาติ มหาวิทยาลัยขอนแก่น สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 6(2), 116-129.
- ทิตนา แคมมณี. (2554). *14 วิธีสอนสำหรับครูมืออาชีพ* (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธัญญา สังขพันธานนท์. (2539). *วรรณกรรมวิจารณ์*. ปทุมธานี: สำนักพิมพ์นาคร.
- นนท์ชนิต อาชวพร. (2557). *อัตลักษณ์ครูเชิงสร้างสรรค์นวัตกรรมสำหรับศตวรรษที่ 21 ของนิสิตนักศึกษาครู: การประเมินความต้องการจำเป็น* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- นฤมล ปิศาโน. (2547). *บทบาทของสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยเพื่อการศึกษา* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- บุญศรี ปราภณศักดิ์. (2539). *สู่พิธีกรมืออาชีพ* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประกอบ กรณิกิจ, เนาวนิตย์ สงคราม และจินตวิทย์ คล้ายสังข์. (2557). *รวมบทความเรื่องเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา: นวัตกรรมการเรียนรู้แบบผสมผสาน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประนอม สุรัสวดี. (2531). *ภาษาอังกฤษกับเด็กไทยในระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: โครงการตำรา

วิทยาศาสตร์อุตสาหกรรม.

ประเสริฐ พิชยะสุนทร. (2557). *ศิลปะและการออกแบบเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปริญชาติ จรุงจิตประชาธมย์. (2553). *การสื่อสารปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริง และการเรียนรู้ ค่านิยมส่งเสริมสังคมจากภาพยนตร์การ์ตูนญี่ปุ่นชุดมาสค์ไรเดอร์ของกลุ่มแฟนคลับ* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

ปวริส มินา. (2561). กลวิธีการสร้างสรรค์ความตลกในรายการโทรทัศน์ไทย. *วารสารฉบับภาษาไทย สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ มหาวิทยาลัยศิลปากร*, 11(3), 2300-2313.

ปอรัญม ยอดเนตร. (2564). การพัฒนาคุณลักษณะเฉพาะตัวของการเป็นพิธีกรและผู้ประกาศผ่าน กระบวนการเรียนรู้เชิงจิตตปัญญา. *Journal of Communication Arts*, 39(2), 44-55.

ปาริชาติ สถาปิตานนท์ สโรบล. (2543). มองสื่อใหม่ มองสังคมใหม่. ใน กาญจนา แก้วเทพ (บก.), *เอดู เทนเมนต์: สื่อสาระบบเชิงเพื่อการเปลี่ยนแปลงสังคม* (น. 274-362). กรุงเทพฯ: เอ็ดดิสัน เพรส โพรดักส์.

เปิดใจ "นุ่น English AfterNoonz" กับเส้นทางสู่ความสำเร็จ. (2562). สืบค้นจาก

<https://ftp.daradaily.com/news/78882/read>

พลลภา วิจิตรกุล. (2546). *ผลกระทบทางวัฒนธรรมของละครได้วันทางโทรทัศน์เรื่อง "รักไล่ไล่หัวใจ 4 ดวง" ที่มีต่อวัยรุ่นไทย* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , กรุงเทพฯ.

พิพาตา ยังเจริญ และสุวดี ธนประสิทธิ์พัฒนา. (2529). *การศึกษาและผลกระทบต่อสังคมไทยสมัย สมัย ดันรันดโกสินทร์ (พ.ศ. 2325 - 2394)*. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พิรภา สุวรรณโชติ. (2551). *การสื่อสารปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงและการเรียนรู้คุณค่าทางบวก จากศิลปินนักร้องเกาหลีของกลุ่มแฟนคลับ* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

มณฑนา พิพัฒน์เพ็ญ. (2557). *บททวนอัตลักษณ์แห่งตัวตนของครูภายใต้วิถีคิดของการศึกษาสมัยใหม่. พฤติกรรมศาสตร์เพื่อการพัฒนา*, 6(1), 301-319.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช สาขาวิชานิเทศศาสตร์. (2556). *การผลิตภาพยนตร์ขั้นสูงเล่มที่ 1*. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

เมธาวี ยุทธพงษ์ธาดา. (2549). *นโยบายการสอนภาษาต่างประเทศของไทยตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึง ปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- รักศานต์ วิวัฒน์สินอุดม. (2546). *นักสร้าง สร้างหนังสือสร้าง*. กรุงเทพฯ: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วาที ปรีชาปัญญากุล. (2563). ภาษาและอัตลักษณ์ของพิธีกรเพศที่สามที่ปรากฏผ่านรายการโทรทัศน์. *วารสารวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย*, 15(2), 143-163.
- วิโรจน์ อรุณมานะกุล. (2556). *ทฤษฎีภาษาศาสตร์*. กรุงเทพฯ: คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เวนิกา บวรสิน. (2541). *ปัจจัยคัดสรรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการสอนด้านการจูงใจและด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนของครูระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท)*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิดา เยี่ยมขันติถาวร. (2560). *เรียนภาษาอังกฤษด้วยสื่อและกิจกรรมรอบตัว*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สรณัฐ ไตลังคะ. (2560). *ศาสตร์และศิลป์แห่งการเล่าเรื่อง (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สหศักดิ์ กลิ่นสุวรรณ. (2559). *การผลิตรายการโทรทัศน์สมัยใหม่สไตล์อเมริกัน*. กรุงเทพฯ: อี.ที. พับลิชชิ่ง จำกัด.
- สิริวรรณ โพธิ์ทอง และวนิดา อัญชลีวิทยกุล. (2561). การใช้การสอนแบบการเล่าเรื่องเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. *วารสารวิชาการบัณฑิตวิทยาลัยสวนดุสิต*, 14(2), 145-154.
- สุชีวา สิทธิจินดา. (2554). *การรับรู้บทบาทและอัตลักษณ์ของพิธีกรรายการวิทยุศาสตร์ทางโทรทัศน์ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท)*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุพจน์ กลิ่นสุวรรณ Make the difference for a better life. (2556). สืบค้นจาก <https://men.mthai.com/men-around/33349.html>
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2535). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรศักดิ์ ปาเฮ. (2560). *กระบวนการเทคโนโลยีการศึกษาในยุคดิจิทัล*.แพร่:แพร่ไทยอุตสาหกรรมพิมพ์.
- สุรางค์ ไคว้ตระกูล. (2564). *จิตวิทยาการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 13)*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิไล เรียงวัฒนสุข. (2558). *จิตวิทยาสังแวดล้อม (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- เสาวณี ชินนาลอง. (2543). *การสอนภาษาอังกฤษทางโทรทัศน์ในรายการฟุตบอลไฟ (วิทยานิพนธ์)*

- ปริญญาหมาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- อนันต์ ประภาโส. (2558). *ทฤษฎีลี. ปทุมธานี: สิปประชา.*
- อภิญา เพื่องฟูสกุล. (2561). *อัตลักษณ์: การทบทวนทฤษฎีและกรอบแนวคิด* (พิมพ์ครั้งที่ 2).
เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2532). *การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- อาวุธ ชีระเอก. (2557). *การจัดการศึกษาภาษาอังกฤษของรัฐบาลในสมัยพระบาทสมเด็จพระ
จุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว* (วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- อินทิรา บุญยาทร. (2542). *หลักการสอน*. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- Andersen, P. A. (1999). *Nonverbal communication: Forms and functions*. Mountain
View: Mayfield.
- Beauchamp, C., & Thomas, L. (2009). Understanding teacher identity: An overview of
issues in the literature and implications for teacher education. *Cambridge
Journal of Education*, 39(2), 175-189.
- Behnam, B., & Pouriran, Y. (2009). Classroom discourse: Analyzing teacher/learner
interactions in iranian EFL task-based classrooms. *Porta Linguarum*, 12, 117-132.
- Bell, N. D., & Pomerantz, A. (2016). *Humor in the classroom: A guide for language
teachers and educational researchers*. New York: Routledge.
- Bonwell, C. C., & Eison, J. A. (1991). *Active learning: Creating excitement in the
classroom*. George Washington University: Washington DC.
- Bordwell, D., & Thompson, K. (2001). *Film art : An introduction* (6th ed.). New York:
McGraw-Hill.
- Brown, H. D. (2000). *Principles of language learning and teaching* (7th ed.). New York:
Longman.
- Burke, P. J., & Reitzes, D. C. (1981). The link between identity and role performance.
Social Psychology Quarterly, 44(2), 83-92.
- Cazden, C. B., & Beck, S. W. (2003). Classroom discourse. In A. C. Graesser, M. A.
Gernsbacher, & S. R. Goldman (Eds.), *Handbook of discourse processes* (pp. 165-
197). New Jersey: Lawrence Erlbaum Associates Publishers.
- Cochran, W. G. (1953). *Sampling techniques*. New York: John Wiley and Sons.
- Cowie, N., & Sakui, K. (2012). Three tales of language teacher identity and student

- motivation. *JALT Journal*, 34(2), 127-150.
- Crookes, G., & Schmidt, R. W. (1991). Motivation: Reopening the research agenda. *Language Learning*, 41(4), 469-512.
- Darasawang. (2007). English language teaching and education in Thailand: A decade of change. In D. Prescott (Ed.), *English in southeast asia: Varieties, literacies and literatures* (pp. 187-204). Newcastle: Cambridge Scholars Publishing.
- Dörnyei, Z., & Csizér, K. (1998). Ten commandments for motivating language learners: results of an empirical study. *Language Teaching Research*, 2(3), 203-209.
- Dörnyei, Z., & Ushioda, E. (2013). *Teaching and researching motivation* (2nd ed.). Oxon: Routledge.
- Gadavani, S. (2002). Intertextuality as discourse strategies: A case of no-confidence debates in thailand. *Leeds Working Papers in Linguistics and Phonetics*, 9, 35-55.
- Gardner, R. C. (1985). *Social psychology and second language learning: The role of attitudes and motivation*. London: Edward Arnold.
- Garrison, D. R. (1997). Self-directed learning: Toward a comprehensive model. *Adult Education Quarterly*, 48(1), 18-33.
- Goffman, E. (1963). *Stigma: Note on the management of spoiled identity*. Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall.
- Graves, M. E. (1951). *The art of color and design*. New York: McGraw-Hill.
- Hootstein, E. (1998). Motivating the unmotivated child. *Teaching Pre K-8*, 29(3), 58-60.
- Jensen, E. (2008). *Brain-based learning: The new paradigm of teaching* (2nd ed.). London: SAGE.
- Johnson, D. (2017). The role of teachers in motivating students to learn. *BU Journal of Graduate Studies in Education*, 9(1), 46-49.
- Kress, G., & van Leeuwen, T. (2006). *Reading images: The grammar of visual design*. London: Routledge.
- Kudryashova, A., Gorbato, T., Rybushkina, S., & Ivanova, E. (2016). Teacher's roles to facilitate active learning. *Mediterranean Journal of Social Sciences*, 7(1), 460-466.
- LaBelle, S. (2011). Language and identity. In M. Annabelle (Ed.), *Language, society and power: An introduction*. London: Routledge.

- Larsen-Freeman, D. (2000). *Techniques and principles in language teaching* (2nd ed.). New York: Oxford University Press.
- Machin, D., & Mayr, A. (2012). *How to do critical discourse analysis: A multimodal introduction*. Los Angeles: Sage.
- McCarthy, J. P., & Anderson, L. (2000). Active learning techniques versus traditional teaching styles: Two experiments from history and political science. *Innovative Higher Education*, 24(2), 279-294.
- O'Halloran, K. L. (2013). Multimodal discourse analysis. In K. Hyland & B. Paltridge (Eds.), *The bloomsbury companion to discourse analysis*. London: Bloomsbury.
- O'Keeffe, A. (2006). *Investigating media discourse*. London: Routledge.
- Paltridge, B. (2012). *Discourse analysis: An introduction* (2nd ed.). London: Bloomsbury.
- Pinzon-Jacome, L. M., Lozano-Jaimes, C. A., & Duenas-Angulo, L. C. (2016). From feedback to follow-up in the third turn of irf sequences: A challenge to promote genuine interaction in efl classes. *Rastros Rostros*, 18(33), 72-81.
- Rahmat, A. (2018). Teachers' gesture in teaching EFL classroom of Makassar State University. *Metathesis: Journal of English Language Literature and Teaching*, 2(2), 236-252.
- Rubin, A. M., Perse, E. M., & Powell, R. A. (1985). Loneliness, parasocial interaction, and local television news viewing. *Human Communication Research*, 12(2), 155-180.
- Scrivener, J. (2005). *Learning teaching: A guidebook for English language teachers*. Oxford: Macmillan.
- Snowman, J., & McCown, R. (2015). *Psychology applied to teaching* (14th ed.). Austraria: Cengage Learning.
- Solita, R., Harahap, A., & Lubis, A. A. (2021). Teacher talk in english foreign language classroom. *Journal of English Education and Teaching*, 5(2), 302-316.
- Stryker, S. (1987). Identity theory: Developments and extensions. In K. Yardley & T. Honess (Eds.), *Self and identity: Psychosocial perspectives* (pp. 89-103). London: John Wiley and Sons.
- Stryker, S. (1992). Identity theory. *Encyclopedia of Sociology*, 1, 871-875.
- Thibaut, J. W., & Kelley, H. H. (1959). *The social psychology of groups*. New York: John Wiley and Sons.

Walsh, S. (2015). *Classroom interaction for language teachers*. Virginia: TESOL Press.

Woodward, K. (1997). *Identity and difference*. London: Sage.

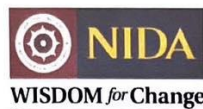
Yuliana, R., Dewi, R., & Amin, B. (2021). Types of teacher talk to support students' activeness in online classroom. *Elite Journal*, 8(1), 76-90.

COE No. 2019/0021

Protocol ID No. ECNIDA 2019/0057

เอกสารรับรองการยกเว้นการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

Certificate of Exemption

คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ขอรับรองว่าโครงการวิจัยตามที่ได้รับรองได้ผ่านการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย และได้รับการยกเว้นการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยตามแนวทางหลักจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ที่เป็นมาตรฐานสากล ได้แก่ ประกาศเฮลซิงกิ แนวทางการปฏิบัติการวิจัยทางคลินิกที่ดี และรายงานเบลมอนต์

This is to certify that the research project identified below has been successfully reviewed and granted an exemption on human research protection by the Ethics Committee in Human Research, National Institute of Development Administration, which is in full compliance with international guidelines of human research protection such as Declaration of Helsinki, CIOMS Guidelines, and the Belmont Report.

ชื่อโครงการ:	การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่ความจริงในบริบทการศึกษา: กรณีศึกษารายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อออนไลน์ในประเทศไทยปี พ.ศ.2562
Project Title:	Para-Social Interaction in Educational Context: A Case Study of English Teaching Program in Online Media in Thailand (2019)
ผู้วิจัยหลัก:	นางสาววาลูกา เหล่าเกื้อ
Principal Investigator:	Miss Warlukar Laokua
อาจารย์ที่ปรึกษา:	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สาวิตรี คทวนิช
Advisor:	Assistant Professor Dr.Savitri Gadavanij
สังกัด:	คณะภาษาและการสื่อสาร สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
Affiliation:	Graduate School of Language and Communication, National Institute of Development Administration

(ศาสตราจารย์ ดร.กัลยาณี สেনาสุ)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
Chairperson of the Ethics Committee in Human Research,
National Institute of Development Administration

วันที่รับรอง: 24 ธันวาคม 2562

Approval Date: December 24th, 2019

แบบสอบถาม

คำชี้แจง: แบบสอบถามนี้จัดทำขึ้นเพื่อรวบรวมข้อมูลไปใช้ในการทำวิจัยเรื่อง “การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงในบริบทการศึกษา: กรณีศึกษารายการสอนภาษาอังกฤษทางสื่อในประเทศไทย” เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการทำวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการพัฒนาอาชีพ คณะภาษาและการสื่อสาร สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ข้อมูลทั้งหมดจะถูกเก็บเป็นความลับ ขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อตามความเป็นจริง เพื่อนำผลที่ได้ไปใช้ประโยชน์ทางวิชาการต่อไป

ส่วนที่ 1: ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง: กรุณาทำเครื่องหมาย ☒ ในช่อง ☐ ตามความเป็นจริง

1. เพศ : ☐ 1. ชาย ☐ 2. หญิง
2. อายุ : _____ ปี
3. ระดับการศึกษา :
☐ 1. ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น
☐ 2. มัธยมศึกษาตอนต้น
☐ 3. มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. หรือ เทียบเท่า
☐ 4. อนุปริญญา/ปวส. หรือ เทียบเท่า
☐ 5. ปริญญาตรี
☐ 6. สูงกว่าปริญญาตรี
4. อาชีพ :
☐ 1. นักเรียน/นักศึกษา
☐ 2. พนักงานบริษัทเอกชน
☐ 3. ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ
☐ 4. เจ้าของกิจการ/อาชีพอิสระ
☐ 5. อื่น ๆ

5. ทักษะที่ดีที่มีต่อภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง: กรุณาทำเครื่องหมาย ☒ ในช่อง ☐ ตามความเป็นจริง

1. ท่านชอบภาษาอังกฤษ: ☐ 1. ชอบ ☐ 2. ไม่ชอบ
2. ท่านสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ: ☐ 1. สนใจ ☐ 2. ไม่สนใจ

3. ท่านชอบเรียนภาษาอังกฤษจากในชั้นเรียน โรงเรียน มหาวิทยาลัย:

☐ 1. ชอบ ☐ 2. ไม่ชอบ

4. ท่านชอบเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองจากสื่ออื่น ๆ นอกชั้นเรียน:

☐ 1. ชอบ ☐ 2. ไม่ชอบ

ส่วนที่ 2: ข้อมูลทั่วไปของการรับชมรายการสอนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง: กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่อง ☐ ตามความเป็นจริง

5. ท่านเคยรับชมรายการสอนภาษาอังกฤษหรือไม่ :

☐ 1. เคย ☐ 2. ไม่เคย

6. ท่านรับชมรายการสอนภาษาอังกฤษผ่านช่องทางใด

☐ 1. โทรศัพท์ ☐ 2. เฟซบุ๊ก ☐ 3. ยูทูบ ☐ 4. แอปพลิเคชันอื่น ๆ

7. รายการสอนภาษาอังกฤษที่ท่านเคยรับชม

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเห็นของท่านมากที่สุด และเลือกระดับความชื่นชอบ/ความพึงพอใจดังนี้ 5 = มากที่สุด 4 = มาก 3 = ปานกลาง 2 = น้อย 1 = น้อยที่สุด

รายการ	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
 1. ลูกกอล์ฟ อิงลิชรูม (Loukgolf's English Room)					
 2. อิงลิช ออฟเตอร์นูน (English Afternoonz)					

 3. มูฟวี่ แล่งเกวจ (Movie Language)					

8. พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษที่ท่านรู้จัก

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเห็นของท่านมากที่สุด และเลือกระดับความชื่นชอบ/ความพึงพอใจดังนี้ 5 = มากที่สุด 4 = มาก 3 = ปานกลาง 2 = น้อย 1 = น้อยที่สุด

พิธีกร	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
 1. สุพจน์ กลิ่นสุวรรณ (เต้)					
 2. คณาริพ สุนทรรักษ์ (ลูกกอล์ฟ)					
 3. ณัชชานันท์ พิระณรงค์ (นุ่น)					
 4. คริสโตเฟอร์ ไรท์ (คริส)					

ส่วนที่ 3: ข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบของรายการสอนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง: กรุณาทำเครื่องหมาย ☒ ในช่อง ☐ ตามความเป็นจริง

9. รายการควรมีความยาวประมาณกี่นาที

- ☐ 1. 1-5 นาที ☐ 4. 30-45 นาที
☐ 2. 5-15 นาที ☐ 5. 45-60 นาที
☐ 3. 15-30 นาที

10. รูปแบบของรายการสอนภาษาอังกฤษแบบใดที่ท่านต้องการ

โปรดทำเครื่องหมาย ☒ ลงในช่องที่ตรงกับความเห็นของท่านมากที่สุดและเลือกระดับความชื่นชอบ/ความพึงพอใจดังนี้ 5 = มากที่สุด 4 = มาก 3 = ปานกลาง 2 = น้อย 1 = น้อยที่สุด

คำถาม	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
1. รายการสอนภาษาอังกฤษที่มีพิธีกรเพียง 1 คนพูดนำเสนอความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ					
2. รายการสอนภาษาอังกฤษที่มีพิธีกรและแขกรับเชิญมากกว่า 2 คน มาร่วมพูดคุยกันเพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ					
3. รายการสอนภาษาอังกฤษที่พิธีกรยกประเด็นให้ผู้ร่วมรายการ 2-3 คนร่วมแสดงความคิดเห็น ก่อนพิธีกรจะสรุปประเด็นให้ผู้ชมเข้าใจ					
4. รายการสอนภาษาอังกฤษที่พิธีกรสัมภาษณ์แขกรับเชิญในประเด็นต่าง ๆ					
5. รายการสอนภาษาอังกฤษที่มีการแสดงละครสมมติเพื่อนำเสนอคำศัพท์ ประโยค หรือตัวอย่างการนำภาษาอังกฤษไปใช้					
6. รายการสอนภาษาอังกฤษแนวสารคดี					
7. รายการสอนภาษาอังกฤษที่มีการแข่งขันตอบปัญหา หรือการเล่นเกม					
8. รายการสอนภาษาอังกฤษที่มีการสาธิตประดิษฐ์สิ่งของ การสาธิตการทำอาหาร การทดลองต่าง ๆ					

9. รายการสอนภาษาอังกฤษที่นำเสนอหลายอย่าง เช่น ช่วงแรกนำเสนอการพูดคุยกับแขกรับเชิญ ช่วงต่อมานำเสนอการเล่นเกม และช่วงสุดท้ายนำเสนอละครสมมติ					
10. รายการสอนภาษาอังกฤษที่ไปถ่ายทอดสดทำกิจกรรมหรือสถานการณ์จริงนอกสถานที่					
11. รายการสอนภาษาอังกฤษที่มีการโต้ตอบในรายการ					
12. รายการสอนภาษาอังกฤษที่จำลองสถานการณ์ห้องเรียนพิธีกรเป็นผู้สอนและมีตัวแทนผู้ชมร่วมนั่งเรียนอยู่ในรายการ					

ส่วนที่ 4: ข้อมูลเกี่ยวกับพิธีกรรายการ

คำชี้แจง: กรุณาทำเครื่องหมาย ☒ ในช่อง ☐ ตามความเป็นจริง

11. พิธีกรรายการภาษาอังกฤษจะต้องมีความเชี่ยวชาญทางภาษาอังกฤษอย่างไร

☐ พิธีกรที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษสูง เช่น เป็นชาวต่างชาติเจ้าของภาษา หรือ คนไทยที่เคยใช้ชีวิตที่ต่างประเทศ

☐ พิธีกรคนไทยที่มีวุฒิการศึกษาด้านภาษาอังกฤษหรือการสอนภาษาอังกฤษโดยตรงตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป

☐ พิธีกรชาวต่างชาติที่มีวุฒิการศึกษาด้านภาษาอังกฤษหรือการสอนภาษาอังกฤษโดยตรงตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป

12. พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษแบบใดที่ท่านชื่นชอบ

โปรดทำเครื่องหมาย ☒ ลงในช่องที่ตรงกับความเห็นของท่านมากที่สุด และเลือกระดับความชื่นชอบ/ความพึงพอใจดังนี้ 5 = มากที่สุด 4 = มาก 3 = ปานกลาง 2 = น้อย 1 = น้อยที่สุด

คำถาม	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
1. พิธีกรที่มีรูปร่างหน้าตาที่ดี					
2. พิธีกรที่มีบุคลิกภาพดี					
3. พิธีกรที่แต่งกายสุภาพ เหมาะสม					
4. พิธีกรที่ใช้น้ำเสียงและท่าทางในการพูดที่ดี					

5. พิธีกรที่ใช้ภาษาไทยอธิบายได้ชัดเจน เข้าใจได้ง่าย					
6. พิธีกรที่ใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษได้ดีและถูกต้อง					
7. พิธีกรออกเสียงหรือมีสำเนียงแบบเจ้าของภาษา					
8. พิธีกรที่พูดให้กำลังใจผู้ชมอยู่เสมอ					
9. พิธีกรที่พูดแนะนำแนวทางในการเรียนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ชม					
10. พิธีกรที่นำเสนอความรู้ผสมผสานความสนุกสนาน					
11. พิธีกรที่นำเสนอเหมือนการสนทนาพูดคุยกันมากกว่าการบรรยายแบบวิชาการในชั้นเรียน					
12. พิธีกรที่นำเสนอเหมือนการบรรยายแบบวิชาการในชั้นเรียนมากกว่าการสนทนาพูดคุยกัน					

13. การปฏิสัมพันธ์กับความจริงกับพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษ

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเห็นของท่านมากที่สุด และเลือกระดับความชื่นชอบ/ความพึงพอใจดังนี้ 5 = มากที่สุด 4 = มาก 3 = ปานกลาง 2 = น้อย 1 = น้อยที่สุด

คำถาม	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
1. ท่านรู้สึกคุ้นเคยกับพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษเสมือนเป็นครู อาจารย์ พี่ หรือคนรู้จักของท่าน					
2. ท่านรู้ข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับพิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษที่ท่านชื่นชอบ					
3. พิธีกรรายการสอนภาษาอังกฤษที่ท่านชื่นชอบคือบุคคลต้นแบบในการเรียนภาษาอังกฤษของท่าน					
4. ท่านเฝ้ารอรับชมรายการของพิธีกรที่ท่านชื่นชอบอยู่เสมอ					
5. ถ้าพิธีกรที่ท่านชื่นชอบออกรายการอื่น ๆ ท่านจะชมรายการนั้นด้วย					
6. ท่านเคยพูดตอบคำถามหรือออกเสียงตามรายการ					

7. พิจารณารายการสอนภาษาอังกฤษทำให้ท่านรู้สึกสบายใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากการชมรายการ					
8. ถ้าเห็นเรื่องราวของพิจารณารายการสอนภาษาอังกฤษที่ท่านชื่นชอบปรากฏบนสื่ออื่น ๆ เช่น นิตยสาร หรือหนังสือพิมพ์ ท่านจะสนใจอ่านเรื่องราวนั้น					
9. เมื่อมีการจัดบรรยายหรืออบรมให้ความรู้โดยพิจารณารายการสอนภาษาอังกฤษที่ท่านชื่นชอบ หากมีโอกาสท่านจะไปร่วมงาน					
10. ท่านเคยซื้อหนังสือหรือซีดีสอนภาษาอังกฤษของพิจารณารายการสอนภาษาอังกฤษที่ท่านชื่นชอบ					
11. ท่านรู้สึกไม่สบายใจเมื่อมีคนพูดถึงพิจารณารายการสอนภาษาอังกฤษที่ท่านชื่นชอบในแง่ไม่ดี					
12. ท่านอยากพบเจอตัวจริงของพิจารณารายการสอนภาษาอังกฤษ					

ส่วนที่ 5: ข้อมูลเกี่ยวกับประโยชน์และแรงจูงใจที่ได้รับจากการรับชมรายการสอนภาษาอังกฤษ

14. ประโยชน์ที่ท่านได้รับจากการรับชมรายการสอนภาษาอังกฤษ

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเห็นของท่านมากที่สุด และเลือกระดับความชื่นชอบ/ความพึงพอใจดังนี้ 5 = มากที่สุด 4 = มาก 3 = ปานกลาง 2 = น้อย 1 = น้อยที่สุด

คำถาม	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
1. ท่านได้รับความรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นจากการรับชมรายการ					
2. ท่านรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นจากการรับชมรายการ					
3. ท่านสามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นจากการฟังและฝึกเลียนแบบตามพิธีกร					
4. ท่านรู้สึกมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น					

5. ท่านทราบว่าควรพูดภาษาอังกฤษอย่างไรในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน					
6. ท่านอ่านหรือเขียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น					
7. ท่านฟังภาษาอังกฤษรู้เรื่องและเข้าใจมากขึ้น					
8. ท่านได้เรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาจากรายการ					
9. ท่านสามารถนำสิ่งที่ได้จากรายการไปพูดคุยแลกเปลี่ยนความรู้กับผู้อื่นได้					
10. การรับชมรายการทำให้ท่านมีแรงบันดาลใจในการเรียนและชื่นชอบภาษาอังกฤษมากกว่าเดิม					

15. แรงจูงใจที่ท่านได้รับจากการรับชมรายการสอนภาษาอังกฤษ

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเห็นของท่านมากที่สุด และเลือกระดับความชื่นชอบ/ความพึงพอใจดังนี้ 5 = มากที่สุด 4 = มาก 3 = ปานกลาง 2 = น้อย 1 = น้อยที่สุด

คำถาม	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
1. การเรียนภาษาอังกฤษจากการรายการทำให้มีความสุขเพิ่มมากขึ้นในการอ่านหนังสือ บทความ หนังสือพิมพ์ และนิตยสารภาษาอังกฤษ					
2. ท่านรู้สึกกระตือรือร้นที่จะรับชมรายการสอนภาษาอังกฤษ					
3. การชมรายการสอนภาษาอังกฤษจะทำให้ท่านประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษได้					
4. การเรียนภาษาอังกฤษจากรายการสามารถช่วยให้ท่านมีความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น					
5. ท่านเรียนภาษาอังกฤษผ่านทางรายการสอนภาษาอังกฤษเพราะอยากพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของท่านให้ดีขึ้น					

6. หากท่านตั้งใจเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากทางรายการสอนภาษาอังกฤษ ท่านจะสามารถประสบความสำเร็จตามที่คาดหวังไว้ได้					
7. ตั้งแต่เรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านทางรายการสอนภาษาอังกฤษ ท่านมักหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง					
8. ท่านอยากร่วมกิจกรรมตอบคำถามกับทางรายการเพื่อชิงของรางวัลจากรายการ					
9. แม้ว่าท่านจะรู้สึกว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยาก แต่ท่านก็จะพยายามเรียนรู้ภาษาอังกฤษ					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างยิ่งที่กรุณาสละเวลาในการตอบแบบสอบถามนี้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล นางสาววาลูกา เหล่าเกื้อ
ประวัติการศึกษา ศิลปศาสตรบัณฑิต (ภาษาอังกฤษ)
มหาวิทยาลัยรามคำแหง
ปีที่สำเร็จการศึกษา พ.ศ. 2559
ประสบการณ์การทำงาน -

